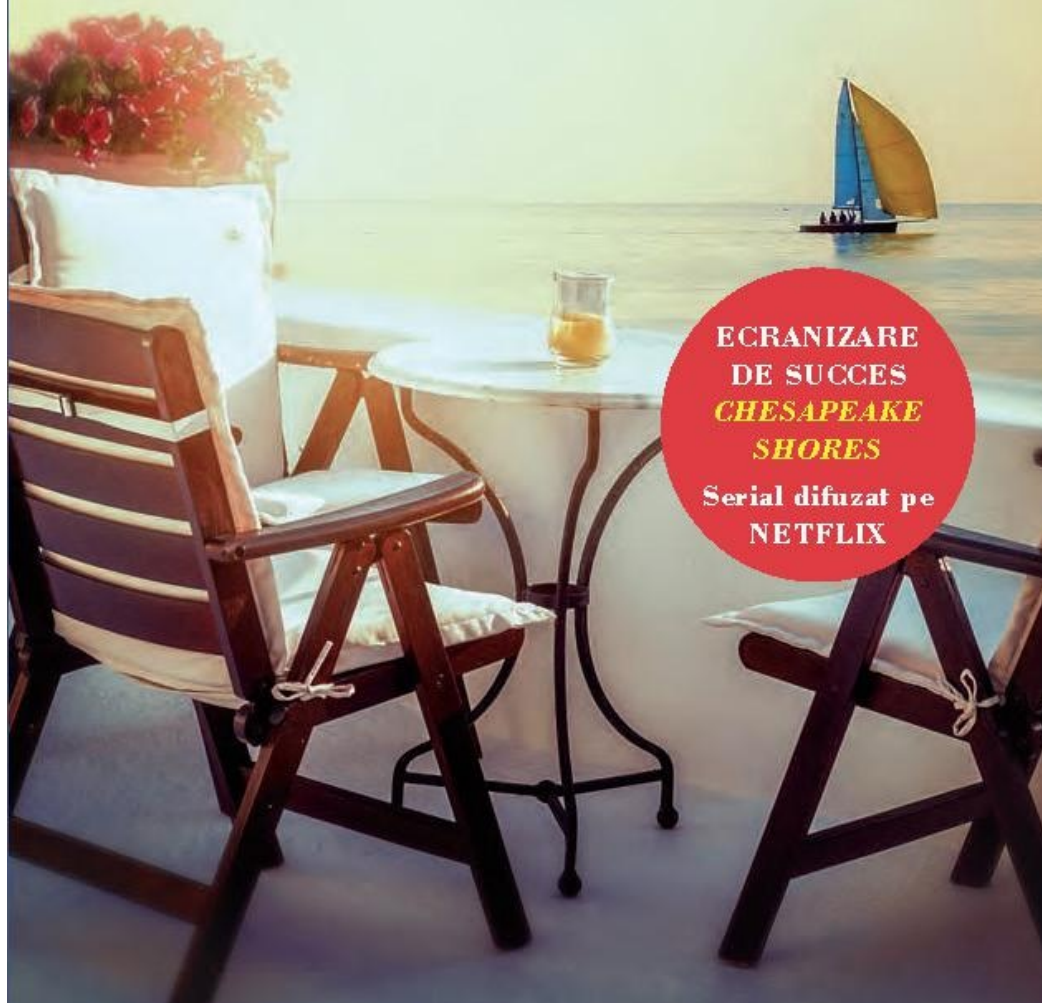

SERIE FENOMEN
BESTSELLER #1 NEW YORK TIMES

SHERRYL WOODS

Portul dragostei

ECRANIZARE
DE SUCCES
**CHESAPEAKE
SHORES**

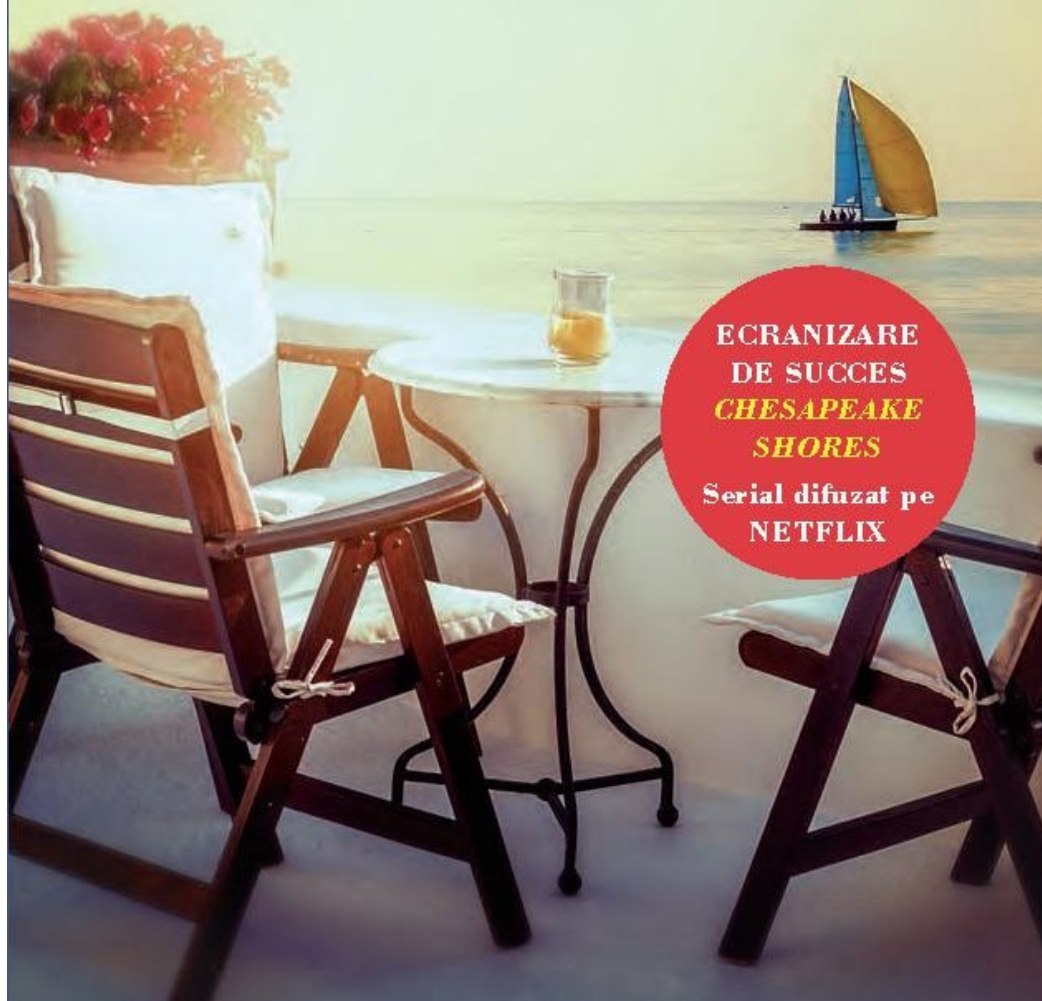
Serial difuzat pe
NETFLIX

SERIE FENOMEN
BESTSELLER #1 NEW YORK TIMES

SHERRYL WOODS

Portul dragostei

ECRANIZARE
DE SUCCES
**CHESAPEAKE
SHORES**

Serial difuzat pe
NETFLIX

SERIE FENOMEN
BESTSELLER #1 NEW YORK TIMES

SHERRYL WOODS

Portul dragostei

ECRANIZARE
DE SUCCES
**CHESAPEAKE
SHORES**

Serial difuzat pe
NETFLIX

[prolog](#)

[capitolul 1](#)

[capitolul 2](#)

[capitolul 3](#)

[capitolul 4](#)

[capitolul 5](#)

[capitolul 6](#)

[capitolul 7](#)

[capitolul 8](#)

[capitolul 9](#)

[capitolul 10](#)

[capitolul 11](#)

[capitolul 12](#)

[capitolul 13](#)

[capitolul 14](#)

[capitolul 15](#)

[capitolul 16](#)

[capitolul 17](#)

[capitolul 18](#)

[capitolul 19](#)

[capitolul 20](#)

[capitolul 21](#)

[capitolul 22](#)

[capitolul 23](#)

[capitolul 24](#)

SHERYL WOODS

Portul dragosteii

Harbor Lights

Sherryl Woods

Copyright © 2009 Sherryl Woods

Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere în întregime sau parțial
în orice formă.

Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările
sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite fictiv, iar orice asemănare
cu persoane reale, în viață sau decedate, companii, evenimente sau locuri este în
întregime întâmplătoare.

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Portul dragostei

Sherryl Woods

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Adriana Marcu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

woods, sherryl

Portul dragostei / Sherryl Woods;

trad.: Andreea Șeler – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4652-1

ISBN EPUB 978-606-33-4971-3

I. Șeler, Andreea (trad.)

821.111

SHERRYL WOODS

Portul dragostei

Traducere din limba engleză
Andreea Șeler

București
2020

prolog

Fostul medic militar Kevin O'Brien văzuse la viața lui o groază de lupte, violență și moarte. Făcuse două misiuni în Irak înainte de a fi lăsat la vatră, în urmă cu câteva luni. În cadrul activității din care își câștiga traiul acum, ca medic în Arlington, în Virginia, fusese la o mulțime de accidente, tratase victime cu plăgi prin împușcare și se deplasase la locuințe unde se raportaseră conflicte domestice și unde certurile luaseră o turnură urâtă. Dar nimic din toate acestea nu îl pregătise din punct de vedere emoțional pentru o zi întreagă cu un copil bolnav – copilul lui bolnav.

Își petrecuse noaptea mergând încolo și înapoi prin casa lui din Virginia de Nord, cu băiețelul lui de unsprezece luni suferind în brațe, cu capul pe umărul lui. Din când în când, Davy țipa și scâncea, umplându-l pe Kevin de frustrare și neliniște, mereu gata-gata să o sune pe bunica lui din Chesapeake Shores pentru a-i cere sfatul... sau poate să se urce la volanul camionetei și să se ducă glonț la ea. Buni ar fi fost încântată să preia ea îngrijirea copilășului.

Exact în momentele acestea Kevin îi ducea dorul soției lui cel mai mult. Putea să se descurce cu tot ce implica îngrijirea de zi cu zi și mesele, ba chiar și cu aspectele medicale – analgezice pentru bebeluși, picături de urechi și restul –, dar Georgia avea talentul de a-l calma pe micuț doar vorbindu-i pe un ton liniștitor. Era aproape sigur că Davy nu plângea niciodată atât de tare – ca și cum i s-ar fi frânt inimioara – când era în brațele mamei lui.

Din păcate, Georgia mai avea alte șase luni din misiunea curentă ca medic în Irak. Având un bebeluș, ar fi putut să fie scutită de restul misiunii în străinătate, dar refuzase. Ținuse morțiș să se ducă acolo unde credea că militarii și țara ei aveau cea mai mare nevoie de serviciile sale. Dacă se ținea de promisiune – iar Kevin avea îndoieli serioase că o va face –, aceasta avea să fie ultima ei misiune înainte ca și ea să fie lăsată la vatră. După aceea, aveau de gând să se mute în Maryland, să fie aproape de familia lui Kevin, care locuia în Chesapeake Shores, orașelul liniștit de pe coastă, pe care tatăl lui îl construise.

Oricât de speriat fusese Kevin de ideea de a rămâne acasă, singur cu un copilăș

de nici un an, înțelegea devotamentul Georgiei față de îndatoririle pe care le avea. Nu era singura mamă care luase decizia dificilă de a-și lăsa familia acasă și de a lucra în cadrul armatei. În plus, chiar acest devotament față de misiunea ei fusese unul dintre lucrurile pe care le admirase cel mai mult la ea, când se întâlniseră, colegi fiind la un spital din Zona Verde din Bagdad, teoretic cel mai sigur loc din țara aceea răscolită de război.

Kevin se opri din deplasarea sa pentru a se uita la o fotografie de la nunta lor, înrămată și pusă pe polița șemineului. Fusese, în fond, singura ocazie când o văzuse pe Georgia purtând în public altceva decât uniforma de medic. Nu-și revenise mult timp din uluirea produsă de cât de frumoasă era în rochia aceea albă și simplă, cu părul ei auriu neobișnuit de buclat, cu un zâmbet atât de luminos că îl durea inima de dorul ei.

Aproape că nici nu contase că se cununaseră printr-o ceremonie grăbită la aeroportul din Baltimore, pentru că tatăl ei, preot în Texas, sosise cu avionul cu doar câteva minute înainte pentru a le consfinți uniunea. Mama ei sosise și ea odată cu el. Georgia îi jurase că pentru ea nu conta că nu aveau să aibă parte de ceremonia extravagantă la care visau majoritatea fetelor. Pentru ea, fusese suficient să-i aibă alături pe părinții ei când își uniseră destinele.

Singura rudă a lui Kevin care fusese prezentă la slujba aceea scurtă fusese tatăl lui, pentru că voise ca restul familiei să o cunoască pe Georgia acasă, pe malul golfului Chesapeake, nu pe fugă, într-o încăpere fără personalitate, la aeroport. Fusese mustrat de toată lumea pentru această decizie, mai ales de surorile lui.

Acum luă fotografia de la nuntă și o ridică în fața ochilor lui Davy, așa cum făcea aproape zilnic.

– Vezi femeia asta frumoasă, puștiule? Asta e mama ta. Știu că ești trist fără ea, dar să știi că mă străduiesc cât pot. Și unchiul tău Connor vine în vizită mâine să ne instaleze o cameră de luat vederi, așa că o să putem să vorbim cu ea și să o vedem pe computer. O să fie aproape ca și cum ar fi aici, cu noi.

Davy sughiță, cu ochii mari și lucitori, plini de lacrimile nevărsate.

– Mama, rosti, întinzându-se către fotografie.

Kevin îi zâmbi afectuos.

– Exact. E mama ta. E o frumusețe, amice. Cea mai dulce femeie din toată lumea. Și bățăioasă, în plus, și curajoasă. O, Doamne, chiar are o voință foarte puternică. O să ne tot țină în alertă când s-o întoarce acasă.

Davy scânci, după care își lipi capul de umărul lui Kevin. Acesta îi putea simți respirația micuțului pe pielea gâtului, caldă și ușoară. Poate că avea să adoarmă în sfârșit. Poate că amândoi aveau să aibă parte în sfârșit de odihna de care aveau atâta nevoie.

Acest gând plăcut abia i se înfiripase în minte când se auzi soneria, făcându-l pe Davy să se trezească cu o tresărire. Plânsul reîncepu, moment în care Kevin mormăi o înjurătură abia audibilă și porni spre ușă.

Când o deschise, vederea a doi bărbați sumbri, îmbrăcați în uniforme îl făcu să facă instinctiv un pas înapoi, clătînându-se. Știa de ce veniseră la ușa lui. O, Doamne, știa!

– Nu.

Doar atât putu îngăima, cu Davy suspinând și propria inimă pe punctul de a se frânge.

– Domnule, ne pare rău să vă informăm că...

Kevin îl întrerupse pe vorbitor.

– Nu, repetă mai impunător. Trebuie să...

Aruncă o privire în jur, nemaștiind sigur ce trebuia să facă. Ceva, orice, pentru a-i împiedica să spună ceea ce rudele oricărui soldat se temeau atât că aveau să audă.

– Băiatul meu, articulă într-un final. Lăsați-mă să îl pun jos, vă rog.

Cei doi soldați îl priviră plini de compasiune.

– Bineînțeles, domnule.

Își duse băiețelul în camera lui, dar ajuns acolo își dădu seama că nu putea să îl lase din brațe. Avea nevoie de căldura trușorului lui, de contactul cu o altă

ființă, ca să se pregătească pentru ce urma. Avea nevoie de ceva care să îi aducă aminte că, indiferent ce se întâmpla, trebuia să păstreze situația sub control. Băiatul lui avea nevoie de el. Din momentul acesta, el și Davy aveau să fie o echipă, doar ei doi.

Asta pentru că, deși nu auzise nici două vorbe legate, știa: Georgia murise. Cum și când aproape că nu conta, pe el îl interesa doar acel adevăr, cu finalitatea sa decisivă: mama lui Davy – soția lui Kevin – nu avea să se mai întoarcă niciodată. Viața lor mult prea scurtă ca familie luase sfârșit, practic, înainte să fi început cu adevărat.

capitolul 1

Treisprezece luni mai târziu

Kevin aruncă o privire pe fereastra camerei sale din copilărie. Curtea care cobora lin către golful Chesapeake era împodobită cu baloane. Stive de cadouri așteptau pe o masă de picnic, lângă un tort decorat cu mașinuțe de jucărie, preferatele lui Davy. Toți membrii clanului O'Brien se adunaseră să sărbătorească ziua de naștere a fiului său, care împlinea doi ani, dar Kevin abia reuși să-și adune energia necesară pentru a se da jos din pat. În ciuda hotărârii sale de a fi puternic de dragul lui Davy, fusese practic o epavă de când murise Georgia, neputând să se ocupe de nimic, incapabil să ia chiar și cele mai simple decizii în viața sa.

Luase trei, totuși. Renunțase la slujba de medic, vânduse casa din oraș, care era plină de amintiri ale căsniciei sale mult prea scurte, și se mutase înapoi acasă. Cel puțin aici știa că avea o mulțime de oameni cărora le-ar face mare plăcere să aibă grijă de fiul lui cât timp el se lămurea ce să facă mai departe. Chiar trebuia să facă asta... zilele astea.

Cineva bătu cu putere la ușa camerei sale – după sunet, probabil fratele lui mai mic.

– Mișcă-ți fundul și hai jos! strigă tare Connor. Începe petrecerea!

Dacă ar fi avut de ales, Kevin s-ar fi băgat înapoi în pat și și-ar fi tras perna peste cap, pentru a nu auzi hohotele de râs de afară. Dar n-avea să facă una ca asta, totuși. În primul rând, chiar dacă nimic altceva din viața lui nu avea nici o noimă, fiul lui era cea mai importantă persoană din ea. Kevin nu l-ar fi dezamăgit pentru nimic în lume. În al doilea, fie buni, fie tatăl lui aveau să se înființeze la ușa lui după Connor, iar amândoi aveau puterea de a-l face să se rușineze într-atât încât să se poarte cum se cuvenea în această ocazie.

– Vin acum, îl asigură pe Connor.

Făcu duș într-un timp-record, își trase pe el o pereche de jeanși și un tricou, după

care își băgă picioarele într-o pereche de teniși vechi și coborî la parter. În bucătărie era doar sora lui cea mai mică, Jess. Aceasta îl măsură din creștet până în tălpi, după care dădu negativ din cap.

– Ești praf, conchise ea cu voce tare.

– Am făcut duș. Hainele astea sunt curate, protestă el.

– Ți-ai pierdut aparatul de ras? Și poate și pieptenul?

– Da' cin' te crezi? mormăi el. Arbitrul eleganței?

– Eu doar le zic lucrurilor pe nume, frățioare. Toți ceilalți s-au pus la patru ace pentru petrecere. Aniversarea de doi ani a unui copil e foarte importantă.

– Tu chiar crezi că lui Davy o să-i pese dacă m-am bărbierit sau nu? Întrebă Kevin, trecându-și palma peste maxilarul țepos.

Se bărbierise ieri – sau alaltăieri, cumva? Nu putea să-și aducă aminte. De cele mai multe ori, zilele se succedau pe lângă el, ca într-o ceață.

– Nu, lui Davy n-o să îi pese azi, dar o să arăți ca un vagabond în fotografii. Asta-i amintirea pe care vrei să o poarte cu el pe tot parcursul vieții? Anul trecut, era și normal să arăți neîngrijit de ziua lui. A fost la doar câteva săptămâni după ce Georgia...

– Nu-i rosti numele! izbucni el tăios.

– Cineva trebuie să o facă, răspunse ea, privindu-l direct în ochi, fără să dea înapoi. Ai iubit-o, Kev. Înțeleg. Suferi și ești furios că nu mai e printre noi, dar nu poți să te prefaci că nu a existat. A fost mama băiețelului vostru. Ce-ai de gând, să-l obligi să-și trăiască toată viața cu ideea că orice subiect despre mama lui e unul tabu? Și bunicii lui? Te-aștepți ca nici ei să nu pomenească numele fiicei lor?

– Eu nu pot să vorbesc despre ea. Nu încă.

Știa că era ceva irațional, dar cumva avea impresia că, dacă nu vorbea despre Georgia sau despre moartea ei, ar fi ca și cum aceasta n-ar fi fost ceva real. Soția lui ar fi în continuare undeva departe, în celălalt capăt de lume, salvând vieți. Și

ar fi fost în continuare posibil să intre într-o bună zi pe ușă și înapoi în viața lui.

– Și-atunci când? întrebă Jess, fără să-l slăbească din ochi.

Dacă nu ar fi fost atât de iritat, poate că i-ar fi admirat perseverența. Pentru o femeie care rar se întâmpla să se țină mult timp de ceva, Jess chiar pusese piciorul în prag în chestiunea asta. Ce noroc avea și el!

– Ce vrei să-ți spun? izbucni el iarăși. O zi? O lună? Al naibii să fiu dacă știu când o să fiu pregătit. Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, simți usturimea lacrimilor care îi umpluseră ochii. Detesta semnele de slăbiciune aproape la fel de mult cât îl irita conversația aceasta. Las-o moartă, bine?

Bineînțeles că ea nu se lăsă convinsă.

– Stai jos! îi porunci, fără să-l menajeze nici un pic.

Lui Kevin nu îi plăcea că Jess răsturnase echilibrul relației lor. Sora lui mai mică venise mereu la el pentru a cere sfaturi. Acum era evident că avea de gând să îi dea ea unele. Ca și Georgia, odată ce se pornea, Jess avea să-i spună exact ce gândea, fie că voia cineva să o asculte sau nu. Din câte se părea, exact asta avea să se întâmple și acum. Kevin se așeză, în mare parte pentru că era prea nesigur pe picioare încât să mai stea drept și pentru că Jess îi trântise pe masă o cană cu cafea, de care el avea nevoie extrem de tare, care să acompanieze cuvintele pe care avea de gând să le reverse asupra lui.

Jess trase un scaun mai aproape și se așeză pe el, astfel că genunchii ei aproape că se atingeau de ai lui. Își puse palma peste una dintre mâinile lui. Acest gest compătimitor aproape că-l făcu să-și piardă autocontrolul.

– Ascultă-mă bine, Kev. Trebuie neapărat să pleci din casa asta.

Spaima îl străpunse instantaneu.

– De ce? A zis buni ceva? E prea mult pentru ea să aibă grijă de Davy? Ea și tata vor să mă mut de aici?

Jess își dădu ochii peste cap.

– Știi bine că nu e cazul, răspunse ea, pierzându-și răbdarea. Ești acasă la tine.

Nu ziceam că ar trebui să te muți. Ziceam doar că ar trebui să-ți construiești o viață a ta. Ochii ei, ațintiți asupra alor lui, erau plini de compasiune. Știu că o să ți se pară că sunt nemiloasă, dar cineva trebuie să-ți spună asta. Georgia a murit. Tu, nu. Și Davy are nevoie de tatăl lui, de tatăl lui adevărat, nu de o umbră care se plimbă toată ziua de colo-colo, năuc.

Kevin se încruntă la ea.

– Nu m-am luat de băut, dacă într-acolo bați.

– Nimeni n-a zis așa ceva. Uite ce e, îți spun toate astea acum, înainte ca toți ceilalți să apuce să te încolțească. Știi bine că o vor face. Sigur. Oamenii din familia noastră nu pot să-și țină părerile doar pentru ei nici morți. Mare minune că toți ne-am înfrânat până acum.

În ciuda stării de spirit proaste, Kevin schiță un zâmbet.

– Cu asta ai dreptate.

– Promiți că măcar o să te gândești la ce ți-am spus? Dacă da, discut eu cu ceilalți și o să-i țin la distanță. Abby, mama-cloșcă, de-abia așteaptă să-ți administreze o doză de dragoste necruțătoare, cum numai ea știe. E foarte îngrijorată că nu ai ieșit din pasa asta proastă.

Având în vedere că ar fi făcut aproape orice să nu cumva să se trezească înconjurat de toată grija aceea bine intenționată, mai ales din partea surorii lui celei mai mari, Kevin dădu aprobator din cap.

– E o singură problemă.

– Mhmm?

– Nu am nici cea mai vagă idee ce să fac cu viața mea.

– Ești medic, îi reaminti ea imediat. Sunt posturi libere chiar aici, în oraș. Am verificat eu.

Kevin dădu negativ din cap.

– Nu, n-o să mă mai ocup niciodată cu așa ceva.

În mintea lui, cariera medicală era împletită cu Georgia și cu moartea ei într-o misiune, într-o piață din Bagdad, după declanșarea unui dispozitiv exploziv care se soldase cu uciderea și rănirea mai multor civili nevinovați. Ea și echipa ei ajunseseră la fața locului fix la timp pentru detonarea celei de-a doua bombe. Kevin era conștient că reacția lui, că refuzul lui de a-și folosi educația de medic nu avea o bază rațională, dar pe de altă parte viața lui nu prea avea fundamente raționale în ultima vreme.

– Ești sigur că asta vrei? întrebă Jess.

– Sută la sută.

Expresia ei se însenină.

– Atunci să știi că am o idee mai bună.

Lui Kevin nu îi plăcu deloc sclipirea din ochii ei. Jess avusese mereu talentul de a se băga în bucluc. Îi veneau mereu idei fulgerătoare. Partea cu ducerea lor până la capăt era hiba la ea. Sau fusese, oricum, până ce deschisese hanul Eagle Point. Acest proiect părea că îi captase întreaga atenție. După un început ezitant, pusese afacerea pe roate, ba chiar o transformase într-un succes.

– Ce idee ai? întrebă el, circumspect.

– Un vas de închiriat pentru pescuit, răspunse ea imediat, după care continuă precipitat, înainte ca el să se opună instantaneu. Ai putea să închiriezi un loc în portul Harbor Lights. Hai, Kev, măcar ia în considerare ideea asta. În copilărie stăteai pe apă cam jumătate din zi. Mereu ai zis că ieșitul pe mare te calmează, chiar dacă n-ai venit acasă nici măcar cu vreun pește de stâncă sau vreo cobe de Atlantic. Și, bineînțeles, pentru că nu-ți păsa nici cât negru sub unghie de pescuit propriu-zis, peștii efectiv îți săreau în barcă.

– Vrei să mă fac marinar? întrebă Kevin, nevenindu-i să creadă.

Era o viață grea, epuizantă, mai ales ținând cont de efectele dezastruoase ale agriculturii și ale activității oamenilor asupra peștilor, crabilor și stridiilor din apele golfului, asta fără să țină cont de ce efect avusese creșterea enormă a prețului carburantului asupra profiturilor.

– Nu chiar. Vreau să scoți oamenii în larg pe vasul tău, să pescuiască.

Kevin îi aruncă o privire circumspectă.

– Singurul vas pe care îl am acum abia dacă e suficient de mare pentru mine și un pasager, și de cele mai multe ori sunt nevoit să vâslesc la întoarcere, pentru că motorul e în piuneze.

– Și tocmai de aceea o să cheltuiești o parte din banii din fondul fiduciar care stau degeaba în bancă pe un vas mai mare și pe care să poți să te bazezi. Tata a înființat fondurile acelea ca să putem să ne cumpărăm case sau să ne pornim cine știe ce afaceri. Știi sigur că nu te-ai atins de banii dintr-al tău, așa că ai acolo lichiditățile pentru investiția inițială, Kev.

– Și crezi că aș putea să-mi fac o carieră adevărată din asta? întrebă el, sceptic.

– Nu de același calibru ca salvarea vieților, răspunse ea, cu subînțeles. Dar clienții mei mă întreabă aproape zilnic dacă nu știu pe cineva care ar putea să îi scoată în larg, la pescuit. În oraș nu avem pe nimeni care să se ocupe cu așa ceva. Din când în când, mai reușesc să îl conving pe George Jenkins să mai iasă cu câte unul prin golf, dar și o scoică este mai pricepută la conversație decât el.

Mintea lui Kevin se întoarse la zilele lungi și lenevoase pe care el și Connor le petrecuseră în copilărie pe apele golfului. Erau unele dintre cele mai frumoase din toată viața lui. Nu dăduse nici o ceapă degerată pe pescuit, exact cum spusese și Jess, dar îi plăcuse liniștea și calmul pe care i-l dădea ieșitul cu barca. Bineînțeles, dacă aceasta ar fi fost plină de străini, liniștea ar fi fost distrusă. Și totuși, nici el nu știa cum, ideea prinse rădăcini.

Jess se uită la el plină de speranță.

– Te mai gândești?

Erau o mie de aspecte practice care trebuiau luate în considerare, dar ideea era promițătoare. Ar trebui să ia cursuri pentru a-și lua licența de căpitan, de exemplu, și asta l-ar obliga să mai iasă din casă. Poate că ar fi de ajuns ca să-i facă pe toți să nu mai stea cu ochii pe el.

Dădu încet din cap.

– Mă mai gândesc.

– Bine! Acum hai să mergem afară să-ți răsfățăm copilul! spuse Jess, trăgându-l de pe scaun. Să vezi câte cadouri a strâns! Avem o grămadă mare-mare. Davy nu înțelege încă pe deplin că sunt ale lui, așa că ar trebui să fie distractiv.

Kevin nu mai avusese parte de distracție de ceva timp, dar când îl văzu pe Davy alergând de colo-colo pe piciorușele lui grăsuțe, cu buzele brăzdate de dăre de glazură de ciocolată, nu putu să nu se simtă un pic mai vesel. Iar când copilașul își zări tatăl și chipul îi fu luminat de un zâmbet, Kevin simți pentru o fracțiune de secundă o bucurie pură. Era zâmbetul Georgiei, la fel de luminos și de senin ca ea.

Pentru prima oară de la moartea soției sale, tristețea se ridică și Kevin se simți din nou încrezător.

În ciuda promisiunii făcute lui Jess, mai petrecu alte două săptămâni închis în casă, petrecându-și zilele cu Davy și serile ascunzându-se în camera lui, departe de privirile compătimitoare ale lui buni și iritarea crescândă a tatălui său. În mod clar, Mick i-ar fi spus vreo două, Kevin își dădea seama, dar din câte se părea o interdicție dată de buni îi ținea buzele pecetluite. Se îndoia că această stare de fapt avea să mai dureze mult.

Spre surprinderea lui, buni fu cea care rupse tăcerea. Veni să stea cu el pe verandă într-o seară, în amurg, îi oferi un pahar cu ceai cu gheață și o farfurie cu fursecurile lui preferate, cu stafide, după care îi spuse:

– Trebuie să stăm puțin de vorbă.

– Despre ce? întrebă Kevin, mai temător decât fusese atunci când Jess îl anunțase același lucru.

Priceperea lui Jess la discuțiile incomode, fără ocolișuri se datora faptului că învățase de la o maestră în această artă – bunica lor. Nell O'Brien își luase asupra ei sarcina creșterii lor după ce mama și tatăl lor divorțaseră. Avea o inimă de aur și o limbă ascuțită.

– Despre cum lâncezești în casă cât e ziulica de lungă, îi răspunse acum. Nu-ți face bine și, în mod clar, nu-i face deloc bine nici băiatului. Copiii au nevoie să-și lărgească orizonturile, să aibă contact cu alți copii.

Auzind asta, Kevin se încruntă.

– Verișoarele lui sunt pe aici tot timpul.

– Caitlyn și Carrie au aproape opt ani, și chiar dacă le place la nebunie să se joace cu Davy, să știi că el are nevoie să fie în contact cu copilași de vârsta lui. Îi adresează o privire pătrunzătoare. Trebuie să râdă, Kevin. Când te-ai pus la mintea lui ultima oară, să vă hârjoniți pe jos, să-l faci să chicotească?

– Mie mi se pare că de-asta se ocupă tata.

Adevărul era că Mick părea să se distreze de minune jucându-se astfel cu nepotul lui.

– Tatăl copilului ar trebui să o facă, nu bunicul. Când l-ai dus ultima oară pe Davy în oraș, să îi iei o înghețată?

– Tocmai l-ai dus tu, ieri, îi reaminti Kevin.

Buni se uită necruțător la el, aproape de capătul răbdării.

– Asta te-am întrebat eu? Eu vreau să știu când l-ai dus tu.

– Eu nu l-am dus niciodată, recunosc el. Dar nu înțeleg de ce e așa un capăt de țară. Davy primește o groază de atenție în familia noastră. De-aia m-am și mutat înapoi în Chesapeake Shores.

– Ca să-l creștem noi în locul tău? Întrebă femeia.

Întrebarea era acidă, deși tonul cu care fusese rostită era unul blând.

– Nu, bineînțeles că nu, răspunse el tăios, după care îi păru rău că folosisse un asemenea ton și scoase un oftat. Poate.

– Kevin, știm cu toții că suferi după Georgia, și nu există lucru pe lumea asta pe care nu l-am face ca să te ajutăm, dar trebuie să reîncepi să trăiești. Trebuie să-i oferi lui Davy o viață mai normală. Știu că a vorbit Jess cu tine despre asta, așa că am așteptat, dar nu dai nici un semn că ți-ai schimba purtarea. Nu pot să mai stau cu mâinile în sân, știind clar că te înșeli și pe tine, și pe Davy. E pur și simplu o greșeală. Ești un tânăr în putere, cu toată viața înaintea. Nu o irosi, că o să ajungi să îți pară rău.

Oricât nu-i plăcea să recunoască acest lucru, Kevin era conștient că buni avea dreptate. Problema era că pur și simplu nu avea habar ce ar fi putut să facă în acest sens, fiind plin de emoții contradictorii. Îl înfuria războiul care o răpise pe mama copilului său, lăsându-l părinte singur. Era chinuit de vinovăție că nu încercase mai mult să o facă pe Georgia să se răzgândească în privința încă unei misiuni în Irak, chiar și după ce aproape toți cei din familie se rugaseră de el să o facă. Și jelea moartea unei femei tinere și strălucite, care nu avea să-și vadă fiul crescând, care nu avea să fie alături de el în prima zi de școală, la absolvirea facultății și în ziua nunții.

În cele din urmă, își înălță capul și o privi în ochi pe bunica lui.

– Buni, habar nu am ce să fac. Am unele zile în care simplul fapt că am reușit să mă dau jos din pat îmi pare o victorie răsunătoare.

Bătrâna dădu din cap, cu un aer atotcunoscător.

– Așa m-am simțit și eu când a murit bunicul tău. Sunt sigură că așa s-a simțit și Mick când mama voastră l-a lăsat singur, să vă crească pe toți. Știi cum a gestionat lucrurile.

– Plecând la muncă ori de câte ori i se ivea ocazia, răspunse Kevin cu amărăciune.

– Și crezi că să stai aici și să te ascunzi în camera ta e o soluție mai bună pentru copil? îl întrebă ea.

Aceste cuvinte rostite blând îl izbiră ca o palmă.

– Dar eu...

Buni se întinse și îi acoperi mâna cu ale ei înainte ca el să poată să spună că ce făcea el era diferit.

– Mick n-a vrut să vă rănească în vreun fel, Kevin, rosti buni. Se descurca și el în singurul mod pe care îl știa. Ca și tine. Dar amândoi sunteți în stare de mai mult de-atât. Mick a cam întârziat cu încercările de a se revanșa pentru perioadele de absență. Nu vreau ca tu să aștepti până ce Davy o să se facă mare pentru a îndrepta situația asta.

– De unde să încep? întrebă el, sincer dezorientat.

Să se lanseze într-o carieră de căpitan de barcă de pescuit pentru turiști era o idee atrăgătoare, dar era prea mult pentru el. Ar fi putut să implice obligativitatea de a fi politicos cu străinii, și nu prea se credea în stare de așa ceva. Nu încă. Uite numai ce repede își pierdea răbdarea cu cei la care chiar ținea!

Buni îi strânse ușor mâna.

– Pas cu pas. Măine vreau să ieși din casă. Prima oară, du-te în oraș cât Davy își face somnul de după-amiază. Ia prânzul la Sally's. Intră în florăria lui Bree. Fă-i o vizită lui Jess la han și ajut-o la una-alta vreo două ore. Nu contează. Doar să faci în fiecare zi câte ceva care să reprezinte un pas înainte. Și-apoi alții și alții.

Când o auzi prezentându-i lucrurile așa, când văzu că nu îi cerea să se transforme peste noapte sau să se arunce cu capul înainte într-o carieră cu totul și cu totul nouă, cum îl sfătuisese Jess, planul părea posibil de pus în practică. Ba chiar rezonabil.

– Pot să fac asta, spuse el, într-un final.

– Ei, bineînțeles că poți, rosti buni, încurajator.

Gândurile i se duseră la toți anii aceia în care buni fusese lăsată practic singură, cu el, frații și surorile lui, în timp ce mama lor își croia o viață nouă în New York, iar Mick călătorea prin lumea largă, în interes profesional.

– Buni, tu ai avut vreodată îndoieli după ce te-ai mutat aici, ca să-l ajuți pe tata să aibă grijă de noi?

Femeia izbucni în râs.

– Nu am avut timp de îndoieli, nu cu voi cinci care-mi scoteați peri albi. În plus, am avut avantajul că îi crescusem înainte pe tatăl și pe unchii tăi. Deja știam una-alta despre cu ce se mănâncă.

– Am fost în zone de război. Am lucrat ca medic. Nimic din ce-am făcut până acum nu a fost ușor sau previzibil. Dădu negativ din cap. Și totuși, în ciuda a tot, sunt zile în care gândul de a-l crește pe Davy de unul singur mă sperie de moarte.

– Dar nu mai ești singur acum, nu? îi reaminti ea, cu blândețe. Nici unul dintre noi n-o să te lase la greu când vine vorba de asta. Doar că nu vrem să te vedem că ratezi ocazia de a fi un părinte cum știu că îți dorești să fii, în sufletul tău.

– Cum de-ai ajuns să fii atât de deșteaptă? o tachină el, simțindu-și inima mai ușoară decât fusese de mult, mult timp.

– De-a lungul anilor, prinzi tot felul de chestii, uneori nici ție nu-ți vine să crezi, rosti ea, ridicându-se în picioare. Se aplecă și își apăsă buzele de obrazul lui preț de o secundă. Te iubesc, Kevin. Să nu uiți niciodată asta.

– De parcă m-ai lăsa, mormăi el.

Buni chicoti, amuzată.

– Da, de parcă... Să nu te culci prea târziu.

– Mulțumesc, buni, și pentru fursecuri, și pentru discuția asta.

Bătrâna îi făcu cu ochiul.

– Nu se poate una fără alta.

Așa era, constată Kevin, când buni îl lăsa singur. Discuțiile serioase cu buni fuseseră mereu însoțite de fursecuri proaspăt scoase din cuptor – cu ovăz și stafide pentru el, cu fulgi de ciocolată pentru surorile lui și cu unt de arahide pentru Connor. Sfaturile fuseseră mai ușor de asimilat grație lor. Exact cum se întâmplase în seara asta.

Un pas înainte, își reaminti. Exact asta așteptase.

Cel mai probabil, își spuse el mohorât, nici nu era în stare să facă mai mult de un pas.

Aparatul de cappuccino era o enigmă totală. Dacă ar fi avut bani de aruncat pe fereastră, Shanna l-ar fi zvârlit cât-colo, să se facă bucăți. Dar succesul noii ei afaceri depindea de vândut cafea și ceai la fel de mult pe cât de vinderea de cărți și jocuri. Și avea mare-mare nevoie ca această afacere să aibă succes.

Băgase și ultimul bănuț pe care îl avea în Jocuri de Cuvinte. Spera să combine

dragostea ei pentru lectură și jocurile de masă, ca Scrabble, Clue, Sequence și Monopoly cu nevoia ei obsesivă de doze frecvente de cafeină și să le transforme în ceva ce ar putea să o ajută să-și pună din nou viața în ordine.

Alesese Chesapeake Shores pentru că era o stațiune de coastă, nu o metropolă copleșitoare. Când mai fusese aici, fusese atrasă de seninătatea locului, de atitudinea prietenoasă a locuitorilor. Remarcase absența oricărei afaceri asemănătoare cu cea pe care voia ea să o deschidă. Cine ar veni la plajă fără să vrea și o carte bună? Sau câteva jocuri și puzzle-uri, care să îi mențină pe copii ocupați?

Probabil că avea să fie nevoie să se intereseze și în ceea ce privea jocurile electronice portabile, însă nu numai că tehnologia respectivă era mai scumpă decât își putea permite, dar reprezenta și un mister absolut pentru ea. Cum să vândă ceva ce nu putea descrie și explica în fața clienților? Bineînțeles, cam jumătate dintre adolescenții din oraș ar fi putut să-i explice ei cum stătea treaba cu ele.

Deși ideea de a pune bazele unei afaceri noi era înfricoșătoare, o și entuziasma. Îi plăcuse la nebunie să-și comande articolele pe care avea să le pună la vânzare. Acum avea o groază de marfă, mare parte încă în cutii, și o mulțime de idei, mângălite pe bilețele autoadezive lipite pe frigiderul din cămăruța din spate a librăriei, sau pe masa de lucru uzată pe care o luase pe mai nimic de la un magazin cu articole la mâna a doua.

Dar acum avea nevoie, mai mult decât orice, de o doză de cafeină. Din păcate, aparatul acela idiot nu coopera. Nu putea nici măcar să deslușească instrucțiunile, care păreau să fie în toate limbile, mai puțin în engleza de zi cu zi. Adevărul era că identifica pe ici, pe colo cuvinte englezești, dar la cum erau puse unele lângă altele, nu aveau absolut nici un sens.

Din moment ce aparatul de cappuccino era prea scump pentru a putea fi înlocuit, luă cea mai urâtă cană pe care o văzuse vreodată – un cadou în glumă de la prietena ei cea mai bună, la despărțire – și o aruncă în cealaltă parte a camerei. Evident, aceasta nu se făcu bucăți, cum își dorea cu ardoare Shanna. În loc de asta, fu surprinsă de un bărbat speriat care tocmai deschisese ușa dinspre stradă.

Shanna era pe punctul de a se scuza, dar respectivul cerceta fascinat cana portocalie de o urâtenie extremă. Când își ridică ochii și dădu de privirea ei, în

ochii lui de un albastru-închis apăru o scăpărare slabă, dar imposibil de trecut cu vederea. Aceasta dispăru iute, dar întrezărirea ei pentru o fracțiune de secundă îi făcu inima să tresară.

– Cana asta e oribilă, dar chiar crezi că asta-ți dă dreptul să-i curmi existența nefericită? Întrebă el, pe un ton lejer.

– De fapt, ținta mea era aparatul de făcut cafea. Cana n-a fost decât un substitut mai ieftin.

– Instrucțiuni de toată jena și o nevoie acută de cafeină, dădu el verdictul. E o combinație periculoasă. Sally's e puțin mai încolo. Ce-ai zice să-ți fac cinste cu o cafea înainte să încerci să faci fărâme altceva?

Stânjenită, Shanna dădu negativ din cap.

– Cred că pot să mă controlez până-i dau de cap.

Bărbatul șovăi, cu un aer ciudat de ambivalent, după care intră de-a dreptul în încăpere.

– Măcar lasă-mă să arunc o privire peste instrucțiunile alea, se oferi el. Poate o să am mai mult noroc. Numele meu e Kevin O'Brien, apropo. Soră-meă e proprietara florăriei de alături. Ai idee pe unde-o fi? Pe ușă scrie că e închis.

Shanna ridică din umeri.

– Habar n-am. N-am cunoscut pe absolut nimeni din împrejurimi. M-am concentrat total asupra pregătirilor pentru deschidere. Pe mine mă cheamă Shanna Carlyle.

– Mă mir că Bree nu s-a înființat aici, să te bată la cap ca să afle ce planuri ai. Se mândrește că știe tot ce mișcă în orașul ăsta.

– Toate astea s-au întâmplat destul de repede, răspunse Shanna. Era o listă de așteptare cu persoane care erau interesate de spații comerciale pe Main Street. Am primit un telefon că ocupantul anterior voia să se mute într-un spațiu mai mare și că puteam prelua contractul de închiriere de aici. Asta a fost acum două săptămâni, și acum iată-mă aici!

Vorbea cam mult, dar ceva legat de bărbatul acesta o făcea să se simtă la fel de emoționată ca o adolescentă discutând pentru prima oară cu puștiul sexy abia transferat în liceul ei.

– Ai făcut toate astea în două săptămâni? spuse el, cu o uimire nedisimulată în timp ce studia stratul proaspăt de vopsea de pe pereți și multele teancuri de cutii de carton.

Ea îl măsură circumspectă. Încăperea era într-o totală dezorganizare. Și totuși, arăta de parcă era posibil ca aici să se întâmple ceva în curând.

– Făcusem deja multă muncă de cercetare, știam ce fel de mărfuri voiam să am la vânzare și de unde să le iau. Nu trebuia decât să îmi evaluez solvabilitatea, care slavă Domnului e bună, și să dau câteva telefoane la furnizori. Ridică din umeri. În plus, nu-mi puteam permite un timp de inactivitate mare după ce am semnat contractul de închiriere. Trebuie să am încasări dacă vreau să mă țin la zi cu chiria spațiului și a apartamentului de la etaj.

Kevin cercetă încăperea și teancurile de cutii.

– Care e data la care ți-ai propus să deschizi?

– De sâmbătă într-o săptămână.

Pe chipul lui apăru o expresie sceptică.

– Atunci ai nevoie de ajutor.

– Nu-mi permit să angajez pe nimeni care să mă ajute.

Din nou, remarcă o ușoară ezitare, ca și cum bărbatul din fața ei era convins că avea să își dea palme pentru ceea ce avea să spună mai departe.

– Atunci pică bine că nu am nevoie să fiu plătit, rosti el într-un final, cu mâinile îndesate în buzunare, cu o expresie fadă. Am ceva timp de pierdut cât o aștept pe Bree. Te ajut bucuroș.

Shanna încremeni. Spaima omului care trăise într-un oraș mare năvăli instantaneu. Kevin O'Brien era în mod clar intrigant. Și probabil destul de inofensiv, dacă sora lui era proprietara florăriei de lângă magazinul ei. Auzise

numele O'Brien prin oraș, știa că, de fapt, un bărbat pe nume Mick O'Brien fusese arhitectul care proiectase și construisese Chesapeake Shores. Femeia cu care discutase la compania de administrare fusese și ea tot din familia O'Brien.

– Ia zi, faci parte din acea familie O'Brien? îl întrebă. Am citit câte ceva despre Mick și am făcut cunoștință cu Susie.

– Tatăl și verișoara mea, îi răspunse el.

Era liniștitor să afle asta, dar, cu toate astea, obiceiurile adânc înrădăcinate o făceau să continue să fie precaută.

– Mulțumesc pentru oferta de a mă ajuta, dar probabil că ar trebui să fac eu totul. Trebuie să pun la punct amplasamentul tuturor mărfurilor astea pe parcurs. Și, după cum vezi, rafturile nu sunt încă instalate. Abia mâine le primesc.

Nu păru prea dezamăgit de refuzul ei. Adevărul era că i se apăru aproape ușurat.

– Bine atunci, nu cafea la Sally's, nu ajutor aici, rosti el cu lejeritate. Dar aparatul de cappuccino? Vrei să-mi încerc norocul cu el?

Nedorind să pară nepoliticoasă, într-un final, Shanna dădu aprobator din cap.

– Sigur. Dacă poți să-l faci să meargă, primul lucru pe care-o să-l cumperi de-aici e din partea casei.

– N-ar trebui să te oferi să dai cărți pe gratis, o muștră el în timp ce studia instrucțiunile, după care trecu în revistă uneltele pe care Shanna le scosese până ce o găsi pe cea pe care o voia. Deși fiul meu o să fie încântat. Cărțile cu poze sunt printre preferatele lui. Sunt convins că o să fim clienți fideli.

Inima ei se poticni pentru o clipită. N-ar fi putut să își dea seama dacă ce simțise fusese dezamăgire sau încântare. Kevin era un bărbat atrăgător, în fond, dar ei îi plăceau la nebunie copiii. Spera că librăria ei avea să atragă un număr cât mai mare.

– Ai un fiu?

Kevin dădu din cap.

– Davy. Are doi ani.

– Ei bine, tu și soția ta va trebui să-l aduceți aici de cum o să deschid. Am comandat o varietate foarte mare de cărți cu poze.

Pentru o clipă, Kevin îi păru încremenit în timp, aproape ca și cum n-ar fi respirat. O secundă mai târziu, acesta expiră încet și se încruntă, concentrându-se asupra aparatului de cappuccino.

Shanna își dădu seama instantaneu că spusese ceva greșit, dar nu-și putea da seama ce ar fi putut să fie. Poate pentru că adusese vorba de soția lui. Poate că erau divorțați, dar în cazul ăsta copilul nu ar fi fost în grija ei? Din ce spunea el, se părea că băiețelul locuia cu tatăl lui.

Apoi își aminti. Când venise prima dată în Chesapeake Shores, într-un sejur care avusese loc în urmă cu un an, când își revenea după căsnicia ei foarte complicată și făcută zob, se cazase la han. Și acesta era condus de o membră a familiei O'Brien. Iar toți cei de acolo erau foarte agitați pentru că fratele patroanei rămăsese văduv, soția lui fiind ucisă în Irak, și că tocmai se întorsese acasă cu fiul lui. Inima i se strânsese dureros când auzise, nu doar pentru că bărbatul își pierduse soția, ci pentru băiețelul care avea să crească fără mamă.

Și bărbatul acela era Kevin – sigur era el! Se simțea îngrozitor, dar habar nu avea cum să se scuze, mai ales că menționarea nevinovată a soției lui declanșase o reacție atât de intensă. Poate că era mai bine să treacă peste acest moment.

Chiar când ea dezbătea în minte care ar fi fost cea mai bună tactică, bărbatul se ridică în picioare.

– Unde e cea mai apropiată priză?

Shanna arăta către o măsuță pe care o instalase ca loc temporar al aparatului. Paharele din spumă poliuretanică, pachetele cu cafea premium și restul celor trebuincioase fuseseră deja așezate pe ea.

În câteva minute, Kevin deja pusese aparatul în funcțiune, iar aroma bogată a cafelei începuse să se împrăstie prin încăpere.

– Lapte? întrebă el.

– În frigiderul din spate. Îl aduc eu.

Când se întoarse cu laptele, Kevin îl transformă cu mare îndemânare într-o spumă perfectă, o turnă peste o ceașcă de cafea parfumată și i-o întinse.

– Poftim, îi zise cu un zâmbet larg. Totul e pregătit.

– Îți rămân veșnic recunoscătoare, răspunse ea, cu maximă sinceritate. Cafeaua asta e grozavă! Îi întâlni privirea și îl întrebă, mânată de un impuls: Ce faci de sâmbătă într-o săptămână? Dacă te ocupi tu de aparatul ăsta, nu numai că o să-l las pe băiețelul tău să-și aleagă orice carte din librărie, dar o să te și plătesc. Nu pot să-mi permit încă să angajez pe cineva, chiar și cu jumătate de normă, dar în mod clar pot să te plătesc pentru o zi doar ca să le faci cafea clienților.

Expresia lui se întunecă, de parcă această ofertă l-ar fi jignit.

– Dacă sunt prin zonă, te ajut, dar nu vreau banii tăi.

– Lucrezi, te plătesc, spuse Shanna, neștiind nici ea de ce insista atât de mult să fie o chestiune de afaceri. Din ce aflase, cei din familia O'Brien nu aveau nevoie de suma modestă pe care-și putea ea permite s-o ofere. Totuși, să plătească pentru tot era o chestiune de mândrie pentru ea. Acuzațiile foștilor socri că fusese o profitoare erau încă destul de proaspete, și rănilile nu apucaseră să se vindece. Nu voia să-și înceapă viața în Chesapeake Shores simțindu-se îndatorată nimănui.

– Hai să lăsăm discuția asta până atunci, să vedem dacă o să fiu prin zonă.

Shanna îl cercetă curioasă.

– Ai probleme cu angajamentele?

– Ceva de genul, răspunse el, evaziv. Ținem legătura. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Shanna.

– Și mie, Kevin.

Totuși, când el se retrase, Shanna avu senzația extrem de bizară că tot nu știa mai nimic despre el, în afară de numele pe care îl purta și deducția ei că el era cel care își pierduse soția într-un război care se desfășura de cealaltă parte a lumii.

Faptul că i se părea fascinant era probabil un semn clar că ar fi trebuit să fie recunoscătoare că plecase. Suflurile rănite erau o investiție periculoasă. Ea învățase asta pe propria piele. Să încerce să mai salveze unul ar fi fost o idee monumental de proastă.

capitolul 2

Era trecut de șase, iar Shanna încă mai desfăcea cutii și aranja cărți după categoriile pe care le stabilise pe un plan al magazinului. Avea de gând să fie pregătită pentru când aveau să fie instalate rafturile. Furnizorul îi promisese că aveau să fie livrate a doua zi dimineață, până în ora nouă.

Când telefonul mobil începu să sune, îl înșfăcă și răspunse fără să verifice apelantul, ceva ce nu mai făcuse de la divorț. Evitarea apelurilor de la fostul ei soț devenise un mod de viață. De data aceasta, slavă Domnului, această acțiune impulsivă nu o costă.

– Cum merge afacerea cu cărți? întrebă Laurie.

Shanna schiță un zâmbet auzind glasul celei mai bune prietene ale ei.

– O să te anunț când o să o vând pe prima.

– Ei, dacă e prea devreme să răspunzi la întrebarea asta, atunci spune-mi ce faci. Tot mai ești încântată că te-ai mutat la dracu'n praznic? Cum poți să rezisti chiar și o singură zi când ești la zeci de kilometri depărtare de cea mai apropiată cafenea artizanală?

– Pentru că îmi deschid una proprie, răspunse Shanna, lăsându-se pe podea și sprijinindu-se de perete. Pentru prima oară în ziua aceea, se simțea relaxată. Discuțiile cu Laurie, care fusese alături de ea prin chinul reprezentat de căsătoria și divorțul ei, reușeau mereu să o aducă cu picioarele pe pământ și să o înveselească.

– Și, să fie clar, chiar sunt fericită, adăugă ea, teatral. Țsta e cel mai bun lucru pe care l-am făcut pentru mine însămi de foarte mult timp încoace.

– Ai întâlnit pe cineva interesant până acum?

Shanna se crispă, auzind acest refren repetat adesea.

– Ce-i cu obsesia asta a ta pentru viața mea mondenă? întrebă, iritată instantaneu. Nu am divorțat decât de un an, și a fost unul dificil. Tu ar trebui să știi asta mai bine decât oricine. Nu mă grăbesc deloc să intru în vreo relație nouă.

– Vai, vai! răspunse Laurie. Ce atitudine defensivă! Asta sigur înseamnă că ai întâlnit vreun bărbat atrăgător. Hai, zi tot!

Shanna scoase un oftat, cu o imagine nedorită a extrem de atrăgătorului Kevin O'Brien blocată în minte.

– Nu-i nimic de spus, insistă ea.

O întâlnire de zece, poate cincisprezece minute nu merita menționată, deși avea îndoieli serioase că Laurie ar fi fost de aceeași părere. Recent logodită, Laurie credea că toți oamenii ar trebui să-și trăiască viața în doi.

– Ei, asta-i mare păcat, decretă Laurie. Presupun că va trebui să te aud turuind despre marfa pe care ai adus-o, în loc.

– O să mă înfrânez, doar de data asta, îi promise Shanna. Spune-mi tu despre Drew. Cum merg planurile pentru nuntă?

Din ce aflase ultima oară, evenimentul avea să fie opulent și extravagant, nunta pe care o visa orice fetiță. Bineînțeles, în urmă cu câteva săptămâni, avea să aibă loc pe o plajă din Hawaii, la apus. Totul părea să evolueze într-un ritm amețitor care i se potrivea lui Laurie, dar care ar fi iritat-o fizic pe Shanna.

– De fapt, ăsta e unul din motivele pentru care te-am sunat, zise Laurie. Nu mi-ai spus că hanul la care ai stat anul trecut a fost de-a dreptul minunat și că se fac și nunți acolo?

– Hanul Eagle Point? întrebă Shanna, surprinsă. Aici, în Chesapeake Shores?

– Exact! confirmă Laurie. Nu-mi aduceam aminte cum se numește nici să mă împuști. Ce-ai zice dacă am face nunta acolo, un eveniment restrâns și intim?

– Mi-ar plăcea la nebunie, bineînțeles, Hanul e fermecător, mâncarea e extraordinară și împrejurimile sunt spectaculoase, dar credeam că vrei ceva cu foarte mulți invitați, luxos și extravagant.

– Am aflat cât costă o nuntă cu foarte mulți invitați, luxoasă și extravagantă, recunosc Laurie, spășită. Drew a făcut o criză de nervi. A zis că, dacă e să cheltuim atât de mult pe nuntă, o să avem nouăzeci de ani până vom avea destui bani să ne luăm o casă.

– Bine punctat, confirmă Shanna. Nici luxul, nici banii mulți nu garantează fericirea. Eu, una, sunt o mărturie vie pentru asta.

– Deci ar fi în regulă dacă aş veni într-o vizită scurtă, poate peste două weekenduri, ca să văd hanul ăsta, poate să discut cu patroana despre costuri și date disponibile?

– Atunci e și inaugurarea librăriei mele, îi reaminti Shanna. N-o să am nici o clipă liberă.

– Ei, atunci împuşc doi iepuri dintr-un foc, răspunse Laurie, bucuroasă. Și e o sincronizare impecabilă din partea mea, dacă-mi dai voie să mă laud puțin. Pot să îți dau o mână de ajutor la inaugurare. O să fiu omul tău de bază pentru orice detalii de ultim moment. Poți să mă trimiți după gheață sau să mă pui să șterg praful de pe rafturi. Știi bine cât de mult îți place să faci pe șefa cu mine. O să fii în al nouălea cer.

– Ești sigură că vii să vezi hanul? o întrebă Shanna. Sau te roade curiozitatea să vezi viața asta nouă a mea, ca să îi conferi aprobarea ta? Știu că nu ai fost încântată că m-am aruncat cu capul înainte în asta fără să te consult și pe tine.

– Ei, trebuie să recunoști, ai luat decizia asta efectiv peste noapte. Nu-ți stă în fire să faci așa ceva. Ai o personalitate cu multe fațete, Shanna, dar impulsivitatea nu se numără printre ele. Îmi fac griji pentru tine.

– Mă gândeam la asta de un an întreg, îi reaminti Shanna. Nu a fost nicidecum o chestie impulsivă. Nu ai de ce să îți faci griji.

– Da, cred... cedă Laurie. Dar o să mă simt mai bine dacă văd cu ochii mei locul ăla și că ți se potrivește. Ce zici? Pot să vin să te ajut să-ți sărbătorești marea inaugurare?

Deși abia avea să aibă timp să-și tragă sufletul în weekendul acela, Shannei îi era imposibil să reziste ofertei de ajutor sau unei șanse de a-i arăta plină de mândrie Chesapeake Shores prietenei sale. Își dădea seama că își dorea binecuvântarea

lui Laurie. În ciuda câtorva momente trecătoare de nestatornicie atunci când era vorba de nunta ei, Laurie era la fel de echilibrată ca orice altă persoană.

– Absolut. Chiar vreau să vii. N-ar fi același lucru fără tine, îi răspunse Shanna, chiar în același timp în care imaginea lui Kevin O'Brien și promisiunea sa de a o ajuta apăru și dispăru în mintea ei.

Nu prea putea să se bazeze pe el, nu? Bineînțeles, dacă era să își facă apariția, Laurie ar fi identificat interesul Shannei în persoana lui în nici două secunde și avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să îl încurajeze. Mai mult, subtilitatea nu era punctul ei forte. Ei bine, trebuia să-și asume acest risc. Te rog, vino aici, Laurie.

– De-abia aștept! răspunse aceasta, entuziasmată.

Chiar atunci clopoțelul de deasupra ușii, lăsat acolo de chiriașul anterior, anunță că ușa librăriei se deschise. O femeie frumoasă, cu ceea ce ajunsese să-și dea seama că erau ochii strălucitori și azurii ai celor din familia O'Brien, băgă capul pe ușă. Shanna îi făcu semn din mână să intre.

– Laurie, trebuie să închid. Cineva tocmai a intrat. Fă-ți aranjamentele necesare și dă-mi de veste când ajungi, bine?

– Așa fac. Te iubesc, puștoaico. Ne vedem curând!

Shanna apăsă pe butonul de încheiere a apelului, după care se răsuci către femeia care se plimba prin magazin fără nici o jenă și se uita la obiectele din jur.

– Bună. Pot să te ajut cu ceva?

– Sunt Bree O'Brien, de alături, anunță ea, întorcându-se către Shanna. Bree Collins, de fapt. Mișcă spășită din cap. Nu mă pot obișnui cu ideea că sunt măritată. Mă tem că o să-i creez lui Jake – soțul meu – un fel de complex pentru că nu-mi aduc aminte niciodată să folosesc numele lui. Oricum, voiam doar să-ți urez bun venit pe Main Street. Zâmbetul i se lărgi. Și să arunc o privire prin jur, ca să am ce să le spun tuturor celor care pun întrebări. Un magazin nou e o veste importantă pe-aici. În fiecare zi am cel puțin vreo șase clienți în plus doar pentru că sunt curioși.

Shannei îi plăcu instinctiv sinceritatea lui Bree.

– Ei bine, poți să le spui că o să fie o librărie și magazin de jocuri cu o cafea micuță, nimic care să reprezinte o amenințare pentru Sally's. Ai grijă să afle asta. Doar cafea și ceai, poate și câteva prăjituri, dacă reușesc să găsesc o patiserie de unde să mă aprovizionez.

– Sună grozav. Exact de ce aveam nevoie în oraș, un loc unde să te uiți după cărți și să te relaxezi la o cafea. Expresia îi deveni gânditoare. Știi ceva, ai putea vorbi cu sora mea, Jess, la han. Are un patiser grozav în personal. Poate reușești să stabilești ceva. Doar să ții minte că Sally are monopolul pe croasanți. Încercăm să nu ne călcăm pe bombeuri, în materie de afaceri, pe-aici.

– Absolut. Am înțeles, rosti Shanna. Ești bine-venită să arunci o privire în jur, dacă poți să te strecuri pe după teancurile de cărți. Vin și rafturile mâine-dimineață, așa că sper că podeaua va fi liberă până mâine la ora asta și locul ăsta o să înceapă să arate așa cum mi l-am închipuit eu.

Cumva, Bree reuși să ajungă direct la secțiunea cărților de grădinărit și aranjare a florilor. Le luă pe rând, aproape gângurind de entuziasmul trezit de fiecare.

– Te superi dacă-mi pun deoparte un teanc? întrebă. Sunt aici trei cărți pe care trebuie neapărat să le iau.

– Te rog. O să le pun înapoi cu numele tău pe ele. Se hotărî că momentul prezent putea fi unul foarte bun pentru a obține răspunsuri la întrebările sale despre Kevin. Apropo, fratele tău Kevin a trecut pe aici mai devreme. A reușit să dea de tine?

Bree păru surprinsă.

– Kevin a fost pe aici?

Shanna îi răspunse printr-o mișcare afirmativă din cap.

– Și a fost politicos? întrebă cealaltă femeie, îngrijorată.

– Bineînțeles. De ce?

– Scuze... N-ar fi trebuit să mă exprim așa. Ai crede că e... nu știu, imprevizibil sau ceva de genul. Doar că trece printr-o perioadă grea. În ultima vreme e cam retras.

– De ce? întrebă Shanna, iar în secunda următoare îi veni să își dea o palmă. Îmi cer scuze... Sunt prea băgăcioasă.

– Nu-i nici o problemă. Cei mai mulți dintre cei de prin partea locului știu, și sunt destul de înțelegători în ceea ce privește nevoia lui de singurătate și stările pe care le are. Soția lui a murit acum ceva timp și... cred că aş putea să spun că s-a răătăcit puțin.

– Așa se explică, spuse Shanna. Din întâmplare, am zis ceva de soția lui și s-a blocat imediat. Mă gândeam eu că s-a întâmplat ceva îngrozitor.

– A murit în Irak. Într-unul din atentatele alea cu bombe artisanale. Vestea aproape că l-a omorât și pe el. Dacă n-ar fi fost băiețelul lui... Bree ridică din umeri. Nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă nu l-ar fi avut pe Davy. Nu are decât doi ani, deci tot are nevoie de foarte multă atenție. Măcar așa, Kevin e conștient că nu se poate ascunde într-un colț, cu gândurile lui negre.

Acum, că deducțiile ei fuseseră confirmate, Shanna simți un nou val de compătimire. Erau două persoane care aveau nevoie de îngrijire, una dintre ele practic un bebeluș, cealaltă un bărbat în toată firea care trecuse prin cel mai cumplit lucru pentru el. Era genul de situație care o atrăgea ca un magnet. Din nou, își impuse să se îndepărteze totuși de ea.

Și totuși, când se gândea la ochii triști ai lui Kevin și ce schimbare se trezise în ei în puținele dăți în care zâmbise, își dădea seama instinctual că nu avea să poată să se înfrâneze, nu dacă omul acela avea să-i dea o șansă, cât de mică. Poate că era pierdut și avea nevoie de afecțiune, dar ea avea în suflet un gol pe care încercase să-l umple ani la rând. O făcuse să iubească profund, dar nu înțelept. Ba chiar deloc înțelept.

Kevin stătea pe un șezlong de lemn în curte, cu picioarele goale cocoțate pe un taburet și o bere în mână, privindu-l pe Davy cum se juca cu mașinuțele sale. Slavă Domnului că era genul de copil care, chiar și la doi ani, putea să se simtă bine singur, cel puțin pentru perioade scurte de timp. Așteptau împreună amurgul și sosirea licuricilor, care reprezentau o sursă inepuizabilă de fascinație pentru Davy. După aceea, aveau să intre în casă, Davy avea să aibă parte de o baie rapidă și de o poveste înainte de culcare, iar apoi, în sfârșit, Kevin va avea restul serii liber, doar el și gândurile lui.

După cum spusese Charles Dickens despre cu totul altceva în prima frază din

Poveste despre două orașe, „era cel mai frumos timp, era și cel mai crunt“. Acele câteva ore înainte ca somnul să pună stăpânire pe el erau adesea pline de amintiri, unele frumoase, da, dar dureroase tocmai din acest motiv.

– Hei, Davy, ia uite ce am prins! strigă Bree de undeva din spatele lui.

Davy își ridică privirea de la mașinuțe, chițai de veselie și o luă la sănătoasa către mătușa lui, care avea doi licurici într-un borcan cu găuri făcute în capac. Dacă nu se înșela Kevin, acela era probabil același borcan pe care îl foloseau ei în copilărie să prindă licurici în serile aidoma acesteia – umede, cu aerul gros și plin de promisiunea unei furtuni. Valurile cu piscuri albe clocoteau deja în golf și frunzele din coroanele unora dintre copacii bătrâni și enormi erau întoarse pe dos de briza din ce în ce mai puternică.

Cu mânuța lui Davy într-a ei, Bree veni lângă el, lăsându-se pe iarbă și așezând borcanul în așa fel încât Davy să îl poată supraveghea, cu fruntea plină de cute de concentrare.

– Văd fulgere în depărtare, comentă ea, cu privirea îndreptată către golf. De căldură, cel mai probabil.

– Poate, rosti Kevin.

– Dar, pe de altă parte, s-ar putea să vină furtuna într-un ceas, două, continuă ea, evident hotărâtă să continue această conversație lejeră. Sper că vine. Ne-ar prinde bine o ploaie bună.

Kevin nu răspunse, ci doar rămase în așteptare, circumspect. Rareori se întâmpla ca Bree să vină în vizită fără vreun motiv anume, acum că se măritase. Avea lucruri mai bune de făcut serile decât să stea cu el și să flecărească despre vreme. De obicei, dacă nu se lăsa angrenat în vorbărie, sora lui ajungea într-un final la adevăratul ei scop.

Totuși, în seara asta strategia lui nu părea a da roade. Bree stătea pur și simplu lângă el, privind peste apă, aparent mulțumită și senină. Dar el știa că nu era cazul. Ca și el, trăgea de timp.

– De ce nu ești acasă la tine, cu Jake? o întrebă Kevin într-un final, sperând să amâne abordarea motivului vizitei ei îmboldind-o către ceea ce era subiectul ei preferat, noul ei soț.

– Doamna Finch a avut o urgență cu liliacul, răspunse ea cu un surâs.

Obsesia doamnei Finch cu liliacii era legendară. Aproape că-l scotea din minți pe Jake insistând an de an să supervizeze personal mulcirea și tunderea plantelor, de care se ocupa el, dar era una dintre cele mai bune cliențe ale firmei sale de amenajat grădini, așa că, atunci când îl chema, se ducea fără întârziere.

Kevin zâmbi larg.

– Ce bine că s-a dus el și eu pot să stau liniștit.

Bree izbucni în râs.

– A, da! Uitasem că tu îi tundeai peluza când erai puștan.

– Doar îl ajutam pe Jake, ca să termine mai devreme și să mergem după fete, o corectă el.

– Tu și soțul meu alergați împreună după fete? Întrebă sora lui, fixându-l printre pleoapele îngustate. Nu-mi aduc aminte așa ceva...

– Vai! răspunse Kevin, încercând să-și încarce tonul cu o notă de regret.

Dar nu prea îi reuși. Dacă tocmai îl băgase pe Jake în gura lupului, asta era! Poate așa, Bree nu avea să mai stea numai cu ochii pe el.

Totuși, din ce se părea, sora lui era cum nu se putea mai capabilă să facă mai multe lucruri în același timp, căci își îndreptă din nou atenția asupra lui.

– Azi am cunoscut-o pe Shanna, rosti ea, inocența întruchipată. Mi-a spus că m-ai căutat.

– Așa e.

– Ai avut vreun motiv anume?

– Am zis că s-ar putea să mă duc până în oraș și buni s-a trezit imediat că ar vrea câteva flori, să completeze un buchet.

Solicitarea lui buni fusese o minciună sfruntată, amândoi o știuseră dintru început.

– Dar n-ai mai luat florile, răspunse Bree, cu un aer confuz.

– Pentru că cele din grădina ei sunt aproape toate înflorite, spuse Kevin. Știu să recunosc o manevră de manipulare când mi se arată. Voia doar să se asigure că mă țin de cuvânt și mai ies din casă. E cea mai recentă misiune existențială pe care și-a asumat-o.

Bree schiță un zâmbet larg.

– Nu-i nici pe jumate atât de machiavelică pe cât îi place să se creadă.

– Nici n-a fost vreodată, zise Kevin, așteptând ca sora lui să abordeze subiectul principal.

– Am auzit că ai stat ceva timp la librărie, spuse Bree într-un final, pe un ton extrem de lejer.

El ridică din umeri.

– Te așteptam pe tine. Shanna avea probleme cu aparatul de cappuccino, așa că m-am oferit să i-l instalez eu. E ca acela pe care-l aveam acasă. Nimic deosebit, în nici un caz ceva care să te facă să vii într-un suflet aici și să-mi pui toate întrebările astea.

Bree ridică din sprâncene.

– Nu mi-a zis că ai ajutat-o.

– După cum am spus, n-a fost nimic deosebit. Bați undeva cu întrebările astea?

– Nu chiar, răspunse ea, lăsându-se ușor pe spate și lăsându-se într-o tăcere împărtășită suficient cât să-i inducă un fals sentiment de siguranță, după care îl întrebă: Cum ți s-a părut?

– Cine? Shanna?

Bree dădu ochii peste cap, exasperată.

– Nu despre ea vorbeam?

Kevin o privi senin.

– Acum câteva secunde discutam despre buni.

– Ei, hai. Știu bine ce părere ai despre bunica. Da, de Shanna, netotule. E frumușică.

– N-am remarcat.

Era o minciună. Observase că obrajii i se îmbujorau ușor, că părul ei avea tendința să se cârlionteze haotic, că abia dacă îi ajungea până la bărbie. Dar mai văzuse și altceva privind-o: pericolul. Era vulnerabilă și avea nevoie de sprijin, și asta nu pentru că nu putuse să-și pună aparatul de cappuccino în funcțiune. Era vorba de altceva, ceva ce identificase în profunzimea ochilor ei. Nu putea să aibă de-a face cu cineva care avea nevoie de sprijin. Abia dacă reușea să se descurce cu propria viață, în ultima vreme.

– Ei, e frumușică, să știi, rosti Bree. Și n-are soț sau iubit. Cel puțin n-am văzut să poarte verighetă sau vreun inel de logodnă, și n-a zis nimic de nici un soț.

– Ție ți se pare că cei mai mulți dintre oamenii pe care-i cunoști îți înșiră imediat povestea vieții lor?

– Bineînțeles că nu! Îți spun și eu ce am observat, atâta tot.

Kevin se strâmbă la sora lui.

– Sper că nu ai de gând să începi să te joci de-a pețitoarea acum, nu e cazul, îi spuse pe un ton care, spera el, avea să curme orice idei de genul acesta.

– Nimeni din familia noastră nu vede cu ochi buni amestecatul în treburile altora, spuse Bree, cu o expresie pioasă.

– Ei, asta nu pare să-i împiedice să se ocupe cu sârg de asta, replică el acru. Înainte să-ți intre nu-știu-ce idei în cap, nu uita că sunt atât de departe de a-mi dori o femeie în viața mea că aș putea la fel de bine să mă mut într-o mănăstire.

– Ceea ce-ar fi mare păcat, dacă e să mă întrebi pe mine.

– Ei, nu te-am întrebat, nu?

– Hai, fii serios, Kevin, îl abordă ea cu duhul blândeții. Trăiește-ți viața! Nu

trebuie să te însori cu ea. Nici măcar să fiți iubiți. Invit-o la o cafea, ajut-o să-și organizeze marfa în librărie, ceva să ai și tu din nou contact cu o altă persoană.

– Cu tine, Jess, Abby, buni și tata mereu cu ochii pe mine, am atins și chiar depășit nivelul suportabil de contacte cu alte persoane, mormăi el.

– Familia nu se pune la socoteală. Trebuie să interacționezi cu cineva din afară.

– Las-o moartă, Bree. Lasă-mă în pace.

Se ridică de pe șezlong, după care se aplecă să îl salte pe Davy în picioare.

– Hai la băiță, puștiule.

– Nu! Mai vreau'rici! protestă Davy, prinzându-se strâns de borcanul lui.

– Doi sunt de ajuns, îi spuse Kevin. E o pradă pe cinste. Mulțumește-i tușei Bree și spune-i noapte bună.

Conștiincios, Davy îi zâmbi mătușii sale.

– Pa, Bwee.

– Noapte bună, gândăcel. Îi zâmbi larg lui Kevin. Noapte bună, pacoste!

Acesta izbucni în râs.

– Râde ciob de oală spartă!

Bree îl ajunse din urmă și traversară peluza împreună.

– Shanna zice că rafturile îi vor fi livrate mâine la prima oră, zise ea lejer.

– Și ce dacă?

Bree se ridică pe vârfuri și îi dădu un pupic pe obraz.

– Mă gândeam că poate e o informație interesantă pentru tine.

Kevin se abținu să reacționeze. Și mâine, dacă avea un dram de minte, avea să găsească cine știe ce pretext să fie în orice altă parte decât pe Main Street. Nu

numai că nu voia să se lase atras în viața Shannei, dar nu voia să o încurajeze pe sora lui nici cât negru sub unghie în planurile ei matrimoniale cusute cu ață albă.

Mick era sătul până peste cap să-și vadă fiul pierzând vremea prin casă. De luni întregi își înfrâna dorința de a-i spune vreo două. Se gândise că era nevoie de ceva timp să-și revină de pe urma pierderii soției sale. Poate cam tot atât de cât era nevoie să-ți revii de pe urma unei perioade petrecute într-o zonă în război, în ciuda asigurărilor lui Kevin că lăsase totul în urmă când fusese lăsat la vatră. Acesta avusese destule coșmaruri sub acoperișul acestei case ca să se trădeze că nu era așa, deși Mick era convins că fiul lui avea impresia că nimeni nu știa de ele.

Mick ascultase părerile tuturor că fiul lui avea nevoie de timp, dar acum era convins că timpul ăsta se terminase. Un bărbat de treizeci de ani avea nevoie de un scop în viață, un motiv pentru care să se ridice din pat dimineța, ceva dincolo de un copilăș de doi ani de care trebuia să aibă grijă. Și avea de gând să facă în așa fel încât Kevin să se pună în mișcare să-și găsească această nouă direcție în viață.

Îl găsi pe plajă, privind în larg în timp ce Davy construia un castel de nisip strâmb lângă el. Structura stângace îi irită imediat ochiul de arhitect, dar alungă imediat dorința de a se așeza și a-și învăța nepotul cum să construiască o structură care să poată să reziste primului asalt al unui val. Această plimbare pe plajă nu avea ca scop să-i ofere nepotului său niște lecții de inginerie pe care acesta nu era pregătit să le înțeleagă.

– Bunicu’! rosti David, ridicându-și ochii la el, plin de bucurie. Joacă-te cu mine, bine?

– Poate mai târziu, flăcăiaș, îi răspunse Mick. Își îndreptă privirea asupra lui Kevin. Ai ceva planuri azi?

Kevin dădu negativ din cap.

– Bine. Deci poți să vii cu mine.

– Unde? întrebă suspicios Kevin.

– Mă ocup de unul dintre ansamblurile din proiectul Habitat pentru Umanitate. Aș avea nevoie de ceva ajutor.

Kevin își trase ochelarii de soare în jos pe nas și îl măsură sceptic pe Mick.

– Zău? Faci muncă de voluntariat?

– Da, fac voluntariat, răspuse Mick, pe punctul de a-și pierde răbdarea. A fost ideea bunicii tale, și a fost una bună, să știi.

– Și cum rămâne cu compania ta?

– Se poate descurca de la sine în ultima vreme.

La început, această descoperire nu îi plăcuse deloc. Mereu se considerase indispensabil, dar acum învățase să aprecieze avantajele pe care le prezenta să aibă mai mult timp liber. Petrecea mare parte din acest timp în New York, cu fosta lui soție. Restul îl devota construirii acestor case pentru Habitat pentru Umanitate. Cei de acolo fuseseră încântați să aibă pe cineva cu priceperea și experiența lui la fața locului. Având experiența gestionării șantierelor, putea să supervizeze mai multe locuri odată și să mențină lucrările în derulare în toate dintre ele. În plus, avea cunoștințe în domeniu prin tot Marylandul și nu se codea să forțeze mâna cuiva să obțină câteva ore de muncă gratis a vreunor tâmplari, electricieni și instalatori calificați.

– Bine, hai să zicem că înghit gălușca cu această nouă identitate generoasă și caritabilă a ta, spuse Kevin, pe un ton sec. Unde anume ți se pare că m-aș încadra și eu? M-ai izgonit efectiv de pe cam toate șantierele pe care ai lucrat vreodată. După cum ți-a făcut atât de multă plăcere să subliniezi, nu mă pricep absolut deloc la construcții. Cred că o dată sau de două ori ai zis chiar că sunt o rușine. Zâmbi larg. Și aveai dreptate.

Spre marele necaz al lui Mick, Kevin nu mințea în această privință. Fusesse o zi tristă pentru el când își dăduse seama că nici unul dintre fiii lui nu știa să țină ciocanul în mână și, mai grav, nici nu le păsa de asta. Nu erau în stare nici măcar să zugrăvească o cameră fără să o facă harcea-parcea.

Și totuși, acum spuse cu optimism:

– Nu ești prea mare ca să înveți. O mulțime de voluntari nu au deloc experiență în domeniul ăsta.

– Dar n-o să fie jenant când fiul marelui arhitect Mick O'Brien o să înalțe un zid

care se va prăbuși imediat?

Fără să vrea, Mick se trezi chicotind.

– Ai dreptate. Își cercetă fiul cu o încruntare plină de îngrijorare. Ia zi, ce-ai de gând să faci cu viața ta?

– Azi? Mă gândisem că mai stau aici un timp cu Davy, după care poate să fac niște comisioane.

Mick abia dacă reuși să-și alunge iritarea din ton.

– Știi bine că nu te întreb doar de azi. Ce planuri ai pe termen lung, Kevin?

– Habar n-am, răspunse acesta succint și fără nici o remușcare.

– Sunt posturi libere de medic aici, în oraș, spuse Mick.

– Mi s-a mai spus, recunosc fiul lui. Dar nu mă interesează.

– Și-atunci ce te interesează? întrebă Mick, pierzându-și răbdarea, după care i-ar fi venit să-și muște limba.

Își jurase că o să încerce să creeze o punte de comunicare cu fiul lui, nu să distrugă perioada aceasta rară de pace dintre ei.

Auzindu-l ridicând tonul, Davy ridică ochii la el, cu bărbia tremurându-i fragil și ochii umplându-i-se cu lacrimi. Această imagine îi dădu un junghi în inimă lui Mick. Se aplecă și își luă nepotul în brațe.

– Hei, uriașule, tu ce zici? Vrei să vii cu bunicu' azi?

Kevin se încruntă la auzul acestor cuvinte.

– Nu poți să lași un copilaș de doi ani să alerge încolo și încioace pe un șantier, obiectă el.

– Nu stau acolo decât o oră, două, să verific câteva lucruri. Am pe undeva o cască de protecție care e tocmai măsura lor. N-o să-l scap din ochi. Ai putea să vii cu noi, dacă-ți faci griji pentru el.

– Bună încercare, tată, dar în ciuda impresiei pe care ți-am lăsat-o mai devreme, oricare a fost asta, chiar am lucruri de făcut.

– Cum ar fi? insistă Mick.

Această întrebare simplă păru să-l blocheze pe Kevin. În mod clar, avea nevoie de timp să inventeze un pretext.

– Mă duc în oraș, rosti el într-un final.

– Ca să?

– Ce contează de ce mă duc? Nu cumva scopul e să-l scoatem din casă pe bietul, deprimatul Kevin?

Se ridică și se îndepărtă.

Mick se ridică și el, uitându-se lung după el, și lăsa să-i scape un oftat.

– Tati a plecat pa-pa, rosti Davy cu tristețe.

Mick își îmbrățișă nepotul.

– Nu-i nimic, amice. Plecăm și noi pa-pa, și ceva îmi spune că o să ne distrăm mai bine.

Și adevărul era că această idee îi sfârteca inima.

capitolul 3

În ciuda hotărârii sale din ziua anterioară, Kevin se trezi că ajunsese pe Main Street, în fața librăriei. Ajunsese aici doar pentru că era atât de supărat pe tatăl lui și ar fi putut să treacă foarte bine pe lângă ea, dar sora lui alege exact acel moment pentru a ieși din Florăria de pe Corso, florăria pe care o deschisese de mai mult de un an.

– Ca să vezi cine-a venit pe aici! îl întâmpină veselă. Deci ai venit s-o ajuți pe Shanna, până la urmă. Bravo!

– Poate că am venit să te ajut pe tine, mormăi el, stânjenit că fusese prins în zonă după ce se bătuse atât cu pumnul în piept că avea să stea departe de femeia aceea nou-venită în oraș. O fixă, plin de anxietate, vrând să-și dea seama dacă sora lui avea să creadă că venise să o vadă pe ea.

Bree îl studie cu o expresie evaluatoare.

– Bine, rosti ea într-un final, ca și cum i-ar fi luat cuvintele la propriu. Ce te gândeai să faci?

– Aș putea să livrez flori, se oferi el, dintr-un impuls, agățându-se de primul lucru care-i venise în minte cu disperarea unui om în pericol să se înece.

– Ai putea, răspunse ea, cu amabilitate, dar deja am pe cineva angajat pentru asta. Părea a se strădui din răputeri să-și reprime zâmbetul.

– Poate că florăria ar trebui măturată. Aș putea să mă ocup eu.

Acum, Bree izbucni de-a dreptul în râs.

– Ești jalnic, frate-miu. Intră și ajut-o pe Shanna. Ea e cea care ar avea nevoie de ajutorul tău azi. Jucând rolul bunului samaritean pentru nou-venita în oraș o să te faci să te simți mai bine. Cine știe? S-ar putea chiar să te distrezi.

Probabil că avea dreptate. Buni le spusese mereu că să oferi ajutor altcuiva era cel mai bun mod de a uita de propriile probleme. Își studie sora printre pleoapele îngustate.

– Doar dacă nu spui nimănui despre asta, încep eu negocierea. O s-o fac dacă promiți că n-o să mă dai în fapt față de Jess, Abby și buni, să faci din țânțar armăsar sau să tot faci aluzii că sunt interesat de Shanna.

– N-ai zis nimic de tata, remarcă ea. Lui pot să îi spun?

– De fapt, el cam știe, recunosc eu el, spășit. Nu chiar că aș ajuta-o pe Shanna, dar că aveam să vin în oraș cu un motiv clar. M-am folosit de asta ca să mă fofilez de la a mă duce cu el pe un șantier.

Bree se holba la el, uluită.

– Tata voia să te duci pe un șantier cu el? Serios?

Văzându-i reacția, Kevin izbucni în râs.

– Da, și pe mine m-a șocat. Evident, își dorește cu disperare să mă scoată din casă. Redeveni serios. Ia zi, batem palma? Dacă o ajut pe Shanna, o să-ți ții gura? Pur și simplu nu am nevoie de bătaie de cap.

– Ce bătaie de cap? Întrebă ea, cu o expresie perfect inocentă.

Kevin își dădu ochii peste cap.

– Știm amândoi că Abby și restul ar năvăli aici în grabă maximă ca să o vadă pe Shanna. Oricât de hotărâți ar fi, chipurile, să nu-mi facă lipeala cu nimeni, s-ar dezice de asta imediat. Dacă Shanna iese bine la inspecție, ar încerca să mi-o bage pe gât oriunde m-aș duce și orice aș face.

– Și-ar fi așa de îngrozitor?

– Dar ție cât din amestecul lor ți-a plăcut?

Zâmbetul ei se lărgi.

– Ai dreptate. Batem palma. N-o să suflu nici un cuvântel.

– Și n-o să bagi capul pe ușă la fiecare două secunde să vezi ce se întâmplă acolo, adăugă el.

– De ce? Ți-e teamă că o să vă prind sărutându-vă pe ascuns, printre rafturile cu cărți?

Kevin se întoarce imediat cu spatele la ea.

– Gata! Eu am plecat.

Bree îl prinse înainte să apuce să facă șase pași înapoi spre camioneta lui.

– Îmi pare rău, zise ea. Tonul îi era serios, dar în ochi i se zărea în continuare o sclipire jucăușă. Pur și simplu nu pot să nu te tachinez. Ești așa drăguț când te ambalezi așa!

– Câți ani avem? Treisprezece?

Bree ridică o palmă.

– O să fiu cuminte. Promit. Hai, du-te! E o faptă bună, Kevin, nu un angajament pe viață.

Acesta șovăi, după care se întoarce către librărie. Îi aruncă o ultimă privire de avertisment surorii sale, după care apăsă pe clanță și intră.

O găsi pe Shanna așezată pe podea, chiar în mijlocul încăperii, cu o șurubelniță în mână și lacrimi scurgându-i-se pe obraji. Era înconjurată de grămezi de rafturi neasamblate.

– O-oo! lăsa să-i scape Kevin, recunoscând imediat problema.

Shanna își șterse iritată lacrimile, după care se uită la el cu o expresie înciudată.

– Am crezut că vor fi livrate asamblate. Când curierul a descărcat teancul ăsta imens de cutii și apoi a plecat, mai-mai că m-am repezit la el cu un ciocan. L-am implorat să rămână. I-am oferit bani. A fost de-a dreptul jalnic. Ba chiar i-am oferit cărți gratis pe viață dacă-mi assemblează piesele astea, dar el pur și simplu mi-a făcut cu mâna și a ieșit pe ușă. Ce fel de relații cu clienții sunt astea? Aș suna să mă plâng, dar nu am timpul necesar. Trebuie să assemblez astea. Se opri

din turuit și îi adresă un zâmbet înlăcrimat. Ți-am spus până acum că mă bucur tare, tare să te văd, mai ales dacă ai habar cum să assemblezi drăciile astea?

Kevin voia să fie eroul de care avea nevoie ea, dar vederea tuturor acelor bucăți de lemn, pungulițele cu șuruburi, cuie și alte piese de metal necunoscute îl făcu să vrea să înjure și el până rămânea fără suflare. Dacă tatăl lui Kevin ar fi auzit despre situația în care sfârșise fiul lui în ziua respectivă, ar fi râs cu lacrimi.

Și totuși, Shanna părea atât de disperată încât trebuia să o ajute cumva. Mai cercetă o dată materialele. Cât de greu putea să fie?

– Ai instrucțiuni? Întrebă într-un final, resemnat că avea să încerce să monteze el rafturile.

Shanna îi întinse o foaie pe care era o schemă.

Kevin se uită la ea.

– Bine, pare destul de ușor, zise imediat, prefăcându-se sigur pe el.

Shanna se încruntă auzindu-l.

– Zău? Schițele alea au vreo logică pentru tine?

Kevin luă în calcul să mintă pentru a o liniști, după care ridică pur și simplu din umeri.

– Nu chiar, dar suntem două persoane inteligente, în toată firea. Sigur îi dăm noi de cap. Dacă nu, am un as în mânecă.

– Da?

– Tata, răspunse el lapidar.

Poate că s-ar simți umilit să îl cheme pe Mick, dar ca să se asigure că rafturile acestea nu aveau să se dărâme peste ea de cum avea să pună primele volume pe ele, s-ar putea să fie necesar.

– Asamblarea unor rafturi nu e ceva cam simplu pentru abilitățile lui? Întrebă ea. E arhitect, nu? Un arhitect foarte cunoscut?

– E, dar o să vadă în asta o faptă bună, răspunse Kevin. Pare să fie deschis la tot felul de oportunități neobișnuite în ultima vreme.

Shanna îi cercetă expresia.

– E ceva amărăciune în vorbele astea.

– Poate, doar un pic, răspunse el. Dar asta-i altă poveste, pentru altă zi. Tu ia schița și spune-mi ce trebuie să fac. Eu mă ocup de asamblat.

– Mie-mi convine, zise ea.

O oră mai târziu, aveau cadrul primelor rafturi gata și partea din spate bătută în cuie. Ba chiar părea relativ solid. Kevin îl ridică în poziție verticală și îl împinse ușor, doar ca să se asigure. Cadrul rămase pe loc, neclintit.

– Nu-i rău deloc, murmură el.

– E grozav, rosti Shanna.

Kevin izbucni în râs văzându-i entuziasmul.

– Hai să nu ne lăsăm luați de val. Unde vrei să-l punem?

Când îl așezară unde voia ea, începură să instaleze rafturile mobile.

– Perfect, decretă Shanna, după care ochii li se întâlniră. Nu mai avem decât cincisprezece de asamblat.

Kevin înghiți cu greu.

– Cincisprezece?

Shanna dădu afirmativ din cap, cu o expresie cu care parcă se scuza.

– Nu trebuie să mă ajuți cu toate. Cred că am învățat cum se face uitându-mă la tine. Și cele pentru cărțile pentru copii sunt mai mici. Cred că mă descurc cu ele, cred.

Acest „cred“ fu cuvântul care îl făcu să rămână acolo. Se resemnă că avea să fie o zi foarte lungă.

– Tot sunt aici. Am putea să le terminăm, sau măcar să facem cât se poate de multe azi.

Și, cât timp se concentrau asupra rafturilor, nu prea aveau timp de flecăreală personală, nu era timp ca privirea lui să zăbovească pe rotunjimile line ale corpului ei și pe picioarele frumos modelate lăsate la vedere de o pereche de pantaloni scurți. Nu erau mai mult decât vreo câteva secunde pentru acel fior rapid de trădare care îl străbătea când simțea într-adevăr o scânteie de interes pentru femeia aceasta care nu era Georgia.

Acest gând era atât de deranjant încât Kevin se ridică dintr-odată.

– Totuși, cred că mai întâi ne-ar trebui ceva mâncare de prânz. Dau o fugă până la Sally's, să iau ceva. Vrei ceva anume?

Shanna păru surprinsă, dar își reveni imediat.

– Da, sigur, un sendviș cu ton cu pâine integrală ar fi minunat. Poate și niște cartofi prăjiți. Se uită în ochii lui. Dar eu plătesc. Stai să-mi iau poșeta.

– Plătesc eu, spuse Kevin, dar ea se întorsese deja și pornise către camera din spate.

Kevin rămase pe loc, uitându-se după ea. În clipa aceea, își dădu seama pentru prima oară că și ea era la fel de sperioasă ca și el, poate chiar și mai și. Dacă să o privească îi incita aprecierea de mascul, atunci acest semn de vulnerabilitate îl intriga într-un mod care era mult mai înspăimântător. Una era să fie aici, ajutând o nou-venită în oraș și cu totul altceva să își permită să fie fascinat de ea. Bree și-ar fi frecat mâinile, mulțumită că avusese dreptate, până la sfârșitul sfârșitului dacă ar fi aflat că planul ei ar putea da roade.

Shanna recunoscuse panica din ochii lui Kevin de mai devreme. Era destul de sigură că era corespondentă celei pe care o simțea și ea. După acel moment unic de conștientizare amețitoare, avusese grijă ca mai departe să îi evite privirea și să mențină conversația la un nivel impersonal.

Bineînțeles, subiectul asamblării rafturilor nu era unul inepuizabil, ba chiar dimpotrivă, mai ales că, după un timp, manevrele deveniseră aproape o rutină. O tăcere stânjenită se instalase între ei. Shanna habar nu avea cum să facă să o întrerupă fără a se aventura pe câmpul minat care era viața lui în ultima perioadă.

Își dădu seama că, dacă nu putea purta o conversație cu un bărbat care-și petrecea câteva ore bune din ziua lui ajutând-o să-și asambleze rafturile, s-ar putea ca acesta să nu fie un semn bun în privința abilităților ei de a lega conversații lejere cu care să-i atragă pe clienți. Iar asta îi dădu un motiv cu totul și cu totul diferit de a intra în panică.

Trebuia să înceteze să stea acolo, prefăcându-se a-l ajuta, când era evident că el nu mai avea nevoie ca ea să citească instrucțiunile. Trebuia să se concentreze pe o altă sarcină.

Ridicându-se în picioare, anunță fixând cu privirea un punct din aer aflat undeva după urechea lui stângă:

– O să încep să aranjez cărțile cât tu termini aici, dacă nu te deranjează.

Kevin nici măcar nu își ridică privirea de la ce făcea.

– Bună idee. Pot să termin rafturile astea care au mai rămas și singur.

Shanna alese să înceapă cu secțiunea pentru copii, care se afla cât mai departe posibil de Kevin, fără să părăsească totuși încăperea. Transportul de cărți cu poze sosise pe la jumătatea dimineții, așa că începu să le despacheteze, cu ochii luminându-i-se în timp ce studia ilustrațiile colorate ale fiecăreia înainte de a o așeza pe raft.

Scotea exclamații încântate la vederea fiecăreia și se trezi, la un moment dat, că o umbră se proiectă pe paginile volumului pe care îl avea în mâini. Își ridică privirea și dădu de Kevin, care îi zâmbea larg.

– O să te miști foarte încet dacă te oprești să citești fiecare carte, îi spuse.

– Dar nu fac așa ceva! protestă ea, după care scoase un chicotit amuzat. Bine, mă uit prin fiecare. Artiștii care ilustrează cărțile astea sunt geniali.

– Deci de-asta tot scoteai exclamațiile alea încântate, zise el. Speram că poate te retrăseseși aici ca să frunzărești cine știe ce carte erotică.

Shanna roși violent.

– În nici un caz n-aș ține așa ceva în apropierea secțiunii pentru copii.

– E bine de știut. O cercetă cu un interes evident. Ce fel de cărți ai de gând să pui la vânzare, pe lângă cele cu poze, pentru copii?

– Mă gândesc că oamenii veniți la plajă vor dori să scape de realitatea de zi cu zi, așa că în mare parte cărți de succes, cu suspans, romane de dragoste, dar și ceva lucrări de non-ficțiune, cărți de bucate, de grădinărit și ghiduri regionale. Dacă oamenii vor începe să întrebe de cărți pe care nu le am, o să le comand special pentru ei. Cred că relațiile cu clienții sunt critice, dacă e ca librăria mea să aibă succes.

Kevin se ghemui lângă ea și aruncă o privire la câteva dintre cărțile împrăștiate în jurul ei.

– Lui Davy o să-i placă la nebunie să vină aici, zise el.

– Alege o carte și du-i-o acasă, îl încurajă ea. Îți datorez măcar atât pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat azi.

– Nu, refuză el sec. Orice cărți o să iau de-aici vor fi plătite. Asta e afacerea ta, și e una pe care abia acum o pui pe picioare. În câteva luni, într-un an, dacă e să-mi oferi ceva gratis, accept bucuros.

– Bine, o să țin minte asta. La prima aniversare a librăriei, poți să-ți alegi orice carte din librărie.

Kevin acceptă cu o mișcare din cap.

– Așa-i bine. Revenind la oile noastre, ce-ai zice de o pauză? M-a luat foamea iar și am tot muncit de ore bune. O să mă întorc dimineață ca să termin. Între timp, ce-ar fi să mergem la Sally's sau la unul dintre localurile de pe Shore Road, să mâncăm ceva?

Shanna aruncă o privire la ceasul pe care îl purta la mână și fu dezamăgită să descopere că era trecut de șapte.

– Habar nu aveam cât de târziu e, protestă ea. N-ar trebui să te întorci acasă, la băiatul tău?

– Am sunat acasă și l-au culcat deja, a adormit instantaneu. A avut o zi ocupată cu tata, din câte se pare.

– Are mare noroc să fie înconjurat de atâtea rude, rosti ea, neputând să-și elimine nota nostalgică din glas. Nu putea să nu se gândească la un alt băiețel a cărui viață nu era nici pe departe atât de idilică. Pentru că acea direcție de gândire era plină de disperare, se ridică în picioare cu o mișcare hotărâtă și se duse în camera din spate, să își ia poșeta. O să iau masa cu tine cu o singură condiție, îi spuse lui Kevin. Mă lași pe mine să plătesc. Și nu accept nici o negociere.

– În cazul ăsta, ar trebui să insist să mergem la Brady's. E cel mai scump restaurant din oraș, lângă han.

Expresia Shannei se însenină.

– Nici nu mă gândisem la han! Hai să mergem acolo. Am fost cazată acolo anul trecut și mâncarea e grozavă.

– Nu prea cred, rosti Kevin sec.

– Dacă e vorba de preț, nu-ți face probleme. Și cred că suntem îmbrăcați adecvat. Atmosfera este destul de relaxată.

– Nu e vorba de prețuri sau de hainele noastre, spuse el. Sora mea cea mai mică e patroană acolo.

– A, da, spuse ea. Jess, nu? Mi s-a părut foarte simpatică. Se încruntă când îi remarcă expresia. De ce reprezintă asta o problemă?

– Din câte se pare, tu nu ai frați sau surori, zise el mohorât.

– Nu, dar... Glasul i se stinse când începu să înțeleagă. Se amestecă în viața ta!

– Da, se amestecă, confirmă el. Deja am pus-o pe Bree să jure că n-o să scoată nici o vorbă despre faptul că te ajut azi. Dacă ne arătăm fețele la han, Jess va interpreta lucrurile cum vrea ea, și dintr-odată Abby o să apară și ea, să-și dea cu părerea. Ea e cea mai sâcâitoare dintre toate. E cea mai mare și a preluat rolul de cloșcă atunci când mama și tata au divorțat. Are impresia că asta îi dă dreptul să aibă o părere despre aproape orice aspect al vieților noastre. Kevin scoase un oftat teatral. Singurul care nu cred că ar intra în horă e frate-meu, Connor, dar asta doar pentru că e în Baltimore și n-o să audă nimic despre asta decât mâine-poimâine. Lucrează de mai puțin de un an la un birou de avocatură mare, așa că abia dacă are un minut, două să-și tragă sufletul, cu atât mai puțin să plece

urechea la bârfele din familie.

Deși înțelegea problema, Shannei toate acestea i se păreau mai degrabă minunate. Având în vedere că ea nu avusese frați sau surori și că părinții ei muriseră în urmă cu câțiva ani, tânjise mereu după o familie mare și unită, exact ca aceea pe care i-o descria Kevin. Acesta era unul dintre motivele, își dădea seama ea acum, pentru care își dorise atât de mult să se mărite cu Greg Hamilton. Nu avusese nici o legătură cu averea lui sau cu statutul privilegiat al familiei lui în societatea din Philadelphia. Greg era un tată singur, care avea custodie exclusivă a fiului lui, iar Shanna avusese instantaneu o familie completă. Acest lucru eclipsase toate celelalte semnale de alarmă că decizia pe care o luase fusese una extrem de proastă.

– Am auzit că bistroul franțuzesc de după colț e chiar bun, o îmboldi Kevin. Ce-ai zice să mergem acolo, în loc de han? Te rog. Fă-ți milă de mine și nu implica familia mea în viețile noastre.

– Sigur, răspunse ea, deși nu fără o fărâmbă de dezamăgire. E o alegere logică. E aproape și o să pot să mă întorc aici, să mai fac una-alta înainte să mă duc la culcare.

Kevin păru atât de profund ușurat, că Shanna se bucură imediat că acceptase.

Spre surprinderea ei, se trezi adăugând:

– Cu o condiție.

– Care? întrebă el, dintr-odată suspicios.

– Să-mi spui mai multe lucruri despre familia ta.

– De ce? întrebă Kevin, evident uluit de solicitarea ei.

– Eu sunt singură la părinți și sufăr de ceea ce eu numesc Sindromul Căsuța din preerie. Idealizez familiile numeroase. Mereu îmi închipui niște reuniuni grozave de sărbători, frați și surori tachinându-se, dar sprijinindu-se la greu, orice-ar fi. Așa e și în familia ta?

– Da, răspunse el, după care îi adresă o privire strâmbă. Totuși, nu e mereu o binecuvântare, cum, din câte-mi dau seama, ți se pare ție.

– Vreau să-mi povestești și despre asta, zise ea, entuziastă, ieșind prima din librărie și încuind ușa în urma lor.

– O să te plictisesc de moarte, o avertiză el în timp ce porniră cu pași lejeri pe stradă și cotiră pe drumul paralel cu plaja. De-a lungul lui se aflau mai multe cafenele cu mese pe trotuar, toate aglomerate. De cealaltă parte a străzii, cupluri și familii se plimbau pe plajă.

– N-o să mă plictisești, îi declară ea, cu convingere în glas.

Chiar dacă poveștile lui aveau să se dovedească neinteresante, intuiția îi spunea Shannei că aveau să i se pară fascinante, pentru că aveau să-i ofere informații despre cum era Kevin O'Brien ca om. Sau poate cum fusese înainte ca viața să îi fie întoarsă cu fundul în sus de tragedia care-l lovise.

– Nu-mi place asta, îi spuse Megan O'Brien lui Mick. Nu-mi place deloc.

În timpul uneia dintre conversațiile lor telefonice din aproape fiecare seară, Mick îi vorbise despre apatia continuă a lui Kevin. Văzuse și ea cât de pierdut era într-una dintre vizitele ei în Chesapeake Shores, dar îi găsisse scuze, ca toți ceilalți. Totuși, era clar că situația se prelungise destul. Oamenii puteau jeli în felul și în ritmul lor, dar mai devreme sau mai târziu venea vremea să își vadă de viață, mai ales când în ecuație se afla și un copil.

– Ai încercat să discuți serios cu el? îl întreabă ea pe Mick.

– Bineînțeles că da, răspunse Mick. Am încercat să-l fac să vină cu mine de dimineață, doar ca să-i ofer o ocupație. M-a refuzat direct, după care a luat-o din loc imediat. Nu l-am mai văzut de-atunci.

– Ah, Mick, nu crezi că s-a apucat de băut, nu?

– În nici un caz, răspunse Mick imediat. Nu l-am văzut bând mai mult de o bere sau două seara de când s-a mutat înapoi acasă și abia dacă pleacă de-aici, așa că sunt convins că mi-aș da seama.

– Ei, trebuie făcut ceva. Nu poate continua așa, zise ea.

– Cam toată lumea zice același lucru pe aici, dar nici unul dintre noi nu a reușit să propună și un plan de acțiune.

– Vin acolo, anunță Megan. Ajung vineri.

– Nu că nu m-ar bucura orice ocazie de a te avea aici, răspunse Mick, dar ce crezi că o să obții tu de la el, când noi n-am reușit să-l clintim?

– Sunt mama lui. Sigur găsesc eu o cale să îl fac să înțeleagă, chiar dacă să mă aibă aproape nu o să reușească să facă altceva decât să îl enerveze. Măcar așa ar da și el dovadă de vreo emoție.

– Meggie, ești sigură? întrebă Mick, îngrijorat. Nu a fost prea receptiv în timpul ultimelor tale vizite.

– Asta pentru că m-am fofilat încolo și încoace, ca toți ceilalți, încercând să nu îl sufocăm. E supărat pe mine. O știm cu toții. Am plecat, iar el ți-a luat partea ție, și e genul de om care ține ranchiună, ca mai toți din neamul O'Brien. E timpul să lăsăm asta în urmă. Îi place sau nu, sunt mama lui și o să-l fac să asculte ce am de spus.

Mick chicoti.

– Sunt impresionat de hotărârea ta și sunt de acord că ar trebui să lase trecutul în urmă, dar s-ar putea să nu fie cel mai bun moment să încerci să creezi o punte de comunicare cu el, o avertiză el. Deja are o groază de lucruri care-i dau bătăi de cap.

– De când dai tu vreo importanță alegerii unui moment anume?

Mick hohoti ușor.

– Da, niciodată n-am făcut-o. Doar că nu vreau să-ți calce în picioare sentimentele.

– Mă descurc, îl asigură ea. Merit orice-ar avea Kevin de spus. Și, poate că dacă-și exprimă toate furia asta pe care o simte față de mine, o să defuleze și ceva dintre sentimentele pe care le are în legătură cu Georgia. Unde e acum?

– Habar n-am, recunosc Mick. După cum ți-am spus, a plecat de dimineață îmbufnat, și mama zice că nu l-a mai văzut de atunci.

– Și Davy? întrebă Megan, nevenindu-i să creadă. Doar nu și-a pus coada pe

spinare și a lăsat-o pe Nell să aibă grijă de el, nu? Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, sesiză ipocrizia vorbelor ei, din moment ce chiar asta făcuse ea în urmă cu mulți ani, o lăsase pe mama lui Mick să îi crească urmașii. Nu fusese ceva intenționat, dar așa se întâmplase, până la urmă, când planurile ei de a-i lua cu ea la New York fuseseră abandonate dintr-o serie de motive diverse, despre care acum știa că nu fuseseră decât niște pretexte șubrede.

– Nu, e foarte responsabil când vine vorba de fiul lui. Știa că Davy era cu mine. A sunat mai devreme să verifice dacă era bine, dar când mama i-a spus că Davy dormea deja, Kevin i-a spus că o să ajungă acasă în câteva ore.

– Poate că petrece timp cu una dintre fete, sugeră ea. Sau cu Jake. Erau prieteni buni cândva.

– Poate, rosti Mick, dar tonul îi era plin de îndoieli. În ultima vreme nu prea a fost în starea necesară pentru socializare, totuși. Jake a trecut pe-aici de mai multe ori, a sugerat să iasă într-o seară ca băieții, dar Kevin l-a refuzat. Cred că e pe undeva, de unul singur, cufundat în gândurile lui negre.

– Atâtea ore? Întrebă ea, din ce în ce mai îngrijorată. Era mereu un copilăș sociabil, nu un singuratic. Situația e chiar gravă, Mick. Îmi fac o mie și una de griji.

– Crezi că ar trebui să mă duc să îl caut? Aș putea să fac un tur de oraș cu mașina.

– O să se înfurie la culme dacă o să creadă că-l verifici, spuse Megan. Dar, pe de altă parte, m-aș mai liniști dacă aș ști măcar că nu e într-un pericol real.

– Atunci mă duc chiar acum, zise Mick imediat.

Această reacție imediată o surprinse. Existase o vreme în care Mick n-ar fi vrut să se implice în orice fel de situații complicate și încărcate emoțional. Se concentrase aproape exclusiv asupra carierei lui. Familia lui se aflase mereu pe locul doi, la mare distanță de locul întâi. Acesta fusese motivul pentru care, într-un final, îl părăsise.

Toate acestea fuseseră demult, își reaminti ea cu un efort conștient. În ultima vreme, Mick îi dovedise în repetate rânduri că își schimbase prioritățile, că pune familia pe primul loc. Începuse să vadă în el din ce în ce mai mult

bărbatul afectuos cu care se măritase. Iar faptul că era la fel de atent ca atunci când o curta contribuia la asta.

– Mă suni când o să-l găsești? îl întreabă acum. Indiferent de cât de târziu o să fie asta.

– Te sun, promise el.

– Între timp, eu o să fac aranjamentele necesare să-mi iau biletele de avion pentru weekendul ăsta, zise ea. Chiar dacă mă respinge din nou, măcar Kevin o să știe că îmi pasă îndeajuns de mult cât să fiu alături de el.

– Cât timp ești pregătită sufletește ca lucrurile să nu meargă bine, spuse Mick.

– Nimeni n-a zis că drumul spre împăcare e lipsit de denivelări și de pericole, îi aminti ea. Încă mai am de lămurit o mulțime de lucruri cu fiecare dintre copiii noștri.

– Ca și mine, recunosc Mick.

– Ideea e să nu renunțăm. Acum du-te și găsește-l pe băiatul nostru, Mick. Asigură-te că nu este în vreun pericol.

– Nu mai e un băiat, îi reaminti Mick.

– Nu-mi pasă de câți ani are, când suferă e tot băiețelul meu, răspunse ea, cu înfocare. Și-o să vreau mereu să fac orice ca să-i alin durerea.

Megan nu avea cum să nu se întrebe, totuși, dacă de data asta misiunea aceasta nu avea să fie peste puterile ei.

capitolul 4

Shanna se încruntă când o decapotabilă Mustang clasică trecu pe Shore Road pentru a patra oară. Deși încerca oarecum să își mascheze interesul, era evident că șoferul, un bărbat mai în vârstă, îi studia pe ea și pe Kevin la fiecare trecere. Era indubitabil că se uita la ei, pentru că erau singurii clienți rămași în tot localul. Stăteau la masă, cu cafelele în față, de ceva timp. Kevin nu remarcase comportamentul suspect al bărbatului în vârstă pentru că stătea cu spatele spre stradă. Când zări din nou mașina, Shanna îi atinse mâna lui Kevin.

– Uită-te în spate, îi spuse într-o șoaptă tensionată. Ne urmărește cineva. Inițial am crezut că mi se pare, dar a apărut iar. Cred că e a cincea oară când a intrat pe stradă și de fiecare dată a încetinit chiar în dreptul nostru.

Kevin se uită la ea cu o expresie goală.

– Poftim? Cine? Se întoarse, aruncă o privire la mașina care se apropia de ei și scoase un geamăt exasperat. Se întoarse din nou spre ea, cu o expresie stânjenită. Ah, e tata.

– Tatăl tău?

Shanna se uită din nou la bărbatul din mașină și sesiză asemănarea: același maxilar pătrășos, același păr negru, bogat, deși al acestuia avea câteva fire albe, iar cel al lui Kevin era tuns scurt, într-un fel care-i ținea sub control tendința naturală de a se ondula. Dacă ar fi putut să-i vadă de la această distanță, Shanna ar fi putut paria că ochii bărbatului aceuia aveau aceeași nuanță de albastru intens. Privirea i se întoarse la Kevin, cu o expresie nedumerită.

– De ce crezi că se tot învârte prin zonă?

– Nu știu sigur, dar dacă ar fi să-mi dau cu presupusul, aş zice că mă spionează.

Shanna se holbă la el, după care ochii i se duseră din nou spre stradă, observând că, într-adevăr, mașina încetinisese într-atât încât abia se târa pe asfalt. Șoferul își

ridică palma, într-un gest de salut relaxat, după care coti brusc la stânga, într-un spațiu de parcare cu taxă aflat de cealaltă parte a drumului.

– Poate că te caută pentru că s-a întâmplat ceva rău acasă, lansă ea o teorie.

Kevin dădu negativ din cap și arătă către telefonul mobil de pe masă.

– El și bunică-mea știu clar cum să dea de mine.

– Ei bine, în mod sigur vine încoace, așa că evident te căuta.

– Cu atât mai rău, rosti Kevin mohorât. Se ridică și își întâmpină tatăl înainte ca acesta să ajungă la masă. Tată...

Shanna se uită cum Mick O'Brien îl bătu prietenește pe spate, ca și cum această întâlnire ar fi fost total întâmplătoare.

– Ei, băiete, nu mă așteptam să dau de tine aici. Aruncă o privire către Shanna. Și cu domnișoara asta drăguță...

Kevin își dădu teatral ochii peste cap.

– Tată, ți-o prezint pe Shanna Carlyle. O să deschidă o librărie lângă florăria lui Bree. Mai devreme am ajutat-o puțin în magazin.

– Bravo, rosti Mick, trăgând un scaun de la cea mai apropiată masă către a lor. Cred că o să beau și eu o cafea cu voi, dacă nu vă deranjează. Apoi, ca și cum ar fi fost o idee care-i veni abia atunci, adăugă: Asta dacă nu cumva întrerup ceva...

Cu o expresie resemnată, Kevin se așeză din nou la masă.

– Nu ne întrerupi.

– Ei, numai bine atunci.

Le zâmbi radios, ca și cum i-ar fi binecuvântat.

Shanna avu nevoie de toată stăpânirea ei de sine pentru a nu râde de dorința nedisimulată a lui Mick O'Brien de a-și da seama ce se întâmpla între ei doi. Dacă bietul Kevin nu ar fi fost atât de evident de stânjenit că fusese descoperit în compania ei, probabil că s-ar fi lăsat în voia hohotelor de râs. Nu i se întâmplase

ca cineva să-i supravegheze atât de evident întâlnirile de dinainte să plece de acasă la facultate, iar pe atunci fusese vorba de tatăl ei.

– Domnule O’Brien, mă bucur foarte mult să vă cunosc, rosti ea când Kevin se refugie într-o tăcere încăpățânată. M-am îndrăgostit de orașul ăsta anul trecut, când am venit într-un sejur. Sunt foarte încântată că am reușit în sfârșit să fac rost de un spațiu unde să-mi deschid librăria.

– Ești exact genul de persoană tânără și energică de care are nevoie orașul ăsta, răspunse Mick. Cu tine acolo, Main Street o să-și păstreze atmosfera interesantă, exact cum mă gândeam să fie.

Se opri cât să comande o cafea fără cafeină de la chelnerița tânără și veselă care se tot plimbase prin jur, fixându-l fascinată pe Kevin toată seara. Când aceasta se retrase, o întrebă pe Shanna:

– Cum v-ați cunoscut tu și fiul meu?

– Tată!

Mick clipi, surprins de reacția lui Kevin.

– Ce e? E o întrebare firească. Îi făcu cu ochiul chelneriței care sosise cu cafeaua. Mulțumesc, Mary. Apoi, își concentră atenția asupra Shannei. Deci cum v-ați cunoscut?

– O căuta pe Bree ieri și a intrat în magazinul meu. Azi a venit din nou și a văzut că eram efectiv îngropată într-o grămadă de rafturi neasamblate. S-a oferit să-mi dea o mână de ajutor.

Shanna observă cu surprindere expresia de dezamăgire care trecu peste trăsăturile bărbatului mai în vârstă.

– Kevin a montat rafturile? o întrebă, cu îngrijorare în glas.

– Da.

– Și sunt încă în picioare?

Shanna se încruntă, neînțelegându-i reacția.

– Păi... da, bineînțeles că sunt. De ce să nu mai fie? întrebă, indignată în numele lui Kevin.

– Tata nu e chiar un admirator al priceperii mele de a construi lucruri, îi spuse Kevin.

– Tu cu gura ta mi-ai zis de dimineață că nu ai așa ceva, îi aminti Mick. Nu e vreo noutate.

– Ei bine, s-a descurcat de minune cu rafturile mele, insistă Shanna. Puteți să le verificați personal.

Mick se reple, evident înciudat că își vorbise de rău băiatul în fața ei.

– Nu-i nevoie. Cred că eram doar surprins, atâta tot.

– Dintr-o mie și unul de motive, sunt convins, adăugă mohorât Kevin. Tată, e totul în regulă acasă? Davy nu e bolnav, nu?

– Nu, nu. Am plecat la o plimbare cu mașina. Știi că-mi place să scot Mustangul din garaj din când în când, când e o seară frumoasă.

– Și pentru asta a trebuit să faci mai multe ture prin jurul bistrului? întrebă Kevin.

Auzind asta, Mick se îmbujoră efectiv.

– Mi s-a părut că te-am văzut aici, dar inițial nu am fost sigur. Apoi am avut ceva probleme să găsesc un loc de parcare.

Kevin se uită teatral în stânga și în dreapta, de-a lungul străzii mărginite de o mulțime de locuri de parcare libere.

– Zău? Acum sunt o grămadă.

– Ei bine, acum zece minute nu erau, îi răspunse Mick, luând o ultimă înghițitură de cafea și apoi ridicându-se în picioare. Mi-a făcut plăcere, Shanna. Să mă anunți dacă mai ai nevoie de ajutor să-ți pregătești magazinul de deschidere. Sunt mai mult decât dispus să îți dau o mână de ajutor.

- Mulțumesc, dar cred că situația e sub control acum, rosti ea.
- Ne vedem acasă, Kevin, i se adresă Mick fiului său, după care se întoarce și plecă.

Lângă ea, Kevin expiră aerul pe care evident îl tot ținuse în piept.

- Am avut câteva clipe în care chiar am crezut că o să-mi spună să nu stau până prea târziu, mormăi el. Ție ți se pare că arăt ca și cum aș avea șaisprezece ani?
- Mie mi s-a părut drăguț. Evident, era curios ce se întâmplă între noi.
- Lucru pe care o să-l trâmbițeze în cele patru zări, spuse Kevin, cu o expresie mohorâtă. Ar fi trebuit să încui ușa librăriei când m-ai văzut că mă apropii. Te-ai fi scutit de o groază de bătaie de cap.
- Dar n-aș fi avut rafturile montate, îi aminti ea. Și pentru asta merită să ai de-a face cu câțiva băgăcioși.
- Vedem noi ce mai zici într-o zi, două, îi spuse el, pe un ton prevestitor de rău. Dacă mai ești la fel de senină.

Shanna îl cercetă preț de câteva clipe, după care se aventurează să îi pună întrebarea care o preocupase mare parte din zi.

- Cum de ai timp să mă ajuți? Ai un program de lucru flexibil sau cum?

Încruntarea, pe care învățase să o recunoască drept o reacție imediată atunci când se apropia un pic cam prea mult de un punct sensibil, reapăru.

- Mi-am luat ceva timp liber.

Acest răspuns era foarte grăitor, dar în același timp nu o lămurea deloc.

- Concediu? Întrebă Shanna. Sau ești între locuri de muncă?

Încruntarea lui deveni și mai pronunțată.

- Ai vreun motiv pentru care ești atât de curioasă despre traiectoria mea profesională? Întrebă el, iritat.

Shanna se retrase imediat. În mod clar atinsese un punct sensibil.

– Îmi pare rău dacă mi-am băgat nasul unde nu-mi fierbe oala. Uneori, curiozitatea preia controlul și mi-o ia gura pe dinainte.

Auzind-o scuzându-se, Kevin oftă.

– Nu, eu sunt cel care ar trebui să se scuze. Doar că sunt iritabil pentru că rudele mele m-au tot bătut la cap să mă întorc la muncă. Nu pentru că aş trăi pe spinarea lor. Am bani și îmi plătesc partea din cheltuielile casei. Au impresia că plutesc fără nici o direcție.

– Și-așa stau lucrurile? Întrebă ea înainte să apuce să se controleze. Scuze, iar am comis-o.

De data aceasta, Kevin nu se simți jignit. În loc de asta, ridică pur și simplu din umeri.

– Da. Plutesc în voia sorții. Înainte să plec în străinătate, am fost medic. În Irak m-am ocupat de același lucru, dar în cadrul armatei. Așa am cunoscut-o pe...

Trase aer adânc în piept.

Shanna rămase tăcută și așteptă, simțind că se chinuia să găsească vorbele potrivite să termine povestea.

– Așa ne-am cunoscut eu și Georgia, rosti într-un final, cu glasul încărcat de un fior de emoție. Când m-am întors, m-am angajat la o unitate de urgențe din Virginia, cât ea era încartiruită la Fort Belvoir. Apoi, ea a plecat în străinătate din nou. La șase luni după plecare... atunci și-a pierdut viața. Mi-am dat demisia și m-am mutat înapoi acasă.

– Cu toate studiile pe care le ai, sunt convinsă...

Kevin o întrerupse.

– Niciodată. Nu vreau să mai fac niciodată așa ceva. Nu pot să-ți explic de ce, dar nu vreau.

– Și-atunci ce o să faci?

Kevin îi aruncă o privire circumspectă.

– Asta-i întrebarea de un milion de dolari. Se ridică brusc. Uite ce e, e târziu. Trebuie să ajung acasă. Te conduc înapoi la librărie.

– E chiar după colț, protestă Shanna. Mă descurc singură.

El îi adresează o privire plină de nerăbdare.

– Și camioneta mea e tot după colț. Te conduc până la ușă.

Shanna se dădu bătută.

– Mulțumesc, îi zise. Un minut, să-mi iau o cafea la pachet și să plătesc consumația.

El făcu ochii mari.

– Ai de gând să stai trează toată noaptea muncind?

Shanna izbucni în râs.

– O să iau o cafea decofeinizată, dar parcă nu pot să fac nimic fără o cafea.

– Poate că ar trebui să te gândești mai degrabă să dormi în loc să forțezi nota. O să vin mâine-dimineață la prima oră să te ajut din nou. O să fie toate gata până mâine-seară.

– Nu pot să-ți cer să mai petreci încă o zi înconjurat de rafturi și cutii.

– Nu mi-ai cerut-o. M-am oferit eu. În plus, consideră că-mi faci o favoare. Dacă o să fiu cu tine, n-o să fiu asaltat de întrebări și priviri îngrijorate acasă.

– Deci, de fapt, eu sunt cea care face o faptă bună?

– Ceva de genul ăsta, da.

– În cazul ăsta, ne vedem mâine.

– Tu pune de cafea, să arăți că ai învățat să te descurci cu aparatul ăla al tău, iar eu o să aduc niște biscuiți făcuți de buni. Mereu face biscuiți vinerea dimineața.

– Ei, asta chiar e o ofertă în fața căreia nu pot să rezist, spuse ea, luându-și restul și paharul de carton cu cafea de la chelneriță, care îi mulțumi politicoasă, deși privirea ei nu se desprinsese nici o clipă de fața lui Kevin.

– Noapte bună, Kevin, rosti Mary, cu răsuflarea tăiată. Te mai așteptăm pe la noi!

– Noapte bună, răspunse el distras, evident deloc conștient de interesul nedisimulat pe care i-l arăta chelnerița.

– Cred că ai o admiratoare, rosti Shanna când se puseră în mișcare.

Kevin se uită la ea, nedumerit.

– Cine? Văzând în ce direcție îi arăta, aruncă o privire peste umăr. Mary? E o puștoaică!

– E suficient de mare, răspunse Shanna, deși era vag ușurată că bărbatul de lângă ea nu împărtășea interesul fetei.

Câteva minute mai târziu, în fața librăriei, Kevin îi spuse:

– O să aștept până ce intri și încui ușa. Tot cred că ar fi fost mai bine dacă te conduceam până la etaj, la ușa apartamentului. Nu-mi place să te știu singură-cuc acolo, la ora asta târzie.

– În primul rând, nu e atât de târziu, e abia zece. În al doilea, Chesapeake Shores e un oraș foarte sigur. Așa scrie în toate broșurile pentru turiști.

– Chiar crezi că cei de la Camera de Comerț locală ar da sfară în țară dacă am avea un val de infracționalitate dintr-odată?

Shanna izbucni în râs.

– Probabil că nu, dar toți pe care i-am întrebat, inclusiv șeful poliției din oraș, mi-au confirmat că așa e.

– Ai vorbit cu șeful poliției?

– Bineînțeles. Voiam să știu dacă am nevoie de un sistem de alarmă.

– Foarte inteligent din partea ta.

– Doar pentru că mă pierd cu firea când vine vorba de asamblarea câtorva rafturi nu înseamnă că nu mi-am făcut munca de cercetare, răspunse ea, zburbindu-se la ceea ce interpretează a fi o notă de condescendență în tonul lui.

– Hei, nu voiam să sugerez că te-ai lansat în afacerea asta cu ochii închiși. Doar te laudam pentru prevedere, atâta tot.

Shanna tresări.

– Îmi pare rău. Scepticismul celei mai bune prietene ale mele față de toată chestia asta m-a făcut să fiu un pic cam țăfnoasă.

– Ți-a zis că afacerea cu librăria e o greșeală?

– E de părere că e o adevărată nebunie, de fapt. Dar vine să vadă totul cu ochii ei săptămâna viitoare. Am de gând să-i demonstrez că se înșală.

– Bravo. Îi țin ușa deschisă, ca să poată intra, după care o sfătui: Să încui imediat.

Shanna îi adresează o privire zdrobitoare care-l făcu să facă un pas înapoi, cu mâinile ridicate, ca și cum s-ar fi predat.

– Era doar o sugestie! se apără.

– E pe primul loc pe lista mea de priorități, îl asigură ea, închizând ușa, după care o încuie într-un mod cât mai zgomotos și teatral.

Kevin îi mai făcu o dată cu mâna, după care porni pe stradă către camioneta lui. Ea se uită lung după el, cercetând cu mirare senzația de dezamăgire care o străbătu când acesta ieși din câmpul ei vizual. Pentru o clipă, o înțelese pe biata Mary de la restaurant. Ce era cu ea? Se așteptase oare ca el să intre, să o ridice în brațe și să o sufocă cu sărutări pasionale? Bineînțeles că nu. Dar un pupic amical pe obraz ar fi fost plăcut, își zise ea cu regret.

Totuși, de îndată ce acest gând i se formă în minte, își aminti că în nici un caz nu putea avea asemenea idei despre Kevin O'Brien. Avea atâtea bagaje emoționale că l-ar fi costat o avere dacă ar fi vrut să călătorească cu avionul. Lucru valabil și

pentru ea. Era o combinație letală. Trebuia să nu uite asta.

Dar adevărul era că acest lucru era din ce în ce mai greu de făcut.

Spre marele regret al lui Kevin, tatăl lui stătea la masa din bucătărie când intră și el acolo, de dimineață. Aroma suavă a biscuiților făcuți de bunica lui mai devreme plutea în aer. Pe blatul de bucătărie se afla un vas ermetic, plin cu biscuiții care deveniseră o tradiție în familia lor.

– Te-ai trezit devreme, comentă Kevin în timp ce-și umplea o ceașcă cu cafea. Te duci iar pe șantierul celor de la Habitat în dimineața asta?

– Nu. Trezitul devreme e un obicei de care e greu să te dezveți. Mă gândeam să mă duc pe la han mai târziu. Jess are câteva treburi care trebuie făcute.

Kevin ridică dintr-o sprânceană.

– Și te lasă pe tine să te ocupi de ele?

– Ba chiar m-a rugat să mă ocup de ele, răspunse Mick, evident încântat de acest lucru. În funcție de cât timp îmi iau, mă gândeam ca după aia să mă duc în oraș, să văd ce mai face Bree.

– Zău? rosti Kevin, cu un scepticism deloc disimulat. Ți-a zis și ea de cine știe ce treburi, cumva?

Tatăl lui se uită urât la el.

– Nu mai poate omul să-și viziteze fata?

– Bineînțeles, dacă doar ăsta e scopul tău. Ești sigur că nu ești mai interesat să cercetezi librăria cea nouă, poate chiar să verifici dacă îmi petrec timpul pe-acolo și azi?

Mick îi adresează o privire aparent senină.

– Aș putea să fac și asta, dacă tot sunt prin zonă.

– Ești atât de previzibil! Îl acuză Kevin. Nu e nimic între mine și Shanna.

– Nici n-am zis că ar fi, dar chiar mi-ar plăcea să văd rafturile alea pe care le-ai

asamblat. Mi se pare o datorie civică.

Auzind asta, Kevin nu se putu să se abțină să nu chicotească.

– Cred că sunt destul de sigure, dar chiar n-ar strica să le mai verifice și altcineva.

Mick îi aruncă o privire speculativă.

– Ți-am spus că vine maică-ta în oraș în seara asta?

Auzind una ca asta, Kevin încremeni.

– De ce?

– Eu și ea avem ceva planuri, dacă vrei să știi, rosti Mick, deși răspunsul lui nu fu foarte convingător.

– Ai sunat-o și i-ai spus de mine, nu? îl întrebă Kevin direct. De ce-ai făcut așa ceva, tată? Nu crezi că am și-așa destule rude cu ochii pe mine? Nu am nevoie să mai vină și mama să-și dea cu părerea. Nu are nici un drept.

– Nu totul se învârte în jurul tău, replică Mick. Eu și mama ta încercăm să ne reparăm relația. Vorbim seară de seară. Încerc să o atrag aici cât mai des cu putință.

– Deci n-a apucat-o brusc cheful să fie mamă, așa cum n-a mai fost de acum peste cincisprezece ani? întrebă el, plin de scepticism.

Mick se înroși la față, plin de furie.

– N-a încetat nici o clipă să fie mama voastră, îi spuse lui Kevin. A încetat să mai fie soția mea. Amândoi am luat niște hotărâri deplorabile atunci, iar voi, copiii, ați suferit din cauza lor. Asta e în egală măsură și vina mea, nu doar a ei.

– Nu tu ai fost cel care a ales să-și dea întâlniri cât erați în continuare căsătoriți, răspunse Kevin, la fel de înfocat.

Pumnul lui Mick căzu puternic pe masă.

– La naiba, nu a avut o aventură, Kevin! Știi bine asta.

– Poate nu, dar a fost văzută prin tot orașul în compania altui bărbat în timp ce tu erai plecat cu munca. Cum să o mai respect după așa ceva?

– Îi dai încă o șansă, ca și mine, răspunse Mick. Fiecare dintre noi a făcut greșeli, Kevin. Mama ta, eu, chiar și tu, cred. Tot ce putem spera ulterior e că vom putea să ne revanșăm și să fim iertați.

Mintea lui Kevin se duse la greșelile pe care le făcuse cu Georgia, nu trădând-o, ci lăsând-o să se întoarcă în Irak fără să lupte împotriva acestei decizii. Cum putea să se revanșeze pentru asta? Cum putea să fie iertat vreodată, când ea nu mai era? Spre regretul său, începea să înțeleagă la ce se referea tatăl lui, dar nu era pregătit să treacă peste trecut, nici peste propriile greșeli și nici peste ale mamei lui.

– Cred că o să mă interesez dacă pot să stau la Bree și la Jake în weekendul ăsta, spuse Kevin.

– Bree și Jake sunt practic încă în luna de miere, se împotrivi Mick. Nu au nevoie să te aibă pe tine și pe Davy în jur. Și Abby și Trace petrec și așa prea puțin timp împreună, în caz că asta era următoarea ta idee să scapi de aici.

– Atunci o să-mi iau o cameră la han, spuse Kevin.

– Jess are hanul complet ocupat. Mi-a spus asta chiar ea, aseară.

Kevin se resemnă cu ideea de a rămâne aici. Oricum, fuga era o lașitate. De ce să plece el, în fond? Casa aceasta era în aceeași măsură căminul lui pe cât era cel al mamei lui. Ba într-o măsură mai mare, chiar.

– Tată, chiar crezi că tu și mama o să vă împăcați?

– Ba chiar mă bazez pe asta, răspunse Mick fără nici o urmă de șovăială. Pentru mine n-a existat niciodată vreo altă femeie, Kevin. Niciodată. Îi aruncă o privire cu subînțeles. Și nici pentru ea nu a existat vreun alt bărbat, în caz că ai vrea să-ți dai tu cu părerea despre asta.

– Tu chiar crezi asta, nu? întrebă Kevin, întrebându-se cum de putea un bărbat atât de inteligent ca tatăl lui putea să fie atât de credul.

– Știu asta, îi preciză Mick. Și dacă tu te-ai detașa un pic de propria durere

provocată de plecarea de-acasă a mamei voastre, dacă ai privi situația de atunci în ansamblu, ai ști-o și tu. Faptul că s-a văzut cu bărbatul ăla n-a avut nici o importanță. A fost un apel disperat, dar eu eram prea mândru ca să înțeleg asta. Am reacționat la fel ca și tine, judecând-o fără să mă întreb nici măcar o secundă dacă nu cumva eu eram de vină că ea avusese nevoie de un pic de atenție din partea altcuiva.

– Deci adulterul e în regulă, dacă se simțea neglijată?

Chiar când rosti aceste cuvinte, își dădu seama că amărăciunea din spatele lor nu avea decât o legătură vagă cu mama lui. Săptămâni întregi înainte ca Georgia să moară, își făcuse griji și gânduri dacă Georgia îi era fidelă. Știa cum era să fii acolo, știa cât de greu era să înfrunți pericolul de unul singur. Nu avusese absolut nici o dovadă care să-i susțină suspiciunile, dar de fiecare dată în care aceasta menționa în treacăt numele altui soldat, gelozia lui devenea și mai profundă. Dacă cele mai grave temeri ale sale ar fi fost confirmate, nu era sigur cum ar fi putut să gestioneze lucrurile. Nu așa, asta-i sigur. Comportamentul mamei lui din urmă cu atâția ani îi împietrise inima în privința infidelității, indiferent de pretextele din spatele ei.

– Nu-mi vine să cred că ești omul care să întoarcă pur și simplu și celălalt obraz, tată, îi spuse.

– Mama ta nu m-a înșelat niciodată, repetă apăsător Mick. Poate că s-a gândit la asta, poate că m-a făcut și pe mine să cred că ar fi făcut-o, dar n-a făcut-o propriu-zis. Cred asta cu fiecare celulă a corpului meu. Se uită direct în ochii lui Kevin. Și, chiar dacă a făcut-o, totul e în trecut. Mergem mai departe, ne căutăm drumul unul spre celălalt din nou. Asta vrem amândoi și, dacă nu poți să accepți asta, pur și simplu nu ne sta în cale.

– Deci nu vă pasă ce cred eu – ce credem fiecare, de fapt – despre împăcarea asta?

– Ba ne pasă, răspunse Mick. Dar nu o să fie factorul decisiv. Sunteți adulți acum, nu niște copilași. Părerile voastre contează, sigur că da, dar sunteți suficient de mari încât să înțelegeți că dragostea e ceea ce contează cu adevărat în viața asta și că nu ar trebui să lăsăm nimic să se interpună în calea ei.

– Ți-ai lăsat cariera să se interpună, îi reaminti Kevin.

– Și am fost un prost și jumătate, răspunse Mick fără nici o ezitare. Asta-i învățătura pe care ți-o transmit acum și aici. Dacă ai norocul de a iubi pe cineva, fă din asta prioritatea absolută.

Schimbarea tardivă care intervenise în mentalitatea tatălui lui era greu de acceptat, dar măcar existau ceva dovezi care să o susțină.

– De-asta ți-ai redus programul de muncă, de-asta te-ai apucat de voluntariat?

– Da.

Kevin încerca să înțeleagă această schimbare de optică.

– Și nu ți se pare că îți sacrifici identitatea?

– Am suficiente dovezi ale identității mele ca arhitect, presărate peste tot în țara asta, spuse Mick. Identitatea care contează e cât de bine m-am descurcat ca soț și tată. Iar asta e într-o continuă evoluție.

Kevin se uită în ochii tatălui lui și identifică în ei o seninătate pe care nu-și amintea să o mai fi văzut înainte în ei. Era împăcat cu alegerile pe care le făcea în ultima vreme. Kevin ar fi dat orice să obțină și el o fărâmə de pace în ultima vreme. Nu credea că avea să o găsească în muncă, în ciuda direcției în care parcă toți îl împingeau. Cât despre dragoste, ce îi adusese vreodată, în afară de o inimă făcută fărâme?

Pe la jumătatea după-amiezii, Shanna deja nu mai putea rezista. În ciuda ocaziilor în care o întrebase unde voia să pună una-alta, Kevin nu îi spusese nici două vorbe toată dimineața și doar vreo cinci-șase de la prânz încoace. Tăcerea o scotea încet din minți.

Umplu două cești cu cafea, spumă laptele și îl adăugă peste a ei, după care se duse în colțul în care Kevin sorta cărțile din secțiunea de nonficțiune pe categorii.

– A venit vremea să luăm o pauză, anunță, întinzându-i ceașca de cafea.

Kevin o acceptă cu o lipsă de entuziasm evidentă și o măsură din priviri circumspect.

– Ce e?

– Asta vreau să știu și eu, zise ea. De-abia dacă ai scos două vorbe toată ziua. S-a întâmplat ceva? E totul bine cu fiul tău?

– Davy e la soră-mea, se joacă cu verișoarele lui. Abby are o guvernantă care îi supraveghează pe perioada verii.

– Bine, răspunse ea. Atunci, dacă nu îți faci griji pentru el, ce te frământă?

Kevin se lăsă pe spate, sprijinindu-se de un fotoliu cu perne umflate pe care Shanna îl așezase în mijlocul încăperii. Peste tot erau poziționate și altele, foarte asemănătoare. Cele mai multe fuseseră cumpărate din magazine de mobilă la mâna a doua, dar toate fuseseră îmbrăcate cu huse noi. Într-un final, privirea lui Kevin o întâlni pe a ei.

– De ce trebuie să mă frământă ceva? întrebă el, iritat. Tu n-ai niciodată zile în care pur și simplu nu ai mare lucru de spus?

– Ba da, răspunse ea imediat. De obicei când mă frământă ceva.

Buzele lui reacționară curbându-se ușor.

– Bine, m-ai prins cu asta. Uite ce e, nu e nimic pentru care să-ți faci griji. Starea mea nu are nici o legătură cu tine.

– Ești aici, așa că mă afectează și pe mine, îl anunță ea.

– Aș putea să plec...

– Ei, acum spui prostii, răspunse ea, iritată. Nu vreau să pleci. Vreau să vorbești cu mine.

– Shanna, îți mulțumesc pentru grijă. Chiar o apreciez, zău, dar nu poți să încerci să-mi rezolvi problemele. Crede-mă, au mai încercat și alții și au eșuat lamentabil.

– Deci ești un caz grav, asta e?

Din nou, buzele lui tresăriră a zâmbet.

– Ceva de genul.

– Știi ceva? Eu chiar mă pricep să ascult problemele oamenilor, zise ea, neștiind nici ea de ce era atât de hotărâtă să afle motivul din spatele stării lui proaste. Nici măcar n-ar trebui să-ți dau vreun sfat, deși asta s-ar putea să-mi pună serios la încercare puterea voinței.

Auzind asta, Kevin izbucni în râs, ceea ce era un progres considerabil, oarecum. Shanna îi zâmbi larg.

– Așa-i mai bine.

– Putem să considerăm că ți-ai atins scopul? întrebă el, plin de speranță.

– Momentan. Râsul chiar este cel mai bun leac, nu crezi?

În momentul acesta, Kevin îi adresă o privire sumbră.

– Dacă ar fi așa ușor... murmură, punându-și ceașca jos și ridicându-se. O să termin cu cărțile astea acum.

Shanna îl privi cum se reapucă de treabă, excluzând-o hotărât din această discuție.

– Ai putea să arunci o privire prin câteva dintre cărțile alea despre gândirea pozitivă, îi strigă, întorcându-se și ea la partea de librărie unde lucra.

Spre încântarea ei, Kevin izbucni din nou în râs.

Poate, își zise ea, dacă se tot străduia să-l facă să râdă, în ciuda stărilor sale întunecate, în timp avea să fie mai ușor. Poate că nu avea să-i pună pe fugă toți demonii, dar putea fi un început.

Acest gând o făcu să ofteze. Ajunsese din nou în aceeași situație, încercând să salveze un suflet rănit. Gândurile i se duseră la fostul ei soț. Se străduise din toate puterile să-l salveze de propria persoană, convinsă că putea să schimbe lucrurile pentru el și fiul lui, dar într-un final alcoolul avusese câștig de cauză.

Durase foarte mult timp, dar acum își dădea seama că lupta aceasta nu fusese nicicând una corectă.

capitolul 5

Acum, că terminase toată munca fizică la librăria Shannei, Kevin avea nevoie de un pretext ca să lipsească de acasă peste weekend, astfel încât să evite să se întâlnească cu mama lui. În ciuda disponibilității tatălui lui de a lăsa trecutul în trecut, Kevin nu-și dorea să se împace cu femeia care îi părăsise. Îl șoca și acum că surorile sale păreau a se mai îmbuna în privința ei, mai ales Jess, care suferise cel mai mult în absența ei.

Vineri seară, asigurat fiind că Davy era mai mult decât bine-venit să-și petreacă noaptea la Abby, îl sunase pe Jake și planificase o ieșire ca între bărbați cu el, Will și Mack. Faptul că toți acceptară rapid această propunere de ultim moment reprezenta unul dintre puținele avantaje pe care le prezenta îngrijorarea tuturor în privința lui. Bree își dăduse rapid acordul ca Jake să iasă cu ei. Din câte se părea, interpreta invitația lansată lui Jake drept un semn că fratele ei era în sfârșit pe drumul cel bun.

Kevin se întreba ce-ar fi crezut dacă ar fi știut cât de puțin vorbise toată seara. Jake și Mack umpluseră intervalele de tăcere care apăruseră în conversații, iar Will îl tot evaluase din priviri.

Era unul dintre riscurile pe care le implica prietenia cu un psiholog, deși Will era un băiat de treabă și aștepta să i se solicite sfaturile de orice fel înainte de a se pronunța. Dacă ar fi avut o dispoziție mai bună, pe Kevin l-ar fi bufnit râsul gândindu-se de câte ori îl prinsese pe Will practic mușcându-și limba ca să nu zică nimic.

Din moment ce Kevin trăsesse de o singură bere mare parte din seară și se întorsese acasă devreme, sâmbătă se trezi chiar după ivirea zorilor și porni spre casa lui Abby, o jumătate de oră mai târziu. Era destul de încrezător că avea să fi plecat de mult până când avea să se trezească cineva. Nu-și făcuse un plan pentru restul zilei, dar în mod clar nu avea să și-o petreacă aici, așteptând ca mama lui să se năpustească asupra sa cu sfaturi sau încercări de alinare.

Din păcate, tocmai coborâse prima treaptă a scării de la verandă când o zări pe

mama lui traversând peluza, evident întorcându-se dintr-o plimbare pe plajă la răsărit. Îl întâmpină cu un zâmbet nesigur.

– Ce devreme te-ai trezit! i se adresă ea, pe un ton voit vesel. Te duci undeva?

– La Abby. Trebuie să îl iau pe Davy.

Era pe punctul de a trece pe lângă ea, însă Megan îl fixă cu o privire pătrunzătoare care îl făcu să se oprească.

– Deci nu sperai să mă eviți, din nou, și în dimineața asta? îl întrebă lejer.

Kevin se înroși, trădându-și vinovăția.

– Și ce dacă aș fi sperat? rosti pe un ton defensiv.

– N-am crezut niciodată că ai fi vreun laș, răspunse ea, pe un ton înșelător de blând. În mod clar, nimeni din casa asta nu te-a educat așa, nici tatăl tău, nici Nell sau...

Kevin o întrerupse înainte să își adauge numele în această înșiruire.

– Măcar recunoaște că tata și buni sunt cei care m-au educat.

Această înțepătură nu păru să o umilească așa cum fusese intenția lui. În loc de asta, Megan continuă să îl fixeze neabătută cu privirea.

– Bineînțeles că recunosc asta, Kevin, deși, dacă este să fim amândoi sinceri și să vorbim direct, am avut și eu o contribuție la educația ta până în adolescență. Abia atunci a intervenit Nell.

Kevin era pe punctul de a spune ceva, dar din câte se părea mama lui nu terminase, pentru că îl reduse la tăcere cu o privire impunătoare, după care adăugă:

– Și deși sunt destul de sigură că tu crezi chiar contrariul, n-am vrut ca lucrurile să iasă așa.

– A, zău? Atunci ai plecat la New York doar pentru un weekend și te-ai rătăcit? Poate te-a lovit amnezia?

Megan oftă și îi făcu semn către plajă.

– Hai să facem o plimbare, Kevin. Am putea foarte bine să lămurim lucrurile chiar acum. Cearța asta se tot pregătește de ani buni.

Avea dreptate. Această înfruntare chiar era inevitabilă. Acumulase o grămadă de lucruri pe care să i le spună, dar acum, că i se ivise ocazia, îi venea greu să se exprime.

– Tu tocmai te întorci de la o plimbare, iar eu trebuie să ajung la Abby, protestă, dar își putu da seama din privirea ei neabătută că nu avea de gând să cedeze. Poate că era mai bine să termine odată cu asta, să îi spună că nu putea să facă sau să zică nimic care să compenseze într-un câțva trecut. Adevărul era că, într-un fel, o admira pentru că nu renunța. Dacă ar fi fost în locul ei, nu era atât de sigur că ar fi fost atât de puternic. Trecutul recent în mod clar arăta chiar contrariul. Se descurca groaznic atunci când venea vorba de înfruntat adevărurile dure.

– Nu sunt atât de bătrână ca să nu pot rezista la o a doua plimbare pe plajă, iar la Abby probabil că micuții sunt încă în pat, răspunse ea, privindu-l amuzată. Mai ai și alte pretexte?

– Nici unul, recunosc el și se întoarse către plajă.

Parcurse lățimea peluzei cu pași alerti, după care coborî treptele fără să încetinească. Să alerge după el, dacă voia să-i vorbească.

Spre surprinderea lui, ea chiar ținu pasul cu el, în ciuda faptului că era mai scundă cu peste zece centimetri și cu mulți ani mai în vârstă decât el. Când își întoarse privirea către ea, mama lui îi oferă un zâmbet ușor.

– În New York oamenii merg foarte mult pe jos, îi spuse cu o ridicare din umeri. Poți să mergi cât poți tu de repede. Pot să țin pasul.

Nodul din pieptul lui păru să se mai relaxeze un pic văzând-o atât de hotărâtă și de sfidătoare. Dintr-odată, își aminti că pentru ea era o chestiune de mândrie că putea să țină pasul cu el și cu Connor. Cu Mick plecat atât de des, ea fusese cea care le organizase chiar și excursii cu cortul din când în când pentru ei doi, sau mergea cu ei în plimbări lungi prin natură. Poate că arătase ciudat, cu părul perfect aranjat și ținutele ei șic, dar nu se plânsese niciodată și ținuse pasul cu ei în orice.

Pentru că nu voia să zăbovească asupra amintirilor plăcute și pentru că întrebarea aceasta îl măcinase de mai mult de cincisprezece ani, o rosti într-un final:

– De ce-ai făcut-o, mama? Știu de ce l-ai părăsit pe tata, dar de ce și pe noi?

Oricât se strădui, nu reuși să evite durerea care ieși la iveală în acea simplă întrebare.

– Ah, Kevin, n-am vrut să vă părăsesc pe nici unul dintre voi, rosti ea, ridicând mâna să îi mângâie maxilarul, dar retrăgându-și-o înainte să îl atingă efectiv. Expresia îi deveni tristă. Nici măcar pe tatăl vostru.

Ce dracu' spunea acolo? se întrebă Kevin. Plecase. Ce se așteptase să se întâmple? Și, dintr-odată, începu să înțeleagă.

– Te-ai așteptat ca tata să vină într-un suflet după tine? o întrebă el, nevenindu-i să creadă.

Ea dădu o dată din cap, în semn de negație, după care scoase un oftat din străfundul sufletului.

– Bine, poate inițial exact asta am sperat, dar îl știam pe tatăl vostru îndeajuns încât să nu mă aștept la așa ceva.

Într-un mod ciudat, Kevin era ușurat că mama lui nu fusese atât de ruptă de realitate.

– Și-atunci ce te-ai așteptat să se întâmple?

– Să am copiii cu mine în New York.

Rosti aceste cuvinte cu o nostalgie profundă care îl ului, mai ales că știa că era vorba de o minciună.

– Ei, hai, protestă el. N-ai vrut niciodată asta. Te-am auzit spunându-i tatei nu doar o singură dată că nu ai vrut niciodată să fii o mamă singură. Și-acum ai vrea să cred că asta s-a schimbat doar pentru că ai divorțat de el? Te-a apucat dintr-odată dorința arzătoare de a ne crește singură?

Ea păru afectată de această întrebare, după care dădu din nou negativ din cap.

– Uneori încă mă mai uimește cât de multe lucruri ați auzit, având în vedere că eu și tatăl vostru am încercat atât de mult ca discuțiile noastre să rămână doar între noi. Ați auzit îndeajuns pentru a suferi, dar nu suficient cât să înțelegeți.

– Hai, mamă, ce era așa greu de înțeles? După mine, a fost totul foarte clar.

– De fapt, ceea ce încercam să îi explic tatălui tău era că noi convenisem să fim parteneri în mariajul nostru, că dacă nu era acasă ca să preia și el o parte din responsabilitățile părintești, era ca și cum aș fi fost o mamă singură. Măcar așa aș fi știut că totul depindea numai de mine.

Kevin știa că încerca să nuanțeze situația, dar nu era sigur dacă era convins de sinceritatea ei.

– Care-i diferența?

– Să-ți dau un exemplu, răspunse ea imediat. Îți aduci aminte ce se întâmpla imediat ce venea tatăl tău acasă dintr-o călătorie de afaceri?

Kevin încercă să își aducă aminte, dar nu identifică nimic deosebit. Dădu negativ din cap.

– Atunci o să-ți reamintesc eu. Tu sau Connor sau una dintre surorile tale îl întâmpina la ușă cu o listă de un cot cu toate lucrurile pe care voiați să le faceți, și eu nu vă lăsasem. Mick zicea automat da, subminându-mi hotărârea fără să știe vreunul dintre detaliile relevante. Îi plăcea la nebunie să fie personajul pozitiv, ceea ce mă forța pe mine să fiu părintele nesuferit care impunea mereu disciplina. Și-apoi el și eu sfârșeam certându-ne din cauza asta.

Deși nu îi plăcea deloc s-o recunoască, Kevin își amintea cum profitau de perioadele de absență ale lui Mick. Într-un fel, știuseră dintotdeauna că vinovăția tatălui lor că lipsise atât de mult de lângă ei îl făcea să nu poată să le refuze nimic. Știuseră și că Megan nu s-ar fi opus hotărârilor lui.

– De fapt, ce zici tu e că ar fi fost mai simplu dacă tu ai fi avut cuvântul decisiv în orice chestiune, concluzionează el.

– Cam așa.

– N-ai fi putut pur și simplu să-i spui tatei să nu se bage în chestiunile astea până

nu aveai ocazia să le discutați pe îndelete? N-ar fi fost mai logic decât să divorțezi de el?

Auzind asta, Megan schiță un zâmbet.

– Discutam despre tatăl tău aici. L-ai văzut tu vreodată să nu se bage în ceva? În plus, știi bine că divorțul a avut mai multe cauze decât doar asta.

– Eu tot cred că răstălmăcești ce s-a întâmplat atunci, zise el cu amărăciune. E ușor să spui acum că ai vrut să ne iei la tine. Cum aș putea eu să te contrazic în asta, cu ce dovezi?

Această remarcă stârni o scăpărare fugară de suferință în ochii ei, dar apoi Megan spuse:

– Nu vrei să spui, de fapt, ce dovezi o să aduc eu că spun adevărul? Bine, înțeleg poziția ta. Îți aduci aminte prima mea vizită aici, după ce am plecat?

Kevin dădu negativ din cap. Se străduise să lipsească pe cât de mult posibil de acasă ori de câte ori știa că venea. Fusesse atât de furios pe atunci! Iar buni și Mick îi toleraseră acest comportament și acceptaseră orice pretext oferit. Încercaseră să-l convingă cu duhul blândeții să rămână pe acasă, dar ori de câte ori se fofilase, cedaseră în fața lui.

– Ai petrecut sfârșitul de săptămână cu Jake, îi reaminti ea. Într-o excursie cu cortul. Lăsa aceste cuvinte să-și facă efectul în memoria lui, după care întrebă: Dar când am venit a doua oară?

Kevin încercă din nou să își amintească, dar fără să obțină ceva anume.

– Cum poți să te-aștepți să-mi aduc aminte ceva de-acum atât de mult timp?

– Pari să-ți aduci aminte foarte clar că v-aș fi abandonat.

– Păi bineînțeles, pentru că exact asta ai făcut.

Privindu-l fix, Megan răspunse:

– Ba nu, Kevin, nu asta am făcut, nu așa cum sugerezi tu, oricum. Am venit aici, în repetate rânduri. Erați toți atât de furioși... și cine v-ar fi putut învinovăți? Dar

eu am tot venit. V-am tot rugat pe toți să veniți la New York. Teoretic, aveam custodie comună cu tatăl vostru. Eu și Mick căzuserăm de acord. Îmi plătea lunar o sumă suficient de mare ca pensie de întreținere și pensie alimentară ca să-mi pot permite o casă suficient de mare pentru noi toți. Apartamentul meu avea mai multe dormitoare goale, gândite pentru voi. Alesesem și școlile la care să mergeți. Întreab-o pe Abby dacă nu mă crezi. Când s-a mutat la New York, a venit în vizită la mine, a văzut camera pe care o decorasem special pentru tine și Connor cu tot felul de afișe sportive, cel pentru Bree și Abby care avea și un computer, plus o cameră de vis pentru o fetiță, pe care o aranjasem pentru Jess.

Uluit, Kevin se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.

– De ce ai făcut toate astea și nu ne-ai luat niciodată cu tine?

– Pentru că eram convinsă că v-ați fi simțit îngrozitor dacă v-aș fi luat de aici. A fost o decizie greșită, asta e clar, dar am făcut ceea ce mi s-a părut că era cel mai bun lucru pentru voi, la momentul respectiv. Aveați prieteni aici. Aveați rude aici. În New York, în condițiile în care eu lucram, ați fi petrecut prea mult timp singuri, într-un loc străin, chiar dacă mi-aș fi luat o menajeră. Și, pe lângă toate astea, mai toți abia dacă schimbați două vorbe cu mine. Într-un final, a trebuit să accept faptul că voi toți voiați să locuiți aici, și nu cu mine. Într-un final, am renunțat la apartamentul ăla ridicol de scump și mi-am luat unul pe care puteam să mi-l permit fără vreun ajutor din partea tatălui vostru.

Kevin detesta imaginea care-i apăruse în minte, cu mama lui stând singură-cuc în apartamentul acela mare și gol. Pentru o clipă, inima i se umplu de compasiune, dar nu trecu mai mult decât o secundă până să se împietrească din nou. Avusese ani și ani pentru a-și perfecționa furia și nici o clipă în care să accepte cealaltă parte a poveștii.

Din câte se părea, mama lui nu se aștepta la un răspuns sau măcar o reacție, pentru că își continuă monologul, fiecare cuvânt reprezentând o lovitură în zidul de apărare pe care Kevin îl înălțase în jurul lui.

– Drept consecință, m-am resemnat să fiu intrusa, zise ea. M-am resemnat să vin periodic aici în niște vizite stânjenitoare, încercând să sparg puțin câte puțin învelișul vostru de furie. Îi adresa o privire mâhnită. Fiecare dintre voi, copiii, ați moștenit din plin genele încăpățânării din familia O'Brien. Nici unul dintre voi nu mi-a acordat vreodată circumstanțe atenuante.

– Chiar te-ai așteptat la altceva?

– Am sperat că, în timp, o s-o faceți. De-asta nici n-am încetat niciodată să încerc.

Această conversație îl făcea să privească trecutul dintr-o perspectivă diferită, să vadă perioada aceea din viața lui într-o lumină cu totul nouă. Poate că mama lui nu fusese chiar monstrul în care o transformase el în mintea lui.

Megan se uită la el, cu o expresie gânditoare.

– Acum, că am răspuns la întrebările tale, ești dispus să-mi răspunzi și mie la una?

Kevin ridică din umeri.

– Cred că da.

De data aceasta, când întinse mâna să-i atingă obrazul, mâna nu i se mai retrase în ultimul moment.

– Îmi spui, te rog, de ce suferi atât de mult?

Kevin se holbă la ea, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Mi-a murit soția! Cum te-ai fi așteptat să mă simt?

– Ah, Kevin, recunosc o persoană în doliu când o văd, dar nu asta văd la tine, nu într-un tot, oricum.

– Crezi că știi cum e să jalești pierderea cuiva?

Megan nu ezită nici o clipă.

– Am jălit pierderea voastră, a copiilor mei, în fiecare zi din ultimii cincisprezece ani.

– Nu e același lucru. Ai fi putut să ne ai din nou în viața ta. Tot ce trebuia să faci era să te muți înapoi acasă, sau măcar înapoi în Chesapeake Shores. Eu nu pot să fac nimic – nimic! – ca să o am din nou pe Georgia lângă mine.

Îndurerat, Kevin văzu în ochii ei ceva ce îl sperie, o înțelegere clară a tuturor emoțiilor care erau în inima lui.

– Dacă ai avea o baghetă magică și-ai putea să o aduci înapoi, ai face-o?

– Bineînțeles, zise el imediat, uluit că mama lui chiar îi pusese această întrebare ridicolă.

Megan flutură din mână, ca și cum ar fi respins răspunsul lui.

– Nu mă refer doar să o ai aici teafără și nevătămată, preciză ea. Bineînțeles, toți vrem asta. Mă refeream să o ai aici, cu tine.

Kevin îi răspunse cu ceva întârziere de data aceasta, deși răspunsul fu din nou același:

– Bineînțeles.

– Dragule, ezitarea asta mică spune multe, răspunse ea.

– Ce? întrebă el, poruncitor. Ce spune? Chiar voia să afle, pentru că, oricât și-ar fi stors creierii, nu putea să înțeleagă toate emoțiile contradictorii care-i devastau inima zi de zi.

– Gândește-te bine, spuse ea. Când o să găsești răspunsul, cred că o să fii în sfârșit pregătit să mergi mai departe și să îți vezi de viața ta.

– Dacă știi atât de multe, spune-mi tu, zise Kevin. Abia dacă se putea abține să o implore. Avea senzația că avea dreptate, că dacă ar fi știut răspunsul, ar fi putut depăși aceste zile nesfârșite de ceață.

– Nu e treaba mea să-ți servesc răspunsuri, răspunse ea, după care înălță din umeri. Și s-ar putea să fi înțeles eu lucrurile greșit, oricum. Dar dacă vrei vreodată să discuți lucrurile pe îndelete, sunt aici să te ascult.

Pierzându-și răbdarea, Kevin izbucni:

– Ba nu, o să te întorci în New York. Ca de obicei.

Da data aceasta, când Kevin se îndepărtă cu pași hotărâți, mama lui nici nu

încercă să țină pasul cu el. Îl lăasă să se îndepărteze. Uluitor, acest lucru îl răni aproape la fel de mult ca atunci când mama lui îi părăsise.

Laurie ajunse în oraș joi să vadă librăria Shannei și se pronunță imediat că era grozavă.

– Îmi place la nebunie verdele pal al pereților și marginea albă, rosti ea, stând în cadrul ușii. Și modelul viu colorat, de vacanță pe litoral, de pe husele fotoliilor arată fabulos! Toată librăria e intimă și plăcută, parcă te îmbie să intri. Nu numai că amestecul de cărți și jocuri este perfect, dar și miroase a cafea, iar scaunele și măsuțele din partea aia a librăriei sunt fermecătoare. Cum să nu-ți dorești să vii aici, să stai de vorbă cu o prietenă sau să participi la o întâlnire a unui club de lectură? Ai de gând să pui bazele unui club de lectură, nu?

– Sigur că da, răspunse Shanna. La inaugurare o să deschid o listă de înscrieri. Îmi place la nebunie ideea ca mai multe femei să se întâlnească aici ca să discute despre cărți.

Laurie continua să se plimbe cu pași lenți prin librărie, cercetând încăperea mai îndeaproape.

– Nici că-mi vine în minte vreun lucru care să poată face locul ăsta mai reușit, spuse, după care adăugă, cu un zâmbet larg: Așa, acum hai să închiriem hanul pentru nunta mea.

Shanna o privi amuzată pe prietena ei.

– Ce s-a întâmplat cu vizita pentru a mă ajuta să mă pregătesc pentru marea mea inaugurare?

– Nu ai nevoie de ajutorul meu, răspunse Laurie, cu veselie. Sinceră să fiu, sunt un pic supărată că așa stau lucrurile, dar din moment ce tu nu ești, putem să ne concentrăm asupra mea. Asta-i mereu activitatea mea favorită.

– Dacă nu te-aș cunoaște atât de bine, aș crede că ești o ființă total egocentristă, îi spuse Shanna, luându-și poșeta și pregătindu-se să o ducă pe Laurie la han, ca să vadă dacă se potrivea nevoilor lor.

Din fericire, anticipase exact această evoluție a evenimentelor și muncise cu și mai mult sârg pentru a face progrese pentru inaugurare, așa că putea să petreacă

vreo câteva ore concentrându-se asupra nunții.

– Am stabilit o întâlnire cu proprietara, o anunță Shanna. O să facem un tur, să vedem totul și să luăm prânzul, după care o să discutăm un pic cu Jess.

– Ești un înger! rosti Laurie, îmbrățișând-o. Știam că pot să mă bazez pe tine. Și, după ce facem asta, poți să te bazezi și tu pe mine sută la sută să te ajut cu orice vrei. O să fac și fursecuri, dacă de-asta ai nevoie.

– De fapt, având în vedere cât te pricepi la gătit, cred că probabil e mai bine că am comandat mâncarea pentru inaugurare să-mi fie livrată de la han. Dacă tot ne vedem cu Jess, o să stabilesc cu ea detaliile legate de asta.

– Atunci n-o să ne concentrăm doar asupra mea! protestă Laurie, îmbufnându-se dramatic.

Shanna izbucni în râs.

– Îmi pare rău, draguțo, dar nu ești buricul pământului, cel puțin nu săptămâna asta. Când o să ne mai apropiem de data nunții, jur că o să-mi concentrez atenția doar asupra ta.

Laurie își puse centura de siguranță, după care reuși să se întoarcă spre Shanna și să își îndoiaie piciorul sub ea.

– Așa, acum povestește-mi despre bărbații din orașul ăsta.

– N-am mai discutat despre asta? În plus, tu ești logodită. N-ar trebui să te gândești deloc la alți bărbați.

– Nu pentru mine. Pentru tine. Și nu am mai discutat despre asta de când tu ți-ai găsit pe cineva, spuse Laurie, pe un ton confidențial.

Shanna o privi surprinsă.

– Ce te face să spui una ca asta?

– Ai o anumită strălucire în obraji și ochii îți scânteiază. Nu arătai așa când ai plecat din Philadelphia.

– Poate că asta s-a întâmplat pentru că în fiecare dimineață mă plimb pe plajă. Sau poate pentru că sunt entuziasmată de inaugurarea de poimăine.

– Mie-mi place mai mult motivul meu, spuse Laurie, neabătută. Cine este? Cum îl cheamă? Cum v-ați cunoscut?

– N-o să spun nimic despre asta, răspunse Shanna. Și uite că am ajuns la han. Nu-i așa că s-a potrivit de minune?

Laurie încercă să o intimideze privind-o în ochi, după care cedă.

– Să știi că o să-ți pun din nou întrebările astea, o avertiză. Acum iau doar o pauză.

– E bine și-așa, deocamdată, spuse Shanna, ușurată.

Bineînțeles, nu o ajută deloc că, o oră mai târziu, când Jess se așeză la masa lor din restaurantul hanului, primele cuvinte care ieșiră de pe buzele acesteia fură:

– Ia spune, ce se întâmplă cu tine și fratele meu?

Ochii lui Laurie se luminară dintr-odată, chiar când Shanna scoase un oftat exasperat. Laurie se întoarse ușor către Jess.

– Shanna se vede cu fratele tău?

– Nu! rosti Shanna, apăsât. Kevin m-a ajutat la librărie de câteva ori. Nimic important.

Jess dădu negativ din cap.

– Pentru noi toți, să știi că e ceva important. Soția lui Kevin a murit în Irak acum un an și ceva, îi explică ea lui Laurie. De-atunci, în afară de îngrijirea fiului lui și de discuțiile cu familia când nu a avut încotro, a dus o viață de izolare. Nu că vreo jumătate dintre femeile din oraș nu ar fi încercat să se facă remarcate, dar el a rămas în lumea lui, asta cel puțin până la intrarea în scenă a Shannei.

Aceasta identifică exact momentul în care adevărata semnificație a cuvintelor lui Jess fu percepută de Laurie. Bucuria din ochii ei se mai stinse, fiind înlocuită de îngrijorare.

– Înțeleg, zise ea, privind-o pe Shanna cu o încruntare plină de grijă. Era clar că vorbele lui Jess spulberaseră entuziasmul trezit de această nouă relație.

– Hai să discutăm despre datele disponibile pentru nuntă, spuse Shanna, cu subînțeles. Am un milion de detalii de ultim moment de pus la punct la librărie, așa că nu avem prea mult timp.

– Bineînțeles, spuse Jess imediat, deschizându-și agenda pe care o folosea pentru programarea evenimentelor.

În timp ce ea și Laurie discutau despre detaliile nunții, Shanna se lăsă pe spătarul scaunului, încercând să-și facă planul despre cum să îi explice prietenei ei celei mai bune că nu avea de gând să sară din lacul unei relații dezastruoase în puțul alteia.

Drumul cu mașina înapoi la librărie fu parcurs într-o tăcere stânjenitoare. Shanna precizase din capul locului că orice discuție despre Kevin O'Brien era exclusă. Din moment ce acesta era singurul subiect care o preocupa în momentul de față pe Laurie, din câte se părea aceasta nu mai avea nimic altceva de spus. Iar asta îi convenea Shannei de minune.

După ce parcă pe aleea din spatele librăriei, Shanna spuse:

– Ce-ar fi să te duci la etaj, să te instalezi? Poți să tragi un pui de somn cât termin eu de sortat cutiile cu marfă.

– Pot să te ajut și eu cu asta, propuse Laurie.

– Nu chiar. Doar eu pot să-mi dau seama ce lucrări ar trebui expuse și care puse în spate. Vreau să țin anumite volume pentru zilele de după inaugurare, pentru eventualitatea în care lucrurile merg foarte bine și clienții îmi golesc rafturile. Zâmbi larg, adăugând: Tare bine-ar fi să am eu norocul ăsta, nu?

– Librăria o să aibă un succes nebun, spuse Laurie cu un entuziasm nedisimulat. Mi-e clar de acum. Ai un talent pentru activitatea asta. Din câte se pare, toți anii aceia în care ai fost contabilă ți-au înăbușit latura asta creativă a personalității tale.

Shanna nu prea avea cum să conteste asta. Postul de contabilă autorizată fusese unul sigur, dar plictisitor. Ironia sorții fusese că îl cunoscuse pe Greg pe când

lucra la corporația deținută de familia lui. Acesta o încurajase să-și dea demisia după nuntă, iar ea fusese extrem de dornică să scape de această carieră plictisitoare. Nu se întorsese la activitatea de contabilă decât după divorț, și nu fusese mai fericită nici la a doua încercare, deși mediul de lucru fusese unul nou, cu colegi care chiar îi fuseseră simpatici.

– Măcar știu exact cum să pun bazele unui sistem de evidență contabilă și să lucrez cu foile de calcul, zise ea într-un final. Studiile făcute și experiența acumulată nu au fost chiar o pierdere totală de vreme.

Descuie ușa din spate a librăriei, iar Laurie o urmă înăuntru. Shanna luă cheia de rezervă de la apartament din seiful de mici dimensiuni pe care avusese grijă să și-l ia și i-o întinse, însă Laurie nu se clinti. În loc de asta, își turnă o ceașcă din cafeaua rămasă în cafetieră și o băgă în cuptorul cu microunde, pentru a o reîncălzi.

– Trebuie să discutăm, proclamă ea, uitându-se fix la Shanna peste marginea câinii.

– Nu și dacă subiectul este Kevin O’Brien, răspunse Shanna pe un ton ferm. Nu e nimic de discutat despre el.

– Suflet rănit. Are un băiețel. Aș zice că sunt cel puțin două lucruri pe care trebuie să le lămurim.

Chiar dacă făcuse aceste conexiuni și ea, Shanna rămase de neclintit.

– Nu e un al doilea Greg. Ai auzit și tu expresia... cine s-a ars cu ciorba, suflă și în iaurt. Ei, eu suflu de două-trei ori. În nici un caz nu am ce căuta în situația asta. Nu că bărbatul acesta ar fi ca Greg. În primul rând, nu bea.

– Ai dovezi?

– Dovezi nu, dar a fost pe-aici suficient de mult că sigur aș fi remarcat vreun semn dacă ar fi fost cazul.

– Când tu și Greg erați doar iubiți, nu le-ai observat, deși semnele fuseseră chiar în fața ta în tot acest timp.

Shanna lăsă să-i scape un oftat. Nu putea să o contrazică.

- Așa e, însă acum... crede-mă, aș observa.
- Aș vrea să cred că așa e, spuse Laurie. Dar te cunosc, Shanna. Ai cea mai mare și mai generoasă inimă din toată lumea.
- La cum prezinți tu lucrurile, zici c-aș fi cine știe ce fraieră care se lasă dusă de nas de orice poveste lacrimogenă.
- Nicidecum, dar eu știu un lucru despre tine pe care foarte puțini îl cunosc.
- Oo?
- Îți dorești extrem, extrem de mult să faci parte dintr-o familie. Știu că la Greg te-a atras în mare parte... în fine, persoana lui. Adăugând în ecuație fiul lui și familia aceea impresionantă, chiar dacă foarte disfuncțională, gata, n-ai mai avut nici o șansă. Am impresia că același lucru se întâmplă și acum.
- Te înșeli.
- Câte persoane sunt în clanul ăsta O'Brien? Presupun că destul de multe. Am cunoscut-o pe Jess. Ai zis ceva de femeia cu florăria de lângă. Și ea e tot din familia O'Brien, din câte-mi aduc aminte. Mai sunt și alții?
- Mai e o soră, dar nu am cunoscut-o, recunosc ea. Și încă un frate.
- Părinți?
- Tatăl lui e arhitectul care a proiectat orașul. Nu mi-e foarte clar unde e mama lor. Și mai e bunica.
- Alții? insistă Laurie.
- Bine, da, vărul lui e agentul care mi-a închiriat spațiul de-aici, și unchiul lui administrează toate spațiile. Ridică din umeri. Mai sunt și alții, cred. La Sally's, cineva a zis că Chesapeake Shores mai e numit și „orașul O'Brienilor” – pentru că sunt atât de mulți aici sau pentru că Mick l-a proiectat. Nu sunt sigură care dintre ele.

Laurie dădu aprobator din cap, triumfătoare.

– Oricum, nu mai e nevoie să adaug nimic. Familie mare, bărbat care suferă, un băiețel care are nevoie de o mamă și tu. Parcă e mâna destinului. Îi adresă o privire cu subînțeles. Sau un dezastru iminent.

– Crezi că eu nu-mi dau seama de asta? izbucni Shanna, pierzându-și răbdarea. Și tocmai de aceea îți tot spun că nu e nimic între mine și Kevin. Și nici nu o să fie.

Laurie deschise gura să îi răspundă, după care se mulțumi să scoată un oftat.

– Presupun că o să pot să văd asta cu ochii mei destul de curând.

– Adică?

– Din clipa în care o să intre în librărie sâmbătă, o să-mi dau seama.

Shanna se întoarse în așa fel încât să ascundă expresia tristă care, știa bine, apăruse pe fața ei. Așa era. Când venea vorba de bărbați, femei și atracție, Laurie putea să descifreze o situație într-o clipită. Și singurul mod de a evita asta ar fi fost să îl sune pe Kevin și să îl avertizeze să stea cât mai departe de ea.

În secunda în care Laurie se retrase și se duse la etaj, exact asta și făcu Shanna. Din păcate, apelul îi fu direcționat către mesageria vocală. Deși încercă să explice într-un mesaj că n-ar fi fost o idee bună să își facă apariția la librărie sâmbătă, avea totuși o bănuială că vorbele ei nu fură prea logice.

– Sună-mă, adăugă la final. E important. Nemaiamintindu-și nici măcar dacă se prezentase la începutul apelului, adăugă: Apropo, Shanna sunt. Sună-mă, bine?

Închise telefonul, aproape regretând faptul că îl sunase. Probabil că exagera proporțiile întregii situații. Pe de altă parte, după modul în care tatăl lui încercase să le investigheze relația cu o seară înainte, Kevin sigur avea să înțeleagă grijile ei despre prietena ei băgăcioasă, dar bine intenționată. De asemenea, probabil că și el avea să vrea să se ferească de ea ca de ciumă.

capitolul 6

– De ce nu ești îmbrăcat? întrebă autoritar buni sâmbătă dimineața, măsurându-l dezaprobat pe Kevin.

Acesta se uită la ținuta lui absolut respectabilă, formată din pantaloni scurți și un tricou. Tricoul nu era nici măcar șifonat.

– Dar sunt îmbrăcat.

– Nu ca să mergi în oraș, la inaugurarea librăriei, răspunse ea. E o ocazie specială. Aș fi crezut că o să vrei să arăți bine.

Kevin se străduise foarte tare să nu se gândească la acest eveniment. Din păcate, Bree nu putuse să se abțină să presare sugestii cât putea de des, ba chiar și câteva reamintiri explicite. Shanna chiar îl sunase cât el fusese la pescuit – sau, mai precis, plutind fără vreo direcție anume în barca lui cea veche. Îi lăsase un mesaj complicat despre inaugurare, care nu prea avea nici cap, nici coadă. Aproape că păruse un avertisment să nu vină la inaugurare, ceea ce, sincer să fie, era mai mult decât încântat să facă. Ceilalți membri ai familiei lui păreau să aibă alte idei, însă.

– Tu te duci, nu? o întrebă el pe bunica lui. Poți să-l iei și pe Davy.

Ea se strâmbă la el.

– Da, aș putea, consimți ea. Dar nu o s-o fac.

Kevin se uită lung la ea, surprins. Nell nu refuzase niciodată vreo ocazie de a se bucura exclusiv de compania strănepoților ei.

– De ce nu?

– Pentru că trebui să-și aleagă niște cărți cu tatăl lui, răspunse ea. Cititul e o activitate comună a voastră. Și ai zis chiar tu că proprietara librăriei ți-a promis o

carte cu poze gratuită pentru Davy pentru că ai ajutat-o cu aparatul de cafea și cu rafturile.

– N-o să accept nici o carte gratis de la Shanna, spuse Kevin. Să pui pe picioare o afacere e un lucru greu. Nu trebuie să dea nimic pe gratis celor care o ajută.

Maxilarul lui buni se încordă a încăpățănare.

– Ei bine, accepti sau nu cartea, faci cum vrei, dar de dus te duci. Davy e deja îmbrăcat de oraș și de-abia așteaptă. Abby vine și ea cu Carrie și Caitlyn. O să ne vedem cu ele acolo.

Kevin tocmai voia să profite de această ocazie și să propună să-l trimită pe Davy cu Abby, dar o privire necruțătoare a bunicii lui îl făcu să nu mai scoată nici o vorbă. Era clar că nu avea să fie de acord nici cu acest plan.

Ca la un semn, fiul lui intră cu pași legănați în cameră, târând ursulețul lui Winnie-de-Pluș, ferfenițit.

– Poveste, tati? Vreau una nouă.

Kevin oftă.

– Bine, amice. O să-ți găsim niște povești noi. Lasă-mă un minut.

Buni îi aruncă o privire triumfătoare.

– Știam eu că ești om de înțeleș.

Înțelegerea nu avea nici o legătură, își spuse Kevin cu amărăciune. Ceea ce îl făcuse să accepte fusese faptul că se uitase în ochii fiului lui și își dăduse seama ce umbră de dezamăgire avea să apară în ei dacă refuza să se ducă. Pentru un copilăș care abia făcuse doi ani, Davy avea o capacitate uluitoare de a-i face pe cei din jur să se simtă vinovați. Din câte se părea, era o trăsătură moștenită de la străbunica lui.

– Ne vedem la mașină, îi spuse buni, pe un ton plin de tensiune.

Așteptă până ce ea și Davy ieșiră, după care începu să caute prin dulap ceva potrivit de îmbrăcat. Avea o abundență de opțiuni, din moment ce rar se întâmpla

să-și poarte așa-numitele sale haine bune. Cămășile îi erau călcate, iar pantalonii îi erau așezați ordonat pe umerase acoperite cu folie, exact așa cum fuseseră luați de la curățătorie. Înșfăcă două umerase la întâmplare.

I se părea ridicol să-și schimbe hainele doar pentru a se duce la inaugurarea unei librării într-o stațiune pe litoral ca Chesapeake Shores, dar își puse conștiincios o pereche de pantaloni de doc fără nici o cută și o cămașă cu mânecă lungă. Deși nu-și puse șosete, își trase în picioare niște mocasini aproape noi, în loc de tenișii uzați pe care-i purta de obicei.

Tot mormăind proteste doar pentru sine, aproape că ieșise pe ușa dormitorului când se opri și își dădu cu câteva picături de aftershave. Probabil că era o greșeală. De cum aveau să-l miroasă, Bree, Abby și buni aveau să înceapă să facă planuri de nuntă. Nu era nevoie de cine știe ce să le facă să intre într-o frenezie plină de speranță.

Buni avea să fie încântată, pentru că era extrem de îngrijorată în privința lui. Bree avea să tragă tot felul de concluzii pripite, pentru că vedea totul prin lentilele roz ale propriului mariaj. Abby era pur și simplu ca o cloșcă. În plus, propria ei nuntă cu Trace avea să aibă loc în câteva luni, dacă apuca să o planifice. Nici ea, nici Trace nu păreau să se grăbească, spre tristețea lui buni și iritarea lui Mick.

Data trecută când Mick fusese la Abby, aceasta avea un teanc uriaș de reviste de nunți pe masa din bucătărie, aduse de diferiți membri ai familiei, niște reamintiri deloc subtile că trebuia să se apuce de treabă. Kevin putea să prevadă cum acele reviste ar fi putut apărea dintr-odată în camera lui. Acest simplu gând îl făcu să se cutremure.

Și mai era și Jess. Cum de uitase de ea? Se ocupa de mâncarea pentru evenimentul de azi. Și ea avea să fie în misiune, urmărind cu maximă atenție să vadă dacă existau ceva scânteii de atracție între el și Shanna. Dacă zărea așa ceva, avea să-și aducă și ea contribuția la a le face să se transforme în flăcări. Se simțise total exclusă când hotărâse să se cunune cu Georgia departe de casă, doar în prezența lui Mick. Avea să facă tot ce putea ca să compenseze această lipsă băgându-și nasul în relația cu Shanna.

Ei bine, puteau să observe, să jubileze, să comploteze și să țeară intrigi după pofta inimii. Nu avea să fie nimic de remarcat. Avea să aibă el grijă de asta.

Ziua aceasta se reducea la a-i cumpăra fiului lui câteva cărți cu poze noi, nimic mai mult. Faptul că imaginea proprietarei librăriei îi apăruse în minte de mai multe ori cât plutise fără direcție pe vasul lui cel vechi nu avea nici o însemnătate. Absolut nici una.

Fu nevoit să parcheze tocmai după colț, pe Shore Road. Absolut toate locurile de parcare de pe Main Street erau ocupate și, spre uluirea lui, în fața librăriei se formase o coadă, în așteptarea orei de deschidere. Oare oamenii din Chesapeake Shores simțeau într-atât lipsa unor lucruri noi și interesante? Nu era ca și cum Shanna l-ar fi avut ca invitat la inaugurare pe James Patterson sau pe scriitoarea aceea extrem de cunoscută din Maryland – cum o chema? A, da, Nora Roberts, ca să dea autografe.

– Ei, uită-te și tu! rosti buni, radiind de încântare. Librăria o să fie efectiv invadată azi. Ce întâmpinare minunată pentru cineva care abia s-a mutat aici!

Kevin, însă, nu putea să se gândească decât la cât de puțin se pricepea Shanna să umble cu aparatul acela de cafea al ei.

– Buni, ai putea să-l duci tu pe Davy la librărie? o imploră.

– Doar nu te întorci din drum acum și te duci acasă! îi spuse ea, supărată. N-o să te las.

– Da, am priceput asta, recunosc el, spășit. Ideea e că Shanna are un aparat de cappuccino nou și nu se pricepe prea bine să îl folosească. Mai ții minte că ți-am spus de el? Evident, o să fie prea ocupată ca să-și mai bată capul și cu asta, la câtă lume a venit. I-am spus că o să îi dau o mână de ajutor dacă o să fiu prin zonă.

Expresia lui buni se însenină imediat.

– A, da, cum să nu? Ne vedem înăuntru. Văd că Abby și fetele sunt chiar în față. Mergem la ele și stăm la coadă.

Sclipirea din ochii ei îl îngrijoră pe Kevin, dar se consolă cu ideea că promisiunile trebuiau respectate și că nu se punea problema să o dezamăgească pe Shanna când era clar că o aștepta o situație cu adevărat haotică.

Evitând privirile curioase ale celor care stăteau deja la coadă, se duse în spate și

bătu la ușa librăriei. O femeie pe care nu o cunoștea îi deschise, după care îl studie din cap până în picioare cu un interes nedisimulat.

– Ești Kevin O’Brien, conchise după o clipă.

El clipi, nedumerit cum de putea fi atât de sigură.

– De unde știi asta?

– Am ghicit și uite că am avut noroc, răspunse ea, zâmbindu-i radios într-un fel care-l nedumeri. Sora ta, Jess, și Shanna sunt în față. Mi-au spus că le încurc. Probabil că și tu o să le încurci, așa că mai bine stai aici, să ne cunoaștem mai bine. Bătu ușor cu palma șezutul unui taburet, după care se așeză pe cel de lângă el. Eu sunt Laurie, cea mai bună prietenă a Shannei. Am venit din Pennsylvania ca să o ajut cu inaugurarea.

Kevin aruncă o privire dornică spre partea din față a librăriei, dar luă loc, așa cum i se spusese. Făcu un efort să găsească ceva de spus, pentru a face conversație, după cum era necesar în situația în care se trezise.

– Shanna zicea că o să vii, spuse într-un final.

– Zău? Voi doi vă spuneți multe lucruri din ce vi se întâmplă?

Ceva din tonul ei îl făcu instantaneu să fie circumspect.

– Cum ar fi?

– Secrete intime?

Kevin zâmbi larg, amuzat de sugestia bățătoare la ochi din spatele cuvintelor ei.

– Nu știu. Ceva de genul „am nevoie de șurubelnița în cruce“ intră în categoria asta?

Laurie păru dezamăgită.

– În nici un caz.

– Atunci nu, îmi pare rău, nu ne împărtășim secrete intime.

Bine, era o minciună sfruntată, dar Kevin avea impresia clară că era cazul să fie cât mai discret. Auzind-o pe Laurie, era convins că era aproape la fel de băgăcioasă precum cei din familia O'Brien.

– Păcat, rosti ea, cu un regret evident, pentru că pun pariu că tu ai unele de-a dreptul fascinante.

– Ei bine, ai pierde. Viața mea e toată la vedere și e destul de plictisitoare, să știi.

– Asta o să hotărâsc eu, după ce o să ajung să te cunosc un pic mai bine, spuse ea.

Auzindu-i tonul hotărât, Kevin se încruntă.

– Și cât ai de gând să rămâi pe-aici?

– Doar până mâine, recunosc eu. Dar o să mai vin, Kevin O'Brien. Poți să fii sigur de asta.

– E un avertisment?

– Ai instincte foarte bune, răspunse ea. Îmi place asta.

Kevin se încruntă din nou la ea.

– Poate ar trebui să-ți formulezi clar avertismentul ăsta, până la urmă, pentru că nu prea înțeleg de ce simți tu nevoia să lansezi unul.

Din câte se părea, Laurie era foarte dornică să îi spună tot, dar Shanna intră grăbită în camera din spate, dădu cu ochii de ei și se albi la față.

– Kevin, nu... nu credeam că o să vii azi.

Sprâncenele lui Laurie se înălțară.

– L-ai sunat și i-ai spus să nu vină, nu?

Shanna tresări la auzul acestei acuzații, după care bărbia i se înălță imediat.

– Adevărul e că da, răspunse, după care ochii i se ațintiră asupra lui. De ce nu m-ai ascultat?

Kevin își dădu seama abia acum care era adevăratul înțeles al acelui mesaj criptic.

– Din cauza ei m-ai sunat? o întrebă.

Shanna dădu afirmativ din cap.

– În locul tău, aș lua-o la sănătoasa.

– Și unde să mă ascund? întrebă el. Bunică-mea e afară, cu Davy, și se așteaptă să mă vadă ocupându-mă de aparatul de cappuccino. Sora mea, Abby, e și ea acolo, cu ea și fetele ei. Și, din câte am înțeles, Jess e deja aici. Poate că o să fie stânjenitor să rămân aici și să-i țin piept prietenei tale, dar retragerea deja nu mai e o opțiune viabilă.

Laurie se uita de la unul la celălalt.

– Ei, ce interesant! rosti ea. Un cavaler călare pe un cal alb, dispus să se sacrifice pentru binele suprem.

Kevin tocmai se pregătea să îi spună că bidiviul lui era cam șchiop, dar Shanna interveni.

– Singurii cavaleri din librăria asta sunt în cărțile de povești pentru copii, replică ea. Lasă-l în pace!

Fără să vrea, Kevin chicoti amuzat.

– Mă duc să văd cum stăm cu cafeaua, bine?

– Te rog, răspunse Shanna.

Când ieși din încăpere, o putu auzi șoptindu-i ceva lui Laurie, pe un ton tensionat. Cumva, avea o bănuială că nu o ruga să îl ajute cu cafeaua. Dacă ar fi fost să-și dea cu presupusul, ar fi zis că o trimitea tocmai până în Baltimore să aducă ceva greu de găsit, dar vital pentru inaugurarea de azi. Probabil că doar așa ar fi putut să o împiedice pe prietena ei să-i pună toate întrebările care, evident, o frământau. Din punctul de vedere al lui Kevin, ar fi fost mai bine dacă ar fi trimis-o până în Siberia.

Se întoarse și dădu de Jess, care stătea în calea lui, zâmbindu-i radios.

– Ei, ce chipeș ești! Te-ai pus la patru ace ca să o impresionezi pe Shanna?

– M-am pus la patru ace pentru că m-a obligat buni, zise el, după care hohoti ușor, dându-și seama cât de ridicol părea acest lucru. Chiar era jalnic dacă-și lăsa viața condusă de niște femei.

Acest lucru, mai mult decât orice se întâmplase în ultima vreme, arăta că venise de mult vremea să-și pună viața în ordine. Altfel avea să-și piardă orice fărâmbă de respect de sine, orice legătură cu bărbatul plin de testosteron care fusese cândva. Lucrase în armată, pentru numele lui Dumnezeu! Petrecuse o groază de timp în zone de război. Era un dur, ce naiba! Poate că era cazul să-și tot amintească asta.

Se uită pe după umărul lui Jess și văzu că de-a lungul peretelui din zona de cafenea fuseseră așezate mai multe mese. Acestea erau încărcate cu aperitive ispititoare și fursecuri.

– Frumos bufet, remarcă el.

– Iar tu n-ai voie să te atingi de nimic decât după ce clienții vor fi văzut ce frumos e totul, îl avertiză ea. Genul ăsta de eveniment e o publicitate foarte bună pentru serviciile de catering pe care le oferim la han. Pun pariu că o să mă ocup de vreo cinci-șase petreceri după ce clienții vor vedea mâncarea de aici.

– Bravo ție! Ezită o clipă, după care o întreabă: Jess, cum ți-ai dat seama că administrarea hanului e cariera perfectă pentru tine?

– Adică după toate slujbele pe care le-am avut câte o zi, două și mi-am dat demisia?

Kevin dădu afirmativ din cap.

– Când am văzut pancarta cu „De vânzare“ pe clădire, mi-am adus aminte cât de mult o iubeam și cât de mult îmi dorisem să fie a mea, chiar și când eram mică. Pur și simplu mi-am dat seama cu o siguranță clară că exact asta așteptam. Îl studie, cu un aer gânditor. De ce mă întrebi? Ți-a rămas în minte ce ți-am zis, despre barca de pescuit?

– Da, cel puțin așa cred, că de-aia te-ntreb.

– Tot nu ești sigur că e ce-ți trebuie ție?

– Nu sunt deloc sigur că există pe lumea asta ceva care să fie ce-mi trebuie mie, recunosc el. Dar trebuie să fac ceva și vreau să fiu la fel de încântat de meseria mea cum ești tu când e vorba de han. Bree are florăria și scrisul. Abby e pasionată de toate chestiunile alea financiare și de Wall Street. Lui Connor îi place la nebunie să fie avocat. Eu n-am nimic care să-mi placă atât, nu de când...

– Nu de când ai exclus să mai lucrezi vreodată ca medic, completă ea. Ai fost în Harbor Lights? Poate că, dacă ai petrece ceva timp pe-acolo, să te uiți la vasele de vânzare din port, lucrurile vor începe să se lege de la sine.

– Bună idee, zise el.

Era încă unul din acei pași pe care buni îl tot îndemnase să îi facă. Încă un pas înainte. Nu trebuia să cumpere neapărat o ambarcațiune. Trebuia doar să se uite la ce era disponibil. Poate să iasă cu vreo câteva în larg, să vadă cum se simțeau, după care să se înscrie la cursul pentru a deveni căpitan autorizat. Chiar și după ce avea să-l termine și să obțină brevetul, tot nu trebuia neapărat să se lanseze în afaceri.

– Mulțumesc, Jess, îi spuse, dându-i un pupic rapid pe obraz. Acum dă-mi voie să-mi iau în primire postul de la aparatul de cappuccino, pentru că am impresia că în câteva minute se deschide librăria.

Sora lui îl strânse tare în brațe.

– Să știi că eu cred că e minunat că ai venit să ajuți.

– Nu-nseamnă nimic, rosti el, pe un ton defensiv.

Jess îi zâmbi larg.

– Am zis eu altceva?

– Nu, dar... Se întrerupse în plin avânt. Protestele nu ar fi făcut altceva decât să o convingă că așa stăteau lucrurile, pe ea și pe restul familiei. Era mai bine să lase lucrurile așa și să se țină cât mai departe atât de rudele lui, cât și de Shanna

pentru tot restul zilei.

Shanna nu se așteptase să vină atât de multă lume. Librăria era atât de aglomerată și vânzările mergeau atât de bine că abia reușise să plece de la casa de marcat de când descuiase ușa din față, la ora zece dimineața. Măcar asta nu-i oferise nici măcar o clipită să își facă griji despre ce ar fi putut să facă Laurie cu Kevin. O avertizase să îl lase în pace, dar nici un avertisment, oricât de sever, n-o oprise niciodată pe prietena ei din a face exact ce poftea, mai ales când își făcea griji.

Și Laurie chiar își făcea, ba chiar mai multe acum, că-l cunoscuse pe Kevin. Avusese o mulțime de lucruri de spus de cum acesta ieșise din camera din spate. Singurul lucru care o salvase pe Shanna de la a asculta fiecare dintre grijile ei fusese sosirea lui Jess chiar la țanc, anunțând că mâncarea fusese aranjată și că se făcuse ora zece. După aceea, totul se desfășurase într-un fel de ceață.

Din câte se părea, toți oamenii din Chesapeake Shores suferiseră o lipsă acută de lectură. Teancuri de cărți broșate și de volume pentru copii își luaseră zborul pe ușă. Ba chiar vânduse și toate seturile premium de Scrabble, cele pe care le așezase pe o măsuță. Și puzzle-urile se vindeau foarte bine. La prima vedere, oamenilor acestora care trăiau într-o vară perpetuă le plăcea să aibă o rezervă de jocuri de genul acesta pentru zilele ploioase și vizitele nepoților.

Bree fusese prima clientă de la coadă. Îi adusese un aranjament floral uriaș pentru inaugurare, după care insistă să-și plătească volumele pe care și le rezervase.

– Vreau să fiu prima ta clientă, îi spusese. Îmi pare rău că sunt așa în grabă, dar nu pot să o las pe Jenny singură în florărie tocmai într-o sâmbătă, nu cu mulțimea asta pe care-ai atras-o în oraș azi. Mi-era teamă că n-o să apuc să trec pe-aici mai târziu. Inaugurarea ta e evenimentul cel mai important de pe Main Street azi, dar o să mă aleg și eu cu o grămadă de clienți care vor dori să vorbească despre tine.

Râzând, Shanna îi marcase cărțile dorite, simțind deja că ziua începea sub auspicii bune. Nu se așteptase nici o clipă la această susținere copleșitoare și la vânzările care urmaseră.

Era pe la jumătatea după-amiezii când apucă, într-un final, să tragă aer adânc în piept și să-și permită să arunce o privire tihnită în jur. În librărie erau și acum

mai mulți clienți care se uitau la cărțile expuse pe rafturi, dar surpriza o reprezintă să-l vadă pe Kevin cum reumplea aparatul de cappuccino. Se așteptase să fi dispărut de mult, fie din plictiseală, fie din cauza hărțuielilor lui Laurie. Se duse la el.

– Aș zice că prima zi a fost un succes, îi zise acesta când o văzu. Felicitări!

– Iar eu aș zice că meriți omagii pentru că ai rămas prin zonă, răspunse ea. Cred că ești epuizat.

– Ei, este chiar ușor. Tot ce trebuie să fac e să mă asigur că aparatul are tot ce-i trebuie și că sunt pahare pe măsută.

– Și să ții femeile la distanță, îl tachină ea. Am văzut destul de multe învârtindu-se pe aici și, crede-mă, nu de cafea erau așa fascinate.

Kevin efectiv se înroși când auzi această remarcă.

– Este un oraș mic. Cele mai multe erau foste colege de școală.

– Și cu care ai fost la întâlniri? întrebă Shanna.

– Cu câteva, da, recunosc el.

Shanna nu reuși să se abțină să nu insiste pe acest subiect pe care îl deschisese.

– Și câte dintre ele și-au exprimat dorința de a relua relația de unde-ați lăsat-o?

Kevin chicoti amuzat.

– N-am ținut socoteala. Ochii i se îngustară. Mai că pari geloasă. Oare ce-ar spune prietena ta despre una ca asta?

Shanna se cutremură.

– Nici nu vreau să mă gândesc. Îți rămân datoare, după interogatoriul demn de Inchiziție la care te-a supus. Îmi pare tare rău că a fost așa, dar îți face griji pentru mine.

– Există vreun motiv pentru care simte nevoia asta?

– E-o poveste lungă, răspunse ea. Și nu avem timp de ea azi. Le-am cunoscut mai devreme pe sora ta, Abby, și pe fetele ei. Sunt o adevărată provocare, nu?

– Habar nu ai, confirmă Kevin.

– Fiul tău mai e pe aici?

– Ai o groază de cărți. Mă îndoiesc că o să vrea vreodată să mai plece, spuse el. Dar cred că buni l-a dus alături cât să mănânce de prânz, dar s-au întors acum câteva minute. Arată undeva în spatele ei.

Shanna se întoarse, recunoscând imediat copilașul cu păr închis la culoare cuibărit lângă o femeie cu părul alb și cercetând fascinat o carte de-ale lui Eric Carle. Cumpăraseră mai multe volume mai devreme – cărți polițiste și un album nou cu fotografii din Irlanda pentru ea și cărți cu poze pentru el. Shanna zâmbi încântată când își dădu seama la ce carte se uitau acum.

– Se uită la cartea despre licurici, îl informă și pe Kevin. E una dintre preferatele mele. Are chiar și luminițe pe pagini. Ai văzut-o?

– De vreo treizeci de ori până acum, spuse el. Într-un final, buni a preluat misiunea. Șovăi o clipă, după care zise, cu o lipsă de entuziasm evidentă: Probabil că ar trebui să faceți cunoștință – tu și bunica, adică.

– Am vorbit mai devreme, când a cumpărat cărțile, dar nu prea am apucat să stăm un pic de vorbă.

– S-ar putea să fie mai bine să lăsăm lucrurile așa, zise el, pe un ton sumbru.

Shanna îl cercetă, curioasă.

– Este vreun motiv pentru care nu vrei să vorbesc cu ea?

– O să-l înțelegi și tu destul de repede, răspunse el pe același ton serios, după care se puse în mișcare către cei doi. Buni, dânsa e Shanna Carlyle. Shanna, aceștia sunt bunica mea, Nell O'Brien, și băiatul meu, Davy.

Shanna strânse cu căldură mâna bunicii lui.

– Știu că ne-am cunoscut mai devreme, doamnă O'Brien, dar mă bucur că avem

ocazia să schimbăm două vorbe când lucrurile s-au mai liniștit.

– Te rog, spune-mi Nell, răspunse bătrânică. Mie și lui Davy ne place la nebunie librăria ta, sunt convinsă că o să ne vezi pe-aici foarte des.

Shanna îngenunche lângă Davy, care studia în continuare fascinat cartea pe care o avea în mâini.

– Mă bucur foarte tare că ai putut să vii azi, Davy. Arată către carte. Ceva-mi spune că-ți plac licuricii.

Davy o privi timid.

– Ahăă.

– Știi ce cred? Că această carte despre ei e magică.

Davy dădu solemn din cap, după care se întoarse cartea cu coperta în sus, să facă luminițele să scapere.

– 'Rici, articolă el fericit.

Inima Shannei se topi de drag.

– Ei, cred că ți-ai ales cartea preferată azi, conchise ea. O să poți să te uiți pe ea în fiecare seară.

– Respectiv de trei-patru ori pe săptămână, mormăi Kevin din spatele ei. Mulțumim.

Shanna își ridică privirea spre el și îi zâmbi larg.

– Ei, e o carte magică.

Remarcă atunci că bunica lui urmărea acest schimb de replici cu o scânteiere speculativă în ochi. Abia atunci își dădu seama ea de ce Kevin ezitase atât ca ele să se cunoască oficial. Din câte se părea, femeia nu se dădea în lături să facă pe pețitoarea, chiar și după ce el arătase clar că nu era interesat de așa ceva. Surprinsese cam aceleași priviri și din partea surorilor lui azi. Dacă era să adauge la asta comportamentul tatălui lui din urmă cu câteva seri, își putea da seama

foarte bine de ce Kevin nu mai suporta amestecul lor în viața lui.

Se ridică în picioare, retrăgându-se atât de repede că aproape că dădu peste o măsuță joasă aflată în fața fotoliului. Kevin o prinse de braț și o ajută să-și recapete echilibrul, cu o scăpărare de amuzament în privire. Shanna avea o bănuială că, dacă ar fi fost singuri, i-ar fi subliniat că o avertizase că așa stăteau lucrurile.

– Ar cam trebui să mă întorc la casă, zise ea. Mulțumesc din nou că ați venit, sper să ne mai vedem în curând.

– A, cred că poți să te bazezi pe asta, răspunse doamna O'Brien, cu o scânteie jucăușă în ochi, care îi sugera că următoarea vizită ar fi putut fi legată mai puțin de cărți și mult mai mult de persoana ei.

Dacă propriului nepot această scânteie i se părea problematică, Shanna se trezi dintr-odată că își făcea mult mai multe griji. I se părea înspăimântătoare. Și încă mai trebuia să îi țină piept lui Laurie preț de câteva ore bune de interogatoriu până la finalul zilei.

Se făcuse șapte și ceva până când Jess strânsese vasele și tăvile goale și le încărcase în dubița ei. Laurie pusese în ordine cărțile de pe rafturi cât Shanna centralizase bonurile de azi. Fusesse o zi bună. Nu-și făcea iluzii că fiecare zi avea să fie la fel de bună, dar era un început excelent.

– Cred că ar trebui să ieșim în oraș, să sărbătorim, le anunță ea pe Laurie și pe Jess. Și nu la han, pentru că acolo o să te agiți cu chestiuni de serviciu, Jess. Ce-ați zice să mergem la Brady's? Fac eu cinste.

Laurie îi adresă o privire care-i transmitea că știa exact ce făcea invitând-o și pe Jess cu ele. Și avea dreptate. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să rămână singură cu prietena ei cea mai bună și întrebările ei pătrunzătoare.

– Nu știu... începu Jess. Sunt destul de obosită.

– Și eu sunt, spuse Shanna, dar vreau să facem ceva special, ca să marcăm această ocazie, și neapărat trebuie să fii și tu implicată. Mâncarea ta a fost un succes răsunător azi. Cred că datorită ei clienții au petrecut mai mult timp pe-aici și au și cumpărat mai mult.

Jess radia de mândrie.

– Cred că exagerezi, dar mulțumesc oricum. Aproape toată lumea mi-a cerut cartea de vizită, așa că sunt sigură că o să obțin mai multe contracte de catering de pe urma inaugurării. De-abia aștept să-i spun lui Gail. Eu sunt omul din față, dar ea e cea care face minuni în bucătărie. Dacă obținem chiar și un singur contract ca urmare a inaugurării de azi, să știi că-ți scad zece la sută din factură.

– Ei, hai, protestă Shanna. Nu poți să faci așa ceva. Ai intrat în afaceri ca să câștigi bani, ca și mine.

– Sinceră să fiu, toate discuțiile astea despre mâncare și bani îmi fac foame, spuse Laurie. Haideți, doamnelor, afară cu noi! Vreau o friptură mare și succulentă.

– Eu vreau chiftele de crab, zise Jess imediat.

– Și eu, adăugă Shanna, după care îi adresă o privire muștrătoare lui Laurie. Cum să fii într-una din zonele cu cele mai bune fructe de mare și să mănânci friptură?

– Ce să zic? Îmi place carnea.

– Va trebui să vii mai des, ca să te convertim, îi spuse Jess.

Aceasta era pe punctul de a se urca în dubița ei când Shanna o opri.

– Las-o acolo. Conduc eu. Din moment ce locuiesc chiar la etaj, o să mă întorc oricum aici.

– Mie-mi convine, spuse Jess imediat.

Zece minute mai târziu, erau în parcare aglomerată de la Brady's. Restaurantul, aflat chiar lângă plajă, era plin și la ușă se formase coadă.

– A, nu, oftă Shanna. Nici nu m-am gândit cum e aici în serile de sâmbătă. Nu cred că-s dispusă să aștept până se eliberează vreo masă.

– Las' pe mine, spuse Jess. Țineți-vă aproape de mine și nu vă opriți.

– O să le-o iei înainte celor de la coadă? întrebă Laurie, cu admirație și teamă în glas.

– Nu chiar, îi răspunse Jess.

În loc de asta, le conduse până în spatele restaurantului și deschise ușa de la bucătărie, unde domnea un haos total. Un bărbat înalt și roșcat cât un camion se uită la ea și rosti puternic:

– Ce dracu’ cauți în bucătăria mea?

Shanna și Laurie se dădură imediat un pas înapoi, dar Jess intră netulburată și se cuibări în brațele lui. Spre uluirea Shannei, bărbatul o ridică în brațe și o învârti.

– Parcă ți-am spus să nu te mai furișezi niciodată pe aici, o certă.

– Ai văzut ce coadă e afară? întrebă autoritar Jess. Doamnelor, acesta este cel mai bun bucătar din Chesapeake Shores, la egalitate cu cel pe care îl am eu la han, bineînțeles. Dillon Brady, ți le prezint pe Shanna Carlyle, proprietara celui mai fierbinte magazin nou din oraș, și prietena ei, Laurie, care a venit în vizită din Philadelphia. Cum să nu le aduc aici, ca să sărbătorim marea inaugurare a Shannei? Sigur găsești o măsuță și pentru noi.

– Pentru tine, orice! răspunse Dillon. Privirea i se concentrează asupra Shannei și a lui Laurie. Chiar dacă m-a părăsit, am ales să o iert. Scoase un oftat teatral. Jess a fost una dintre cele mai bune chelnerițe pe care le-am avut vreodată.

Jess își dădu ochii peste cap.

– Eram un dezastru, spuse ea. M-a ținut pe-aici doar pentru că îl ridicam întruna în slăvi despre cât de bună e mâncarea lui.

– Da, a fost și asta un motiv, acceptă el, fără nici o urmă de remușcare.

– Și care a fost celălalt? întrebă Jess, prefăcându-se că uitase. Apoi pocni din degete. A, da, l-am prezentat femeii care acum e soția lui.

Bucătarul zâmbi radios.

– Da, mai e și asta, pentru care o să-i fiu veșnic recunoscător. Așa, lăsați-mă un

minut. Vă fac rost de o masă chiar dacă va trebui să-i zoresc pe primar și pe cei cu care a venit.

Shanna privea fascinată haosul evident ordonat care se desfășura în jurul lor. Nu mai fusese niciodată într-o bucătărie de restaurant în toiul agitației de la cină... de fapt, nu mai fusese niciodată într-o bucătărie de restaurant.

– Eu n-aș putea să fac asta, decretă ea după câteva minute.

Jess izbucni în râs.

– Nici eu n-am putut. Eram mereu speriată. Abia dacă am rezistat trei luni, și asta doar pentru că lui Dillon i s-a făcut milă de mine. Era convins că, până la urmă, o să-mi intru în ritm, totuși.

– Și ce părere are acum despre faptul că ești principala concurență în oraș în materie de restaurante rafinate? o întreabă Shanna.

– Probabil că le spune tuturor că tot ce fac bine la han am învățat aici, spuse Jess, după care ridică din umeri. Și probabil că are dreptate. Contribuie și faptul că el și bucătarul meu șef se înțeleg foarte bine. Iau cina cam la fiecare câteva săptămâni și compară meniurile propuse, ca să se asigure că nu le oferim clienților aceleași preparate. Bineînțeles, sunt anumite feluri pe care amândouă restaurantele le au, căci fac parte din specificul local și toți se așteaptă să le găsească, dar sunt suficiente deosebiri ca oamenii să aibă parte și de ceva varietate.

Dillon se întoarse, cu brațul petrecut pe după umerii unei femei care, din câte se părea, era persoana care se ocupa de întâmpinarea clienților și repartizarea meselor.

– Soția mea, Kate, le-o prezintă el Shannei și lui Laurie în timp ce femeia o îmbrățișă pe Jess. O să vă conducă imediat la masă. Își agită arătătorul în direcția lui Jess. Data viitoare să intri prin față, ca toți ceilalți.

Jess rânji la el cu neobrăzare.

– Și unde mai e distracția? În plus, Kate e mult prea diplomată ca să ne lase să le-o luăm înainte celor de la coadă.

– Exact, îi răspunse Dillon. Acum, hai, fuguța!

Imediat ce se așezaseră și Kate se întorsese la locul ei de la ușă, Shanna comandă o sticlă de vin. Înainte ca ospătărița să poată să se retragă, îi dădură și comanda de mâncare.

Shanna se lăsă pe spătar, scoțând un suspin.

– Simplul fapt că stau jos așa e o adevărată binecuvântare. Habar nu aveam cât de greu o să fie să stau în picioare mare parte din zi. Să nu spuneți nimănui, dar mi-am dat jos pantofii. Să nu mă lăsați să plec de aici fără ei.

Chelnerița le aduse vinul și niște sos cu carne de crab.

– Dillon v-a trimis asta până e gata restul. Se mișcă mai încet pentru că avem toate mesele pline, dar o să vă pregătească mâncarea cât poate de repede.

– Te rog să-i transmiți mulțumirile noastre, spuse Jess, după care se uită la Shanna. Bine, hai să atacăm subiectul important al zilei. Cum te-ai înțeles cu Davy și cu buni?

Shanna se crispă. De ce nu luase în calcul că Jess era cel puțin la fel de băgăcioasă ca Laurie? Acum aveau să fie două, aliate împotriva ei. Își ridică o palmă.

– Subiectul Kevin, băiatul lui și restul familiei e oficial interzis, decretă ea.

Jess se întoarse către Laurie, cu ochi mari și plini de inocență.

– Am zis eu ceva de Kevin?

– Eu nu i-am auzit numele, confirmă Laurie.

– Evident, numai la el se gândește, spuse Jess, după care adăugă, cu un aer gânditor: Tu o știi cel mai bine, Laurie. Tu ce crezi că înseamnă asta?

– Cred că subiectul ăsta e unul cam delicat pentru ea, pentru că e interesată de el, dar nu vrea să știm noi asta.

Shanna se strâmbă la ele.

– Sper că vă distrați bine.

– Foaaaaarte bine, spuse Jess.

– Nu m-am mai distrat așa de-o groază de vreme, îi țin ușa Laurie, deși expresia ei redeveni serioasă destul de repede. Serios acum, Shanna, știi ce faci?

– Sigur că da, zise ea imediat. Nimic. Nu fac absolut nimic. Chestia asta cu eu și Kevin este doar în mintea voastră.

– Pari să uiți că v-am văzut împreună azi, spuse Laurie. În mod clar, erau niște scânteii între voi.

– Și eu le-am remarcat, adăugă Jess. Chiar și Abby mi-a zis ceva despre asta.

– Abia dacă am petrecut două minute cu ea! protestă Shanna. Și nici nu m-a văzut împreună cu fratele tău.

– Era acolo. Asta a fost de-ajuns pentru ea.

– Ei, pentru numele lui Dumnezeu, exagerați cu toții. Kevin are problemele lui. Și eu am problemele mele. Nu e o combinație bună.

– În epoca noastră, în orice relație cei implicați au ceva probleme, spuse Laurie. Uimitor, dar asta nu pare să-i sperie pe vreunul, nici atunci când e vorba de chestiuni grave.

– Atunci eu sunt excepția de la regulă, spuse Shanna. Ca și Kevin. Acum terminați cu asta până nu ne stricați cina... sau o stricați pentru mine, oricum.

– Eu mai am un singur lucru de spus, dragă, și-apoi nu mai pomenesc nimic despre asta toată seara, îi răspunse Laurie. În ciuda tachinărilor mele, Kevin nu e deloc potrivit pentru tine. E un tip cumsecade și atracția aia dintre voi e minunată, dar voi doi împreună ați fi o catastrofă. Sunt convinsă că și tu înțelegi asta.

Jess se holbă la ea, indignată.

– Hei, vorbești despre fratele meu!

– Nu e nimic personal. Îmi place de el. Chiar îmi place. Zic doar că el și Shanna nu se potrivesc. Dacă i-ai ști trecutul, și tu ai spune același lucru.

– Bine, atunci spune-mi despre ce e vorba, zise Jess, aplecându-se către ea, evident fascinată.

Shanna se uită urât spre Laurie.

– Nu și dacă vrei să ai unde dormi la noapte.

Asta nu făcu altceva decât să stimuleze curiozitatea lui Jess.

– De ce? Ce-ai de ascuns? Își aținti privirea asupra lui Laurie. Trebuie să-l avertizez pe fratele meu să se țină departe de ea?

Laurie dădu negativ din cap.

– E complicat, totuși.

– Situațiile complicate nu sunt întotdeauna un lucru rău, zise Jess, gânditoare. Spuneți-mi despre ce e vorba și pot să-mi dau seama singură.

Shanna îi adresă o privire rugătoare.

– Jur c-o să-ți spun orice vrei să știi, doar că nu în seara asta. Discuțiile despre trecut ne vor strica seara, cel puțin mie.

Jess dădu încet din cap, în semn de acceptare.

– Mi se pare destul de corect. E seara ta, vrei să sărbătorești, rosti ea, după care adăugă: Dar o să te trezești cu mine la ușă într-una dintre diminețile următoare, înarmată cu multe întrebări.

Shanna oftă. Bineînțeles că avea să vină. Simțea aceeași nevoie de a-l proteja pe Kevin cum simțea Laurie în privința ei.

– O să am cafeaua făcută, spuse ea, resemnată în fața inevitabilului.

Ambele comesene schimbă subiectul de cum le fu servită mâncarea. Jess și Laurie începură să mănânce, încântate, discutând despre tot felul de nimicuri, dar Shanna nu se putea atinge de preparatul din fața ei. Simpla amintire

a căsniciei ei nefericite și scurte îi stricase pofta de mâncare și dispoziția. Să discute despre asta, fie în seara asta, fie cu orice altă ocazie, ar fi putut să o aducă pe culmile disperării.

capitolul 7

Duminică la prânz, Kevin intră în sufragerie tocmai când buni puneau masa și observă că pusese mai multe tacâmuri decât de obicei. Chiar dacă Bree, Jake, Abby, Trace și fetele veneau în vizită, tot i se părea că erau prea multe locuri la masă. Totuși, nu era așa neobișnuit ca cineva din familie să invite alte câteva persoane la întrunirile lor tradiționale de familie din zilele de duminică.

– Ai nevoie de ajutor? o întrebă pe bunica lui.

– Dacă ai putea să termini tu așezarea mesei ar fi foarte bine. Trebuie să verific friptura din cuptor.

– Dar câți oameni o să avem la masă azi? întrebă el, preluând activitatea din mers și așezând încă un tacâm.

– Tu și Davy, toate trei surorile tale, Trace și Jake, fetele lui Abby, bineînțeles, eu și tatăl tău. Jess a invitat și două prietene. Număra persoanele pe degete. Adică treisprezece din familie, plus mama ta, presupunând că ea și Mick sunt prin zonă. Nu prea obișnuiesc să mă țină la curent cu planurile lor.

Kevin se încruntă la perspectiva de a da din nou ochii cu mama lui, chiar dacă făcuseră progrese importante în ultima ei vizită.

– Dar n-ar fi sosit cu avionul vineri, dacă ar fi fost să vină?

– Cel mai probabil, dar uneori programul de lucru i se mai schimbă, așa că uneori apare și duminică. Având în vedere că nu l-am zărit pe taică-tău în dimineața asta, ceva-mi spune că a dat o fugă până la aeroport ca să o aducă.

– Și nu te deranjează deloc că nu te anunță de nimic? întrebă Kevin, iritat în numele ei.

Femeia ridică din umeri.

– Nu m-ar deranja ceva considerație, dar când v-am cerut eu vreunui dintre voi să-mi spuneți mai devreme de câteva minute înainte de masă că ați invitat vreun prieten să mănânce cu noi? Mereu avem destulă mâncare pentru câteva persoane în plus.

– Da, cred că da, spuse Kevin, dar lui tot îi rămase în minte ca un alt exemplu de nechibzuire din partea mamei lui. Sau poate că vina îi aparținea lui Mick, admise el, hotărându-se să îi ofere mamei lui ceva circumstanțe atenuante, măcar de data aceasta. În fond, tatăl lui era cel care aducea acasă versiunea parentală a unei tovarășe de joacă.

Posibilitatea că Megan avea să fie pe acolo preț de câteva zile îi întunecă starea de spirit, dar acum era prea târziu să invoce un pretext să plece. În plus, luase hotărârea de a nu mai fugi de realitate – de oameni, de probleme, de tot.

Câteva minute mai târziu, îi veni foarte greu să-și aducă aminte această hotărâre când ieși din casă și o zări pe Jess traversând curtea împreună cu Shanna și prietena ei, Laurie.

De ce oare nu îi trecuse prin minte deloc că prietenele invitate de sora lui ar putea fi chiar ele? Era chiar tipic pentru Jess să complice lucrurile. Ceea ce nu prea înțelegea era de ce Shanna acceptase, mai ales că era în continuare însoțită de prietena ei extrem de băgăcioasă.

Shanna se uită spre el, îi întâlnește privirea și articulează fără sunet: „Îmi pare rău“.

Kevin zâmbi larg, în ciuda reacției sale inițiale de exasperare. Din câte se părea, nici ea nu era mai încântată de situație decât el, deși asta te făcea să te întrebi cum de se lăsase atrasă în această situație. Apoi zări expresia de mâță care înfulecase canarul de pe chipul lui Jess și-și dădu seama că ea fusese cea care plănuiise machiavelic această întâlnire. După cum Kevin știa prea bine, sora lui nu era genul de om care să accepte un refuz.

– Kevin, fii drăguț și condu-o pe Shanna înăuntru și oferă-i ceva de băut! îi strigă Jess.

Așadar, își dădu el seama, Jess pusese lucrurile în mișcare. Dacă el sau Shanna nu făceau nimic să se opună, aveau să fie împinși unul spre altul ori de câte ori reușeau surorile lor să îi păcălească.

Surprinse o ușoară înfruntare pe chipul lui Laurie, dar în secunda următoare Jess o prinse de braț și porni cu ea spre plajă cu pași sprinteni, fie pentru a-i arăta panorama, fie pur și simplu într-o încercare bătătoare la ochi de a-i distrage atenția, astfel încât el să nu aibă de ales și să vorbească cu Shanna.

Se întoarse către ea, care era roșie de stânjeneală.

– Te-am avertizat despre ce înseamnă să te trezești prinsă în pânza de păianjen a familiei O’Brien, îi zise.

– Am refuzat vizita de azi. Am refuzat de cel puțin șase ori. Chiar și Laurie a zis nu, și ea e mult mai rezistentă decât mine.

– Și totuși, iată-vă aici, spuse el. Poate o să pot să-l conving pe Davy să vă învețe cum să spuneți nu cu convingere. Momentan e unul dintre cuvintele lui preferate.

Ochii ei se luminau la auzul numelui fiului lui și cercetară imediat împrejurimile.

– Unde e?

– Data trecută când l-am văzut, era în bucătărie cu buni și verișoarele lui. Le place la nebunie să stea acolo, pentru că îi lasă să ia fursecuri pe ascuns, deși știu foarte bine că nu au voie înainte de masă. Când eram noi mici, se ținea cu dinții de regula asta. Cu Davy, Caitlyn și Carrie, regulile parcă și-au luat zborul. Totuși, ori de câte ori am cutezat să-i spun asta, mi-a zis că o străbunică are tot dreptul să răsfețe pe cine pofteste. Nu am găsit încă un contraargument eficient pentru situațiile astea, când face uz de statutul ei.

Shanna chicoti, amuzată.

– Ce șanse crezi că am avea noi să luăm pe ascuns câte un fursec dacă ne alăturăm copiilor? Sunt lihnită de foame. M-am trezit târziu și am sărit peste micul dejun. Eu, Laurie și Jess am stat cam până târziu aseară.

Kevin îi adresă o privire chinuită.

– Ai ieșit în oraș la distracție cu soră-mea? Ți-ai pierdut mințile?

– Se pare că da, pentru că atunci m-a convins să vin aici, azi. Și nu eram chiar la

distracție. Am luat doar cina după ce am închis librăria, după care am stat de vorbă un timp după aceea. Dillon Brady și soția lui au stat cu noi.

– Zău? Atunci chiar cred că ați stat până târziu. Rar se întâmplă ca Dillon să iasă din bucătărie înainte de ora unsprezece.

Shanna dădu afirmativ din cap.

– Ceea ce înseamnă că era trecut de miezul nopții când am ajuns acasă. Ne-am simțit așa de bine că am observat cât era ceasul abia când m-am băgat în pat.

– Deci îți faci prieteni, spuse el, iritat în mod ciudat de această constatare. Era de-a dreptul ridicol, din moment ce el, unul, ținea în mod deosebit să nu aibă nimic mai mult cu ea. Bineînțeles că trebuia să-și facă prieteni aici. Și nu era ca și cum ar fi ieșit în oraș cu... Will și Mack, de exemplu. Fusesse cu sora lui, Dillon Brady și soția lui. Nici c-ar fi putut fi vorba de ceva mai nevinovat. Nu avea nici un motiv să simtă acest ușor junghi de iritare sau gelozie sau ce altceva o fi fost.

Shanna îl cerceta cu interes.

– Te deranjează cumva?

– Nu, minți el. De ce să mă deranjeze?

– Nu-mi dau seama sigur, dar am sesizat ceva în tonul tău.

– Ți s-a părut. Sunt convins că acum, că ai librăria, o să-ți faci o groază de prieteni noi.

– Sper, zise ea imediat.

– Că tot veni vorba de magazin, nu ai de gând să ții deschis duminica? E o zi importantă, cu toți turiștii care se învârt pe aici.

– O să țin, începând de săptămâna viitoare, îi spuse ea. Știam că ziua de ieri avea să fie foarte solicitantă, așa că mi-am planificat să nu mă țin de programul normal decât de marți încolo. Slavă Domnului că am făcut așa, pentru că nici în cele mai ambițioase visuri nu mi-am închipuit o inaugurare ca aceea de ieri.

- Sunt destul de sigur că toți oamenii din oraș ți-au trecut pragul, spuse el.
- În mod clar, asta a fost și impresia mea. Oricum, de-acum înainte librăria o să fie deschisă șase zile pe săptămână, cu luna închis. Așa o să apuc să pun ceva marfă nouă pe rafturi după weekend, să comand alta nouă și așa mai departe.
- Șase zile? N-o să te epuizezi, mai ales dacă luna te ocupi ca să fii la zi cu hârtogăria și alte asemenea?
- Probabil, recunosc eu, cu un aer resemnat, dar la început n-o să am bani în buget nici măcar pentru un angajat cu jumătate de normă care să mă ajute. Sper că o să pot să angajez un adolescent, doi cu jumătate de normă de sărbători și apoi pe cineva cu normă întreagă până vara viitoare. Toți cei cu care am vorbit mi-au spus că e singura modalitate să am și eu un salariu și să-mi achit și cheltuielile. Într-un oraș ca acesta, afacerile mici au nevoie de ceva timp ca să se pună pe picioare și să se mențină pe linia de plutire din punct de vedere financiar. Sunt pregătită să nu am practic o viață proprie momentan.

Kevin nu știa dacă să se simtă ușurat în legătură cu asta sau dezamăgit. Fu salvat de prea multă introspecție de Caitlyn, Carrie și Davy care ieșiră din casă în viteză maximă. Davy nu putea să țină pasul cu verișoarele lui. Cu cât acestea se îndepărtau mai mult de el, cu atât expresia lui devenea mai furioasă, dar asta doar până o recunosc pe Shanna. În secunda aceea, își schimbă brusc direcția de deplasare.

- Carte? o întrebă plin de speranță, întinzându-și mânuțele să fie luat în brațe.

În loc de asta, Shanna se ghemui la nivelul lui.

- N-am adus nici o carte, dar dacă ai vreuna din care ai vrea să-ți citesc, mi-ar plăcea foarte tare să fac asta.

Ochii lui Davy se duseră la Kevin.

- Carte, tati?

Kevin se uită la Shanna.

- Ești sigură? Dacă-i faci pe plac, nu mai scapi de el.

– E-n regulă, îl asigură ea.

Cu Davy ținând-o strâns de mână, intrară în casă și urcară la etaj, până în camera lui Davy. Acesta o conduse la biblioteca lui de un albastru intens și înșfăcă volumul cu licurici, apoi încă unul despre mașinuțe. Tocmai se pregătea să ia un al treilea când Kevin îl opri.

– Ajunge, amice. Nu poți să-i acaparezi tot timpul Shannei. A venit aici să stea cu adulții.

– Nu mă deranjează, serios, insistă ea, luând cartea către care își întinsese mânuțele Davy. Putem să citim afară? Ai vreun loc preferat?

Din nou, Davy își ridică mânuțele să fie luat în brațe.

– Arăt eu, zise.

Înainte ca tatăl lui să poată protesta, Shanna îl ridică pe Davy ca și cum ar fi fost la fel de ușor ca un fulg.

– Spune-mi unde, îi spuse.

Apoi, îndepărtându-se ca și cum uitase de existența lui Kevin, plecă senină cu fiul lui. Davy turuia ca o moară stricat în urechea ei. Kevin îi putea auzi râsul răzbătând de pe scara interioară. Acest sunet îi stârni încă un fior mic și neașteptat de gelozie prin corp.

– Ce ridicol! mormăi pentru sine.

Mai întâi fusese gelos pe sora lui, Dillon și Kate. Apoi își invidia băiețelul de doar doi ani. În mod clar, trebuia să-și vadă de viață, și asta degrabă.

După masă, Shanna stătea la umbră, cu spatele sprijinit de trunchiul unui stejar bătrân, cu Davy dormindu-i în poală, când Laurie o găsi. Sosirea prietenei ei puse capăt celor câteva minute de liniște și mulțumire totală de care avusese parte.

– Ți-ai pierdut mințile? o întrebă autoritar Laurie, evaluând scena dintr-o singură privire.

– Şşş! O să-l trezeşti.

– Nu vezi cât de nepotrivită e situația asta? o întrebă Laurie, vorbind mai încet, dar cu aceeași tensiune în glas. Nu poți să înlocuiești un copil cu altul, sau un tată cu altul, până la urmă.

Shanna trase aer adânc în piept, într-un suspin oripilat.

– Nu fac așa ceva!

– Zău? o întrebă Laurie, neabătută. Ah, draga mea, știu cât de dor trebuie să-ți fie de Henry. Știu cât de îngrozitor a fost când a trebuit să pleci și să-l lași cu Greg, dar nu aveai nici un temei să ceri custodia. Nu fusese fiul tău vitreg decât vreo câteva luni când ai divorțat de Greg.

– Și fusese în viața mea mult mai mult de-atât, răspunse Shanna, înfocată. Ea și Greg fuseseră iubiți aproape un an înainte să se căsătorească, iar ea se îndrăgostise de fiul lui din secunda în care îl văzuse pentru prima oară. Henry își dorise cu disperare să aibă o mamă, că se atașase și el de Shanna aproape instantaneu, implorând să îi poată spune „mami” aproape de la început.

– Ce voiam să spun e că repeți același model care, în trecut, ți-a făcut inima bucăți, spuse Laurie.

– Nu acum! îi impuse furioasă Shanna. Și în mod clar nu aici.

Nu avea de gând să discute despre fostul ei soț sau despre fiul lui într-un loc unde ar fi putut fi auzite de altcineva. Abia dacă putea să rostească numele lui Henry fără să-i vină să plângă. Faptul că plecase și îl lăsase în acel mediu toxic poate fusese singura ei opțiune legală, dar asta nu făcuse să fie ușor. Regretase asta zi de zi de-atunci încoace, deși știa că făcuse tot ce putuse pentru a-l proteja.

Chiar și acum, un an și ceva mai târziu, îl suna regulat pe Henry, convinsă că avea să poată să-și dea seama dacă era bine după felul în care băiețelul acela de șapte ani îi vorbea la telefon. Măcar Greg nu îi interzisese acele conversații telefonice, deși se împotrivise solicitării ei de a-l mai vizita. Își jurase că, dacă avea să audă vreodată ceva care să indice că Henry era altfel decât fericit și bine adaptat, nu avea să ezite să facă un război care să fie o pată pe obrazul trufaș și puternic al familiei Hamilton.

Acum, Laurie o privi ca și cum s-ar fi scuzat și se lăsă pe pământ, lângă Shanna.

– Îmi pare rău, dar trebuia să zic ceva.

– Uite ce e, înțeleg de ce îți faci griji. Chiar înțeleg. Văd și eu clar la asemănările dintre cele două situații. Dar sunt și diferențe semnificative. Și totuși, îți jur că n-o să-mi permit să mă implic prea mult. Nici pe mine nu mă tentează să mă aleg iar cu inima frântă, să știi.

– Spui exact ce trebuie, Shanna, spuse Laurie, pe un ton resemnat. Arată către Davy. Faptele tale, totuși, transmit tare și răspicat cu totul altceva. Deja situația te depășește. Ai petrecut mare parte din zi aici, cu Davy.

– Nu mă depășește nimic, răspunse ea ferm. Și nu-l iei în calcul pe Kevin. Nu e mai interesat de o relație decât mine. Abia dacă poate să schimbe două vorbe cu mine fără să fie sperios.

– Nu ți-a trecut prin cap că nici unul dintre voi n-ați fi sperioși dacă n-ar exista o atracție acolo? sugeră Laurie. Cunoștințele, ba chiar și prietenii, nu devin sperioși unul în compania celuilalt. Doar bărbații și femeile care se împotrivesc sau contestă valurile de hormoni care au luat-o razna.

– Te-ai gândit vreodată să scrii articole de sfaturi în dragoste, în loc de rețete? o întrebă Shanna, la capătul răbdării. Chiar dacă te ocupi cu cărțile de bucate, se pare că ai impresia că deții toate răspunsurile în ceea ce privește relațiile romantice.

– Nu, spuse Laurie. Dar poate că ar trebui să încep să ghicesc viitorul, pentru că văd clar că situația asta o să se transforme într-un dezastru.

Shanna nu prea putea să pretindă că ea nu identificase aceleași semne și similarități prevestitoare de rău, dar nu era de ajuns să o împiedice să facă o prostie. Se îndrăgostise de Greg pentru că nu văzuse toate semnele de rău augur legate de persoana lui.

– Văd lucrurile cât se poate de clar, o asigură pe Laurie. Promit.

Din câte se părea, prietena ei sesiză nota din glasul ei care marca încheierea subiectului, pentru că oftă ca din adâncul sufletului.

– Știi bine, e suficient să mă suni dacă asta se schimbă vreodată.

– Știu, răspunse Shanna. Și n-o să știi niciodată cât de mult apreciez asta. N-aș fi putut să supraviețuiesc ultimilor doi ani dacă n-ai fi fost tu.

Și spera din toată ființa ei că nu avea să mai aibă niciodată nevoie de sprijinul lui Laurie într-o asemenea măsură.

Kevin se duse în portul Harbor Lights luni dimineața la prima oră ca să cumpere un vas de pescuit. Era un impuls, dar și o necesitate.

După ce văzuse imaginea intimă și ispititoare cu Shanna și Davy dormind dus în poala ei după masa de prânz de duminică, jumătate dintre hotărârile lui în legătură cu ea se evaporaseră. În secunda aceea, înțelesese cât de multă nevoie avea Davy de o mamă, de o femeie afectuoasă și blândă care să-l țină în brațe și să-l aline. Buni și surorile ei erau niște înlocuitoare excelente, dar nu era același lucru.

O secundă mai târziu, cu toată puterea voinței sale zdruncinate, își dăduse seama că trebuia să facă ceva pentru a se asigura că el și Shanna nu aveau să se mai întâlnească. Nu avea să-și permită să se încurce cu oricine doar ca să-i ofere fiului său o mamă. Dacă era plecat pe mare ceasuri la rând, atunci avea să nu se lase în voia ispitei întruchipate în frumoasa librăreasă care părea să aibă o legătură specială cu fiul lui. Cumpărarea unui vas de pescuit deveni o prioritate care trebuia rezolvată imediat.

Ajuns în Harbor Lights, se plimbă încolo și înapoi pe docuri până ce îl zări pe Hawk Cooper, cu scâfârlia lui cheală, pielea tăbăcită și ochi ageri. Fiu de marinar, Hawk nu putuse să renunțe la viața pe malul mării; își construise portul în același timp în care Mick construise Chesapeake Shores. Prieteni vechi, își coordonaseră planurile în așa fel încât să se asigure că docurile aveau să deservească perfect orașul. Locuitorii din Chesapeake Shores aveau dreptul să-și andocheze ambarcațiunile la tarife preferențiale, deși erau o groază de persoane din afara orașului ale căror iahturi și bărci de viteză puteau fi văzute aici în timpul lunilor de vară.

Clienții lui Hawk erau de tot felul, de la proprietarii putred de bogați ai unor iahturi de douăzeci de metri până la cei care nu aveau decât o bărcuță cu pânze pentru excursii de weekend. De un an, doi, chiar adăugase o secțiune pentru numărul în continuă creștere de pasionați de caiace din oraș, care voiau să-și țină

ambarcațiunile lângă apă, și nu în garajele lor.

Având legături cu proprietarii de ambarcațiuni și porturile din Maryland, Delaware și Virginia, intermedia și tranzacții cu ambarcațiuni de toate mărimile și tipurile.

– Ei, ia uită-te la tine! îi spuse el lui Kevin. A trecut o groază de vreme de când n-ai mai venit să-ți bagi nasul pe docurile mele. Am auzit că te-ai întors acasă. Îmi pare tare rău pentru ce s-a întâmplat...

Kevin îl întrerupse înainte să apuce să spună mai mult.

– Te mai ocupi cu vânzări de bărci, Hawk?

– Bineînțeles. Te interesează așa ceva? Poate o bărcuță cu pânze drăguță? Să știi că am una foarte reușită în stoc chiar acum.

– De fapt, eu caut ceva mai mare, ceva ce-aș putea folosi să organizez excursii de pescuit.

Hawk se uită lung la el, evident surprins de solicitarea lui Kevin.

– Băiete, ai idee cum merge afacerea asta în ultima vreme? Întrebă autoritar Hawk, pe un ton aspru și evident îngrijorat. Viața era suficient de grea când taică-tău lucra pe-aici, dar acum, că-s din ce în ce mai puțini pești și crabi în apă, și legile despre pescuit devin din ce în ce mai stricte, abia dacă mai poți să-ți câștigi traiul din asta. Dacă adaugi costurile pentru combustibil, poți să dai faliment înainte să te lansezi, mai ales dacă vrei să ieși chiar în largul oceanului.

– Cred c-o să rămân prin golf, îi spuse Kevin, deși adevărul era că nu se gândise prea mult la această chestiune până în momentul de față.

– Ei, e și asta ceva, cred. Hawk îl măsură pe Kevin, cu o mină gânditoare. Apoi dădu din nou din cap, în semn de negație. Te știu de când erai de-o șchioapă. Știu că treci printr-o perioadă grea. Fără supărare, dar poate că ar trebui să te mai gândești la chestia asta și dup-aia să cumperi barca.

– Fără supărare, dar m-am hotărât, insistă Kevin. Poți să-mi găsești un vas sau nu?

– Ei, bineînțeles că pot, răspunse Hawk, indignat. Nu-i vas de vânzare pe o rază de o sută de mile de-aici de care nu pot să-ți fac rost. Și-o să-ți negociez și-un preț corect. Lasă-mă câteva zile.

– O vreau azi, rosti Kevin, temându-se că, dacă aștepta, îndoielile puteau începe să i se strecoare în minte. Observând privirea surprinsă a lui Hawk, spuse: Nu să o iau în posesie azi, voiam să zic că vreau să găsesc barca respectivă și să bat palma cu proprietarul.

– Ce te grăbești așa?

Kevin încercă să-i explice, dar cuvintele pur și simplu nu îi veneau în minte.

– E un pas înainte, atâta tot. Trebuie să o iau acum.

– Lasă-mă măcar câteva ceasuri, zise Hawk, făcând un compromis. Întoarce-te aici după prânz. O să am ceva materiale primite prin fax.

Din moment ce nu exista vreo ambarcațiune de pescuit de vânzare aici, în port, Kevin era conștient că Hawk nu putea face mai mult de-atât.

– O să mă întorc pe la unu.

– Mai bine pe la două. S-ar putea să fie ceva la Mitchell. S-ar putea să reușesc să ți-o aduc aici, s-o vezi, până atunci.

Kevin își exprimă acordul printr-o mișcare din cap.

În după-amiaza respectivă, la două și un sfert, după ce studiasse ambarcațiunea de la prora la pupa și ascultase asigurările lui Hawk că vasul era într-o stare mecanică bună, semnă actele și cecul care consfințeau tranzacția, după care făcu aranjamentele necesare cu Hawk pentru un spațiu de andocare.

Se așteptase să se simtă ușurat că nu numai că avea un plan, ci și o ambarcațiune concretă. În loc de asta, nu se simțea decât copleșit.

– De ce ai cumpărat un vas? îl întrebă autoritar Bree când se întâlni cu el într-o seară, o săptămână mai târziu.

Kevin stătea pe nisipul care păstra oarecum căldura zilei, în timp ce Davy se

bălăcea pe malul apei.

- A fost ideea lui Jess, răspunse el scurt.
- Ei, și ce a fost în capul ei? mormăi nemulțumită Bree.
- Că aş putea să o închiriez pentru excursii de pescuit, spuse el.
- Și ai de gând să faci asta?
- Nu încă. Trebuie să mă interesez ce trebuie să fac ca să îmi iau brevetul de căpitan.
- Și ai făcut-o?
- Nu încă.

Bree dădu din cap, triumfătoare.

- Exact cum îmi închipuiam! Asta n-a avut nici o legătură cu pescuitul. Nu dai nici doi bani dacă prinzi vreodată vreo fâță, și cu atât mai puțin dacă prinde altcineva. Adevăratul motiv este că fugi, pentru că ești foarte speriat.

Dumnezeu să-l păzească de toate femeile care își închipuiau că-l cunoșteau atât de bine.

- Habar nu ai ce spui.
- Unu cincizeci și opt, ochi verzi, răspunse ea. Îți sună cunoscut?
- Dacă ești atât de sigură că Shanna vrea să aibă un bărbat în viața ei, de ce nu-i stabilești o întâlnire cu unul dintre prietenii lui Jake? Și Mack, și Will sunt disponibili.

Totuși, chiar când rostea aceste cuvinte, gândul că Shanna ar fi putut ieși în oraș cu oricare dintre cei doi îi stârni un fior de furie.

Bree se încruntă.

- Chiar nu te-ar deranja? Adică... m-am gândit mai întâi la tine, dar s-ar putea să se potrivească și cu Mack. Bineînțeles, Mack petrece o grămadă de timp cu

Susie, dar amândoi se încăpățânează să precizeze mereu că sigur nu sunt întâlniri de natură romantică. O să văd dacă relația lor lasă loc unor întâlniri care să fie de natură romantică.

– Nu mă interesează, rosti el, pe un ton care devenise dintr-odată jos și ostil.

Pe fața ei se întinse un zâmbet larg.

– Știam eu! Nu-ți place deloc perspectiva asta.

– Nu e problema mea, insistă el.

– De fapt, tu o vrei pentru tine.

– Respectiv, nu, rosti el, neclintit.

– Mincinosule!

– Pacoste!

Având în vedere că ajunseseră în acel punct mult prea familiar în relația lor, Bree îl sărută pe obraz înainte de a-l părăsi, cu o ultimă împunsătură:

– O cafea, Kev. Ieși la o cafea cu ea, într-o zi. Nu e un capăt de țară. Bărbații și femeile beau cafea împreună tot timpul. Nu trebuie să ducă la ceva epocal, dar așa ai avea ceva opțiuni.

Totuși, indiferent ce spunea sora lui, Kevin era conștient că era ceva important. Când un bărbat încă suferea după moartea soției lui, perspectiva de a bea o cafea cu o altă femeie aproape că-l paraliza de frică. Se simțea ca un trădător doar gândindu-se la asta. Cât despre rostirea invitației propriu-zise, știa de pe acum că n-ar fi fost în stare să articuleze cuvintele respective.

Până la urmă, întreaga chestiune se rezolvă de la sine. Respectiv, datorită fiului lui. Chiar dacă acest lucru era un pic cam înspăimântător și extrem de exasperant, nu avea cum să nu se bucure că fiul lui moștenise cumva gena de pețitoare atât de evidentă la surorile și la bunica lui.

Shanna aruncă o privire pe fereastra librăriei și îl zări pe Kevin pe stradă, deplasându-se în așa fel încât să se sincronizeze cu băiețelul lui care mergea pe

lângă el. Imaginea celor doi o umplu de senzația aceea de dor care acum îi devenise familiară. Trebuia să înceteze. Într-una din zilele acestea, Kevin avea să o surprindă holbându-se la el, ca un copil care privea vitrina magazinului de dulciuri în care nu avea voie să intre. O asemenea probabilitate extrem de umilitoare o făcu să se retragă imediat de la fereastră.

După câteva minute, când îi fu clar că cei doi nu aveau să vină la librărie până la urmă, scoase un oftat, și senzația de anticipare se stinse. Avea de desfăcut șase cutii noi cu cărți. Trebuia să se concentreze asupra lor, nu să piardă vremea ca o netoată care suferea din dragoste.

O clipă mai târziu, auzi agitație afară și un țipăt ascutit, urmat de solicitarea imperioasă a unor cărți. Își ridică privirea tocmai când Kevin, cu un aer resemnat, intră în librărie, cu băiețelul lui entuziasmat trăgându-l de mână.

– Bună, băieți! rosti ea, cu inima bubuindu-i în piept. Ai venit să mai iei niște cărțicele, Davy?

Acesta se desprinse de mâna tatălui lui și veni cu pași legănați către ea.

– Tu citești, îi porunci.

Shanna se lăsă imediat în puterea lui.

– Pot să-ți citesc. Hai să alegem o carte. Îi aruncă o privire lui Kevin. Te deranjează?

– Deloc, chiar te rog. Eu o să stau cuminte aici, cu o cafea.

– E proaspătă. Am făcut-o chiar acum câteva minute. Cred că, în sfârșit, am început să mă pricep. E aproape la fel de bună precum cea făcută de tine.

Kevin dădu aprobator din cap și le întoarse spatele.

Shanna îl conduse pe băiețel la cărțile cu ilustrații, după care îngenunche lângă el, să îl ajute să aleagă. Davy găsi imediat trei. Prima, una cu puține cuvinte, avea o mulțime de imagini cu mașinuțe, care observase ea că erau preferatele lui. O alta era despre o mașină de pompieri, iar a treia despre un tren. Când Shanna le duse la canapea și se așeză, Davy se cuibări imediat lângă ea. Îi adulmecă mirosul de șampon pentru bebeluși din păr și aproape că scoase un suspin de

mulțumire.

Având în vedere că librăria era aproape pustie la ora aceasta, îi citi lui Davy aproape o oră fără să fie întrerupt. După aceea, lui Kevin i se făcu milă de ea.

– Ajunge, amice. Alege-ți o carte și apoi trebuie să o lăsăm pe Shanna în pace.

– Nu-i nici o problemă, protestă ea. După cum poți să vezi și tu, e liniște totală pe-aici pe la ora asta. De obicei închid jumătate de oră și dau o fugă la Sally's să mănânc ceva de prânz.

– Nu ai mâncat pâină acum? întrebă Kevin.

– Nu.

Privirea lui se duse la Davy, către ușa librăriei, oriunde numai nu spre ea, în timp ce, din câte se părea, cântărea ce avea să spună și să facă mai departe.

– Am putea... adică... mi-ar plăcea să te scot la masă, știi, ca mulțumire că ai petrecut atât timp cu Davy.

Nici un bărbat nu o mai invitase în oraș cu atâtea emoții și ezitări – care ei i se păruseră adorabile.

– Adică... eu și Davy ne duceam la Sally's să luăm câte un sendviș cu cașcaval la grătar când a zărit cărțile. Ar trebui să vii și tu cu noi. Ezită o clipă. Dacă vrei...

– Bine, răspunse ea, neputând să se abțină.

Și-așa începu totul, căci după aceea merseă la Sally's aproape în fiecare zi. De fiecare dată, Shanna se îndrăgostea puțin mai mult. Ceea ce nu putea ști sigur era dacă se îndrăgostea de bărbatul din fața ei sau de tandemul tată-fiu. După toate pățaniile lui Kevin, știa că nu putea să greșească în ceea ce privea răspunsul la această întrebare.

capitolul 8

Bree avusese dreptate că ieșirea la cafea – sau la prânz, după cum se întâmplase până la urmă – nu era un capăt de țară. Kevin se simțea din ce în ce mai în largul lui în acel interval de o oră sau două pe care îl petrecea cu Shanna aproape în fiecare zi. Nu mai simțea nevoia să se ascundă pe la docuri, pe o ambarcațiune despre care nu era convins deocamdată dacă reprezenta viitorul lui.

Discuțiile lor erau lejere și senine, în mare parte despre cărțile pe care le citeau, locurile unde călătoriseră, cursurile lui pentru brevetul de căpitan sau lupta celebră pe care o ducea unchiul lui Thomas pentru a îmbunătăți starea golfului Chesapeake. Erau amândoi scandalizați că starea celui mai mare estuar al țării continua să se înrăutățească, în ciuda legii adoptate de mai multe state pentru a-l proteja. Lui Kevin îi plăcea foarte mult că Shanna era la fel de pasionată de acest subiect ca și el.

Nici unul dintre ei nu se aventura în sfera personală, fie printr-un acord reciproc nerostit, fie pentru că Davy era mai mereu cu ei și nu s-ar fi putut.

Până putea Shanna să își ia pauza de masă, la Sally's era aproape pustiu, așa că nici măcar nu erau expuși privirilor celor din oraș. Asta limită bârfele care circulau prin localitate, deși Kevin era convins că surorile și bunica lui știau foarte bine de aceste întâlniri. Nu se îndoia nici o clipă că Bree le observase și le pusese la curent, dar, spre ușurarea lui, ele păstrau o tăcere uluitoare în legătură cu acest subiect, probabil ținând să nu strice cumva ce se înfiripa între ei, indiferent de natura relației.

Astăzi, el și Shanna tocmai își terminaseră bolurile cu supă de crab când telefonul lui mobil începu să sune. Din moment ce Davy era la Abby, cu fetele, trebuia să răspundă, în caz că apăruse vreo urgență cu fiul lui.

– Kevin, Martha sunt, rosti mama soției lui decedate, pe un ton încărcat de emoție. Eram cu gândul la Georgia și mi-am zis că sigur același lucru îl faci și tu, așa că a trebuit să te sun. Azi ar fi împlinit douăzeci și nouă de ani. Glasul i se frânse și trecu aproape un minut înainte să poată continua. Îmi pare rău.

Credeam că sunt bine când ți-am format numărul, dar uneori mă izbește din plin așa. Nu-mi vine să cred că fetița mea nu mai e...

Suspinele ei îl spintecau, parțial pentru că îi înțelegea durerea și parțial pentru că, până nu îi spusese ea, uitase cu totul faptul că azi era ziua de naștere a Georgiei. Cum de fusese cu puțință să nu remarce deloc data? Și ce căuta petrecând această zi cu altă femeie, oricât de inocentă era ieșirea lor? Astăzi, din toate zilele, ar fi trebuit să-și jelească soția.

– Îmi pare rău, îi răspunse, cu propriul glas strangulat. Articulă fără sunet o scuză față de Shanna, după care se duse afară să termine conversația fără să poată fi auzit. Ar fi trebuit să te sun, îi spuse fostei sale soacre.

– Nu-i nici o problemă, rosti Martha. Înțeleg. Poate n-o să-ți vină să crezi, dar chiar sunt bine în mare parte din timp. M-am gândit că poate m-ar face să mă simt mai bine să-i aud vocea lui Davy. E acolo, cu tine? Nu e ora lui de somn, nu?

– De fapt, Davy e la sora mea, cu fetele ei. Abby și Trace au organizat un picnic pentru copii, pe plajă.

– Ah, sunt sigură că îi place la nebunie, răspunse ea. Te-ar deranja dacă eu și John o să venim într-o vizită în curând? Nu vreau ca nepotul nostru să crească fără să-și cunoască rudele din partea mamei.

– Știi bine că sunteți bine-veniți oricând, o asigură Kevin. Doar să-mi spuneți când vreți să veniți și mă ocup de toate aranjamentele necesare. Gândurile i se duseră la vizita stânjenitoare pe care le-o făcuse socrilor săi, în Texas, după moartea Georgiei, dar tot se forță să spună: Sau pot să vi-l aduc pe Davy în vizită în Beaumont încă o dată, dacă v-ar plăcea mai mult așa. Chiar vreau să petreceți cât mai mult timp cu el. Relația cu familia extinsă e importantă. Și ar trebui să asculte toate poveștile despre mama lui, pe care numai voi puteți să i le împărtășiți.

– Ah, sunt atât de ușurată să te aud spunând asta! În situații ca asta, e atât de greu să-ți dai seama ce să faci. Știu că la un moment dat o să-ți vezi de viața ta, poate chiar să te recăsătorești, dar Davy e tot ce... Din nou, glasul ei se îngroșă de la lacrimi. Ei, înțelegeți tu...

– Da, înțeleg, răspunse el. Faceți aranjamentele necesare să veniți în vizită, bine?

Și, dacă nu reușiți să vă puneți lucrurile în ordine ca să plecați, îl aduc eu pe Davy acolo. Promit.

– Sunt convinsă că o să reușim să stabilim ceva, spuse ea. Te rog, strânge-l bine în brațe pe Davy din partea mea.

– Așa o să fac, promise el. Și tu să-i transmiți salutările mele lui John.

– Sigur că da. Te iubim, Kevin. Știu că lucrurile nu au ieșit așa cum am sperat sau ne-am așteptat noi, dar faci parte din familia noastră, să știi.

Kevin simți usturimea unor lacrimi neașteptate în ochi auzind aceste cuvinte din partea unei femei care lui nu i se păruse prea afectuoasă. Nu vărsase nici o lacrimă și fusese destul de detașată la nunta lor și la înmormântarea fiicei ei. Din câte se părea, totuși, stoicismul ei se făcuse fărâme într-un final. Iar al lui încasase și el o lovitură serioasă.

– Mulțumesc, reuși să articuleze în cele din urmă. O să mai vorbim curând.

– Da, curând, spuse ea.

Kevin apăsă butonul de terminare a apelului, trase aer adânc în piept, după care aruncă o privire în restaurant și o văzu pe Shanna privindu-l cu o încruntare plină de îngrijorare. Ceva din grija sinceră din expresia ei alină durerea pe care o stârnise apelul Marthei. De asemenea, îl umplea și de vinovăție. Cum putea să iasă în oraș și să se simtă bine cu altă femeie tocmai de ziua Georgiei, din toate?

Se întoarse înapoi cu pași lenți, nesigur ce ar putea sau ar trebui să-i spună despre telefonul care îi întunecase starea de spirit, provocându-i un val copleșitor de vinovăție.

– S-a întâmplat ceva? Întrebă Shanna când Kevin se așeză din nou în separeu. Nu era nimic legat de Davy, nu?

– Nu, era mama Georgiei, răspunse el, cuvintele revărsându-i-se din gură înainte ca el să le poată stăvili. Azi, Georgia ar fi împlinit douăzeci și nouă de ani. Martha era tulburată.

– Ah, Kevin... Îmi pare atât de rău! spuse ea, punându-și palma peste a lui, expresia devenindu-i pe loc compătimitoare.

Kevin își retrase mâna. Nu merita compătimirea ei.

– Uitasem, spuse el sumbru. Georgia nu a murit decât de un an și un pic, iar eu am uitat că azi e ziua ei de naștere.

– Câte zile de naștere ați sărbătorit împreună? îl întrebă ea.

Kevin clipi, surprins de această întrebare ciudată.

– Doar două, zise el. De ce?

– Și-atunci e chiar așa surprinzător că ai uitat? Din câte știu, voi doi ați fost împreună foarte puțin și ați trăit într-un mediu tensionat mare parte din acest timp. Îmi închipui că sunt o mulțime de date pe care nu ai apucat să ți le fixezi în minte.

– Nu-mi căuta scuze, răspunse el. Ar fi trebuit să-mi aduc aminte. Îi întâlni privirea. Și nu ar fi trebuit să fiu aici, cu tine.

Shanna păru întristată de aceste cuvinte.

– Kevin, suntem prieteni. Cel puțin sper că suntem. Cu cine altcineva să-ți petreci timpul într-o zi care îți stârnește amintiri atât de triste?

– Cu rudele, răspunse el fără nici o clipă de ezitare. Cu Davy.

– O să te duci acasă și-o să fii și cu rudele, și cu Davy, rosti ea cu blândețe.

– Nu la asta mă refeream.

– Mă îndoiesc că ai simți așa dacă altcineva în afară de mama Georgiei ți-ar fi amintit de semnificația zilei de azi.

Kevin reflectă o clipă la acest lucru, după care dădu aprobator din cap.

– Probabil că ai dreptate. Martha nu mă sună des și știu că nu vrea să-mi stârnească sentimente de vină, dar cumva mereu mă simt ca și cum aș face ceva greșit. Mă face să simt că nu sufăr ca ea și John.

Shanna se uita la el, nevenindu-i să creadă.

– Nu știam că există reguli pentru așa ceva. E vreun mod de a suferi mai bun decât altul? Ar trebui să vărsăm un anumit număr de lacrimi pentru un anumit număr de zile? Explică-mi cum vezi tu chestiunea asta.

Kevin hohoti ușor, amuzat de întrebările ei.

– Bine, poate că exagerez ce-a spus. Nu e ca și cum m-ar fi acuzat că nu jelesc moartea fiicei ei. Nici pe departe. Redeveni serios când ochii săi îi întâlneau pe cei ai Shannei. Te-ai simțit vreodată atât de vinovată de ceva că sentimentul ăsta aproape că te paralizează?

Pentru o clipă, Shanna păru luată prin surprindere de această întrebare, dar apoi dădu aprobator din cap.

– Mai des decât ai putea vreodată să-ți închipui, îi răspunse încet.

Ceva din glasul ei, ceva din expresia îndurerată de pe chipul său îl ului. În clipa aceea, își dădu seama că Shanna chiar știa ce spunea el și că ea, cumva, reușise totuși să meargă mai departe. Deși el încerca să-și continue viața, ea chiar reușise să o facă.

Într-una din zilele acestea, când pământul nu avea să se mai clatine sub tălpile lui în fiecare clipită, va trebui să o întrebe cum făcuse. Și apoi va trebui să o întrebe ce tragedie o obligase să-și însușească această lecție dureroasă.

Megan era pe punctul de a renunța și de a pleca pur și simplu din galeria de artă din Upper East Side unde lucra de peste cincisprezece ani. Deși Phillip fusese mereu un șef plin de toane și dificil, astăzi își ducea schimbările bruște de dispoziție la un nivel nemaîntâlnit. Un transport de tablouri scumpe nu venise la timp, iar acum se purta de parcă ea ar fi fost personal răspunzătoare de asta.

La finalul tiradei sale, Megan se ridică în picioare.

– Unde te duci? o întreabă el poruncitor.

– Să mă plimb.

– Nu poți să pleci acum! Ne confruntăm cu o criză!

Megan îl privi direct în ochi, fără ocolișuri.

– Sunt foarte conștientă de asta, dar țipatul la mine n-o să rezolve criza. O să mă întorc după ce o să te mai calmezi.

– Insist să rămâi aici!

– Dacă rămân și tu mai zici chiar și un singur cuvânt prin care dai vina pe mine pentru ce s-a întâmplat, când o să plec de-aici o să fie pentru totdeauna, îl avertiză ea. Ești dispus să-ți asumi riscul ăsta?

Pentru o clipită, bărbatul păru uluit.

– Ți-ai da demisia?

– Fără ezitare, îi răspunse ea, dându-și seama șocată că acesta era adevărul adevărat. Pentru prima oară de când începuse să lucreze aici, nu mai simțea că această slujbă era singura ei opțiune. Îl mai avea și pe Mick. Nu că avea de gând să se arunce din nou în brațele fostului ei soț doar pentru a avea parte de siguranță, dar Mick ar fi alături de ea dacă se hotăra că se săturase de Phillip Margolin și de crizele lui de furie. Era un gând liniștitor.

Phillip îi adresă o privire de evaluare. Îmbujorarea din obraji începu să i se mai retragă.

– Îmi pare rău, murmură el, ceea ce era mare lucru pentru el. Du-te, fă o plimbare prin zonă. Chiar știi că chestia asta nu e vina ta, dar să știi că niște tablouri în valoare de un milion de dolari sau chiar mai mult se plimbă undeva prin Manhattan când ar trebui să fie aici m-a făcut să o iau un pic razna.

– Ceea ce e total de înțeles, consimți ea. Dar nu e vina mea.

Phillip îi adresă o privire spășită.

– Din nou, îmi pare foarte rău dacă am sugerat că ar fi.

– O să mă întorc în cincisprezece minute, îl asigură ea. Și vom găsi tablourile, Phillip. Mă duc să-mi iau o cafea cu gheață. Vrei să îți iau și ție ceva? Ceva fără cafeină, preferabil.

Phillip ridică o sprânceană auzind-o.

– Un cappuccino cu gheață fără cafeină, răspunse disciplinat. Cât mai mare.

Megan dădu aprobator din cap, își luă poșeta și ieși din clădire. Abia dacă parcursese jumătate de cvartal când se izbi de cineva și aproape că se dezechilibra. Își ridică privirea și întâlni ochii surprinși ai lui Mick.

– Unde arde? o întrebă, apucând-o de braț pentru a o ajuta să-și recapete stabilitatea. Și de ce nu te uitați pe unde mergeai? Poți să dai peste cine știe ce ticălos care să te ușureze de portofel.

Megan se strâmbă la adresa tonului său muștrător.

– Stau aici de mai mult de cincisprezece ani, Mick O'Brien. În mod clar nu am nevoie să-mi reamintești tu la ce pericole mă expun dacă nu sunt atentă în jur, îi răspunse, iritată.

El își ridică palmele imediat.

– Scuze! Evident, nu ești în cele mai bune toane.

– Ah, câtă condescendență în spatele acestei formulări! izbucni ea.

Îngrijorarea îi puse lui Mick o cută între sprâncene. O prinse strâns de cot și o ghidă direct în cafeneaua de pe colț. Din moment ce Megan chiar acolo se îndrepta, aceasta nu pierdu vremea împotrivindu-se.

– Ia loc, îi ordonă el. Ce vrei?

– O atitudine mai puțin autoritară ar merge de minune, răspunse ea.

– De băut, preciză el, evident străduindu-se din răputeri să se agațe de ultimul său dram de răbdare.

Megan îi spuse ce voia ea și ce dorea Phillip, după care rămase pe loc și trase aer adânc în piept de vreo câteva ori cât el luă băuturile. Trebuia să se calmeze. Era o nebunie să-și verse frustrarea față de Phillip asupra lui Mick. Și ce căuta acesta aici, până la urmă? Nu zisese nimic că ar veni la New York cu o seară înainte, când vorbiseră la telefon.

Mick se întoarse cu cafelele și se așază în fața ei. Așteptând până ce ea luă mai

multe înghițituri din paharul ei, îi adresează cea mai intensă privire a sa.

– Ai putea, totuși, să-mi spui ce dracu' te-a enervat în halul ăsta?

– Phillip a luat-o razna. Din cauza unor tablouri de mai mult de un milion de dolari care nu au fost livrate la timp și nu reușim să le dăm de urmă. Sunt convinsă că la mijloc e o neînțelegere ridicolă cu firma de transport, dar el e convins că suntem victima unui furt de artă de proporții și că eu știu mai multe decât îi spun.

Mick o privi cu o expresie care trecu de la uluire la scandalizare.

– A sugerat că ai fi implicată într-un soi de furt de opere de artă?

Megan flutură din mână, încercând să-i potolească indignarea.

– Nu vorbea serios. Îl știi pe Phillip. Știi cât de dramatic e. E pur și simplu supărat, iar eu eram acolo. Ridică din umeri. Și tocmai de aceea acum sunt aici, dacă înțelegi ce vreau să spun. A trebuit să iau o pauză, altfel mi-aș fi dat demisia.

– Eu votez pentru demisie, zise el imediat.

Megan ridică dintr-o sprânceană la adresa răspunsului său rapid.

– Și nu crezi că s-ar putea să încerci să profiți de situație pentru propriile scopuri malefice?

– Ei, bineînțeles că da, spuse el fără nici o ezitare. Îi zâmbi larg. Dacă așa o să te întorci în Chesapeake Shores, o să mă folosesc de toate armele pe care le am la dispoziție. N-ar trebui să lucrezi pentru cineva care nu te apreciază la adevărata valoare.

– Am fost căsătorită cu un bărbat exact așa, îi reaminti ea.

Mick se crispă.

– Bine, mi-am meritat-o, dar încerc să repar lucrurile, nu? Ai putea să apreciezi și asta.

Megan îi atinse mâna.

– O fac, îl asigură. Apreciez asta chiar foarte mult, de fapt. Dar ce cauți aici, până la urmă?

– M-am trezit de dimineață simțind nevoia să-ți văd fața. Din moment ce trebuia să te duci la muncă și nu puteai să vii în Maryland, m-am hotărât să vin eu la tine.

– Ei bine, ai picat exact la fix. Chiar simțeam nevoia să văd o față prietenoasă.

Mick păru încântat de acest comentariu, după care o privi cu o mină serioasă.

– Megan, serios acum, gândește-te să te muți acasă. Poți să-ți deschizi propria galerie de artă. Cunoști domeniul. Cunoști toate persoanele de care ai avea nevoie. Iar eu am banii necesari să o finanțez.

– Ceea ce ar însemna că nu ar fi galeria mea, nu? contraatacă ea. Nu, Mick. E o ofertă generoasă, dar nu o pot accepta.

– Atunci recăsătorește-te cu mine, la naiba, și vino acasă.

Megan se uită în ochii lui și izbucni în râs.

– Ei, asta chiar cred că e cea mai frumoasă cerere în căsătorie pe care a auzit-o vreodată! zise ea, dând negativ din cap. Și zău dacă nu mă face să leșin în brațele tale.

– Dacă vrei toată chestia cu inimioare și flori, o fac și pe-asta, îi promise el solemn. Hai la cină cu mine în seara asta și o să fac aranjamentele necesare să avem lumânări pe masă, muzică și o să vin cu cel mai mare diamant pe care să poți să ți-l pui pe deget și să-ți mai poți ridica mâna respectivă.

– Ah, Mick, rosti ea, strângându-i mâna. Nu am nevoie de un inel cu diamant. Sinceră să fiu, nu prea îmi plac diamantele. Și nu pot să mă recăsătoresc cu tine, așa că nu te lansa în toate manevrele astea romantice.

Mick își retrase mâna, cu o suferință evidentă în ochi.

– Vrei să spui că îmi pierd vremea făcându-ți curte? Te-ai hotărât deja că n-o să

te mai întorci niciodată la mine?

– Nu, zise ea, regretând imediat modul în care-și formulase refuzul. Nu am hotărât nimic.

– Ei, păreai destul de sigură pe tine acum nici un minut, se zbârli el.

– Voiam să spun doar că nu pot să mă mărit cu tine acum, și nici măcar să-ți accept cererea în căsătorie acum. Încă mai avem nevoie de timp, Mick. Nici unul dintre noi nu mai e ca atunci când ne-am cunoscut, nici măcar ca atunci când am divorțat. Nu puteam să alunecăm unul spre altul din nou și să ne așteptăm să ne potrivim la fel.

– Presupun că ar trebui ca vorbele tale să mă facă să mă simt ușurat, dar nu mă simt decât iritat, recunosc el.

Megan zâmbi când îl auzi.

– Asta pentru că răbdarea nu s-a numărat niciodată printre calitățile tale.

– Asta cam așa e. Se ridică. Ei bine, având în vedere că nu mă lași să organizez o cină luxoasă, presupun că ar trebui să ne întoarcem la galeria aia a ta și să le dăm de urmă tablourilor ălor buclucașe.

Megan îl privi surprinsă.

– Nu e treaba ta să ne ajuți.

– Ba da, dacă e să am vreo șansă să petrec ceva timp cu tine în seara asta, spuse el. Și nu am venit tocmai până aici doar ca să mă plimb prin oraș de unul singur.

Megan îi adresă o privire cochetă.

– Cu toate atracțiile New Yorkului, pe tine te interesează doar persoana mea?

Mick izbucni în râs.

– Meggie, nu știi deja că, pentru mine, tu o să fii mereu atracția principală?

– A, uite vorbăria asta irlandeză care mi-a plăcut mereu la tine, spuse ea, ieșind din cafenea în urma lui.

– Nu e doar vorbărie, răspunse el, indignat. E adevărul gol-goluț.

O, Doamne, își spuse ea în gând. Începea să creadă că Mick chiar vorbea serios.

Shanna nu mai dădu ochii cu Kevin timp de mai mult de o săptămână după ce primise acel telefon de la fosta lui soacră. Știa prin ce trecea și de ce, dar nu îi plăcea deloc că părea să-și fi pierdut impulsul de a-și propulsa viața înainte. Bree trecuse pe la ea ieri-dimineață și îi spusese că stătea din nou acasă, mohorât. Singurul lucru pozitiv pe care se părea că îl făcea era să se ducă la cursurile obligatorii pentru obținerea brevetului de căpitan.

Luase telefonul de vreo cinci-șase ori să îl sune, dar apoi îl pusese înapoi. În mod clar, prietenii își dădeau telefon, dar era conștientă că nu asta era într-un totu natura relației dintre ei. Era prea multă atracție care clocotea între ei pentru a li se potrivi eticheta de prieteni.

Chiar și mai îngrijorător decât indecizia ei de a-l suna pe Kevin era faptul că petrecea atât de mult timp gândindu-se la el. Fiecare comentariu făcut în treacăt de Bree despre fratele ei când vorbiseră în fața magazinelor lor fusese ca o ploaie bine-venită peste florile ofilite dintr-o grădină. Shanna era conștientă că asta nu era deloc un semn bun.

Bineînțeles, gândurile despre Kevin o ajutau să nu se frământa privind soarta fostului ei fiu vitreg. Ori de câte ori vedea copii alergând entuziasmați spre plajă diminețile sau familii care așteptau la coadă să ia înghețată la magazinul de după colț, gândul i se ducea la Henry, și inima parcă i se îngreuna dintr-odată. Astăzi, era greu de decis care dintre griji era mai mare – cea pentru Kevin sau cea pentru Henry.

Din moment ce Kevin era om în toată firea, iar problemele sale nu cădeau în sarcina ei, data viitoare când luă telefonul, sună la numărul care cândva fusese al ei. Îi răspunse guvernanta.

– Greta, Shanna la telefon.

– A, doamnă Hamilton, ce mai faceți? Scoase un cloncănit, dându-și seama de greșeala pe care o făcuse. Scuze. Știu că acum sunteți doamna Carlyle. Doar că nu pot să mă obișnuiesc cu asta.

– Spune-mi Shanna, îi spuse femeii care avusese grijă de Henry de când mama

lui murise într-un accident, când el avea trei ani. Ce face Henry? E pe-acolo?

– E chiar lângă mine, răspunse Greta. De cum m-a auzit rostindu-ți numele, a venit într-un suflet. Ți-l dau la telefon.

– Mai întâi spune-mi dacă e bine.

Greta ezită o clipă, după care spuse pe un ton neconvingător:

– Totul e bine.

Sesizând o notă falsă în glasul ei, Shanna insistă:

– Ba nu, nu e. Ce se întâmplă?

– Chiar nu pot să vorbesc despre asta acum. Ți-l dau pe Henry.

– Mami, chiar tu ești? Întrebă Henry.

Ușurată de entuziasmul familiar din glasul lui, Shanna își alungă din gând temerile. Nici nu i se păru că ar fi fost nevoie să îl corecteze că îi spunea „mami“, deși Greg și familia lui obiectaseră ca acest termen să mai fie folosit după divorț.

– L-am lăsat amândoi să îmi spună așa chiar de dinainte de nuntă, îi reamintise lui Greg. Dacă intră altă persoană în peisaj, atunci o să ne punem problema cui îi spune „mami“.

Într-un final, fostul ei soț cedase.

Pentru o clipă, Shanna savură certitudinea că băiețelul ei părea fericit. Apoi îl întrebă:

– Hei, dragule, ce mai faci? Ai mai crescut alți cincisprezece centimetri de data trecută când am vorbit?

Henry chicoti.

– Nimeni nu crește atât de repede.

– Eu cred că tu da. A trebuit să-ți cumpăr haine de școală de trei ori cât erai la

grădiniță. Dar puloverul pe care ți l-am trimis de ziua ta... ți-a rămas mic deja?

– În nici un caz, răspunse el. E grozav. O să-l port mereu. Se opri o clipă, după care spuse: Știi ceva, mami?

– Ce?

– Tati mi-a promis că mă duce la un meci de baseball al celor de la Phillies, săptămâna viitoare, și poate la unul al celor de la Baltimore Orioles mai încolo în vara asta. Mi-a zis că o să mergem cândva pe toate stadioanele din țară. Nu-i așa că e fenomenal?

Știind cât de mult îi plăcea baseballul lui Henry, Shanna se declară de acord.

– Chiar e fenomenal.

Spera doar că nu avea să se dovedească una dintre sutele de promisiuni pe care Greg le abandonase. De fiecare dată, lui Henry îi era din ce în ce mai greu să-și revină din dezamăgire. De fiecare dată, lumina din ochii lui slăbea câte puțin.

– Spune-mi ce ai mai făcut, îl încurajă ea. Te distrezi în vacanța de vară?

– Greta m-a dus la pescuit pe lac, răspunse el, menționând alta dintre activitățile sale preferate. Cât ea stătuse acolo, merseseră aproape zilnic la pescuit. Henry oftă profund. Dar nu i-a plăcut să pună momeala în cârlig. Nu cred că o să mă mai ducă altă dată. Tăcu o clipă, după care o întrebă: Poate ai putea să vii tu, să mă duci?

– Aș vrea să pot, dragule. O să vorbesc cu tatăl tău, și poate într-una din zilele astea o să putem să aranjăm ceva. Dar nu-ți promit nimic, totuși – ai înțeles?

– Știu. Pentru că așa au zis de la tribunal, răspunse el, mohorât. Îi urăsc pe ăia de la tribunal, sunt niște idioți.

Shannei nu îi plăcea nici ei de ei. Judecătorul fusese un prieten apropiat de-ai tatălui lui Greg; nu avusese nici o șansă. Un judecător mai plin de compasiune și lipsit de obligații personale poate că ar fi ținut cont de legătura pe care o avea cu Henry în loc să se concentreze pur și simplu asupra literei legii. Aceste convorbiri telefonice rare nu erau îndestulătoare pentru nici unul dintre ei. Și totuși, erau preferabile excluderii totale din viața lui Henry, așa cum ar fi preferat

cei din familia Hamilton.

– Ai deschis librăria? întrebă Henry.

– Da, și e minunată.

– Ce mi-aș dori să o văd și eu, rosti el, cu tristețe. Poate mă aduce bunica.

Shanna avea îndoieli că avea să se întâmple asta. Loretta Hamilton nu o plăcuse niciodată prea mult pe Shanna. Deși toate dovezile indicau contrariul, o învinovățise pe Shanna pentru destrămarea căsniciei după doar câteva luni. Deși era foarte conștientă de legătura profundă care se formase între Shanna și Henry, îi susținuse întru totul pe soțul și pe fiul ei în eforturile lor de a o exclude din viața băiețelului după divorț.

– Trebuie să închid, dar să știi că te iubesc, Henry, spuse Shanna. Poți să mi-o mai dai pe Greta puțin?

– S-a dus la parter, îi răspunse băiețelul. Cred că pregătește masa.

– Bine, atunci, rosti Shanna, ascunzându-și dezamăgirea că nu reușise să îi pună guvernantei alte câteva întrebări. Mai vorbim curând.

– Foarte curând? întrebă el, rugător.

– Foarte curând. Te iubesc, rosti ea și așteptă.

După o clipă, veni și răspunsul câștigat cu greu:

– Te iubesc.

Shanna închise, cu ochii în lacrimi. Avusese nevoie de luni bune în care repetase această sintagmă ori de câte ori îi spunea noapte bună, atât înainte, cât și după nuntă, pentru ca Henry să rostească aceste cuvinte. Într-o familie care considera exprimarea sentimentelor drept o slăbiciune, le auzise rar și învățase să se îndoiască de ele când îi erau adresate.

Din nefericire, când ea și tatăl lui se despărțiseră, se simțise trădat din nou de acestea. La șase ani, când Shanna plecase, Henry învățase că dragostea nu însemna că oamenii rămâneau în viața ta. Păstrase o tăcere încăpățânată ori de

câte ori ea le rostise în decursul conversațiilor lor. Abia în ultimele săptămâni, când începuse să creadă că Shanna ținea la el în ciuda faptului că era separată de el, începuse să le rostească din nou.

– Ah, Henry, murmură ea, ștergându-și lacrimile care îi inundaseră obraji. Ce ți-am făcut noi doi?

Nu era prima oară când își pusese această întrebare și știa că nu avea să fie nici ultima. În felul lui extrem de disfuncțional, Greg își văzuse de viață după divorț. Ca și ea, construindu-și o viață nouă care promitea să îi ofere o împlinire pe care căsnicia lor nu i-o dăduse.

Dar Henry, trăind în haosul care era viața tatălui său, nu avea alternative și nici mecanisme de apărare împotriva agitației care era la ordinea zilei cu un om ca Greg, care era de cele mai multe ori pierdut în aburii alcoolului.

Shanna încercase din răspuț să expună lucrurile cât mai clar în fața judecătorului, dar cuvintele ei fuseseră puse în balanță cu mărturiile oferite de Loretta și Harrison Hamilton, chiar și cu cea a lui Greg însuși, care se trezise suficient cât să-și susțină cauza în sala de judecată. Fermecător și inteligent când era treaz, Greg depusese o mărturie despre căsnicia lor, care era greu de contestat, cu părinții lui influenți de față, susținându-i versiunea, pe când Shanna nu avusese pe nimeni care să îi confirme spusele. Chiar și cu un teanc de facturi exorbitante de la diferite magazine de băuturi alcoolice drept dovezi, tot nu putuse dovedi că Greg era cel care consuma toate acele băuturi. Din punctul de vedere al celorlalți, fuseseră cadouri pentru parteneri de afaceri sau fuseseră luate pentru petreceri extravagante, după cum prezentase lucrurile avocatul lui Greg.

Plecaser din scurta ei căsnicie cu inima ferfenițată, dar cu demnitatea intactă. Și totuși, adevăratele pagube fuseseră înregistrate de un băiețel care pe atunci avea șase ani și care rămăsese fără nici o persoană care să îl protejeze și să îl iubească în afară de o guvernantă prea speriată de șeful ei pentru a rupe tăcerea în fața instanței, când mărturia ei chiar ar fi putut conta.

Shanna oftă. Telefonul fusese frustrant în multe feluri, dar auzul notei aceleia triste din glasul lui Henry reușise un lucru: Îi întărise hotărârea de a veghea asupra lui cât de bine putea, de la distanță.

Și, dacă avea să vină vreodată vremea în care să aibă suspiciuni că era abuzat –

emoțional sau fizic – de tatăl lui, avea să acționeze imediat, fără să țină cont de consecințele legale.

capitolul 9

Sătul de privirile compătimitoare ale aproape tuturor celor din familia sa, Kevin îi invită pe Jake, Will, Trace și Mack să meargă cu el la pescuit duminică. Așa avea o șansă să își pună la încercare abilitățile de controlare a noului său vas. Mai important de atât, poate că avea să îi liniștească pe toți, asigurându-i că viața lui mergea mai departe.

Ceilalți patru bărbați veniră în zori la întâlnirea din portul Harbor Lights. Dintre toți, doar Mack arăta cam șifonat.

– Te-ai culcat târziu? întrebă Kevin.

– A ieșit iar în oraș cu Susie O’Brien, într-una din întâlnirile lor care în mod clar nu sunt romantice, îi răspunse Will. Pentru doi oameni care în nici un caz nu sunt atrași unul de celălalt, petrec o groază de timp împreună.

– Suntem prieteni, răspunse Mack, adresându-i o privire acră, după care sări la bordul vasului de pescuit pentru a scăpa de ei. De cum Kevin își duse lada frigorifică la bord, Mack deschise o bere.

Jake se încruntă la el.

– Ce-i cu tine? Nu e nici măcar șapte dimineața.

– Ascultați-mă pe mine, e dat peste cap rău de tot, spuse Will.

– Țsta e diagnosticul pus de tine? replică Mack. Ce fel de psiholog spune cuiva că e „dat peste cap rău de tot“?

– Unul căruia îi pasă de respectivul, ce Dumnezeu! răspunse Will. Aiureala asta trebuie să înceteze. Fă-i curte sau nu, dar negarea asta ridicolă în care trăiți amândoi în mod clar nu dă roade. Data trecută când m-am întâlnit cu Susie, era la fel de derutată ca și tine.

– I-ai împărtășit și ei aceste prețioase păreri personale? întrebă Mack.

Will păru scandalizat de această sugestie.

– Bineînțeles că nu!

– Ei, ca să știi și tu, nu eu sunt cel căruia ar trebui să-i ții predici, spuse Mack. Acum putem, vă rog, să nu mai discutăm despre asta? Dacă nu, eu mă duc înapoi acasă.

Trace scoase o bere și se lăsă pe scaunul de lângă cel al lui.

– Cred că-ți țin și eu isonul, proclamă. Tristețea e mai suportabilă în doi, nu?

Capul lui Kevin se întoarse imediat când auzi una ca asta.

– Tristețe? De ce ești tu trist? Tu și soră-mea mai aveți puțin până la nuntă.

Trace ridică din umeri și luă o dușcă lungă și lacomă din sticla lui de bere.

– Eu, unul, n-aș ști să-ți zic cât. Ai auzit o dată anume? Eu nu! Ori de câte ori întreb, apare expresia aia...

Mack dădu trist din cap.

– Știu expresia aia.

– Și eu, confirmă Jack.

Kevin se uită lung la toți trei.

– Despre ce expresie vorbiți?

– Aia care ne spune că suntem niște idioți că încercăm să obținem ceva clar, nu? rosti Trace, mohorât. N-ai crede că Abby ar vrea să facem asta odată? Mă și mir că fostul ei soț n-a făcut valuri că locuim împreună sub același acoperiș cu gemenele. Bineînțeles, Wes are și el propriile probleme amoroase, ceea ce și explică de ce nu s-a luat de Abby pentru asta.

Simțind nevoia să își apere sora, Kevin spuse:

– Abby a fost foarte ocupată punând pe picioare firma aia de brokeraj. Stă în Baltimore aproape la fel de mult ca aici.

– Și mai e și asta, rosti Trace, profitând de ocazia creată. Ai foarte multă dreptate, Kevin. Se ascunde în Baltimore jumătate din timp, iar eu stau aici, cu gemenele.

Până ce Kevin apucă să întrebe de ce credea că Abby se ascundea, Trace îi adresă o privire care îi tăie tot avântul.

– Nu că nu le-aș adora pe fetițele alea ca și cum ar fi ale mele, adăugă Trace. Și nu e o problemă să stau cu ele, din moment ce oricum lucrez de acasă. Crede-mă, nu aici e problema.

Kevin îl privi cu scepticism.

– Nu aici e problema? Ești sigur că vorbești de Carrie și Caitlyn? Îmi iubesc nepoatele, dar fetele alea două sunt tare greu de ținut în frâu.

– Avem un sistem, insistă Trace.

Toți cei trei se holbară la el.

– Un sistem? repetă Will. Zău?

Văzându-le expresiile pline de îndoială, Trace se strâmbă la ei.

– Credeți-mă, am totul sub control acasă.

– Le încui în camere? întrebă Kevin, nu chiar total în glumă.

– În nici un caz, spuse Trace cu înfocare. Ați putea să vă concentrați, totuși? Nu fetele sunt problema. Abby e. Cred că au apucat-o îndoielile. De ce altceva i-ar apărea pe față expresia aia ori de câte ori îi spun că ar trebui să stabilim o dată pentru nuntă?

Kevin nu credea deloc că sora lui n-ar fi vrut să se mărite cu Trace. Era bărbatul cu care ar fi trebuit să se mărite în urmă cu mulți ani.

– Crede-mă, te înșeli. Totul e din cauză că s-a concentrat prea mult asupra

muncii.

– Știi ce cred? Îi spuse Will lui Trace. Cred că trebuie să lași fetele cu cineva aici și să te duci la Baltimore ca să petreci câteva zile singur cu logodnica ta. Abby s-a aruncat cu capul înainte într-un post nou. Tu te-ai aruncat cu capul înainte în a locui cu ea și a fi părinte. Toate astea necesită eforturi semnificative de adaptare. Aveți nevoie de ceva timp în care să fiți un cuplu, să vă restabiliți fundamentul emoțional și să vă amintiți de ce v-ați îndrăgostit unul de celălalt.

Trace îl fixă cu o expresie gânditoare.

– S-ar putea să ai dreptate cu asta, consimți el.

Will rânji la el.

– Nu pot să cer onorariile alea mari fără să am și eu câte o idee credibilă din când în când.

– Iau eu fetele, se oferă Kevin. Lui buni o să-i placă la nebunie să le aibă în casă vreo câteva zile. Și măcar atât pot să fac și eu, după toate dățile în care tu și Abby m-ați scos din încurcătură având grijă de Davy.

– Ca să vezi! rosti Will. Problema a fost rezolvată. E că sunt bun?

Mack zâmbi larg și își trecu brațul pe după umerii lui.

– A, ești bun, da. Poate că într-o bună zi o să folosești toate cunoștințele astea ca să menții și tu o relație mai mult de câteva săptămâni.

Jake îl înghionti în coaste pe Will cu cotul.

– Te-a prins cu asta, bătrâne.

Will scoase un oftat.

– Dați-mi și mie o bere.

Kevin se uită lung la cei trei și dădu din cap, nevenindu-i să creadă.

– Vrea careva dintre voi să mergem efectiv la pescuit? Sau doar să stăm aici, lângă docuri, și să bem?

– Mie, unuia, să stăm aici îmi convine de minune, zise Trace.

– Și mie, confirmă Jake.

– Niciodată nu mi-a plăcut cine știe ce să prind pești, adăugă Will, instalându-se într-unul dintre scaunele pliante de pe punte. Să stau aici așa, totuși – suspină din suflet – da, asta da, viață!

– Amin! rostiră ceilalți, la unison.

Kevin zâmbi larg și întinse mâna după o bere și pentru el.

– La cât de scump e combustibilul, și mie-mi convine de minune.

– Plus că sunt și niște femei tare frumoase, îmbrăcate sumar, care se plimbă pe docurile astea, zise Mack.

– Poți să te uiți cât vrei, îl tachină Jake, dar asta n-o să schimbe faptul că ți s-au aprins călcâiele după Susie.

Mack oftă din adâncul sufletului.

– Da, probabil că ai dreptate, rosti el sumbru.

Și, deși nu avea de gând să o spună cu voce tare, Kevin știa și el că, oricât s-ar fi uitat după alte femei, asta nu avea să schimbe faptul că în ultima vreme nici el nu reușise să și-o scoată din minte pe Shanna.

Totuși, asta poate că avea să-i distragă atenția de la vinovăția copleșitoare pe care i-o declanșase această atracție.

Nu fusese o dimineață bună. Când intrase în librărie, Shanna găsisse podeaua din camera din spate plină de apă. Din câte se părea, țeava de sub chiuveta din baie căpătase o fisură peste noapte. Închisese apa, dar până în momentul de față nu reușise să găsească un instalator care să poată veni la fața locului până a doua zi.

Avusese atâția clienți de dimineață, că nu reușise să se ducă în camera din spate să șteargă apa bine și să verifice pagubele înregistrate la cutiile de marfă pe care le avusese puse direct pe podea. Măcar reușise să le mute pe cele mai multe mai sus, ca să nu fie afectate și mai mult.

Răsuflă ușurată când ultimul dintre clienții ei ieși chiar la timp, pe la unu, și în librărie se instalează apatia obișnuită. Ajunsesse la jumătatea distanței dintre casă și camera din spate când auzi clinchetul clopoțelului de deasupra ușii de la intrare. Auzi un schelălăit familiar și se întoarse exact la timp pentru a-l vedea pe Davy aruncându-se către ea. Era urmat într-un ritm ușor mai potolit de Carrie, Caitlyn și Kevin.

Se forță să schițeze un zâmbet de dragul copiilor, dar avea o bănuială că acesta nu i se reflectă și în privire. Kevin remarcă imediat.

– Care-i problema? o întreabă.

– O defecțiune la instalația de apă din spate, îi spuse ea. Și n-am avut nici două minute libere să fac ceva mai mult decât să închid apa și să iau câteva dintre cutii din bălți. Și nici nu am putut să găsesc un instalator care să poată ajunge azi. Abia acum apuc să mă duc acolo și să încerc să rezolv cât de cât.

– Arată-mi, zise el imediat. Se răsuca către Carrie și Caitlyn. Fetelor, vă rog să stați în secțiunea pentru copii și să vă uitați la cărți cu Davy, bine? Dacă faceți asta pentru mine câteva minute, puteți să vă alegeți fiecare câte o carte pentru acasă.

– Ce bine! rosti Carrie, cu o expresie entuziasmată. Îl apucă de mână pe Davy. Hai! Ce carte vrei să-ți citim?

– Îi supraveghez eu, se oferă Shanna.

– Asta după ce-mi arăți care e problema și stai jos câteva minute, spuse Kevin. Pari efectiv răvășită.

Shanna încercă să nu se simtă jignită de aceste ultime cuvinte, mai ales că avea dreptate. Chiar era răvășită.

– A fost o dimineață agitată. Dacă poți să te ocupi tu de țeava aia, m-ai salvat. Eu cred că aş putea să o repar, dacă aş avea uneltele necesare, dar nu e cazul.

Îi arată țeava și de unde cursese apa.

– Pare a fi vorba de o garnitură uzată, decretă el.

Dintr-odată, Shanna își aminti ceva ce îi spusese tatăl lui în urmă cu câteva săptămâni.

– Kevin, știi că nu se caută calul de dar la dinți, dar știi ce faci acolo?

El își scoase capul de sub chiuveță și îi făcu cu ochiul.

– Există niște reparații prin casă pe care nici măcar eu nu pot să le fac greșit. Am venit aici cu SUV-ul tatălui meu pentru că eram și cu fetele. Are trusa cu unelte în spate. Îți repar asta în doi timpi și trei mișcări.

Crezându-l pe cuvânt, Shanna se gândi dacă să se ocupe de afurisitele acelea de cutii umede, dar apoi se decise că, de fapt, trebuia să stea cu copiii. Deși nu prea făceau gălăgie, nu se știa ce boacâne ar fi putut să facă. În plus, nimic nu o putea face să nu se mai concentreze asupra problemelor decât să-i asculte pe cei trei vorbind despre totul și nimic.

– Domnișoară Shanna, rosti Caitlyn de cum Shanna venise și se așezase lângă ei, aveți vreo carte despre fete?

Nedumerită, Shanna spuse:

– Am o groază de cărți despre fete.

– Nu, una despre o familie cu fete. Mami ne-a zis de ea. Ne-a povestit că bunica Megan i-a citit-o când era de vârsta noastră. S-a făcut și film după ea.

– Te referi cumva la Micuțele doamne?

Expresia lui Caitlyn se însenină imediat.

– Asta e! O aveți?

– Bineînțeles că da, îi răspunse Shanna, ducându-se la secțiunea de cărți clasice pentru copii. Luă romanul Louisei May Alcott, care cândva fusese preferatul ei. Ediția asta are și niște ilustrații minunate.

După ce o luă de pe raft și se așeză, toți cei trei copii se instalară lângă ea, Davy în poala ei și fetele de o parte și de cealaltă. Senzația de mulțumire senină care se pogorî peste ea aproape imediat era uluitoare.

Când începu să citească, fetele se traseră mai aproape, să studieze ilustrațiile. Davy adormi. Când termină primul capitol, închise volumul și se uită de la Carrie la Caitlyn.

– Vă place?

Carrie dădu afirmativ din cap.

– Și mie, rosti Caitlyn. Asta-i cartea pe care vreau să ne-o ia unchiul Kevin.

– Unchiul Kevin v-o ia cu cea mai mare plăcere, rosti el, făcând-o pe Shanna să tresară.

Aceasta îi întâlni privirea.

– De cât timp stai acolo?

– Suficient cât să văd ce bine îți stă acolo, cu toți trei copiii, răspunse el. Ai un talent la asta.

Shanna se îmbujoră. Pentru că nu știa cum să răspundă la un asemenea comentariu, îl întrebă:

– Cum merge cu țeava?

– Am rezolvat-o și am pornit din nou apa. Am curățat eu apa de pe jos, dar va trebui să iei cutiile la rând. Cred că unele s-au udat cam tare.

– De-asta mă și temeam. Mă duc acum acolo, să văd cum stau lucrurile.

Kevin dădu negativ din cap.

– Nu până nu mănânci de prânz. Noi mergem să mâncăm pizza. Și tu vii cu noi.

Carrie și Caitlyn se ridicară brusc și se întinseră să o apuce de mâini.

– Da, domnișoară Shanna, trebuie să veniți, spuse Caitlyn.

– Vă rugăm, încercă să o îmbuneze Carrie.

– Și după aia o să luăm și înghețată, adăugă Caitlyn.

Shanna se uită amuzată la Kevin.

– Asta e strategia ta când vine vorba să ai grijă de copii? Să-i îndopi până îi apucă toropeala?

– Ce înseamnă toropeală? Întrebă Carrie.

– Nu-i ceva de care trebuie să-ți faci tu griji, îi răspunse Kevin. Au o foame de lup.

– Și stomăcele delicate, replică Shanna.

– Nu și astea două, insistă Kevin.

– Putem să mâncăm o groază de mâncare, confirmă Caitlyn.

Carrie își desfăcu larg brațele.

– O pizza cel puțin așa de mare, și dup-aia înghețată.

Shanna i-l dădu pe Davy lui Kevin, după care se ridică.

– Trebuie să văd cu ochii mei asta, zise ea, după care îi zâmbi larg lui Kevin. Și în mod clar vreau să văd cum te descurci când o să înceapă să se înverzească la față de la atâta mâncare.

– Fost medic civil și militar, îi reaminti el. Am situația sub control.

Shanna râse, văzându-l așa încrezător în forțele proprii.

– Vedem noi...

O oră mai târziu, Kevin urca în mașină două fete care se simțeau foarte rău, încercând să evite privirea Shannei, a cărei expresie îi amintea că fusese avertizat.

– Habar n-am avut că e posibil să li se facă atât de rău atât de repede, murmură el în timp ce fetele suspinau chinuit.

– Două felii și jumătate de pizza, plus înghețată cu sirop de ciocolată ar putea avea ceva de-a face cu asta, spuse Shanna.

Deși intervenise imediat să aibă grijă de fete când vomitaseră, cu o compasiune nemărginită și un glas blând și liniștitor, față de el nici nu încercase să își ascundă amuzamentul.

– O să-mi scoți ochii cu asta până la sfârșitul zilelor, nu? întrebă el.

– Cam așa ceva, recunosc eu.

– O să simți nevoia să mă pâraști soră-mii?

– Te referi la Bree?

– La Bree, Abby, Jess... nu contează căreia. De cum află una, știu toate.

– N-o să afle nimic de la mine, îl asigură ea, după care aruncă o privire cu subînțeles la fetele așezate în scaunele lor speciale. Dar vor afla, asta-i clar.

Kevin se încruntă.

– Poate c-aș putea să le mituiesc cu ceva să nu mă dea în gât față de mama și tatăl lor.

Shanna respinse ideea imediat cu o mișcare din cap.

– Nu-i o idee bună. Copiii n-ar trebui încurajați să țină secrete față de părinți.

– Da, cred că ai dreptate. Ei, poate că Abby și Trace vor fi într-o dispoziție atât de bună după mica lor escapadă romantică fără copii, că nu vor țipa la mine pentru asta.

Cum stăteau pe trotuar, Bree ieși din florăria ei și se apropie de ei. Aruncă o privire în mașină, după care se încruntă.

– Ce le-ai făcut fetelor? îl întrebă imediat. Sunt verzi la față.

– Nu te lua de mine, îi răspunse Kevin.

– Prea multă pizza și înghețată, explică Shanna.

Kevin se răsuci instantaneu către ea.

- Parcă nu aveai să mă dai în vileag!
- E aici. Le-a văzut cu ochii ei.
- Ai fi putut să mă oprești, să știi, o acuză el.

Shanna hohoti.

- N-aveam cum. Ai zis că ai situația sub control.

Bree se uită când la unul, când la celălalt, cu un zâmbet din ce în ce mai larg pe chip.

- E prea tare! Mă duc în florărie, s-o sun pe Abby.
- Ba în nici un caz! protestă Kevin, prinzând-o de braț. Ea și Trace... ei, hai să zicem că să îi întrerupem acum ca să mă torni pe mine nu e o idee bună.

Uitând instantaneu de nepoatele ei albe ca varul, Bree se uită fascinată la el.

- Ce știi tu despre Trace și Abby, și eu nu?
- Sunt în Baltimore – singuri, dacă înțelegi unde bat, răspunse el.

Ochii lui Bree se luminau.

- Zău? O mică lună de miere înainte de nuntă?
- Ceva de genul, confirmă Kevin. Trace voia să o facă pe Abby să se concentreze asupra nunții, așa că m-am oferit să îi dau o mână de ajutor având grijă de fete câteva zile.
- Zău? Și faci asta îmbolnăvind-le?

Kevin se uită urât la sora lui.

- Să mă pupi!

Lângă el, Shanna chicotea, amuzată la culme.

- Îmi place familia voastră! Voi doi sunteți de comă!

– Ți se pare amuzant?

– Da, confirmă ea.

– Propria mea soră îmi freacă ridichea, deși eu făceam o faptă bună, și ție ți se pare amuzant? insistă el.

– Știi ce se spune, nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită, intră în joc Bree.

– Da, păi... să vezi dacă o să te mai ajut pe tine cu ceva, îi spuse, după care întoarse capul către Shanna. Cât despre tine... asta-i mulțumirea pe care o primesc pentru că ți-am reparat țeava aia buclucașă?

Shanna se înroși, copleșită de vinovăție. Rozul apărut în obraji o făcea mai frumoasă ca oricând.

– Vai!

Bree o cercetă atent.

– L-ai lăsat pe Kevin să îți repare ceva la instalația de apă? o întrebă, cu o privire îngrijorată.

– Sunt în stare să schimb o garnitură, zise el, uitându-se urât la amândouă.

În mod clar, femeile erau mai degrabă o pacoste decât o binecuvântare uneori. Evident, cele două din fața lui nu apreciau o faptă bună.

– Poate ar trebui să-l chem pe tata aici, să arunce o privire, spuse Bree. S-a întors de la New York, nu?

– Nu trebuie să-l implicăm pe tata. Nu mai curge nici o picătură de apă, spuse Kevin. Întreab-o pe Shanna. Mai curgea când am plecat la masă?

– Nu, răspunse ea imediat.

Bree aruncă o privire către librărie, după care scoase un suspin oripilat.

– Atunci poate poți să-mi explici de ce curge apă pe sub ușă acum.

Kevin se întoarse în direcția respectivă și simți cum se albește la față. Shanna

avea o expresie oripilată care, era destul de sigur, se asorta perfect cu a lui.

– Bree, du fetele și pe Davy acasă, îi ordonă. Sună-l pe tata de pe drum și roagă-l să vină imediat aici, bine?

– S-a făcut, răspunse Bree, intrând în fugă în florărie pentru a o anunța pe Jenny că pleca.

– Dă-mi cheia, îi spuse Kevin Shannei, care părea să fi rămas paralizată de vederea apei care se revărsa pe stradă.

Când văzu că aceasta nu se clintește, Kevin luă singur cheia pe care aceasta o ținea în mână.

Intrat în librărie, trecu prin apă până în camera din spate și închise robinetul de alimentare până ce șuvoiul de apă se redusese la un firicel și apoi la câteva picături, care într-un final conteniră.

Shanna intră și ea cu pași îngreunați de apă după el, privind tristă pagubele produse.

– Ce s-a întâmplat?

– Din câte se pare, problema era mai gravă decât o simplă garnitură, îi explică el succint. Nu-ți face probleme. Fac eu curat aici. În câteva ore, nici n-o să-ți dai seama că s-a întâmplat așa ceva aici.

– Sunt mărfuri care au suferit pagube ireversibile, rosti ea în șoaptă, evident pe punctul de a izbucni în plâns. Nu-mi permit o asemenea pierdere.

Kevin se uită fix la ea, trist.

– Nu ai asigurare?

– Bineînțeles că am, dar nu pot să cer despăgubiri doar la câteva săptămâni după inaugurare. Ratele viitoare îmi vor crește astronomic.

Kevin se duse la ea și o cuprinse în brațe.

– Nu plânge, te rog, îi șopti, cu buzele în părul ei. Nu pot să suport așa ceva.

Toată chestia asta e vina mea și o să repar tot.

– Încercă doar să mă ajuți, zise ea, agățându-se de el. Lacrimile ei îi udau cămașa.

Kevin îi ridică bărbia și o privi în ochi.

– Gata cu plânsul, bine? Ultimul lucru de care avem nevoie aici sunt alte picături de apă.

Buzele ei tresăriră a zâmbet, exact cum sperase Kevin.

– Așa-i mai bine, rosti. Nu-ți face griji. Arată mai rău decât e, de fapt. Cele mai multe cărți și jocuri sunt așezate sus și vom usca totul cât ai zice pește. O să închiriez niște aeroterme de mari dimensiuni și o să aduc o echipă de curățenie. Îi întâlni privirea. O să te descurci cât eu dau câteva telefoane și pun lucrurile în mișcare?

Shanna dădu afirmativ din cap, deși expresia îi era tristă.

Fără nici un chef, Kevin o lăasă singură și se duse afară să dea telefoane. Când se întoarse, Shanna împingea apa către ușa din față cu o mătură.

– Un mop ar da rezultate mai bune.

– Nu am mop.

– Sally sigur are, zise el imediat. Du-te să îl iei cu împrumut, iar eu o să mă apuc să absorb apa cu niște prosoape. Pot să le folosesc pe cele din baie?

Shanna acceptă printr-o mișcare din cap.

– Mai am unele în apartament. Cheia e pe același inel. Mă întorc imediat.

Kevin ieși pe ușa din spate, urcă treptele în goană până la apartamentul ei, înșfăcă un braț de prosoape, după care coborî în librărie. Între timp, Shanna se întorsese, nu doar cu un mop, ci și cu Jake, Mack și Will.

– Am găsit întăriri, anunță ea, cu un aer ușor năucit. Când m-au auzit povestindu-i lui Sally ce s-a întâmplat, au insistat să vină să ajute. Slavă

Domnului că au ales tocmai ziua de azi să se întâlnească la un prânz târziu.

Kevin se îndoia că cei trei erau atât de interesați să îi ajute pe cât să îi facă zile fripte lui aducându-i aminte până la Judecata de Apoi că toate acestea erau din vina sa. Tipilor acestora le plăcea la nebunie să facă haz de cât de nepriceput era fiul lui Mick O'Brien la orice necesita îndemânare fizică. De fapt, deși se apucară de treabă fără nici un comentariu, amuzamentul din ochii lor era de netăgăduit.

Spre surprinderea lui Kevin, Mick nu avu nimic de zis când sosi. Doar își petrecu brațul pe după umerii Shannei și o îmbrățișă scurt, să o mai aline.

– Nu-ți face griji, îi spuse. Reparăm spărtura și curățăm tot cât ai bate din palme.

La câteva minute după sosirea lui Mick, se întoarse și Bree, care observă imediat privirea sticloasă a Shannei.

– Ai nevoie de o cafea, decretă. Hai să facem o cafetieră proaspătă, bine? Apoi, noi două o să ne umplem două pahare și o să le bem vizavi, în parc.

– Nu pot să plec de aici, se împotrivi Shanna, chiar în timp ce începuse automat să facă demersurile necesare pentru a face cafeaua.

– Ba sigur că poți să iei o pauză, insistă Bree.

– Du-te cu soră-mea, spuse Kevin. Lasă-ne pe noi să rezolvăm aici.

Bree dădu din cap, exprimându-și acordul total.

– Ai o întreagă echipă de bărbați puternici și pricepuți la lucru. Lasă-i să-și facă treaba, după care noi doi o să verificăm marfa, să vedem cum stau lucrurile.

Din nou, Shanna păru a fi pe punctul de a izbucni în lacrimi. Inima lui Kevin parcă se afundă în piept, știind că el era responsabil de situația creată.

– Îmi pare atât de rău, rosti el, tocmai când Mick ieși din camera din spate.

– Asta n-a fost vina ta, băiete, rosti el. Toată țeava aia era un dezastru iminent. Îl sun pe unchiul vostru, pe Jeff. Nu-mi pot închipui ce-a fost în capul lor de-au închiriat spațiul ăsta fără să se ocupe de o reparație ca aia. N-au nici o scuză.

Shanna, firma de administrare sigur are asigurare, ca să acopere toate pierderile pe care le-ai putea avea. N-o să fie nevoie să apelezi la a ta.

Expresia ei se însenină vizibil.

– Ești sigur?

– Mă ocup eu, rosti Mick imediat, cu o sclipire oțelită în ochi.

Kevin avea o bănuială că tatăl său avea să savureze înfruntarea cu fratele lui. În ultima vreme, cei doi vorbeau rar, doar când buni insista să fie politicoși, în timpul sărbătorilor. Fusese răcă între ei de când avuseseră opinii diferite despre cum să dezvolte Chesapeake Shores. Acest incident va fi încă un reproș pe care Mick avea să i-l arunce în față fratelui său mai mic.

– Poate c-ar trebui să discut eu cu unchiul Jeff, se oferi Kevin.

Expresia îmbufnată a lui Mick îi arătă clar că nu trebuia să se bage.

– Nu era decât o idee, zise el imediat. Mă gândeam că poate ar fi bine să menținem pacea în familie, de dragul lui buni.

– N-o să mă iau la trântă cu fratele meu pentru asta, îi răspunse tăios Mick. Dar o să am grijă să îndrepte lucrurile. Poate fi exact de ce-are nevoie ca să își aducă aminte că obligațiile sale nu se reduc doar la încasarea cecurilor cu chiria.

Kevin își ținu pentru sine îndoielile despre capacitatea de autocontrol a tatălui său. În plus, din ce observase el, unchiul lui avea un simț al datoriei adânc înrădăcinat și condusesese compania de administrare a imobilelor foarte bine, fără să aibă nevoie de sfaturi din partea lui Mick. Părerile lor diferite despre cam orice pe lume erau principala cauză a rupturii dintre ei.

Ironia sortii era că orice străin ar fi putut vedea că Mick, Jeff și Thomas se completaseră unii pe alții, fiecare contribuind cu calități unice atunci când puseseră bazele orașului. Chesapeake Shores era un oraș mai bun tocmai din acest motiv. Nu că Mick ar fi fost dispus vreodată să recunoască așa ceva. El interpretase fiecare dezacord drept o critică adusă persoanei lui, nu doar viziunii pe care o avea despre oraș, ci și a abilităților sale de constructor.

În loc să-și piardă vremea spunându-i vreunul dintre aceste lucruri tatălui său,

totuși, Kevin se întoarce către Shanna.

– Tot îți mai place familia asta? o întrebă.

Zâmbetul ei șovăi un pic, după care se lărgi.

– Da, îmi place.

Dintr-un motiv obscur, acest răspuns îi provocă o fericire mai mare decât avea dreptul să simtă într-o zi atât de haotică și de predispusă la accidente ca aceasta.

capitolul 10

Shanna stătea pe o bancă în parcul de vizavi de librăria ei, ținând strâns al doilea pahar cu cafea și încercând să nu plângă în timp ce cutiile cu cărți ude learcă erau scoase afară și puse în spatele camionetei lui Jack, pentru a fi duse la groapa de gunoi. Amurgul se lăsa peste oraș și lucraseră fără oprire toată după-amiaza să usuce librăria și să scoată din ea orice lucru care fusese stricat dincolo de orice posibilitate de remediere.

Se simțea epuizată fizic și emoțional de timpul petrecut sortând cărți ude learcă, notând titlurile celor distruse, ca să le poată scoate din inventar și să le comande din nou. Mare parte din pagube fuseseră în secțiunea pentru copii, pentru că acestea fuseseră așezate pe rafturi joase sau, în multe cazuri, chiar pe podea, unde tinerii lor cititori le lăsaseră.

Își ridică privirea când Kevin traversă strada, iar inima îi execută un salt slab care era la fel de vag ca și restul sentimentelor care o încercau.

– Hei, zise el, lăsându-se ușor pe bancă, lângă ea. Ești bine?

– Am avut și momente mai bune, răspunse ea. Sinceră să fiu, nu știu ce m-aș fi făcut dacă voi toți nu mi-ați fi sărit în ajutor azi. Toți au fost uimitori. Chiar și oameni pe care abia dacă îi cunosc au venit să dea o mână de ajutor.

– În orașul ăsta, avem grijă unii de alții, iar oamenilor le place foarte mult că avem o librărie pe Main Street, îi spuse el. Cercetându-i fața cu atenție, adăugă: Pari epuizată. Ce-ai zice să faci un duș, să-ți schimbi hainele și apoi să te scot la o cină rapidă? Probabil că ți-ar prinde bine o seară fără pretenții și relaxantă.

Shanna dădea negativ din cap chiar înainte ca invitația să fie rostită.

– Sunt prea multe lucruri de făcut.

– Vor fi acolo și mâine. Am uscat interiorul, ăsta e cel mai important lucru. Susie a ajuns acum câteva minute și o ajută pe Bree să treacă în revistă marfa. Zâmbi

larg. Dar măcar nu se uită urât la Mack.

– Nici măcar n-am văzut-o, spuse Shanna.

– Pentru că ești atât de extenuată că abia mai ții ochii deschiși, zise el. Dacă adaugi în ecuație și stresul, e clar că ai nevoie să te culci devreme în seara asta.

Ea dădu să se ridice.

– Trebuie să discut cu Susie despre asigurare.

Kevin o trase de braț și o făcu să se așeze din nou.

– O să aducă formularele de raportare a incidentului dimineață la prima oră. Zice că o să-ți dea un cec cu titlu de avans, dacă ai nevoie. Îi zâmbi larg. Țsta e rezultatul intervenției tale, sunt convins. S-a dus la compania de administrare și l-a făcut cu ou și cu oțet pe unchiul Jeff, din ce ne-a spus Susie.

Shanna se crispă.

– Nu voiam să se întâmple așa ceva.

– Nu-ți face probleme. Țștia doi s-au certat toată viața, când despre una, când despre alta. Parcă le crește inima când se înfruntă. Le-ai dat un subiect nou de discuție pentru câteva zile.

Shanna îi adresă o privire uluită.

– E ceva normal? Ca frații să se certe așa?

– Ești singură la părinți?

Ea îi răspunse cu o mișcare din cap.

– Ei, nu pot să-ți spun decât cum stau lucrurile în familia mea. Eu, Abby, Bree, Jess și Connor ne-am mai încăierat din când în când, deși în mare parte a fost vorba de certuri mărunte, fără nici o însemnătate. Cu tata și unchiul nostru, însă, lucrurile stau cu totul altfel. Au personalități la fel de diferite ca ziua și noaptea. Pot să se certe și despre culoarea cerului. Biata buni a tot încercat să instaureze pacea între ei de ani și ani, dar dacă e să mă întrebi pe mine, lor le place să

alimenteze dușmănia asta dintre ei. Tata e inflexibil și obsedat de control. Unchiul Jeff e aproape la fel de încăpățânat. Unchiul Thomas e cel mai calm și mai rațional dintre ei trei, dar chiar și lui îi mai dă sângele în clocot, după cum e tradiția la noi, la irlandezi, în câte o ceartă pe cinste.

– Dar voi toți păreți a vă înțelege bine cu Susie, remarcă ea.

– Ne-am apropiat tocmai datorită conflictului dintre tații noștri. Nici unul dintre noi nu îl înțelege întru totul, așa că facem front comun și îl ignorăm, dacă nu suntem obligați să luăm partea vreunuia dintre ei.

Shanna era de-a dreptul fascinată.

– Insistă să luați partea unuia sau a altuia?

– Din când în când, recunosc Kevin. Totuși, de cele mai multe ori ne declarăm neutri și ne ținem tari pe poziție. Suntem un fel de Elveție.

– Mi-aș dori... începu Shanna, după care se opri.

– Ce ți-ai dori?

Ea ridică din umeri.

– Ce rost are să-mi doresc ceva ce nu se poate împlini niciodată? Familia mea a fost cum a fost. Părinții mei au fost oameni minunați. Mă susțineau în orice și mă iubeau. Doar că eu mi-am dorit o familie ca acelea mari, agitate, la limita disfuncționalității pe care le vezi la televizor. Îi întâlni privirea. Genul de familie pe care o ai tu.

Kevin hohoti ușor.

– Mie de cele mai multe ori mi se pare că familia asta a mea e o pacoste. Acum e prima oară când o consider un avantaj.

Shanna se uită surprinsă la el. Din ce spusese, aproape că reieșea că-și exprima un anumit interes față de ea, ceea ce nu mai făcuse până atunci. Deși petrecuseră câțva timp împreună, în mare parte relația fusese complet amicală... asta dacă era să nu pună la socoteală scânteile pe care le simțise între ei de prima oară de când se văzuseră.

Aproape ca și cum abia își dăduse seama ce implicații aveau cuvintele acestea, Kevin se ridică și îi întinse mâna.

– Hai. Poți să mai arunci o privire prin librărie, să le spui celorlalți ce trebuie să facă mai departe, astfel încât să nu te mai simți vinovată că pleci, și apoi mergem să mâncăm ceva.

– Nu e corect să-i las pe ceilalți să termine aici, rosti ea în timp ce-l urma către librăria de peste drum. Chiar ar trebui să...

– Chiar ar trebui să pleci cu fratele meu, spuse Bree, venind lângă ei pe trotuar și deducând despre ce vorbea. Am făcut cam tot ce se putea face în seara asta.

– Trebuie să fac listele cu restul mărfurilor pe care le aruncăm, protestă Shanna.

– Sunt făcute, răspunse Bree. Am notat titlurile, autorii și numărul acela de pe spate pe care mi l-ai arătat tu. Cărțile care mi-au părut doar umede au fost puse deoparte. Cu ele poți să te hotărăști tu mâine ce o să faci. Rafturile au fost șterse și acum sunt perfect uscate. Aerotermele funcționează. Aparatul de aer condiționat merge și el. Am pus pe blatul de la casa de marcat vreo câteva cutii cu mărfuri la care probabil că ar trebui să te uiți. Eu cred că ai putea să le vinzi la jumătate de preț, dar depinde de tine.

Shanna se uita la ea, uimită.

– Nu știu cum să îți mulțumesc.

– Nu-i nevoie de nici o mulțumire. Și tu ai face același lucru pentru mine. Acum este cazul să iei o pauză și să te liniștești. Noi restul mergem la Sally's, să luăm câte un burger. Puteți să veniți și voi, dar eu ți-aș recomanda să îl lași pe Kevin să te ducă într-un loc mai liniștit, ca să uiți de toate asta o oră, două.

Ochii Shannei se umplură de lacrimi și o strânse în brațe pe Bree. Chiar dacă se cunoșteau de atât de puțin timp, aceasta îi devenise o prietenă aproape la fel de dragă ca Laurie. Într-o zi ca asta, când Shanna chiar avusese nevoie de o prietenă la care să apeleze, Bree fusese lângă ea. După ce îi dusese pe Davy, Carrie și pe Caitlyn înapoi la Nell, Bree se întorsese și pusese osul la treabă. Bineînțeles, Laurie se oferise să se urce și ea în mașină și să vină neîntârziat, lucru pentru care Shanna îi fusese recunoscătoare, dar Bree și ceilalți erau deja la fața locului.

În librărie, Shanna deschise casa de marcat și luă un pumn de bancnote de douăzeci de dolari.

– Ia astea, îi spuse. Fac eu cinste cu cina pentru toți.

Bree începu să protesteze, însă maxilarul Shannei se încordă cu încăpățănare.

– Ia-le! insistă ea. Măcar atât să fac și eu.

Avea să înlocuiască banii din casă cu unii de la ea de dimineață.

– Nu e nevoie, dar mulțumim.

Bree o mai îmbrățișă încă o dată, după care plecă să li se alăture soțului ei și celorlalți la Sally's.

Când Bree plecă, Shanna scoase un oftat. Kevin își puse o mână pe umărul ei.

– O să fie bine, o asigură.

– Știu asta, rosti ea, stând în mijlocul încăperii și privind haosul din jur. Cărțile și jocurile de pe rafturile de jos fuseseră scoase și stivuite pe măsuțe și fotolii, ca să fie cât mai departe de podea. Trebuiau să fie sortate și puse înapoi înainte de deschiderea librăriei, a doua zi. Întâlni ochii plini de îngrijorare ai lui Kevin.

– Doar că acum e foarte greu să-ți dai seama cum.

– Tocmai de aceea nici nu te apuci de treabă până mâine-dimineață. O să vin și eu, să te ajut. Până una, alta, cum rămâne cu dușul ăla și ceva de mâncare?

Pentru o clipă, Shannei îi trecu prin minte cum ar fi fost să facă duș cu el. Ei, asta în mod clar ar face-o să nu se mai gândească la harababura de aici. Își reținu zâmbetul provocat de acest gând. Kevin o țintui cu o privire întrebătoare, aproape ca și cum i-ar fi citit gândurile. Clipi și își feri ochii, cu obrazii în flăcări.

– Sigur, spuse ea, într-un final. Lasă-mă cincisprezece minute.

Ar fi fost arhisuficient pentru un duș și o schimbare de ținută. Totuși, ceva îi spunea că nu avea să fie suficient pentru a-și recăpăta echilibrul... fie după lovitura dată de evenimentele din ziua aceasta, fie după șocul reprezentat de

atenția acordată de Kevin. Trecuse foarte mult timp de când avusese alături un bărbat pe care simțea că se putea baza.

Kevin intenționase să o ducă pe Shanna la Brady's, unde puteau să ia cina în tihnă într-un decor liniștit. În loc de asta, spre marea lui dezamăgire, ea insistă să li se alăture celorlalți, la Sally's.

– Ai vreun motiv anume? o întrebă, neîncercând măcar să-și țină sub control consternarea.

Pleoapele ei se îngustară.

– Dar tu ai vreun motiv anume pentru care nu vrei să stăm cu ei? contraatacă, încolțindu-l.

– N-am zis că...

– E ca și cum ai fi făcut-o.

– Mă gândisem doar că e mai relaxant să mergem într-un local ca Brady's, încercă să se acopere el, deși adevărul era că nu voia să stea la masă cu niște oameni care aveau să-i studieze și să speculeze fără să se ascundă în vreun fel despre natura relației lor. Exact asta s-ar fi întâmplat dacă mergeau la Sally's. Și-așa erau prea multe speculații în jurul lor. Deja îndurase vreo câteva comentarii înțepătoare din partea așa-numiților săi prieteni în după-amiaza asta.

– Nu sunt îmbrăcată de mers la Brady's, spuse Shanna, arătând către perechea de pantaloni scurți și tricoul pe care le avea pe ea.

– Nici un local din Chesapeake Shores nu necesită o ținută formală, poate cu excepția hanului, îi răspunse el, susținându-și în continuare ideea.

– N-o să poți să mă convingi să mă răzgândesc decât dacă îmi spui clar de ce anume nu vrei să mergem la Sally's, îi spuse ea.

– Bree e acolo, răspunse el lapidar. Și Jake, Mack, Will și Susie.

– Toți rude și prieteni, rosti ea, păstrându-și expresia neafectată. O secundă mai târziu, chipul ei reflectă că înțelesese în sfârșit. Aha, tocmai de aceea! conchise ea.

Kevin dădu din cap, întărind ideea.

– Vor face prea mare caz din prezența noastră acolo, împreună.

– Dar nu vor face și mai mare caz dacă mergem undeva singuri? Întrebă ea, punând problema logic. Știu că Bree a fost cea care a propus asta, dar dacă vrem cu adevărat să evităm discuțiile, ar trebui să mergem cu ei toți.

Kevin nu văzuse lucrurile din această perspectivă.

– Cea mai bună ascunzătoare e în văzul lumii, adăugă ea. Dacă suntem cu ei, o să fim pur și simplu parte dintr-un grup. Nu mai e loc de speculații. Înțelegea raționamentul ei și era unul bun. Totuși, nu știa nici el de ce, dar tot ar fi vrut să insiste să meargă la Brady's. Iar asta îi arăta că nu era complet sincer cu sine însuși pentru motivele pe care le avea ca să-și dorească să meargă acolo. Voia să fie singur cu Shanna, voia să fie cel care să-i readucă zâmbetul pe buze după această zi îngrozitoare. Voia lucruri pe care nu s-ar fi convenit să le vrea.

– Ai dreptate, zise. La Sally's rămâne.

Dacă Shanna fu nedumerită de schimbarea lui bruscă de atitudine, nu zise nimic. Mai bine, pentru că el, unul, nu i-ar fi spus adevăratul motiv care o determinase.

Când intrară la Sally's, fu surprins să vadă două scaune goale la masă. Bree îi aruncă o privire amuzată.

– Am avut o bănuială că voi doi o să sosiți dintr-o clipă într-alta, zise ea. Singurul lucru de care nu eram chiar sigură era care dintre voi avea să pledeze pentru venirea aici. V-am comandat burgeri, trebuie să sosească. I-am spus lui Sally să îi pună pe grătar de cum vă vede că intrați pe ușă.

– Mulțumim pentru comandă și, ca să știi și tu, amândoi am vrut să venim aici, o informă Kevin scorțos, trăgând scaunul de lângă sora lui, pentru ca Shanna să se așeze lângă ea. El ocupă celălalt loc rămas, care din păcate era chiar lângă cumnatul lui. Jake îl privea amuzat.

– Vrei să-i spun eu soră-tii să te mai menajeze? îl întrebă Jake, într-o șoaptă teatrală care putu fi auzită de toți cei aflați la masă.

Kevin îi aruncă o privire aspră, dar se abținu să dea drumul cuvintelor pe care le

avea pe vârful limbii, pentru că erau și doamne de față. În loc de asta, își lăsa privirea să alunece peste masă și îl observă pe Mack uitându-se lung la Susie cu expresia de cățeluș îndrăgostit care, se temea el, avea să-i fie sortită și lui dacă nu era atent. Susie îl ignora intenționat pe Mack și vorbea cu Will. Kevin dădu din cap și se întoarse către sora lui.

– Poate că ar trebui să-ți concentrezi atenția asupra ălor doi, îi sugeră cu o mișcare de cap în direcția lor.

Bree zâmbi larg, distrată de această tentativă transparentă de a-i deturna atenția de la el și Shanna.

– Ei, crede-mă, când vine vorba de împins oamenii împreună, pot să mă ocup de mai multe proiecte în același timp.

– Eu te-am chinuit așa când erai la început cu Jake? întrebă Kevin.

– Nici măcar nu erai aici, îi reaminti ea.

– Ba eram, prima oară când v-ați cuplat, răspunse Kevin. Și nu m-am băgat în treburile voastre.

– Ha! zise Jake de lângă el. Tu și Connor mă luați peste picior ori de câte ori apucați.

– Nu-mi aduc aminte nimic de genul ăsta, pretinse Kevin, deși aproape că nu-și mai putea reprimă zâmbetul larg trezit de această amintire.

Tachinările continuă încă alte câteva minute, până ce Sally puse o farfurie cu un cheeseburger și cartofi prăjiți în fața lui și una în fața Shannei, dar și câte un pahar de ceai cu gheață. Rămase lângă ei doar cât să o strângă ușor de umăr pe Shanna, într-o încercare să o aline și să o încurajeze.

– Dacă ai nevoie de ajutor mâine, să îmi spui, bine? După ce deschid dimineața, nu mai am treabă aici până la aglomerația de la prânz, așa că am destul timp la dispoziție.

Shanna, care fusese pe punctul de a izbucni în lacrimi toată după-amiaza, se puse dintr-odată pe plâns. Kevin se uită lung la ea, neputincios, după care îi aruncă o privire disperată lui Bree. Aceasta nu făcu altceva decât să se uite urât la el până

ce acesta își trase scaunul mai aproape de cel al Shannei și își petrecu brațul pe după umerii ei. Își strecură un deget sub bărbia ei și o făcu să se uite în ochii lui.

– Ce-a fost mai rău a trecut, îi reaminti. Și totul o să arate de o mie de ori mai bine dimineață.

– Știu, rosti ea, trăgându-și nasul și întinzând mâna după un șervețel cu care să își șteargă lacrimile.

– Atunci nu inunda burgerul din farfurie, e păcat de el.

– Doar că... sunteți toți atât de drăguți cu mine, zise ea din nou. Chiar și Sally, și de-abia dacă ne cunoaștem. De-abia vă cunosc pe toți.

– Termină, să nu mai aud așa ceva! interveni Bree. Suntem prieteni, ai înțeles? Și prietenii se ajută unii pe alții. Ce-ar fi făcut prietena ta Laurie, dacă ar fi fost aici?

Buzele Shannei se curbară într-un surâs surprinzător.

– M-ar ajuta, zise imediat. Cât timp i-aș plăti manichiura dacă s-ar întâmpla să-și strice lacul de unghii.

Bree întinse mâinile spre ea, pline de zgârieturi de la lucrul cu trandafiri cu țepi, sârme și foarfeci.

– Hmm... Chiar mi-ar prinde bine o manichiură.

– S-a făcut, zise Shanna imediat. Și tu, Susie. Propun să stabilim o ieșire de-o zi între fete săptămâna asta. Fac eu cinste.

– Deja ne-ai făcut cinste cu cina, protestă Bree. E mai mult decât suficient, dar o să mergem cu tine la manichiură, nu-i așa, Susie?

– Vin și eu, răspunse aceasta, deși se uită cu disperare la propriile mâini. N-am mai avut unghiile îngrijite de-o grămadă de timp.

De fapt, era clar că fuseseră roase până la carne. Mack o determinase să facă asta, bănuia Kevin. Cei doi chiar aveau nevoie de sfaturi să se hotărască odată și să-și recunoască sentimentele.

De cealaltă parte a mesei, Mack acoperi una din palmele lui Susie cu a lui.

– Nu-i nici o problemă cu unghiile tale, zise aspru, după care și-o retrase smucit, cu un aer stânjenit. Trebuie să plec.

Susie se retrase de la masă, aproape dărâmându-și scaunul din cauza mișcării bruște.

– Poți să mă duci și pe mine cu mașina?

Mack păru să se fâstâcească și mai tare, dar dădu aprobator din cap, după care cei doi plecară.

De lângă Kevin, Jake dădu negativ din cap.

– Ăștia doi sunt jalnici.

– Așa e, adăugă Will. Crezi că Mack o să-și aducă aminte că m-a adus cu mașina mai devreme?

Bree izbucni în hohote.

– În nici un caz. O să te ducem eu și Jake înapoi acasă sau unde ți-ai lăsat mașina, oriunde vrei. Și ar trebui să plecăm și noi.

Ochii i se întâlneau cu cei ai soțului ei, umplându-se rapid de pasiune.

Kevin își feri privirea. Nu voia să știe ce activități își plănuiseră sora lui și Jake pentru restul serii.

În câteva minute, el și Shanna rămaseră singuri la masă. Aceasta înghiți și ultima îmbucătură din hamburgerul ei și înmuie ultimul cartof prăjit în ketchup. Când îl mănca și pe acesta, se uită la el și zâmbi larg, semn că dispoziția ei senină evident repusese stăpânire pe ea.

– Mulțumesc, îi spuse.

– Pentru ce?

– Pentru că ai fost de acord să venim aici. Fix de asta aveam nevoie.

– Ai început să plângi, îi reaminti el.

– Aveam nevoie și de asta, cred, dar acum mai am un pic și mă prăbușesc.

Kevin se ridică și îi întinse o mână.

– Atunci hai să mergem. Te conduc înapoi la tine.

Shanna își potrivea mâna într-a lui și, pentru prima oară în mai multe luni decât era dispus să socotească exact, Kevin simți nu doar o scânteie de atracție, ci o legătură profundă și puternică cu o altă ființă omenească. Shanna avusese nevoie de el azi – avusese nevoie de ei toți, de fapt – și se simțea bine știind că sărise în ajutorul ei. Deși fusese puternic de dragul lui Davy de când murise Georgia, situația aceasta era diferită. Îl făcea să se simtă din nou bărbat, nu doar fantoma unui bărbat care doar simulase trăitul.

De asemenea, asta îi dădea speranța că, în curând, poate că avea să înceapă să simtă din nou ceva... ceva în afară de vinovăție și de disperare.

Ținându-se de cuvânt, Susie O'Brien sosi la Jocuri de Cuvinte a doua zi la prima oră cu formularele de sesizare și un cec. Obrajii îi erau radioși, iar părul roșcat îi era răvășit, ca și cum nu ar fi avut timp să și-l aranjeze după ce ieșise din duș în dimineața asta. Sau ca și cum cineva i l-ar fi ciufulit înainte să plece de acasă, își zise Shanna, reprimându-și un zâmbet și întrebându-se dacă nu cumva Mack fusese acel cineva.

– Tu și Mack v-ați simțit bine aseară? Întrebă lejer în timp ce umplea două cești cu cafea pentru ea și Susie.

Pe sub pistrui, pielea lui Susie deveni roz.

– Mack e doar un prieten, declară ea.

Shanna îi făcu semn către un fotoliu, să ia loc.

– Poate că n-o să-ți placă să-ți spun asta, dar tu și Mack s-ar putea să fiți singurii oameni din oraș care chiar cred asta.

Susie se înroși și mai tare.

– E chiar atât de evident?

Shanna dădu afirmativ din cap.

– Mă tem că da. Șovăi o clipă, după care spuse: Pot să-ți pun o întrebare intimă?

– Cred că da, răspunse Susie, cu o reținere imposibil de ignorat.

– De ce vă împotriviți atât de mult amândoi? E evident că e nebun după tine și viceversa.

Susie își puse ceașca pe masuță și se aplecă spre ea, cu o expresie serioasă. Aproape că părea ușurată că cineva o întrebase în sfârșit asta.

– Tu ești nou-venită în oraș, așa că nu știi mare lucru despre Mack, nu?

– De-abia dacă-l cunosc, recunosc Shanna. Dar în mod clar pare un tip de treabă.

– E, dar e un cuceritor, dacă știi la ce mă refer.

– A avut multe relații, concluzionează Shanna.

Susie își dădu ochii peste cap.

– Habar n-ai câte! A jucat fotbal în liceu, a fost o adevărată vedetă, așa că toate fetele de pe aici se întreceau să-i atragă atenția.

– În afară de tine, presupuse Shanna.

– De ce să mă agit? Nu puteam să concurez cu ele. Mack ieșea în oraș cu majorete, cu cele mai superbe fete din clasă. Și nu s-a schimbat nimic de-atunci. A fost foarte popular și respectat la Universitatea Maryland. Acum, că s-a întors aici, și-a dat întâlniri cam cu toate femeile care au casă de vacanță prin zonă, plus cu majoritatea turistelor, dacă sunt atrăgătoare.

– Și totuși, tu ești cea cu care pare să fie interesat să își petreacă vremea, sublinie Shanna. Te-ai gândit vreodată că s-a săturat de tot ritualul ăsta superficial al întâlnirilor cu una-alta și că acum caută o persoană profundă, o femeie ca tine?

Deși ochii ei se umplură de dorință, Susie respinse această sugestie cu o fluturare

din mână.

– Nu m-a invitat nici măcar o dată la o întâlnire adevărată.

– Asta a fost problema aseară? Întrebă Shanna.

– M-a condus acasă, îi spuse Susie. N-a rămas la mine, dacă la asta te gândești.

Deci teoria ei de mai devreme fusese pripită, își zise Shanna.

– Ei, din ce am auzit eu, ai zis că nici într-o mie de ani n-ai accepta să ieși la o întâlnire cu el.

Susie zâmbi larg.

– Da, am zis asta de vreo câteva ori.

– Atunci poate că se simte prea intimidat ca să-ți facă o asemenea invitație.

– Mack? pufni Susie. Fii serioasă! Nimic nu-l intimidează pe Mack.

– Eu nu pot să-ți spun decât ce văd eu. I s-au aprins călcâiele rău.

– Zău?

– Zău, confirmă Shanna. Și, dacă nu mă crezi, gândește-te la ultimele câteva săptămâni sau chiar ultimele câteva luni și gândește-te în câte seri Mack a găsit o modalitate de a petrece timp cu tine fără să te invite efectiv la o întâlnire. Mie, uneia, mi se pare că nu i-a mai rămas mult timp să se mai vadă cu toate femeile alea.

Susie păru surprinsă de această observație, dar pe măsură ce asimilă adevărul spuselor Shannei, începu să zâmbească.

– O, Doamne, rosti, cu o încântare evidentă. Eu și Mack aproape că ne-am dat întâlniri de luni întregi.

– Mie așa mi se pare, confirmă Shanna.

Dintr-odată, expresia ei se schimbă radical.

- Ei, la naiba, acum mă gândesc că mai bine n-ai fi zis nimic.
- De ce? întrebă Shanna, uluită.
- Pentru că acum o să fiu un ghem de nervi ori de câte ori o să fiu cu el. În graba ei de a se ridica, aproape că răsturnă ceașca de cafea de pe măsuță. Trebuie să plec.
- Unde?

Mâna ei se duse la cârlionții scăpați de sub control.

- Trebuie să mă tund, să-mi fac manichiura aia de care am vorbit și poate chiar să-mi schimb complet garderoba.
- Încet, o sfătuie Shanna. Ce trebuie să faci e să nu uiți că Mack pare să te placă așa cum ești.

Susie închise ochii și trase aer adânc în piept.

- Ai dreptate, rosti cu mai multă stăpânire de sine. Și nici nu cred că o să renunț încă să fac pe inabordabila. Îi zâmbi jucăuș Shannei. Dar o să-mi cumpăr ceva desuuri sexy. Știi tu, pentru orice eventualitate.

Shanna se holbă la ea, surprinsă, după care chicoti veselă. În zelul ei de a o împinge ușor pe Susie în direcția lui Mack, se pare că tocmai crease o femme fatale.

Kevin intră când Susie porni spre ușă. Aceasta își cuprinse vârul în brațe și îi dădu un pupic zgomotos pe obraz, după care făcu semn către Shanna.

- Să n-o dai în bară, Kevin! E o comoară fata asta!

Ieși veselă pe ușă, timp în care obrații Shannei continuau să fie în flăcări. Kevin se uită lung în urma verișoarei lui, după care se întoarse încet spre Shanna.

- Ce-a fost cu asta? o întrebă.
- S-ar putea să-mi fi băgat un pic coada, recunosc Shanna.
- Între Susie și Mack? întrebă el.

– Mhmm.

– Și-atunci ce-a fost chestia aia despre mine și tine?

– Cred că voia să-mi întoarcă serviciul, răspunse Shanna. Nu o lua în seamă.

– Nu crezi că sunt destule codoașe și pețitoare în familia mea fără să te alături și tu? întrebă Kevin.

– Mi s-a părut că poate avea nevoie să afle cum se vedeau lucrurile din afară, îi spuse Shanna.

– Trebuie cumva să-l avertizez pe Mack că viața lui se va complica și mai tare?

Shanna îi zâmbi jucăuș.

– Și să strici toată distracția? O să fie mult mai distractiv să vedem cum se descurcă cu nou-descoperita siguranță de sine a lui Susie.

Auzind una ca asta, Kevin clipi surprins.

– Ești machiavelică. Cum de nu mi-am dat seama de asta până acum?

– Ei, am o groază de fațete ascunse despre care tu habar nu ai, îl anunță Shanna.

Și chiar când rosti această remarcă plină de veselie, își dădu seama că avea un secret care, într-adevăr, ar fi putut schimba părerea lui Kevin despre ea. Iar spaima pe care i-o trezea asta creștea cu fiecare zi ce trecea.

capitolul 11

Kevin remarcă imediat umbra care trecu peste chipul Shannei. În urmă cu o secundă, dispoziția îi fusese veselă, tonul plin de tachinare, iar acum era ca și cum s-ar fi trezit nas în nas cu cine știe ce spectru emoțional. Din moment ce genul acesta de dispoziții îl cotopeau și pe el fără nici un avertisment, recunoștea manifestarea schimbării și se întrebă automat care putea să fie cauza acesteia.

– La ce te gândești? o întrebă, privind-o în ochi.

Shanna își feri privirea și își căută o ocupație la casă.

– La tot ce trebuie să fac aici înainte de ora deschiderii, răspunse, având grijă să îi evite ochii. Nu am decât o oră și un pic. Ar trebui să mă apuc de treabă.

Kevin se postă în fața ei.

– Și o s-o faci, iar eu o să te ajut, dar mai întâi, te rog, spune-mi de ce starea ta de spirit s-a schimbat atât de brusc adineauri.

– Nu mi-am dat seama, pretinse ea.

– Chiar așa?

– Kevin, am o groază de lucruri de făcut, rosti ea, pe punctul de a-și pierde răbdarea. Ai de gând să mă ajuți sau să mă încurci? Dacă nu mă ajuți, du-te acasă și ai grijă de copiii ăia de care ar trebui să te ocupi cât Trace și Abby sunt plecați. I-ai lăsat iar cu bunica ta?

– Buni s-a oferit să aibă grijă de ei, ca eu să te pot ajuta pe tine, spuse el, intrând imediat în defensivă. Și, din moment ce ai impresia că trag mâța de coadă, ar trebui să afli că la zece îi preiau eu. Mă gândeam că, după ce-o să deschizi, n-o să mai vrei să mă vezi pe-aici, așa că o să mă întorc acasă. Cred că pot să-i împiedic să intre în cine știe ce bucluc până ce se întorc Trace și Abby, mai pe

seară. Între timp, totuși, am venit aici ca să te ajut. Am venit cu SUV-ul tatei, în caz că vor mai fi și alte lucruri de dus la groapa de gunoi.

Shanna ezită, cu un aer ușor închiudat, după care abandonează subiectul.

– Bine. Mulțumesc, rosti cu tensiune în glas. E o cutie cu marfă distrusă lângă ușa din spate și aproape că am terminat de pus altele în a doua. Trebuie doar să notez câteva numere de inventar.

– Ocupă-te tu de ele, iar eu o să duc prima cutie la mașină, spuse el, dornic să iasă din atmosfera tensionată pe care o crease fără să vrea între ei. Nu avea nici cea mai vagă idee de ce fusese atât de iritabilă, dar ceva îi spunea că trebuia să afle. Totuși, momentul prezent nu era cel mai indicat pentru așa ceva și în mod clar nici locul nu era ideal. Evident, erau amândoi prea încordați ca să discute deschis despre asta.

Puse prima cutie în spatele SUV-ului lui Mick, după care o aduse și pe a doua.

– Bine, acum ce facem? o întrebă.

Shanna schiță un gest cuprinzător, arătând către toată librăria.

– Toate mărfurile de pe măsuțe, blaturi sau fotolii trebuie puse la loc pe rafturi. Se încruntă. Probabil că ar trebui să fac asta chiar eu, din moment ce știu unde-și are locul fiecare.

Pe Kevin începuse să-l scoată din minți latura aceasta independentă și încăpățânată a ei.

– Cred că pot să mă descurc și eu. Am învățat să citesc destul de devreme și secțiunile sunt etichetate destul de clar.

Shanna clipi, remarcându-i tonul, după care oftă.

– Îmi pare rău dacă ți-am vorbit ca și cum aș fi avut o părere rea despre tine sau ceva de genul ăsta. Chiar sunt într-o dispoziție proastă. Dar n-ar trebui să-mi vărs nervii pe tine.

Acum fu rândul lui Kevin să ofteze.

– Nu, eu trebuie să-mi cer scuze. Ai o groază pe cap, nu mai trebuie să te trag și eu la socoteală că vrei să faci lucrurile în felul tău. Uite ce e, îmi dau seama cum e organizată secțiunea pentru copii, așa că ce-ai zice dacă aş începe de-acolo, să mă ocup de cărțile alea? Dacă am vreo nelămurire, te întreb.

Shanna dădu aprobator din cap.

– Mulțumesc. Mi-ai fi de mare ajutor.

Până la zece, reușiseră să pună din nou librăria la punct. Deși multe dintre rafturi, mai ales în secțiunea pentru copii, erau aproape goale, doar cineva care auzise ce se întâmplase și-ar fi dat seama ce se petrecuse acolo. Bree chiar aduse o vază mică, cu margarete viu colorate, de pus pe tejgheaua de la casa de marcat. Shanna pulverizase prin încăpere un lichid ușor parfumat, ca să acopere orice urmă de umezeală din aer, deși lui Kevin nu i se părea că ar fi fost nevoie. Librăria era uscată ca un deșert, țeava spartă fusese înlocuită între timp și toate celelalte fuseseră verificate, să nu mai fie și alte probleme. Instalatorul trimis de unchiul lui se ocupase de tot. Mai mult, din câte înțelesese, toate spațiile comerciale de pe Main Street erau verificate meticulos, ca să fie preîntâmpinate alte probleme.

– Se pare că e totul în regulă acum, îi spuse el.

– Cred că da, confirmă ea, aruncând o ultimă privire în jur. Ochii i se opriră asupra florilor. A fost foarte drăguț din partea lui Bree să aducă astea. Și, Kevin, chiar ai fost salvarea mea în dimineața asta. Mulțumesc că nu ai plecat când m-am purtat ca o pacoste.

El îi zâmbi larg.

– Ar fi trebuit să te porți mult mai rău ca să ajungi la nivelul de pacoste, o asigură el. O sărută scurt pe obraz, se gândi să continue sărutând-o pe gură, după care se retrase, totuși. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva azi.

– E totul în regulă. Trebuie să-ți petreci ziua cu gemenele și cu Davy. Să faceți ceva distractiv!

Ajuns la ușă, Kevin se opri, deși nu-și putea explica de ce nu avea deloc chef să plece. Shanna îi zâmbi jucăuș.

– Încerci să tragi de timp, să nu te duci acasă la copii? îl provocă.

El izbucni în râs.

– În nici un caz. E floare la ureche să stau cu ei.

– Mai vedem noi, răspunse ea, cu serioase îndoieli. Ai avut parte de tratament preferențial ieri, când ai putut să îi trimiți acasă, când erau verzi la față ca niște boboțe de mazăre de la prea multă mâncare. Sună-mă mai târziu, să-mi spui cum ți-e norocul azi.

– Poate că o să-i aduc pe-aici mai bine. Fetele nu au apucat, până la urmă, să ia cartea pe care le-am promis-o ieri.

– Micuțele doamne, răspunse ea, cu o expresie îndurerată întipăririndu-i-se pe față. Exemplarul care le-a plăcut atât de mult a fost distrus de apă. Abia peste câteva zile o să primesc altul.

Simțind că era din nou pe punctul de a izbucni în lacrimi din cauza pierderilor suferite, Kevin se apropie de ea mânat de un impuls și o sărută. Nu voise să fie mai mult decât o alinare, poate o ușoară distragere a atenției. În loc de asta, atingerea buzelor ei dezlănțui ceva adânc în el.

Avea un gust incredibil de dulce. Buzele îi erau atât de catifelate... Mirosea ușor a lăcrămioare, un miros pe care el îl asociase mereu cu ideea de acasă pentru că îi aducea aminte de grădina mamei lui. Iar boarea de răsuflare care îi ieși de pe buze când gurile li se întâlniră îi distruse în mod misterios tot autocontrolul. Se trezi că se afundă în acest sărut, trăgând-o aproape de el, după care își afundă degetele în părul ei.

Doar o bătaie puternică la ușă și un hohot înfundat îl făcu să se desprindă de ea. Se răsuci și dădu cu ochii de Laurie, aflată în cadrul ușii, cu ochii luminați de amuzament, deși în spatele scânteierii de umor părea să fie și o umbră de îngrijorare.

Shanna făcu un pas nesigur în spate, cu o expresie vag năucită. Nu părea să-și dea seama că aveau un oaspete, așa că cel care descuie ușa pentru a o primi pe prietena ei în librărie fu Kevin.

– Ei, ca să vezi, rosti Laurie. Mi se pare că aici situația e sub control. Aproape,

oricum, adăugă ea, aruncând o privire cu subînțeleles către Shanna.

Aceasta clipi, ca trezită din vis, și se uită fix la ea, având acum obraji de un roz aprins și o mină vinovată.

– Ce cauți aici?

– M-ai sunat. Am venit, răspunse lapidar Laurie. Deși măcar una dintre crize pare a fi de domeniul trecutului. Aruncă o privire prin librăria ordonată, după care se întoarce către Kevin, încruntându-se. Totuși, am așa o bănuială că nu am venit degeaba.

– Eu eram pe picior de plecare, îi zise el.

– Nici că ți-ai fi putut alege un moment mai bun, răspunse Laurie.

Kevin nu era deloc de acord cu asta. Ceva îi spunea că ar fi trebuit să iasă pe ușă cu cinci minute mai devreme... înainte de sosirea lui Laurie și în mod clar înainte de sărut.

– Unde e cafeaua? întrebă Laurie, oprindu-se în fața aparatului de cappuccino. N-ar trebui să ai făcută, când deschizi dimineața?

– Am avut alte priorități în dimineața asta, răspunse Shanna, cu o notă defensivă strecurându-i-se în voce.

– Te referi la inundația de ieri și la curățenia de după, sau la bărbatul cu care te pupai de zor când am sosit eu? întrebă Laurie, umplând aparatul cu boabe de cafea și pornind râșnița.

Cu Laurie ocupată cu altceva pentru câteva clipe, Shanna ignoră întrebarea și se duse în cămăruța din spate. O privire rapidă aruncată în oglinda de deasupra chiuvetei îi confirmă că arăta la fel de răvășită și de fâstăcită pe cât se temuse. Acest sărut neașteptat ar fi fost destul de năucitor și în condiții normale. Cu Laurie aici, martoră, era o adevărată catastrofă. Știa că nu avea să poată să îi explice că nu avea nici o importanță. Chiar dacă încerca, prietena ei nu ar fi crezut nici într-o mie de ani că sărutul acela fusese total nevinovat. La naiba, chiar și ea știa că nu avusese nici măcar un dram de nevinovăție. Avusese destulă fierbințeală, că ar fi putut să frigă lejer o friptură.

– Poți să ieși din ascunzătoare acum, îi strigă Laurie, câteva minute mai târziu. Cafeaua e gata.

Shanna îndrăzni să se întoarcă în librărie. O găsi pe Laurie cocoțată în spatele casei de marcat.

– Ar putea fi distractiv să stai aici toată ziua, să te uiți la oamenii care trec pe stradă... îi spuse Shannei.

– Uneori chiar trebuie să mă mai mișc, ba chiar să ajut un client sau altul, îi răspunse Shanna sec.

– Știu asta, rosti exasperată Laurie. Ziceam doar că înțeleg oarecum de ce îți place să stai aici. Ochii i se umplură de scânteieri jucăușe. Și mai e și un anumit bărbat înalt și de vis...

– Kevin?

– Cine altul? Mai sunt și alții ca el la plimbare prin oraș?

– Destul de mulți, sinceră să fiu, deși, având în vedere că tu o să te măriți în curând, nu înțeleg de ce te interesează subiectul.

– Tu ești cea care ar trebui să fie atentă la bărbații ăștia disponibili, îi spuse Laurie. N-o să înșir acum toate motivele. Le-am mai discutat de-atâtea ori.

– Da, așa e, confirmă Shanna.

– Și tu evident ignori toate sfaturile mele înțelepte.

– Ba nu, nu-i cazul, spuse Shanna, exasperată. Înțeleg de ce relația dintre mine și Kevin ar fi...

Încercă să găsească un cuvânt care să descrie exact cât de riscantă ar fi putut fi relația dintre ei.

– Un dezastru, completă Laurie.

– Nu, complicată, insistă Shanna.

– Ai mai vorbit cu Henry în ultima vreme? Întrebă Laurie dintr-odată.

– N-o mai da pe după vișin, bine? zise Shanna printre dinți, iritată de menționarea numelui fostului ei fiu vitreg.

– Încerc. Ceea ce nu înțeleg e de ce asemănările nu te bagă în sperieți. Bărbat cu sufletul rănit, copilăș fără mamă... E un modus operandi, drăguț, și nu este unul bun.

– Kevin nu e deloc ca Greg, spuse ea, cu o siguranță absolută, pentru ceea ce-i părea a fi a suta oară. Fostul ei soț avea probleme grave cu alcoolul. Kevin era doar pierdut în durerea lui, nu într-o sticlă. Și cu Davy e același lucru. Nu e în pericol. E înconjurat de o familie foarte numeroasă, nu de niște bunici rigizi ca soții Hamilton.

– Dar toate instinctele îți spun că el și băiatul lui au nevoie de tine, nu-i așa?

– Poate, recunosc ea. Dar nu mă arunc cu capul înainte cu Kevin, nu așa cum am făcut-o cu Greg. Cu el m-am apropiat emoțional aproape imediat, chiar dacă am așteptat un timp până să ne căsătorim. Cu Kevin nici măcar nu am ieșit la vreo întâlnire romantică. Mai petrecem timpul împreună din când în când, total amical. Și nici el nu e nici pe departe pregătit pentru o relație nouă.

– Atunci cred că mi-am închipuit eu sărutul ăla, când să intru aici, zise Laurie.

– Aia a fost... ceva surprinzător, o anomalie, replică Shanna. Nu avem obiceiul să ne sărutăm.

– Și nu crezi că acum, că ați spart gheața, ca să zic așa, o să se mai repete?

– Nu, nu cred, minți Shanna. Dacă era după ea, mai mult ca sigur avea să se mai întâmple. Dar avea o bănuială că el avea să aibă grijă să nu fie cazul.

– Pentru că a fost atât de îngrozitor? se interesă Laurie, privind-o fix în ochi.

– Nu, bineînțeles că nu.

– Deci se va repeta, rosti decisiv prietena ei. Și ai face bine să găsești o modalitate să gestionezi situația asta înainte să te afunzi atât de mult în relația cu bărbatul ăsta, că o să te îneci.

– Suntem doar prieteni, insistă Shanna, dându-și seama chiar în timp ce rostea

aceste cuvinte că părea la fel de ruptă de realitate ca Susie vorbind despre Mack. Apropo, ce mai face Drew? Cum înaintează planurile de nuntă?

– Drew e bine. Planificarea nunții merge de minune. Jess e o adevărată comoară. Se încruntă la Shanna. Nu mai încerca să schimbi subiectul.

– Încercam să mă interesez și eu de viața ta. De obicei, ești foarte dornică să discuți despre subiectul tău preferat.

– Ei, azi mă simt altruistă. Sunt mai preocupată de tine.

– Nu e cazul, îi răspunse Shanna, răspicat. După cum poți vedea, librăria e din nou în stare bună și viața mea personală este bine mersi. Sarcinile tale au fost îndeplinite.

Laurie păru surprinsă de această respingere.

– Vrei să mă întorc acasă?

Shanna dădu aprobator din cap.

– Îmi place foarte mult să te văd și chiar îmi sunt recunoscătoare că ai lăsat totul baltă ca să vii aici, dar totul e bine și am o grămadă de treabă cu hârtiile pentru asigurare și plasarea unor comenzi noi de marfă.

– Nu poți nici măcar să vii la han cu mine, să luăm prânzul? întrebă Laurie. Dacă tot sunt aici, mă gândeam să discut câteva detalii despre nuntă cu Jess.

Shanna distinse nota de dezamăgire din glasul prietenei ei și își dădu seama cât de incorectă era. Laurie lăsase totul pentru a veni să se asigure că e bine, iar acum ea o expedia înapoi acasă ca și cum venirea ei ar fi fost o pacoste, și nu un gest drăguț.

– Ce-ai zice să facem așa? O sunăm pe Jess, să vedem dacă nu cumva poate veni aici, poate chiar cu ceva de mâncare pentru prânz.

Expresia lui Laurie se însenină.

– Da? O să ai timp?

– Cât timp nu plecăm de aici, da. O să îmi fac.

– Și n-o să te încurc până atunci?

Shanna încercă să formuleze un răspuns diplomat.

– Poate că ai putea să vizitezi celelalte magazine de pe Main Street și să treci în revistă restaurantele de pe Shore Road. O să vrei să le spui oaspeților de la nuntă care-s cele mai bune locuri unde se pot duce cât stau aici. E momentul perfect să te familiarizezi cu orașul. La magazinul cu articole de bucătărie s-ar putea să găsești și câteva dintre instrumentele alea după care ești înnebunită.

Bucătăria lui Laurie era deja un adevărat paradis pentru orice bucătar rafinat, dar asta nu însemna că nu existau și alte ustensile și aparate care i-ar fi putut stârni interesul.

Deși Laurie îi adresă o privire care arăta clar că nu se lăsa păcălită, aceasta dădu din cap în semn de acceptare.

– Ce idee minunată! Mă întorc aici pe la prânz, bine?

– Perfect. O să-i dau un telefon lui Jess, să fac aranjamentele necesare. Traversă încăperea și o îmbrățișă strâns. Mulțumesc că ai bătut drumul până aici. Nu era nevoie, dar mă bucur că ai făcut-o.

– Chiar dacă mi-am băgat nasul în viața ta personală?

– Asta-i datoria oricărei prietene de suflet, îi răspunse Shanna, după care zâmbi larg. Dar asta nu înseamnă că trebuie să-ți urmez sfaturile, totuși.

Laurie scoase un oftat teatral.

– În cazul ăsta, îmi rezerv aici și acum dreptul să-ți spun că eu te-am avertizat.

– S-a consemnat.

Abia după ce Laurie ieși din librărie Shanna reuși să scoată un suspin și își luă telefonul mobil. Sună la numărul de mobil al lui Kevin.

– Orice ai face, să nu cumva să vii aici cu copiii mai târziu, îi spuse.

- Laurie, își dădu el seama imediat. E tot acolo.
 - În momentul de față explorează orașul, dar o să se întoarcă aici la amiază, să discute niște detalii despre nuntă cu Jess.
 - Mulțumesc de avertisment, zise el. E un pic cam prea inchizitorială cu întrebările pe care le pune.
 - Mie-mi spui...
 - Te sun diseară, bine? O să plece până atunci?
 - Da.
 - Shanna? Dintr-odată, tonul lui devenise șovăitor.
 - Ce e?
 - Sărutul... Glasul i se stinse, ca și cum subiectul îl copleșise de cum îl deschisese.
 - A fost un sărut excelent, rosti ea, cu un ton inegal.
 - A fost, consimți el. Dar...
 - Dar probabil că n-ar trebui să se mai întâmple așa ceva între noi, continuă ea înainte ca el să poată să o facă.
- Nu-și spusese că aceasta avea să fie reacția lui? Suspinul lui profund de ușurare când îi auzi cuvintele îi arătă clar că avusese dreptate.
- Problema e că... viața mea e vraște acum, îi explică el. Am o groază de lucruri pe care trebuie să mi le pun în ordine în minte.
 - Crede-mă, înțeleg asta, zise ea. Nici a mea nu e chiar pe linia de plutire.
 - Deci a fost vorba de o abatere singulară, zise el.
 - De acord.

Chiar când rosti aceste cuvinte, dezamăgirea i se răspândi prin corp. Avea să-și

facă griji despre asta altă dată, totuși. Acum avea prea multe probleme, inclusiv să încerce să găsească o modalitate ca Laurie să plece din oraș înainte să dea din nou ochii cu Kevin.

De cum termină convorbirea telefonică cu Shanna, Kevin intră în casă și îi chemă pe Davy și pe gemene.

– Puneți-vă costumele de baie, le spuse el.

– Facem un picnic pe plajă, își dădu cu presupusul Caitlyn, care deja începuse să-și dea jos hainele în căutarea costumului ei de baie întreg, de un albastru intens și cu volănașe.

– Da, le confirmă Kevin. Îl luă pe Davy în brațe și îl duse în camera lui, să-l schimbe în slipul de baie, după care și-l puse și el pe al său.

Apoi adună toate obiectele de care aveau să aibă nevoie – cremă cu protecție solară, o pătură, prosoape de plajă, găletoșe pentru nisip, colaci. Buni intră în holul de la intrare tocmai când Kevin măsoara grămada din ce în ce mai mare de lucruri trebuincioase cu o cută de îngrijorare între ochi.

– Cum de reușeai să ne duci pe toți pe plajă? o întrebă.

– Fiecare dintre voi își ducea singur jucăriile și prosopul, îi reaminti ea. Eu luam pătura și coșul de picnic. Lasă-le pe fete să te ajute.

Când Carrie și Caitlyn coborâră în goană scara interioară, Kevin arătă către obiectele adunate, necesare pentru dus pe plajă.

– Alegeți-vă cu ce vreți să vă jucați, le îndemnă. Și luați și câte un prosop.

Așa rămânea cu coșul de picnic pe care îl pregătise buni, pătura și Davy, care era prea mic pentru a se descurca pe treptele către plajă de unul singur. Buni zâmbi larg, înțelegând cât se putea de clar dilema cu care se confrunta.

– Ce-ar fi să vin eu peste vreo oră cu coșul de picnic? sugeră ea.

– Nu ar fi prea mare deranjul?

– Bineînțeles că nu. Vin să vi-l aduc înainte să mă duc cu mașina la biserică. Îi

adresă o privire de evaluare. Ești sigur că te descurci cu toți trei? Nu o să ai nici o clipă de răgaz, stând cu ochii pe ei în fiecare clipită.

– Te te-ai descurcat cu noi cinci, îi reaminti el.

– Dar voi erați mai mari decâtăștia trei, spuse ea. În afară de Jess, dar până și ea era de-o seamă cu Carrie și Caitlyn la momentul ăla. Și voi toți mă ajutați, supraveghind-o încontinuu.

– O să ne descurcăm, zise el, încrezător.

Era vorba de câteva ore petrecute pe plajă, nu un capăt de țară. După aceea, copiii aveau să doarmă de după-amiază, iar apoi sora lui și Trace aveau să se întoarcă și acest coșmar al supravegherii copiilor avea să ia sfârșit. Nu că nu le-ar fi iubit pe Caitlyn și Carrie, le adora. Dar, în ciuda a ce îi spusese Shannei, fusese depășit de situație încă de la începutul șederii lor la el.

O oră mai târziu, avea și alte dovezi clare că sarcina asumată era peste puterile lui. Era aproape îngropat în nisip și imobilizat grație planului prostesc pe care-l pusese la punct să îi țină ocupați pe cei trei micuți până ce buni avea să aducă bucatele pentru prânz. Lui Carrie și lui Caitlyn le plăcuse la nebunie ideea de a turna nenumărate gălețușe cu nisip peste el. Gălețelele lui Davy abia dacă erau pline până la jumătate, dar acesta le urmasse exemplul.

– Acum e timpul să mă dezgropați, le spuse.

Carrie și Caitlyn se mulțumiră să chicotească și vărsară în continuare nisip pe el.

– E prea distractiv, unchiule Kevin, zise Carrie. Când o să adunăm nisip îndeajuns, putem să construim un castel pe tine. O să fie cel mai mare castel din toată lumea.

– Nu e o idee bună, răspunse el, încercând să îndepărteze nisipul de peste picioarele sale mișcându-le. Dar era prea greu. Încercă să-și clintească brațele, dar fără succes. Data viitoare, dacă avea să fie într-atât de idiot să propună așa ceva o a doua oară, avea să aibă grijă să-și mențină brațele libere.

Chiar atunci auzi hohote de râs din spatele lui și întoarse capul, dând cu ochii de Abby, care îl privea cu un amuzament pe care abia dacă reușea să și-l țină sub control. Ținând în mână coșul de picnic, Trace era în spatele ei, iar el nici măcar

nu încerca să-și ascundă rânjetul stârnit de situația în care se afla Kevin.

– Cam mare încurcătura în care te afli, comentă Abby, cu ochii scăpărând.

– Mami! țipă Caitlyn și o zbughi către Abby, urmată îndeaproape de Carrie. Davy porni și el cu pași legănați după ele și îi întinse brațele lui Trace, care puse jos coșul de picnic pentru a-l lua în brațe.

– Credeți că unul dintre voi ar putea să mă scoată de aici? întrebă Kevin, iritabil. Sau vă distrați prea tare?

– Distracția e destul de copleșitoare, spuse Abby.

Kevin se uită urât la Trace.

– Adică eu vă fac o favoare și asta-i mulțumirea pe care o primesc?

– Hei, nu eu te-am îngropat în nisip, răspunse Trace. Și să nu-mi spui că cei mici au făcut asta de capul lor.

– A fost ideea mea, bine? recunosc el.

– Și ce-ai fi făcut dacă nu am fi venit noi? întrebă Abby, curioasă. Sau dacă vreunul dintre copii s-ar fi hotărât să se aventureze în apă, să înoate puțin chiar dacă tu îi interziceai?

– Chiar de asta mă ocupam acum, insistă el. Urmau să mă dezgroape. Și știu care sunt regulile de intrat în apă, nu-i așa, fetelor? Nu e voie decât dacă sunteți cu un adult.

Caitlyn, trădătoarea mică, răspunse:

– Dar ești cu noi, unchiule Kevin.

– Iată și demonstrația, spuse Abby. În plus, eu parcă am auzit că aveau planuri mari, să construiască un castel peste tine... Tata ar fi așa de mândru să afle!

Greutatea grămezii de nisip adunate peste el începea să îi dea o senzație de claustrofobie. Îl fixă pe viitorul său cumnat cu o privire aspră, din moment ce sora lui clar nu era interesată să îi sară în ajutor.

– Mi-ar prinde bine ceva ajutor acum, spuse el.

Trace rânji, amuzat, și îl puse pe Davy pe nisip.

– Bine, copii, haideți să îl dezgropăm pe unchiul Kevin din nisip. Și după aceea putem să facem picnic.

– Facem picnicul acum! rosti Carrie, începând să sară de bucurie.

– Nu, nu până ce unchiul Kevin nu poate să stea și el cu noi, spuse ferm Trace.

– Am putea să-i dăm noi mâncare direct în gură, propuse Caitlyn, cu o expresie meditativă.

– Începeți să-l dezgropați, acum! rosti Trace, mai ferm.

Toți cei trei copii începură să ia cu găletușele din nisipul care acoperea corpul lui Kevin, aruncându-l în lături. Păru să dureze mai mult să îl îndepărteze decât să îl toarne pentru a-l acoperi. În cele din urmă, Kevin mișcă picioarele pentru a se elibera de ultimul strat și se ridică drept.

– Din moment ce mi-au sosit întăriri, intru să înot puțin, ca să mă curăț de restul de nisip, îi spuse surorii sale.

– Poate că nu a fost o idee așa grozavă să-l lăsăm să se ocupe de copii, rosti Abby, cu o umbră de îngrijorare în privire.

Kevin sesiză scăpărarea din ochii lui Trace când întâlni privirea lui Abby.

– Zău? Regreți ultimele zile pe care le-am petrecut singuri?

– Nu, dar...

– Fetele sunt tefere, sublinie Trace. Kevin e încă în toate mințile, ceea ce înseamnă că e o dădăcă excelentă, dacă e să mă întrebi pe mine. De fapt, în secunda asta, e un candidat foarte bun pentru sanctificare, din punctul meu de vedere. Îi adresă lui Abby o privire galeșă. Știi ce zic?

Abby roși.

– Cred că ar trebui să apelăm din nou la el peste vreo câteva săptămâni, zise

Trace, privind-o în continuare în ochi pe logodnica lui. Ce zici?

Abby făcu un pas spre el.

– Poate, murmură aceasta, ridicându-și chipul către al lui pentru un sărut.

Kevin scoase un geamăt, nu doar pentru că ideea de a rămâne din nou cu copiii îi dădea o ușoară stare de greață, ci pentru că vederea pasiunii care se stârnise între cei doi îi aduse aminte un pic cam tăios de ce simțise când o sărutase pe Shanna, mai devreme. Iar apoi îi spusese, ca un netot, că așa ceva n-ar trebui să se mai întâmple. Oare ce fusese în mintea lui?

Probabil că tocmai sărutul acela fusese o greșeală, își aminti cu un efort conștient.

Ceea ce era și mai rău, însă, era că ea fusese de acord cu el.

Totuși, în clipa de față nu-și putea închipui de ce vreunul dintre ei crezuse că ceva ce le oferise atâta plăcere ar fi putut să fie vreodată o greșeală.

capitolul 12

Mick era în aer, undeva deasupra Kansasului, când își dădu seama că nici nu încercase să ia legătura cu Megan să îi spună că fusese chemat la Seattle la o altă urgență. În orice altă săptămână, nu ar fi fost nici o problemă să o anunțe când ajungea în locul respectiv, dar chiar în momentul acesta ea ajungea la aeroportul din Baltimore pentru câteva zile în Chesapeake Shores. Și nu avea să fie nimeni acolo, să o întâmpine. Era un adevărat dezastru. Megan sigur avea să exagereze acest incident.

Luă telefonul special pentru perioada de zbor, își introduse datele cardului de credit și formă numărul ei de mobil. Spre maxima lui frustrare, apelul fu redirecționat imediat către căsuța vocală.

– Meggie, eu sunt. Am fost chemat la Seattle aseară târziu și m-am îmbarcat în primul avion în care am găsit loc de dimineață. Știu că ar fi trebuit să te sun imediat, dar era târziu și apoi... cu toată graba de dimineață, nu mi-a mai trecut prin cap până acum. Îmi pare foarte rău. Dacă primești mesajul ăsta cât ești încă la aeroport, ce-ar fi să verifici dacă nu găsești loc spre Seattle, să petrecem ceva împreună aici? Ți-ar plăcea la nebunie orașul. Să-mi spui dacă te hotărăști să procedezi așa. Dacă nu, o să te sun când ajung la hotel. Ar trebui să aterizez în vreo două ore.

Închise, crispându-se. Avea să facă o criză de nervi și era total de înțeleș. Următorul apel fu către Kevin.

– Tată, credeam că ești în drum spre Seattle, spuse Kevin.

– Sunt, dar tocmai mi-am amintit ceva și am nevoie de ajutorul tău, bine?

– Sigur, ce pot să fac să te ajut?

– Mama ta trebuie să ajungă cu avionul de la New York. Trebuie să te duci la aeroport să o iei cu mașina sau să o ajuți să-și ia un bilet către Coasta de Vest, în funcție de ce vrea.

– Ai uitat că urma să vină mama?

După ton, era clar că nu îi venea să creadă și că era chiar un pic amuzat de încurcătura în care Mick evident se afla.

– Nu am uitat efectiv, preciză Mick, pe un ton defensiv. Pur și simplu mi s-au suprapus niște lucruri, multe lucruri.

– O, Doamne, o să fie furioasă la culme, murmură Kevin.

– Nu crezi că eu știu asta? zise el, iritat. Și tocmai de aceea trebuie să te urci imediat în mașină și să pleci spre aeroport.

– De ce eu? Abby e mult mai aproape. De la biroul ei face o jumătate de oră până la aeroport.

– Așa e, recunosc Mick. Dar dacă te duci tu, simplul fapt că o să te vadă o să-i distragă maică-tii atenția de la cât de furioasă e pe mine.

– Tată, știi cum stau lucrurile cu mine și cu ea, începu Kevin.

Mick îl întrerupse.

– Și mai știu și că va trebui să treci peste asta. Ia-l pe Davy cu tine. Prefă-te că ai venit pentru el. O să-i placă să vadă avioanele aterizând și decolând și să fie acolo ca să o întâmpine pe bunică-sa.

Kevin scoase un oftat din adâncul sufletului.

– La ce oră trebuie să ajungă avionul mamei?

– Ora e notată pe un carnetel, lângă telefonul din biroul meu, dar sigur nu ai mult timp la dispoziție. Vezi detaliile pe care le-am notat eu acolo, ia-l pe Davy și duceți-vă.

– Îți dai seama că acum sunt două persoane supărate pe tine, și eu, și mama?

– Pierzi vremea! Poți să ții mai târziu la mine, bine?

– Crede-mă, o să-ți accept oferta asta, zise Kevin, închizându-i telefonul în nas.

Mick se lăsă pe spătarul scaunului său și închise ochii, încercând să-și închipuie reacția lui Megan când avea să ajungă la aeroport și nu avea să îl vadă așteptându-o la terminal. Dacă fiul lui nu avea să fie acolo în locul lui, poate că avea să se întoarcă pe loc și să plece înapoi la New York. Poate că nu avea să mai vină niciodată în Chesapeake Shores. Orice reacție era posibilă. Imprevizibilitatea lui Megan era unul din lucrurile pe care le iubea la ea, dar nu se manifesta mereu în favoarea lui.

Bineînțeles, putea să încerce să îi spună că încurcătura asta era doar vina ei. Dacă ar fi locuit în Chesapeake Shores, unde îi era locul, ar fi știut de călătoria aceasta imediat ce aflase și el de ea și ar fi putut să fie pe locul de lângă el, sorbind dintr-un Bloody Mary și urmărind un film de acțiune. Da, asta era strategia pe care trebuia să o adopte.

Și-apoi să se ferească repede, când ea avea să încerce să îi dea un pumn în nas.

Kevin îi ținea strâns mânuța lui Davy pe terminalul aglomerat și stătea cu ochii în patru după mama lui. Din informațiile pe care le găsisese în biroului lui Mick, Megan ar fi trebuit să iasă pe poartă din moment în moment. Din ce scria pe panoul de sosiri, avionul ei aterizase de cinci minute, ceea ce însemna că probabil nici nu ajunsese la poartă încă.

– Bun’ca, articulă Davy.

Exersase rostirea acestui cuvânt de când Kevin îi explicase cu cine trebuiau să se întâlnească la aeroport. Aparent plictisit să se uite la o mare de picioare, își ridică brațele. Kevin îl ridică în așa fel încât să poată vedea.

– Bun’ca! strigă el entuziasmat, arătând cu degetul.

Și, într-adevăr, ea era, mergând spre ei cu un zâmbet ezitant pe chip.

– Ce surpriză! rosti ea, punându-și bagajul de mână jos pentru a-l lua pe Davy, care practic se zbătea în brațele lui Kevin să ajungă la ea. Unde e tatăl tău?

Kevin nu voia să fie el cel care să-i dea vestea cea proastă. În loc de asta, îi spuse:

– Zicea că ți-a lăsat un mesaj vocal pe telefon. Poate că ar trebui să îl ascuți.

Megan se încruntă, dar băgă mâna în buzunar, își porni telefonul, după care își ascultă mesajele. Apoi apăsă pe butonul de încheiere a conexiunii și închise clapa aparatului.

– Ei, mesajul ăla îmi pare cunoscut de undeva.

– Mamă, chiar a fost ceva ce a intervenit în ultimul moment, spuse Kevin, surprins de impulsul pe care-l simțea de a-și apăra tatăl. Am auzit telefonul sunând aseară foarte târziu, mult prea târziu ca să mai poată să te sune, și a plecat de acasă înainte să se facă lumină. Plecase deja când m-am trezit eu, la șase, să ies la alergat.

– Avionul meu a decolat pe la zece și ceva de dimineață. Mesajul arată că nu a sunat decât pe la aproape unsprezece, după ce eu eram deja în aer.

Kevin putea vedea cât de furioasă era și aproape că putea să o înțeleagă. Pentru prima oară, își dădu seama de câte ori mama lui fusese pe locul doi când cine știe ce criză îi dăduse peste cap programul lui Mick în ultimul moment.

– Zicea ceva să te duci și tu la Seattle, după el, spuse Kevin. Am verificat și în două ore pleacă un avion într-acolo și mai sunt locuri.

Megan dădu negativ din cap imediat, cu maxilarul împins ușor în față, formând un contur plin de încăpățănare care îi era mult prea cunoscut.

– O să vin cu tine, dacă nu te superi. Dacă tot sunt aici, mi-ar plăcea să petrec ceva timp cu Davy și cu gemenele. Măine o să iau avionul înapoi spre New York.

Kevin se crispă. El primise instrucțiuni să o ajute să plece spre Seattle sau să o țină aici. Se părea că mama lui nu era dispusă să coopereze cu nici unul dintre aceste planuri. Ce surpriză monumentală!

– Nu aștepți să se întoarcă tata? întrebă el.

Privirea ei cruntă fu un răspuns suficient de grăitor. Kevin îi luă geanta.

– Mai ai și alte bagaje?

Megan dădu negativ din cap, după care își concentră atenția asupra lui Davy,

care scotea exclamații entuziasmate la tot ce vedea în drumul către parcare acoperită.

– Am o senzație că micuțul ăsta o să ajungă ziarist cândva, spuse Megan cu un hohot în timp ce îl instala în scaunul de mașină cu o pricepere surprinzătoare, de persoană care avea experiență în domeniu. Are un simț de observație foarte dezvoltat.

Kevin hohoti amuzat.

– E și ăsta un mod de a vedea lucrurile. Mie mi se pare că turuie ca o moară stricăță.

– Prezentator, atunci, spuse ea, urcându-se în SUV-ul lui Mick. Se întoarse către Kevin, privindu-l cu afecțiune. Mă bucur că Mick te-a trimis pe tine în locul lui.

– Asta a fost o manevră vicleană din partea tatei, recunosc el. Spera că prezența mea avea să-ți distragă atenția, ca să nu mai fii atât de supărată pe el.

– Ei bine, asta nu i-a reușit, spuse ea. Pot să fiu supărată foc pe el și, în același timp, fericită să te văd. Măcar o să avem ceva timp să stăm de vorbă.

– Mamă, nu, răspunse el, dispoziția întunecându-i-se imediat. Hai să nu mai discutăm despre lucrurile de odinioară.

– Nu voiam să pomenesc nimic despre trecut. Voiam doar să te întreb ce mai faci. Am auzit că ai cumpărat un vas de pescuit.

Kevin dădu din cap, în semn de recunoaștere.

– Ți-ai luat autorizația de căpitan?

– Nu, mai am câteva ore până pot să obțin brevetul.

Megan se lăsă pe spătar, cu ochii închiși.

– Îmi aduc aminte cât de mult îți plăcea să pescuiești, rosti, cu o expresie nostalgică. Nu conta cât de mici sau de mari erau peștii, erai atât de entuziasmat când îi scoteai de apă! Se uită la el, cu un zâmbet pe față. Și-apoi voiai să îi arunci înapoi. O fire așa miloasă nu e o calitate prea bună pentru cineva care-și

câștigă traiul organizând excursii de pescuit.

Kevin oftă la auzul acestei remarci.

– Mie-mi spui!

Nu era prima oară când se gândise că poate nu era atât de potrivit pentru această nouă profesie pe cât preconizase Jess. Pornise în această direcție doar pentru că nu reușise să-i vină în minte o alternativă acceptabilă.

– Știi ce profesie am crezut dintotdeauna că o să ai? rosti Megan.

Curios, Kevin dădu negativ din cap. Nu-și putea închipui că mama lui ar fi știut măcar vag ce fel de bărbat devenise. Avea șaisprezece ani când plecase ea, cu un an mai mic decât Abby și la ani-lumină de a avea vreun fel de direcție în viață.

– Credeam că o să-i mergi pe urme unchiului tău Thomas, continuă mama lui. Eram atât de sigură că o să devii un activist pentru mediu, să te străduiești să protejezi golful Chesapeake sau alt ecosistem fragil, aflat în pericol.

Chiar când ea rosti aceste cuvinte, Kevin simți o tulburare stranie de entuziasm.

– Vorbeam despre asta pe vremuri, nu-i așa?

Megan dădu afirmativ din cap.

– Ori de câte ori Thomas venea să petreacă sărbătorile cu noi, îl băteau la cap cu o mie și una de întrebări. Îi aruncă o privire piezișă. Poate ar trebui să stai de vorbă cu el și acum, să vezi cu ce se mai ocupă în ultima vreme. Te-ai mai văzut cu el în ultima vreme?

Kevin dădu din cap, semn că nu.

– Știi cum stau lucrurile între el și tata.

– Dar mai știu și cât de convingătoare poate fi Nell. Ea vrea să-i vadă împăcându-se, așa că, mai devreme sau mai târziu, asta tot o să se întâmple, și nu mă refer la cele câteva cuvinte politicoase pe care și le adresează unul altuia de sărbători. Ridică din umeri. Nu ai nevoie de permisiunea lui Mick ca să te vezi cu unchiul tău.

Văzându-l pe Kevin încruntându-se, Megan spuse imediat:

– Nu încerc să-ți spun ce să faci.

– Nu, știu asta. Mă gândesc doar cum ar reacționa tata dacă m-aș transforma într-unul dintre iubitorii de natură idealști pe care-i privește cu atâta dispreț.

Chiar rostind aceste cuvinte, schiță un zâmbet larg. Mick ar fi fost scandalizat, mai ales dacă ar fi crezut că fratele lui îl influențase pe Kevin să-și unească forțele cu inamicul.

– Cred că îl subestimezi pe taică-tău. Poate că Mick nu era activist, cum era Thomas, dar îi pasă de soarta golfului. A făcut o mulțime de compromisuri când a clădit Chesapeake Shores – poate nu destule pentru a fi pe placul fratelui său, dar destule cât să schimbe simțitor situația. Să știi că respectă activitatea lui Thomas.

– Zău? De-asta nu-și vorbesc?

– Pentru că pot să se împungă mai rapid decât poate să atace un șarpe cu clopoței. O fac fără să vrea, când încăpățânarea iese la iveală.

Kevin izbucni în râs, gândindu-se câte discuții ridicol de triviale din familia lor se metamorfozaseră în conflicte de proporții extrem de rapid.

– S-ar putea să ai dreptate în privința asta. În mod clar e vorba de moștenirea genetică.

– Din păcate, e vorba de ceva ce am și eu în ADN, recunosc Megan, cu un regret evident. Chiar și fără să am genele familiei O'Brien.

– Asta s-a întâmplat cu tine și cu tata, nu? întrebă el, înțelegând dintr-odată. V-ați certat, după care amândoi ați refuzat să dați înapoi.

Megan dădu afirmativ din cap.

– Nu că nu am fi făcut greșeli amândoi, dar au fost în mod clar agravate de adrenalina furiei și o încăpățânare în formă pură.

– Să nu mai faci asta, mamă, rosti Kevin, surprinzându-se pe sine cu această

încercare de a face pe mediatorul. Știu că ce a făcut tata azi a fost o greșeală, dar vrea să fiți din nou împreună mai mult decât orice pe lumea asta. Mie, unuia, mi-a fost greu să accept asta, dar știu clar că e adevărat.

– Și totuși, el e în Seattle și eu sunt aici, rosti ea încet.

– Ai putea să te duci și tu acolo, sugeră el cu blândețe. Sau, măcar, stai aici până se întoarce. Nu-i agrava greșeala făcând și tu una.

Megan îi întâlnește privirea, cu bărbia încordată, după care scoase un oftat.

– Mă mai gândesc.

Kevin își întoarce capul, ca ea să nu îi vadă zâmbetul satisfăcut. Misiune îndeplinită! Mai mult de atât, mama lui îi dăduse multe subiecte de gândire în legătură cu viitorul lui.

Sâmbăta era cea mai aglomerată zi pentru Shanna, la librărie. Din fericire, izbutise să primească un transport nou de cărți vineri, iar rafturile erau din nou pline.

Astăzi nu avusese parte de intervale de acalmie, nu apucase să dea o fugă la Sally's să mănânce un sandwich pe grabă, nici măcar să dea telefon pentru a comanda ceva și mai apoi să se ducă să-și ia mâncarea.

Când Kevin intră pe ușă, pe la trei după-amiaza, fu atât de ușurată să-l vadă, că aproape își petrecu brațele pe după gâtul lui.

– Dacă-mi iei și mie un sandwich de la Sally's, o să te iubesc veșnic, îi spuse ea, abia înregistrând expresia speriată pe care o declanșaseră cuvintele ei. Nu m-am gândit să-mi iau ceva de mâncare la mine azi. Uit mereu că zilele de sâmbătă sunt prea aglomerate ca să apuc să ies chiar și cinci minute. Sunt lihnită de foame.

Kevin scoase o pungă de hârtie albă foarte familiară de la spate.

– Ton cu pâine de secară, chipsuri și un suc fără zahăr, îi spuse el.

Acum, Shanna îl cuprinse efectiv în brațe.

– Ești un înger!

Auzind una ca asta, Kevin ridică dintr-o sprânceană.

– Nicidecum. Am trecut pe lângă librărie mai devreme și am văzut clar că erai atacată din toate părțile, așa că am dedus că nu ai avea timp să mănânci de prânz decât dacă mâncarea ar apărea ca prin magie în mâinile tale.

– Chiar îmi place magia, spuse ea, desfăcând punga cu mișcări febrile. Luă o mușcătură din sendvișul gros și suspină ca și cum ar fi fost cine știe ce preparat rafinat. Ai luat ceva și pentru tine?

– Eu am mâncat mai devreme, acasă. Ezită o clipă, după care adăugă: E mama aici.

Mâinile ei încremeniră și ochii ei îi căutară pe ai lui.

– Nu pari prea fericit de asta.

– Avem problemele noastre, recunosc el. Dar, de fapt, ziua de azi a fost chiar în regulă. Mi-a pomenit o idee care nu mi-a mai ieșit din cap, oricât am încercat să o alung.

– Ce idee?

Pentru că părea mai entuziasmat decât îl văzuse ea vreodată, Shanna puse sendvișul deoparte pentru a-l asculta.

– Despre ce ar trebui să fac cu viața mea.

Shanna se uită întrebător la el.

– Parcă făceai cursuri să-ți iei brevetul de căpitan ca să poți să organizezi excursii la pescuit.

– Țsta era planul, confirmă el. Dar mama mi-a adus aminte că mereu aruncam înapoi în mare peștii pe care îi prindeam.

– Am înțeles, intonă ea încet. Ceea ce înseamnă că...?

– Că s-ar putea să nu ajung cel mai bun căpitan de vas de pescuit, răspunse el, cu

o sclipire în ochi. De obicei, pescarii preferă să-și ducă prada acasă. S-ar putea să nu le placă un căpitan care le înșfacă peștii din mâini ca să îi arunce înapoi.

– Aha, zise ea, începând să înțeleagă. Dar ți-a oferit în loc o sămânță de idee care ți-a încolțit în minte.

– Așa e. Știai că unchiul meu Thomas e ecologist?

– Bineînțeles. Numele lui e menționat cam în fiecare articol pe care-l citesc despre ce se întâmplă cu golful.

– Mama crede că ar trebui să stau de vorbă cu el.

Din nou, Shanna văzu o lumină plină de entuziasm în ochii lui. În mod clar nu fusese acolo când vorbise despre pescuit.

– Dar tu ce părere ai? întrebă ea, precaută.

– Că are dreptate. Trebuie să recunosc că mă irită un pic că mă cunoaște atât de bine, dar n-o să trec cu vederea această idee doar pentru că fost pomenită de ea. Ai pe-aici cărți despre golf? Nu ghiduri turistice, ci lucrări mai serioase?

– Bineînțeles, răspunse ea, uitând cu totul de sendviș și se duse către raftul respectiv. Kevin o urmă. Uite aici câteva, spuse, înmânându-i două volume cu multe ilustrații. M-am uitat prin ele și cred că sunt cele mai complete. Bătu cu degetul pe coperta cărții de sus. Și sunt o groază de citate din spusele unchiului tău în cartea asta. E menționat și în introducere de autor.

– Perfect, le cumpăr, zise Kevin, punându-le lângă casa de marcat, după care trase un al doilea taburet lângă masă.

Shanna se așeză din nou, luă încă o gură din sendviș și începu să mestece încet.

– Știi ceva? rosti ea într-un final. S-ar putea să fie interesant să-l invit pe unchiul tău să țină o cuvântare aici cândva. Chiar voiam să organizez așa ceva. Aș putea să-l întreb de cărți recomandă și să am un stoc suficient de exemplare, iar el ar putea să stimuleze oamenii să lupte pentru salvarea golfului.

– E o idee grozavă! răspunse Kevin cu entuziasm. Vrei să-l întreb eu din partea ta?

– Dacă ai de gând să vorbești oricum cu el, chiar te rog, spuse ea, plăcându-i din ce în ce mai mult ideea. Sâmbăta e nebunie aici, dar poate într-o vineri seara, suficient de târziu ca turiștii de weekend să vină și ei. Aș putea avea vin și brânzeturi sau să aranjez cu Jess să aducă niște platouri cu ceva ușor.

– Eu aș veni la un asemenea eveniment, interveni un client, apropiindu-se din spatele librăriei, unde din câte se părea descoperise un raft de romane SF broșate.

– Și eu, rosti o femeie, care aștepta la casa de marcat.

Shanna se duse să se ocupe de ei, după care se întoarse la Kevin.

– Ar putea fi o chestie foarte bună. Cred că mai mulți oameni decât știm noi sunt interesați de salvarea golfului, dar poate că nu știu ce pot să facă. Sper că unchiul tău o să accepte să vină. Un asemenea eveniment nu ar fi bun doar pentru stimularea vânzărilor, ci ar fi un lucru pozitiv pentru comunitate.

– O să vină, rosti sigur pe el Kevin, după care îi zâmbi cu gura până la urechi. Chiar și numai pentru a-l călca pe bătăture pe tata, că ține o cuvântare aici, în orașul lui Mick.

– Credeam că au construit orașul acesta împreună. El nu locuiește aici?

Kevin dădu negativ din cap.

– Nu, locuiește în Annapolis. A jurat să nu mai pună piciorul în oraș după ce el și tata s-au certat despre fiecare copac în parte pe care tata l-a tăiat când construia aici. Ironia sorții face că, datorită unchiului meu, Chesapeake Shores e probabil cea mai ecologică așezare din zonă. Doar că Thomas e convins că tata ar fi putut să facă mai multe.

– În conflictul ăsta, nici unul dintre ei n-o să fie sută la sută mulțumit, își dădu cu presupusul Shanna.

– Nu și dacă faci parte din familia O'Brien, oricum, răspunse Kevin.

– Tu ce părere ai despre chestiunea asta?

– Pot să înțeleg ambele poziții, recunosc el. Dar înclin mai degrabă către

punctul de vedere al unchiului meu.

– Ceea ce înseamnă că să lucrezi cu el s-ar putea să ți se potrivească de minune, concluzionă ea.

Kevin dădu din cap, în semn de acceptare.

– Încep să cred că așa ar putea să stea lucrurile.

Shanna se uită în ochii lui.

– Ceea ce ar transforma vasul pe care l-ai cumpărat într-o jucărie foarte scumpă?

Kevin negă dând din cap.

– Ce loc mai bun pentru studierea golfului decât un vas plasat în larg?

Pentru prima oară de când îl știa, Shanna remarcă în ochii lui Kevin o energie revitalizată și ambiție. Asta o atrase într-un mod cu totul nou. Dacă mai înainte considerase că era catastrofic pentru ea, Kevin de acum era mai mult decât pur și simplu seducător. Era aproape irezistibil.

Luni dimineață la prima oră, Kevin îl lăsa pe Davy la Abby, care lucra de acasă în această zi, și se duse la Annapolis, la biroul unchiului său, bucuros că luase mașina lui hibrid, de mici dimensiuni, nu SUV-ul cu consum astronomic al tatălui său. Altfel, Thomas ar fi început întâlnirea lor cu o predică despre impactul pe care îl avea asupra mediului înconjurător.

După ce citise cărțile pe care le cumpărase de la Shanna, Kevin era mai fascinat ca oricând despre a intra în lupta de a proteja golful Chesapeake și ecosistemul său delicat. Această cale îi dădea o stare de bine pe care cea cu vasul de pescuit nu i-o conferise niciodată.

Sediul Ligii de Conservare Chesapeake se afla în ceea ce fusese cândva un depozit dărăpănat de pe malul râului Severn. Exteriorul fusese renovat cu țigle de vinil cenușii, iar interiorul fusese compartimentat în birouri, dar scopul original al clădirii era evident. Kevin își zise că, cel mai probabil, pe Mick îl iritau lucrările de renovare modeste și pe bucăți ori de câte ori intra în clădire, asta presupunând că venea vreodată pe aici.

Kevin întrebă de unchiul lui și fu îndrumat afară, pe un doc. Îl găsi pe Thomas la bordul unui vas care părea că în câteva zile avea să se scufunde pe fundul râului. În mare parte, părea ținut pe linia de plutire de stratul generos de rugină. Parcă pentru a contribui la impresia de paragină, unchiul lui demontase motorul pe o bucată de pânză murdară și îl cerceta concentrat.

– Presupun că știi cum să-l asamblezi la loc, spuse Kevin, sărind la bord.

– Bineînțeles că știu, răspunse Thomas, zâmbindu-i larg și ridicându-și ochii la el. Era cel mai mic dintre cei trei frați O'Brien, nici nu împlinise cincizeci de ani. Pielea îi era bronzată și tăbăcită de vânt, părul cârlionțat și nisipiu, cum fusese al lui Nell, nu negru ca al lui Mick, și fără nici un singur fir alb. Ochii lui aveau aceeași nuanță intensă de albastru ca și ai restului membrilor familiei. Părea mai tânăr decât vârsta lui.

Făcu un semn către motor.

– Bineînțeles, reasamblarea e cu totul altceva decât să-l repar.

Kevin se ghemui lângă el.

– Care-i problema?

– Bătrânețea.

– Mie mi se pare că asta afectează nu doar motorul, rosti Kevin, privind cu subînțeles vasul ca întreg.

– Da, am prevăzut în bugetul pentru anul viitor fonduri pentru înlocuire. Între timp, încerc să o mai ajut pe bătrânica asta.

– S-ar putea să am eu o soluție, spuse Kevin.

Thomas își ridică privirea perplexă de la motor și îl studie pe Kevin.

– Poftim?

– Tocmai am cumpărat un vas de pescuit, acum câteva săptămâni. Va trebui să te uiți un pic la el, dar sunt convins că poate fi echipat pentru operațiunile de care ai tu nevoie.

Acum în mod clar beneficia de toată atenția unchiului său.

– Vrei să ne dai vasul tău?

Kevin dădu aprobator din cap.

– Și cu mine la pachet. Asta dacă crezi că aş putea să vă ajut în vreun fel.

Thomas își șterse uleiul de pe mâini cu o cârpă veche și se ridică în picioare.

– Hai să mergem înăuntru să discutăm. E prea cald aici și vreau să fiu sigur că nu am halucinații.

Kevin zâmbi larg, amuzat de reacția lui.

– Te-am luat prin surprindere, nu?

– Nu chiar, răspunse unchiul lui. Chiar mă întrebam de ce dracu' îți ia atâta vreme să îți dai seama. Și acum, că pare să-ți fi venit ideea cea bună, ce părere are Mick despre asta?

– Tata e plecat din oraș. Nu știe nimic încă.

Thomas dădu intrigat din cap.

– Chestia asta devine din ce în ce mai interesantă, îi spuse, conducându-l înăuntru și umplând două pahare cu ceai rece. Îi întinse unul lui Kevin, după care împinse hârtiile care erau pe singurul scaun pentru vizitatori din biroul lui. Ia loc și spune-mi tot.

Kevin îl puse la curent cu revelația pe care o avusese în weekend, grație mamei lui.

– Nu te interesează chestia asta doar pentru că o să-l enerveze pe Mick?

– Știi bine că nu e cazul. Mama mi-a adus aminte de cum te tot băteam la cap cu tot felul de întrebări când eram mic. Cumva, interesul mi-a fost deviat de cariera de medic, apoi de lucrul în armată, dar cred că în sfârșit a venit momentul potrivit pentru asta. Trebuie să fac ceva nou, ceva care să mă provoace și, mai presus de orice, să fac ceva cu adevărat important.

– Din punctul meu de vedere, puține sunt lucrurile mai importante decât munca noastră, răspunse Thomas. Viitorul nostru depinde de ce facem aici și în restul țării ca să ne protejăm resursele naturale.

– Înțeleg asta, spuse Kevin. Singura mea întrebare e dacă mă pot face util aici.

– Dacă poți să conduci vasul pe care ai zis că ești dispus să îl pui la bătaie, pot să te învăț eu tot restul lucrurilor pe care trebuie să le știi. Îi adresă o privire atentă. Ai avut note de trecere la biologie?

– Da.

– La chimie? La zoologie?

– Și la alte științe pe lângă ele, îi răspunse Kevin.

– Atunci o să te integrezi perfect, spuse Thomas. Salariul e foarte mic, dar o să-ți plătim și ceva pentru vas, plus că o să ne ocupăm și de costurile cu carburantul.

– E de-ajuns pentru mine, spuse Kevin.

În momentul de față, singurul lucru care îl interesa era că avea senzația că ceea ce făcea era bine. În ultimele luni, foarte puține lucruri îi treziseră această stare de bine. Asta și... sărutul cu Shanna.

capitolul 13

Înainte de a pleca de la sediul organizației unchiului său, Kevin făcu cunoștință cu cei mai mulți dintre ceilalți oameni de știință și angajați de acolo. Erau surprinzător de puțini, având în vedere sarcina imensă pe care încercau să o ducă la capăt. De asemenea, reuși să îl convingă pe Thomas să vină să țină o cuvântare la librăria Shannei.

– Pune-o să mă sune și o să punem la punct detaliile, îi spuse lui Kevin, după care îi adresă o privire pătrunzătoare. Femeia asta înseamnă ceva pentru tine? Pare că...

– De-abia dacă o cunosc, zise Kevin, din obișnuință.

Thomas scoase un hohot scurt.

– Când vine vorba de atracție, timpul nu e chiar așa un factor important. Când Kevin dădu să răspundă, unchiul lui dădu din mână, oprindu-l. Lasă-mă cu protestele. O să văd eu ce se întâmplă între voi când o să vin acolo, să țin cuvântarea asta.

Pentru prima oară de când Shanna sugerase să îl invite pe unchiul lui să spună câteva cuvinte la librărie, Kevin începea să vadă asta ca pe o idee proastă. Thomas fusese căsătorit de două ori și divorțase tot de atâtea. Ironia sorții era că ambele soții îl părăsiseră pentru că, la fel ca și Mick, de fapt el fusese căsătorit cu munca lui.

Totuși, deși avusese probleme să mențină o relație, Thomas chiar iubea femeile. Intuiția sa era foarte precisă. Putea să le interpreteze comportamentul și intențiile într-un mod în care Kevin era absolut sigur că el nu fusese în stare niciodată.

Dar toate astea erau în trecut, își spuse Kevin, chiar în momentul în care îl surprinse pe unchiul lui studiindu-l cu o expresie atotcunoscătoare. Își petrecu un braț pe după umerii lui Kevin când îl conduse afară.

– Cred că o să iau mașina și-o să vin până în Chesapeake Shores mâine, zise el, luându-l prin surprindere pe Kevin. Ar trebui să trec să o văd pe mama, poate să arunc o privire la vasul tău și să văd de ce modificări o să aibă nevoie, dacă vorbești serios că vrei să ni-l vinzi.

– Ți-am spus că o să-l donez, îi reaminti Kevin.

– E un vas nou, Kevin. Avem ceva bani puși deoparte. Hai să câștigi și tu ceva de pe urma lui, chiar dacă n-o să fie genul de sumă pe care ai putea-o obține de la altcineva.

– Cum vrei, răspunse Kevin, circumspect.

– Atunci ne vedem mâine.

Kevin bănuia că unchiul lui avea și alte scopuri ascunse cu această vizită hotărâtă ad-hoc. Era destul de sigur că vasul era destul de jos pe lista lui de obiective.

Thomas îi dovedi că avea dreptate adăugând:

– După ce o să aruncăm o privire la vas, pot să trec pe la librărie, să stabilesc și acolo lucrurile, rosti el, cu o expresie perfect nevinovată. O să aduc și o listă de cărți recomandate pentru prietena ta... Shanna, nu?

„Bingo!“ răsună în mintea lui Kevin, iar stomacul parcă i se umplu de plumb. Deci asta era misiunea lui, pe scurt.

– Shanna Carlyle, zise el.

– Bine, atunci, rosti Thomas, vesel. De-abia aștept. O să te gălesc acasă?

Kevin dădu afirmativ din cap. Avea să fie acolo, dacă nu reușea să facă rost de un bilet doar dus până în Antarctica.

– Ne vedem acolo. Putem să mergem cu mașina până în port, apoi în oraș. Poți să faci tu prezentările.

– Este un plan grozav, răspunse Kevin, deși era perfect conștient că din tonul lui lipsea orice urmă de entuziasm.

Unchiul lui îi adresează o privire întrebătoare.

– Nu ai îndoieli în legătură cu decizia luată, nu?

– Bineînțeles că nu, zise el imediat, după care ridică din umeri. Bine, poate doar câteva.

– În legătură cu vasul?

Kevin dădu negativ din cap.

– În legătură cu a lucra cu mine?

– În nici un caz.

Pe chipul lui Thomas se întinse un zâmbet larg.

– Deci despre Shanna! Nu-ți face griji, n-o să te fac de rușine cu tot felul de întrebări. N-o să fac altceva decât să observ, să văd cum stau lucrurile pe acolo, ca să zic așa. Sunt convins că e obișnuită să fie ca sub microscop, având în vedere că în Chesapeake Shores dă de cei din familia noastră oriunde s-ar duce.

Kevin se uită la el cu tristețe.

– Ce e cu familia asta a noastră? Întrebă el. Știu că toate femeile sunt pețitoare înnăscute, dar și tu? E în ADN-ul nostru sau ce?

– Din moment ce sunt mulți, mulți O'Brieni și aici, și în Irlanda, așa zice că da, răspunse Thomas, fără nici o urmă de remușcare. Vrem ca ai noștri să fie fericiți. Și o să facem orice e nevoie ca să ne asigurăm de asta.

– Căsătorindu-i la foc automat? Întrebă Kevin, nevenindu-i să creadă. Cum poți să spui asta, după două căsătorii nereușite?

– Nu au fost nereușite, așa cum nici cea a lui Mick cu Megan nu a fost. Aveau problemele lor, poate, dar nu erau nereușite. Atât Gillian, cât și Diana sunt niște femei minunate. Doar că nu am putut să le acord atenția pe care o meritau. Sincer să fie, m-aș recăsători cu oricare dintre ele într-o clipită, dacă m-ar vrea.

– Și tata pare hotărât să o recucerească pe mama, recunosc Kevin.

Thomas păru surprins de această informație.

– Zău așa? Ei, Dumnezeu să-l binecuvânteze pentru asta. E mare păcat că a lăsat-o să plece. Și Megan ce părere are despre asta?

– E greu de convins, recunosc el. Dar, dacă e să pariem, eu îmi pun toți banii pe tata.

Chiar începuse să se obișnuiască cu ideea. Nu fusese deloc îngrozitor să o aibă acasă în ultima vreme. Și îi era îndatorat pentru faptul că îi plantase în minte ideea de a lucra cu Thomas.

– Și eu tot pe el, recunosc unchiul lui. Va trebui să-l încurajez nițel mâine, dacă e să ne vedem. Ridică din umeri. Nu că le-ar aprecia, având în vedere că vin de la mine. O să fie și el pe-acasă?

– Ar trebui să fie. Se întoarce de la Seattle în seara asta.

– Și Megan?

– S-a întors la New York îmbufnată, spuse Kevin. Ceea ce înseamnă că, cel mai probabil, tata o să se ducă după ea într-o zi, două. O să vrea să o lase un timp, să se mai calmeze.

Thomas chicoti, amuzat.

– Și iată cum mi-ai dat încă un motiv să-ți fiu recunoscător că ai apărut aici azi – pretextul perfect să văd scânteile dintre ăștia doi. A fost destul de spectaculos prima oară. Acum, că e evident că Megan are din nou sarea și piperul unei femei independente, sigur o să fie și mai spectaculos.

– În mod clar, ai o perspectivă neobișnuită asupra relațiilor din familia noastră pestriță, spuse Kevin, dorindu-și să poată și el să obțină o combinație similară de fascinație și obiectivitate.

– E greu să vezi lucrurile clar când ești chiar în mijlocul lor, spuse Thomas, după care îi făcu cu ochiul lui Kevin, cu un aer jucăuș. De-asta de-abia aștept să vă văd cu ochii mei pe tine și pe Shanna aceasta despre care pretinzi că de-abia o cunoști. Am așa o bănuială că o să văd o groază de lucruri pe care nu le recunoști față de mine sau chiar față de tine.

Da, exact de asta se temea Kevin.

Telefonul mobil al Shannei suna atât de rar încât aproape că nu recunosc melodia, mai ales că poșeta ei era destul de departe, într-un colțișor al camerei din spate. Până ajunse la ea și găsi telefonul, acesta se oprise din sunat. Și persoana care o sunase nu lăsase un mesaj. Când văzu numărul respectiv, mormăi un blestem, după care apăsă imediat tasta de apelare, ca să sune înapoi.

– Bună!

Glasul dulce al lui Henry era nesigur.

– Bună, drăguțule. M-ai sunat cumva?

– Mhmm, răspunse el, după care întrebă: Am greșit?

– Bineînțeles că nu. Ți-am spus că poți să mă suni oricând.

Slavă Domnului, instanța nu îi interzisese vorbitul la telefon, ci doar vizitele.

– Dar tati spune că n-ar trebui să te deranjez, că nu mai ești în familia noastră. Se supără foarte tare când îți spun mami.

– O să fiu pentru totdeauna în familia ta, Henry, răspunse ea, răspicat. Să nu lași pe nimeni să-ți spună altceva. Ai nevoie de mine, mă suni, bine? Acum spune-mi ce mai faci.

Henry șovăi o clipă, după care spuse:

– Tati e bolnav. Cel puțin așa spune Greta. Glasul lui, plin de îngrijorare, deveni mai emoționat. Crezi că, dacă e bolnav mult timp, o să fie nevoie să se ducă la spital? Dacă moare? Ce o să se întâmple cu mine?

Shanna își putea imagina fețișoara lui dragă, cu o expresie mult prea serioasă pentru vârsta lui.

– Tati nu o să pățească absolut nimic, îi spuse Shanna, încercând să adopte un ton sigur și liniștitor. Știa exact ce se întâmpla cu Greg. Probabil că se lansase într-o beție prelungită și probabil că se încuiase în camerele lui, lăsând-o pe guvernantă să încerce să inventeze o scuză care să fie credibilă pentru un băiețel

de șapte ani.

– Și dacă pățește ceva? insistă Henry. Atunci aş putea să stau cu tine?

Shanna își reprimă cu greu un oftat, știind că instanța nu ar aproba în veci așa ceva. Doar Greg sau părinții lui ar putea autoriza asta, iar așa ceva nu avea să se întâmple în veci.

– Ai locui cu bunicii, îi spuse. Știi bine cât de mult te iubesc. Ar avea mare, mare grijă de tine, Henry. Dar nu e ceva ce-ar trebui să te preocupe acum. Tati o să se facă bine.

Spera că nu spunea o minciună, că Greg nu avea să bea atât de mult cât să moară sau să intre în vreun copac cu mașina în una din prea desele sale perioade când discernământul îi era afectat.

– Mi-ar plăcea să fii aici, spuse Henry.

– Și mie, puiule. Și mie. Dar, chiar dacă nu sunt acolo, să știi că te iubesc și că mi-e dor de tine. Să nu uiți asta.

– Trebuie să închid, zise el. Vine cineva.

– Pa, Henry, rosti ea în șoaptă, dar legătura fusese întreruptă.

Puse telefonul jos și își sprijini fruntea pe antebrațe. I se umpluseră ochii de lacrimi. Uneori nu putea să se abțină să nu se întrebe dacă nu ar fi fost mai ușor pentru Henry și pentru ea să nu fi intrat niciodată în viețile lor. Henry nu s-ar fi atașat atât de mult de ea. Ea nu ar fi ajuns să se gândească la el ca fiind fiul ei. Iar plecarea ei nu i-ar fi făcut inima fărâme, și pe el nu l-ar fi făcut să se simtă singur și speriat.

– Shanna?

Glasul lui Kevin o făcu să tresară. Își ridică privirea prea rapid, fără să se gândească la faptul că plânse. El veni lângă ea într-o clipită, aplecându-se pentru a fi la același nivel cu ea.

– Ce s-a întâmplat? o întreabă serios, ștergându-i cu blândețe lacrimile de pe obraji, fixând-o cu ochii plini de îngrijorare. Aruncă o privire la telefonul mobil

de pe masă. Ai primit vești proaste?

Shanna dădu negativ din cap, temându-se că, dacă avea să vorbească, suspinele aveau să iasă la suprafață. Din moment ce nu credea că putea să-i explice despre Greg, Henry și căsnicia ei nefericită și total greșită, se forță să schițeze un zâmbet.

– Îmi pare rău, m-au copleșit emoțiile preț de câteva momente. Găsi un șervețel în poșetă și îmi tamponă fața, aruncă o privire în oglinda pudrierei și își dădu cu puțin ruj. Prea multe schimbări, prea repede, cred. Sunt bine acum.

Kevin nu părea să creadă nici o iotă din ce-i spusese.

Shanna reuși să schițeze din nou un zâmbet, unul mai convingător, spera ea.

– Ce-ai zice să mergem să mâncăm de prânz? Pe-aici este atâta liniște că pot da o fugă până la Sally's pentru o jumătate de oră. În plus, vreau să aflu totul despre cum a mers discuția cu unchiul tău, de dimineață.

– Ești sigură că te simți în stare să ieși în oraș? Aș putea să aduc eu ceva de mâncare aici.

– Arăt chiar atât de rău?

Kevin dădu negativ din cap.

– Arăți superb, doar că un pic tristă.

– După cum ți-am zis, a fost o zi grea. O să-mi facă bine să fiu înconjurată de oameni.

Și avea să o ajute să nu se mai gândească de la telefonul de la Henry și la cât de tentată era să o sune pe Greta și să îi ceară pe un ton categoric să îi spună ce se întâmpla, de fapt, cu Greg.

Își luă cheile și poșeta, pornind către partea din față a librăriei. Kevin veni și el după ea și îi deschise ușa. Când păși afară, Shanna aproape că suspină când simți fierbințeala și umiditatea, care crescuseră simțitor față de dimineata devreme. Era ca și cum ar fi primit o palmă peste față, tăindu-i răsuflarea și storcând-o de energie.

– Ce-ai zice să mergem la Panini Bistro azi? Întrebă Kevin în timp ce încuia ușa. Cred că e timpul pentru o schimbare, și Bree zice că au niște sendvișuri grozave.

– Bine, răspunse ea încet, înțelegând substratul. Există vreun motiv anume pentru care nu vrei să mergem la Sally's?

– Ei, cred că m-am săturat de rutină, rosti el, deloc convingător. Tu nu?

Ea ridică din umeri.

– O schimbare ar pica bine.

Se părea că amândoi erau în toane ciudate.

Dinspre golf bătea o briză suficient de vioaie încât să permită să stea afară să mănânce, în ciuda fierbințelii, așa că el o conduse la o masă pe terasă. Rămaseră tăcuți cât se uitară în grabă peste meniu. Kevin nu dădu ochii cu ea decât după ce chelnerița le luase comenzile și plecase.

– Bine, care e adevărul legat de lacrimile de mai devreme? o întrebă el. Nu plângeai doar pentru că avuseseseși o dimineată grea. Abia dacă ai vărsat două-trei lacrimi când librăria a fost inundată, așa că ziua de azi ar fi trebuit să fie o adevărată tragedie pentru așa criză de plâns.

– Nu contează, răspunse ea.

– Ba da, zise el, pe un ton ferm. Cineva te-a sunat și asta te-a tulburat foarte tare. Laurie? Părinții tăi?

– Kevin, zău, nu a fost nimic, minți ea.

Fusese vorba de tot ce se întâmplase și era mult prea greu să-i explice. Cândva avea să-i povestească totul despre băiețelul care îi furase inima și despre bărbatul care i-o făcuse țandări, dar nu în acel moment. Acum simțea nevoia de a se gândi la ceva mai vesel.

– Spune-mi cum a fost de dimineată. Cum a mers discuția cu unchiul tău?

Deși expresia lui arăta că nu voia să abandoneze întrebările adresate, Kevin nu-și putea reține entuziasmul care-i scăpăra în privire.

– O să lucrăm împreună, îi spuse. Și o să vină la evenimentul pe care vrei să-l organizezi, deși trebuie să te avertizez că are un motiv ascuns.

– Care-i asta? întrebă ea. Vrea să organizăm o strângere de fonduri? Nu mă deranjează asta. Dacă stau să mă gândesc, e chiar o idee grozavă. O să donez și eu un procent din vânzări.

– Sunt convins că ar aprecia asta, dar nu, motivul lui e unul personal, nu unul profesional. Șovăi o clipă, după care spuse: Cumva, i-a intrat în cap că e ceva între noi. Jur că nu am zis nimic să-l fac să creadă una ca asta. Doar fii pregătită să parezi o groază de întrebări când o să vină aici. Se pare că nu e imun la pasiunea pentru amestec în treburile altora, ca toți ceilalți din familia mea.

Shanna era atât de entuziasmată de perspectiva de a organiza un eveniment la librărie că abia dacă ascultă restul cuvintelor care ieșiseră din gura lui Kevin.

– O să îl sun imediat, să stabilim toate detaliile. Și trebuie să o sun pe Jess, să văd ce idei are pentru niște aperitive ușoare, care să nu fie scandalos de scumpe. Luă din poșetă o coală de hârtie și un pix, începând să noteze grăbită toate acestea. Poți să-mi dai numărul de telefon al unchiului tău? O să-l sun de la librărie, de cum mă întorc. Sau chiar acum, dacă îmi spui că ar fi la birou. Dar probabil că e plecat la masă, totuși.

Kevin își puse palma peste a ei.

– Încet! Nu trebuie să îl suni. Vine în oraș mâine. O să-l aduc la librărie și puteți pune la punct toate detaliile.

Shanna se opri, surprinsă.

– Vine la librărie?

Kevin îi confirmă dând din cap, evident amuzat că vorbele sale de mai devreme își atingeau în sfârșit ținta.

– Și are întrebări despre noi doi?

– O, da, îi confirmă el. Nici eu nu sunt chiar extaziat de asta, dar a insistat.

– Ei, nu e nimic de spus, rosti ea pe un ton pragmatic. Așa că nu trebuie să ne

facem griji.

– Aici n-ai dreptate, îi spuse el.

– La care dintre ideile mele te referi?

– La ambele. Chiar trebuie să ne facem griji pentru că amândoi ne ascundem de adevăr, iar Thomas o să vadă imediat dincolo de măștile noastre.

– Nu-nțeleg la ce te referi, insistă ea.

Kevin o privi sceptic.

– Chiar așa? Dacă te-aș săruta acum, ce s-ar întâmpla?

Shanna înghiți cu greu nodul care i se formase în gât. Nu avea cum să conteste ce ar fi dovedit un sărut. Atracția dintre ei poate că doar fierbea la foc mic în momentul de față, dar putea lejer să dea în clocot.

– Înțeleg ce vrei să spui, rosti ea pripit, ca să preîntâmpine orice idee i-ar fi putut veni lui să-și demonstreze spusele. Dar n-o să ne sărutăm în fața lui.

Sau vreodată, dacă se țineau amândoi de hotărârea luată. În momentul de față, cu privirea intensă a lui Kevin concentrată asupra ei, îi venea greu să-și amintească de ce luaseră hotărârea aceea idioată, până la urmă.

– Nu cred că absența sărutului o să conteze, spuse Kevin, pe un ton resemnat. Unchiul Thomas se mândrește cu intuiția lui când vine vorba de genul ăsta de chestii și, din păcate, nu cred că își supraestimează priceperea.

– Atunci adu-l doar până la ușă, inventează cine știe ce pretext și pleacă. Pot să mă descurc singură cu stabilirea detaliilor evenimentului, iar tu poți să te întorci să îl iei. Îl privi cu speranță în ochi. Noi doi nici nu trebuie să stăm împreună în aceeași încăpere.

– Nu crezi că o să i se pară ciudat tocmai acest lucru? Poate chiar o să dea prea multă importanță faptului că ne evităm? Rânji. Care, apropo, până și mie mi se pare că ar fi prea evident. Bărbații și femeile se evită doar atunci când se tem să nu dezvăluie ceva.

– Sau când nu se suportă, sugeră ea.

– Ceea ce nu e cazul, spuse el. Ba chiar din contră, de fapt.

– Atunci pur și simplu înfruntăm situația direct, decise ea. Dacă îi intră prea tare în cap ideea absurdă că este ceva între noi, putem să facem pur și simplu haz de el. Cred că ne facem prea multe griji degeaba. Sigur îl preocupă chestiuni mai importante decât noi doi.

– Nu cred că el vede lucrurile așa, rosti Kevin, cu un aer sumbru. Celor din familia mea nici că le place ceva mai mult decât un proiect, iar momentan sunt în capul listei de priorități a tuturor. Nu ai absolut nici o șansă să eviți toate intrigile, asta dacă nu cumva nu fugi departe, foarte departe.

În ciuda panicii pe care o declanșaseră cuvintele lui, Shanna se uită în ochii lui. Ba chiar riscă să-și pună palma peste a lui.

– Nu plec nicăieri.

Nu ar fi putut să explice de ce știa că să rămână aici era cel mai bun plan sau de ce nu era așa dornică să o rupă la fugă pe cât și-ar fi dorit el să o facă. Știa doar că locul ei era aici. Dacă nu putea să fie în Pennsylvania, clădindu-și o viață cu băiețelul pe care-l iubea ca și cum ar fi fost fiul ei, atunci acesta era locul unde voia să trăiască. Poate că și Kevin era bărbatul pe care-l voia. Nu putea fi sigură în această privință încă.

Kevin oftă, cu palma strângându-i-se peste a ei.

– Să nu zici că nu te-am avertizat.

Mick stătea la masa din bucătărie, delectându-se cu o ceașcă de cafea și cu unul dintre fursecurile făcute de mama lui, când ușa din spate se deschise și fratele lui intră degajat, ca și cum ar fi circulat zi de zi pe acolo. Mick se încruntă la această intruziune deloc bine-venită.

– Ce cauți aici? îl întrebă acru.

În ciuda primirii glaciale, Thomas schiță un zâmbet larg. Se duse direct la blatul de bucătărie și își umplu o ceașcă cu cafea. Se purta ca și cum ar fi fost la el acasă, după părerea lui Mick.

– Mă bucur să te văd, frățioare, rosti Thomas, întâlnindu-i privirea fără nici o urmă de șovăială. Ești la fel de fermecător ca întotdeauna.

– Sunt fermecător atunci când trebuie, răspuse Mick. Și momentan încă mă întreb ce vânt te-a adus la mine acasă neinvitat. Te-a chemat mama?

– Eu l-am invitat, spuse Kevin, venind și el în bucătărie.

Mick nici măcar nu încercă să-și mascheze dezamăgirea.

– Ei, de ce să faci una ca asta?

– Pentru că o să lucrez pentru el, așa că probabil că o să îl vezi mai des, anunță fiul lui, ca un trădător. Astăzi avem niște lucruri de care trebuie să ne ocupăm.

– În nici un caz! spuse Mick, bătând cu pumnul în masă și ridicându-se în picioare.

Avea aceeași înălțime ca și fratele lui, și aveau cam aceeași alură, dată de munca fizică grea, de multe ori în condiții de vreme potrivnice. Asemănările se cam reduceau la aceste aspecte, însă. Thomas era un afurisit de ecologist cu capul în nori. Mick respecta o parte din ceea ce făcea și în mod clar motivul pentru care o făcea, dar Thomas s-ar fi luptat să salveze și un țânțar care îl mușca întruna. Mick era de părere că existau anumite creaturi care meritau strivite.

– Alegerea asta o fac eu, spuse Kevin pe un ton domol, chiar când Mick se uita fioros la Thomas.

– Ce tertipuri mișelești și ascunse a folosit ca să te convingă să faci asta? întrebă autoritar Mick.

Având în vedere părerea lui proastă despre Thomas, care îl sabotase de mai multe ori când voia să obțină autorizațiile necesare pentru a construi Chesapeake Shores, Mick nu ar fi exclus ca fratele său să-i fi spălat creierul fiului lui.

– Nici unul, răspuse Kevin. Mama m-a convins.

Aceste cuvinte îi tăiară imediat avântul lui Mick. Se așeză greoi. Megan avusese de-a face cu hotărârea asta? Ce fusese în capul ei? Știa câtă animozitate era între el și Thomas, dar se apucase și-l încurajase pe fiul lor să se alieze cu unchiul lui.

Mick nu era sigur că avea să poată să o ierte pe Megan pentru asta. Poate că se răzbunase pe el pentru că nu fusese acasă weekendul trecut. Dacă așa era, nici că ar fi putut alege o răzbunare mai crudă.

– N-a făcut asta doar ca să se răzbune pe tine, spuse Kevin, evident citindu-i gândurile. Mi-a adus pur și simplu aminte că îi puneam o groază de întrebări unchiului Thomas ori de câte ori era pe aici, cât de interesat eram de munca lui. Și ce mi-a zis mi s-a părut foarte logic.

– Și asta a fost de ajuns să te duci fuga la Annapolis? întrebă Mick, nevenindu-i să creadă.

Kevin confirmă dând din cap.

– Sunt chiar entuziasmat de chestia asta, tata. O să fac ceva ce chiar contează.

– Munca de medic conta, răspunse Mick, deși putea vedea clar în ce direcție bătea vântul. Kevin se hotărâse și, dacă voia ca fiul lui să fie fericit, nu putea să spună prea multe despre acest plan fantasmagoric al lui.

Expresia lui Mick deveni impenetrabilă.

– Îmi pare rău, rosti Mick, scorțos. Știu că nu vrei să revii în domeniul ăla, dar să te ocupi cu așa ceva? Ești sigur?

– Mai sigur decât sunt despre majoritatea lucrurilor, răspunse Kevin.

– E calea pe care i-a fost destinat să meargă, spuse Thomas calm. Mick, noi doi nu prea suntem de acord despre multe lucruri, dar amândoi iubim golful. Amândoi știm cât de aproape e de a fi distrus pentru totdeauna. O să fie nevoie de timp să reparăm răul făcut, poate mai mult timp decât am eu la dispoziție. Trebuie să implicăm generația următoare.

– Și sunt convins că ești foarte încântat că l-ai înrolat în lupta ta tocmai pe fiul meu, mormăi Mick.

– Nu pentru că e fiul tău, răspunse Thomas. Pentru că îi pasă. E persoana potrivită pentru asta. Dacă mă scoți din ecuație pentru câteva momente și reevaluezi trecutul, o să vezi că am dreptate. Kevin a crescut navigând pe apele de aici. Îi pasă de golf mai mult decât celor mai mulți oameni.

Pentru că Mick nu ar fi recunoscut nici în ruptul capului că fratele său ar fi putut avea dreptate în legătură cu orice subiect, acesta ignoră solicitarea și își îndreaptă privirea asupra lui Kevin.

– Și vasul ăla pe care l-ai cumpărat? E doar un capriciu costisitor?

– Îl vând organizației unchiului Thomas, răspunse el. Mergem acum în port să vedem de ce o să fie nevoie pentru a fi potrivit pentru scopurile lor. Ezită un moment, după care adăugă: Ai putea să vii și tu.

– Nu, rosti sec Mick.

Thomas îi adresă o privire plină de regret, după care îi spuse lui Kevin:

– Mă duc să o caut pe mama, să o salut și să văd ce mai face. Ne întâlnim la mașină în câteva minute.

Kevin dădu aprobator din cap.

– Mama e afară, în grădină, spuse Mick, pe un ton încă plin de ciudă. Îi place să facă una-alta pe acolo înainte ca soarele să se ridice prea mult.

Thomas ezită, după care îl întrebă:

– E bine?

– Da, răspunse Mick, după care se trezi continuând: Ar trebui să vii mai des, să vezi cu ochii tăi. Nu întinerește, să știi. N-ar trebui să lăsăm neînțelegerile noastre să stea în calea relației dintre voi.

Fratele său păru surprins, dar din fericire nu făcu mare caz de această concesie. Se mulțumi să dea aprobator din cap.

– Așa o să fac.

După ce plecă, Mick își permise să-și lase umerii mai în jos.

– Nu am făcut asta ca să te supăr, tată, îi declară Kevin.

– Știu asta, recunosc el. Sincer să fiu, nu sunt atât de surprins. Cred că sperasem doar că o să-mi calci mie pe urme.

Kevin lăsa să-i scape un hohot.

– Ei, cred că am moștenit destule trăsături de la tine.

– Cum ar fi? întrebă Mick, sincer curios.

– Încăpățânarea, un prim exemplu. Firea ta generoasă, al doilea.

– Mie-mi pare că se bat cap în cap, mormăi Mick.

Kevin izbucni în râs.

– Mie-mi spui? E o luptă continuă între ele.

Mick făcu eforturi să se abțină, dar apoi întrebă:

– Crezi că v-ar ajuta să vin și eu cu voi, să studiem vasul?

– Da, răspunse Kevin. Parcă-mi aduc aminte că o dată eu și cu tine am fost într-o călătorie pe vasul de cercetare cu unchiul Thomas, înainte ca voi doi să vă certați. Ai făcut o mulțime de observații despre ce era în neregulă cu apele golfului. Dacă voi doi ați face pace, am putea să fim implicați toți trei în activitatea asta. Ar fi ceva care ne-ar uni, în loc să fie un pretext de prelungire a dușmăniei dintre voi.

– Stai nițel, spuse Mick, ignorând mare parte din cuvintele fiului său pentru a corecta singurul element care îi rămăsese în minte. Nu a fost o ceartă mărunță. M-a trădat. S-a dus direct la autoritățile care aprobă proiectul și le-a spus să nu mă lase să fac anumite lucruri.

– Lucruri despre care îți spusese deja că erau incorecte, că erau dăunătoare zonei de mlaștini, îi reaminti Mick.

– Așa zicea el, replică Mick.

Kevin continuă să îl fixeze netulburat.

– Poți măcar să încerci să lași chestiunea asta în trecut și să vii cu noi azi?

Mick își dorea cu ardoare să aibă un rol în viitorul fiului lui. Și aceasta era singura modalitate prin care putea să facă asta.

– Presupun că pot să-mi fac timp, rosti el, fără nici o urmă de entuziasm.

– După aceea ne oprim la librărie, îl anunță Kevin. Shanna vrea ca unchiul Thomas să țină o cuvântare acolo în vara asta, așa că trebuie să pună la punct amănuntele.

Ei, ce interesant! Mick clar nu voia să rateze încă o șansă de a-l vedea pe fiul lui în compania frumoasei librărese. Avea o bănuială că între ei era mai mult decât Kevin era dispus să recunoască. Dacă așa era, i-ar fi plăcut să-i împingă pe cei doi unul către celălalt.

Deși nu îi plăcea la nebunie felul în care începuse dimineața, Mick putea să spună că începea să întrevadă ceva posibilități pozitive. Dacă Thomas îl putea ajuta pe Kevin să-și repună viața profesională pe un făgaș normal și Shanna putea să facă același lucru cu cea sentimentală, atunci Mick putea în sfârșit să se relaxeze în privința fiului său. Nu conta cui i se recunoșteau meritele. Tot ce conta era să-l vadă pe Kevin că-și trăia din nou viața din plin.

capitolul 14

Să aibă trei bărbați din familia O'Brien în drum spre ea, dintre care doi evident aveau o misiune clară, o scotea din minți pe Shanna. Kevin nu părea nici el prea încântat de asta. În ciuda cuvintelor încrezătoare că ea și Kevin puteau ține sub control lucrurile cu unchiul lui, fu clar din primele minute că nu aveau nici o șansă în fața forțelor unite ale lui Thomas și Mick.

Ironia sortii era că Mick abia dacă scosese vreun cuvânt. Se așezase într-unul dintre fotoliile moi și îi privise cu expresia unui motan care consumase recent mai mulți canari dolofani și gustoși. Era de-a dreptul stânjenitor.

Shanna avea o bănuială că, dacă ea și Thomas nu ar fi avut treburi de discutat, acesta s-ar fi așezat lângă Mick, astfel încât să studieze amândoi interacțiunea ei cu Kevin și să-și compare părerile. Nu se simțise niciodată atât de expusă, nici măcar când părinții lui Greg se uitaseră de la înălțimea statutului lor aristocratic la ea.

Când ajunsese la limita îndurării, îi aruncase o privire înnebunită lui Kevin. Din moment ce acesta părea aproape la fel de disperat să plece ca și ea, pricepu imediat aluzia.

– Shanna, nu mi-ai spus că poți verifica titlurile pe computerul din spate? Întrebă Kevin. Poate putem să ne uităm rapid după cărțile alea pe care le recomandă Thomas? Să ne asigurăm că sunt disponibile.

– Grozavă idee! răspunse ea, agățându-se rapid de acest colac de salvare. Le zâmbi radios lui Thomas și lui Mick. Ce-ar fi să vă serviți cu niște cafea? Eu și Kevin o să ne întoarcem imediat. Așa o să știm dacă furnizorul meu are aceste titluri în stoc.

Thomas îi aruncă lui Kevin o privire atotcunoscătoare, dar dădu aprobator din cap.

– Nu vă grăbiți. Eu o să arunc o privire pe-aici. Se pare că ai o secțiune de

romane polițiste și de acțiune foarte bine pusă la punct. Mi-ar prinde bine niște lecturi noi. Revistele de știință devin plictisitoare după un timp.

Shanna practic se retrase în fugă în cămăruța din spate.

– Mulțumesc că m-ai scos de acolo, îi spuse în șoaptă lui Kevin. Nu m-ai avertizat că o să vină și tatăl tău. Cred că aş fi putut să-i fac față unuia, dar cu amândoi aici... Dădu negativ din cap. Imposibil!

Kevin dădu aprobator din cap.

– Și pe mine începuseră să mă treacă fiori, da.

Shanna se așeză la calculator, după care intră pe site-ul furnizorului ei pentru a verifica lista de titluri. Cinci dintre cele șase titluri recomandate de Thomas erau în stoc, în cantități semnificative. Cea de-a șasea carte nu se mai tipărea. Totuși, putea să le ofere clienților care aveau să participe la eveniment o gamă destul de variată. Dacă tot era pe site, dădu și comanda.

Când, într-un final, se întoarse de la calculator, Kevin stătea chiar în spatele ei. Aproape. Mult prea aproape, de fapt. Acesta se retrase imediat un pas, dar nu înainte ca un câmp de forță invizibil să o fi atras către el.

Kevin îi întâlni privirea, înghițind cu greu.

– Shanna?

Nota întrebătoare din glasul lui reflecta cele o mie și una de îndoieli care se învolburau în capul ei. Și totuși, nu părea să fie capabilă să își desprindă ochii de ai lui. Nu putea să facă pasul care ar fi plasat-o la o distanță mai mare de el, în așa fel încât Kevin nu ar fi putut să o cuprindă în brațe fără să se miște de pe loc.

El clipi o dată, după care păși către ea, acoperindu-i gura cu a lui înainte ca vreunul dintre ei să poată rosti o reamintire că juraseră să nu mai facă asta vreodată. Shanna simți curentul electric al sărutului până în vârful degetelor de la picioare, simți creșterea spectaculoasă a nevoii, a dorinței disperate de mai mult.

Cum putea fi așa cu un alt bărbat pe care abia dacă îl cunoștea, un alt bărbat a cărui viață era mult prea complicată? Chiar nu avea nici un dram de minte? Nu

învăţase nimic din avântarea impetuoasă în relaţia ei de rău augur şi apoi căsătoria cu Greg? Laurie şi-ar fi desfăşurat toate abilităţile oratorice răspunzând la aceste întrebări.

Când sărutul luă sfârşit lent – şi fără ca vreunul dintre ei să-şi dorească cu adevărat asta – genunchii ei aproape că se înmuiară. Kevin o ajută să-şi păstreze echilibrul, deşi şi el părea oarecum năucit.

– Nu-i bine, murmură el, în mare parte pentru propriile urechi.

– Mie mi s-a părut foarte bine, ba chiar excelent, rosti ea, în mare parte pentru că glasul lui era atât de sumbru. Voia să-i fure un zâmbet.

Buzele lui tresăriră, dar zâmbetul nu îi înflori şi în nici un caz nu îi ajunse în privire.

– Îţi dai seama că unchiul şi tatăl meu sunt dincolo, probabil făcând speculaţii despre ce facem noi aici?

– Nu speculaţii, spuse Mick, făcându-i pe amândoi să tresară.

Stătea în cadrul uşii, cu o sclipire de satisfacţie în ochi. Thomas era chiar în spatele lui, cu o expresie la fel de îngâmfată.

– Nu că v-am fi spionat, pretinse Mick, dar am început să ne întrebăm ce vă lua atâta vreme aici. Mă gândeam eu că ar fi vorba de aşa ceva.

Aceste ultime cuvinte fură rostite cu un aer triumfător care îi lăsă atât pe Shanna, cât şi pe Kevin fără cuvinte.

– Ce-ar fi să vă lăsăm să vă vedeţi în continuare de treabă? Eu şi Thomas o să ne ducem la Sally's, să luăm prânzul.

Kevin oftă din adâncul sufletului.

– Vin şi eu cu voi, să mă asigur că o să vă purtaţi civilizat.

– Nu-i nevoie, răspunse Mick. Cred că putem să menţinem armistiţiul actual în vigoare încă puţin. Mâncăm ceva, după care vă aducem ceva şi ție, şi Shannei. Să vă lăsăm să petreceţi ceva timp împreună. Cum vi se pare?

Obrajii Shannei erau în flăcări.

– Foarte amabil din partea voastră, izbuti să îngaime.

– Măcar atât să facem și noi, zise Mick, zâmbind larg. Ne întoarcem într-o oră. Vreți să pun eu semnul cu „Închis“ pe ușă?

– Nu, în nici un caz, spuse ea, încercând să le transmită clar că nu avea să se întâmple nimic și, deci, că nu avea de ce să teamă de întreruperi neprevăzute.

Pe chipul lui Mick apăru o umbră vagă de dezamăgire.

– Cum zici tu, îi răspunse.

După ce plecaseră, Shanna se lăsă moale pe taburetul din fața calculatorului și își puse capul în mâini. După ce trase aer adânc în piept, îndrăzni să își ridice ochii către Kevin.

– N-a fost bine, murmură ea.

Spre uimirea ei, Kevin scoase un hohot amuzat.

Shanna se încruntă la el.

– Nu e nimic amuzant aici! Nici ție nu ți s-a părut că e amuzant acum câteva minute.

– Adevărat, dar era previzibil! Mi-i închipui pe ei doi trăgând cu ochiul pe după tocul ușii cine știe cât, așteptând să ne prindă făcând ceva compromițător. Jur că s mai răi decât surorile mele.

– O să ți se mai pară la fel de amuzant după ce le vor spune lui Bree, Jess și Abby?

– Tata n-o să sufle nici un cuvânt, rosti Kevin, sigur pe el. O să-i placă prea mult să aibă puterea asta asupra mea pentru a le spune și lor.

– Dacă nu te deranjează, eu cred că o să mă pregătesc pentru cel mai pesimist scenariu, îl anunță Shanna.

– Cel mai pesimist?

– Să răspund la un pomelnic de întrebări adresate de surorile tale înainte de finalul acestei zile.

Zâmbetul lui Kevin șovăi o clipă.

– Mai bine tu decât eu, rosti el plin de convingere.

– De ce? Tu ai mult mai multă experiență parându-le încercările de a-ți invada intimitatea.

Kevin dădu negativ din cap.

– Sunt anumite lucruri pe care nu poți niciodată să le înveți pe deplin. Discuțiile cu surorile băgăcioase sunt unul dintre ele, spuse el, luat din nou în stăpânire de starea sa de spirit sumbră.

Shanna ridică dintr-o sprânceană.

– Dar cu tatăl și unchiul băgăcioși?

Kevin dădu din cap în semn de refuz.

– E ceva inedit pentru mine. Ai vreo idee?

– Nici una, asta dacă nu cumva ești dispus să te duci repede la Sally's și să iei în brațe altă femeie, doar ca să le deviezi bănuielele.

Simpla sugerare a unui asemenea scenariu o făcea să se simtă goală pe dinăuntru.

– Nu mă interesează, spuse Kevin. Trebuie să existe și altă modalitate.

– Ceva îmi spune că, dacă nu cumva punem în scenă o ceartă furtunoasă și ca tu să pleci valvârtej de aici foarte public și convingător, suntem amândoi în mare necaz.

Kevin dădu afirmativ din cap.

– Și mie mi se pare la fel.

– Cum stai cu abilitățile actricești?

– Groaznic. Tu?

– Probabil chiar și mai și, recunosc eu.

Kevin își petrecu brațul pe după umerii ei, într-un gest liniștitor.

– Tot îți mai place la nebunie clanul O'Brien?

Shanna se uită în ochii lui, în care se afla o scăpărare evidentă de amuzament, dar și o groază din pasiunea aceea care îi băgase într-un așa mare bucluc.

– Nu prea, îi servi ea o minciună nevinovată.

Măcar unul dintre membrii acestuia îi cam furase inima.

– Să nu vă aud! emise avertismentul Kevin, când el, tatăl și unchiul lui se aflau pe drumul de întoarcere acasă.

– Habar n-am despre ce vorbești, pretinse Mick. Întoarse capul către fratele lui, care îi devenise ca printr-o minune un fel de complice în ultimele două ore. Știi tu despre ce vorbește, Thomas?

– Deloc. Pare un pic cam agitat, nu ți se pare?

– Eu aș zice mai degrabă vinovat, spuse Mick.

– Nu are de ce să se simtă vinovat, rosti Thomas, cu o expresie gânditoare. Atracția dintre un bărbat și o femeie e un lucru minunat și firesc.

– Chiar așa, confirmă fratele lui.

– Puteți să o lăsați baltă, măcar un timp? izbucni Kevin. Nu exagerați ceea ce vi s-a părut că ați văzut la librărie.

– Nu e ca și cum am fi fost nevoiți să ne dăm cu presupusul, răspunse Mick. Știu să recunosc un sărut când îl văd în fața ochilor.

– Asta evident, îi ținu isonul Thomas.

– Și mă și bucur, să știi, adăugă Mick. Chiar era timpul să te gândești să-ți vezi de viața ta. Shanna pare o tânără minunată.

- Și mie mi s-a părut la fel, contribui Thomas. E frumoasă și inteligentă.
- De când ați început să fiți de acord în toate privințele? Întrebă Kevin, iritat. Acum câteva ore, de-abia dacă vă vorbeați. Îmi plăcea mai mult așa.
- Doar pentru că ne înțelegem în privința asta nu înseamnă că am făcut pace, spuse Mick.
- E doar o încetare a focului cu titlu temporar, confirmă Thomas. Suntem de aceeași părere în legătură cu tine și Shanna.
- Doamne, păzește-mă! rosti Kevin printre dinți. Apoi, pentru că nu-și putea stăpâni curiozitatea, întrebă: Și ce anume credeți că vedeți când vă uitați la noi – dincolo de sărutul ăla, zic?
- În primul rând, tu nu ți-ai dezlipit ochii de la ea, răspunse Mick. Asta la un bărbat e semn sigur că i s-au aprins călcâiele.
- Același lucru și la ea, adăugă Thomas. Se tot uita furiș spre tine, chiar și când atenția ei teoretic era absorbită de planificarea evenimentului cu mine.
- Și expresia îi devenea afectuoasă și visătoare, adăugă Mick, gânditor, cu ochii umplându-i-se de nostalgie. Și Meggie se uita odinioară așa la mine.
- Ei bine, mă îndoiesc că o să mai primești asemenea priviri afectuoase de la mama acum, spuse Kevin, profitând de o ocazie de a deturna atenția tatălui lui. E clar că e supărată pe tine. Pot să-ți spun asta bazându-mă pe experiența personală.
- Nu te folosi de maică-ta ca să schimbi subiectul, rosti Mick. Discutăm despre tine și Shanna aici. Las-o pe mama ta în seama mea.
- Cu plăcere, dar tu m-ai băgat la mijloc atunci când m-ai trimis la aeroport, răspunse Kevin, hotărât să nu abandoneze acest subiect. Uite-așa m-am trezit forțat să-ți iau apărarea, după toate promisiunile pe care se pare că le-ai făcut, cum că te-ai schimbat.
- Și nici nu am nevoie să mă aperi tu, mormăi Mick, după care se refugie în tăcere, ceea ce și fusese scopul lui Kevin.

Acesta aruncă o privire în oglinda retrovizoare și văzu buzele unchiului său curbandu-se ușor. Se părea că această după-amiază îl distra cam prea mult.

– O să regret decizia asta de a lucra cu tine? îl întreabă pe Thomas.

Thomas scoase un chicotit.

– O să am mai multe ocazii de a te împunge în legătură cu viața ta sentimentală, recunosc eu. Da, crede-mă, beneficiile vor depăși dezavantajele. O să vezi. Nu numai că te vei lansa într-o carieră care-ți era destinată, ci vei avea la dispoziție toți anii mei de înțelepciune în domeniul femeilor.

Auzind asta, Mick scoase un sunet obscen.

– Două divorțuri, rosti el lapidar.

– Măcar am învățat una-alta, spuse Thomas, fără vreo urmă de ofensare. Tu poți să spui același lucru?

– Mama în mod clar ar spune că nu, simți nevoia să intervină Kevin, atrăgându-și o privire cruntă din partea tatălui său și un chicotit abia reprimat din partea unchiului lui.

Din fericire, între timp ajunseseră acasă, așa că putea să intre, să-și ia fiul și să scape de cei doi. Mick și Thomas fie păstrau pacea dintre ei, fie puteau să se ia la bătaie. Orice s-ar fi întâmplat, nu mai era problema lui.

Shanna nu fu deloc surprinsă când Bree intră în librărie, pe la patru după-amiaza. Până la această oră, cele mai multe dintre comenzile ei de flori fuseseră livrate, Jenny era acolo și dornică să se ocupe de clienții care se întâmpla să intre în florărie, iar Bree avea ceva timp. Uneori, își petrecea ultimele ore ale după-amiezii în spatele florăriei, lucrând la cea mai recentă piesă a ei sau finalizând planurile pentru spectacolul de debut al teatrului ei regional. Alteori, folosea acest timp pentru a o vizita pe Shanna și a sta de vorbă cu ea.

În după-amiaza aceasta, își umplu o ceașcă de cafea, după care luă loc și își sprijini coatele de blatul tejghelei.

O măsură pe Shanna cu o curiozitate nedisimulată.

– Tata, fratele și unchiul meu au fost pe-aici mai devreme?

Shanna își zise că, cu cât spunea mai puțin, cu atât Bree avea mai puțin material de interpreta greșit. Se mulțumi să dea aprobator din cap și continuă să se concentreze asupra bonurilor din ziua respectivă.

Bree aruncă o privire teatrală prin librărie.

– Pereții sunt încă în picioare, așa că nu se poate să fi fost un dezastru total ca tata și fratele lui să fie împreună în aceeași încăpere. Cum a fost?

– Unchiul tău o să țină o cuvântare aici în câteva săptămâni. Trebuia să stabilim detaliile, iar Kevin și tatăl vostru au venit împreună cu el.

– Înțeleg, rosti Bree, deși avea un aer perplex. Știi că există un conflict între tata și unchiul meu.

– Am auzit.

– Atunci trebuie să fi fost ceva monumental care să îi facă să stea în același loc. Mă îndoiesc că a fost vorba de perspectiva ca Thomas să țină un discurs aici.

Shanna se mulțumi să ridice din umeri.

Ochii lui Bree se luminau brusc.

– Tu și Kevin! Asta e, nu? Voiau amândoi să vă observe pe voi. O, Doamne, cred că ați fost în culmea furiei!

Nedorind să recunoască faptul că fuseseră observați în vreun fel, cu atât mai puțin că fusese ceva de văzut de către cei doi bărbați, Shanna ridică din nou din umeri.

– N-au stat aici prea mult. S-au dus să ia masa.

– Zău?

– N-a fost nimic important, o asigură Shanna.

Bree o privi cu scepticism în ochi.

– Mă întreb dacă fratele meu mi-ar spune același lucru...

– De ce să nu?

– Pentru că e mult mai obișnuit cu metodele ascunse ale celor din familia noastră, sugerează ea. Cred că o să-i dau un telefon sau poate că o să trec pe la el în drum spre casă.

Shanna se întrebă în sine ea dacă să îl salveze, după care se decise să îl lase să se descurce pe cont propriu. În fond, era vorba de rudele lui.

– Chiar, ce-ar fi să faci așa? rosti ea, veselă.

– O, Doamne, spuse Bree, cu un rânjel întinzându-i-se pe chip. A fost îngrozitor, nu? Știam eu!

Shanna se încruntă.

– Cum de ai ajuns să crezi că a fost îngrozitor din ce ți-am spus? Am avut atâta grijă!

– Exact. Bree radia efectiv. Dacă totul ar fi fost atât de lejer și de nevinovat pe cât ziceai tu, mi-ai fi dat detalii. Nu m-ai fi asmuțit asupra lui Kevin.

– Ce talent de detectiv ai! mormăi Shanna, deși nu o spunea chiar ca pe un compliment.

Adevărul era că priceperea lui Bree era destul de enervantă.

– Bine, acum că totul e la lumină, dă-mi toate detaliile, îi ordonă Bree. Ce s-a întâmplat aici? Tu și Kevin le-ați oferit un spectacol tatei și lui Thomas?

Shanna se uită la ea urât.

– Tu ești cea care se pricepe la teatru, replică ea. Eu și Kevin nu oferim spectacole.

Ochii lui Bree se îngustară, gânditori.

– Dar ceva sigur s-a întâmplat. Se vede în ochii tăi. Nu te uiți direct în ai mei. Și ești ciudată, tot eviți să dai răspunsuri clare.

– Tu îi analizezi pe toți cei care îți ies în cale? întrebă Shanna, tensionată.

Bree dădu afirmativ din cap.

– Riscurile meseriei. Îmi place să-mi dau seama care sunt mecanismele interioare ale oamenilor. E util când construiesc personaje.

– Că tot veni vorba, spuse Shanna, care exact asta așteptase, o deturnare a atenției, cum merge piesa? Repetițiile merg bine?

– Frumoasă perdea de fum! o laudă Bree. Dar aş prefera să discutăm despre ce s-a întâmplat aici, azi.

– Nimic, insistă Shanna.

Privirea lui Bree rămase neabătută. Se uită lung la ea până ce Shanna cedă.

– Bine, tatăl și unchiul tău ne-au prins pe Kevin și pe mine sărutându-ne.

Ochii lui Bree se luminau instantaneu.

– Chiar așa?

– Și sunt convinsă că o să te încante la maximum să afli că, indiferent de neînțelegerile lor din trecut, acum sunt uniți în misiunea de a ne bate la cap în legătură cu asta.

– Nu mă surprinde, spuse Bree. Dar asta face lucrurile delicate pentru voi, nu?

– Delicate e un eufemism, răspunse Shanna cu tristețe. Cu ei doi supraveghindu-ne ca niște cerberi, s-ar putea să fie ultimul sărut în care să ne aventurăm.

Bree îi sesiză imediat coloratura glasului.

– Și asta te supără?

– Da, răspunse Shanna imediat, după care se îmbujoră. Zău așa... cine vrea ca o groază de oameni să le studieze relația, ca și cum ar fi niște specimene sub o lupă? Dacă aş fi în situația lui Kevin, eu, una, sigur nu mi-aş dori atâta presiune. Nici mie nu-mi pică prea bine.

– O să-i fac să ia ceva distanță, spuse Bree imediat. Îmi place de tine și-mi iubesc fratele. Nu vreau ca relația voastră să fie distrusă de doi bătrâni băgăcioși.

– Și de niște surori băgăcioase? cuteză Shanna să întrebe. Ai putea să faci ceva să le faci pe Jess și pe Abby să nu se bage în asta? Poate chiar să nu-i zici nimic lui Kevin nici tu?

– Când am venit aici prima oară, erai foarte dornică să vorbesc cu Kevin.

– Doar pentru că nu voiam să discut despre asta cu tine, îi spuse Shanna. Nu sunt chiar sigură cum de-am ajuns să dezvălui tot, dar din moment ce am făcut-o, poate ai putea să-l lași în pace pe fratele tău. Deja știi tot ce s-a întâmplat.

– Aș putea să-l las în pace pe Kevin, consimți Bree. Și aș putea să mă angajez să nu le spun nimic lui Abby sau lui Jess...

– Dar? Am impresia clară că urmează un „dar“ acolo.

– Dar vor afla, spuse Bree.

– Kevin nu crede că Mick sau Thomas vor sufla vreo vorbă azi pentru că le va plăcea la culme să știe ceva ce nimeni altcineva din familie nu știe.

Bree izbucni în râs.

– Ce teorie interesantă! Eu nu sunt așa sigură că m-a convins. Deși tatălui meu îi plac foarte tare secretele, nu e în stare să le păstreze doar pentru el, și o să fie îngrozit că Thomas o să se dea de gol primul, așa că o să-și spună că trebuie să i-o ia el înainte.

– A fost un sărut, zise Shanna pe un ton iritat. Nu vreo revelație epocală care ar putea schimba lumea. Câți ani au? Zece?

– Așa ai crede, nu? rosti Bree, cu o expresie compătimitoare. Eu o să mă străduiesc să limitez cât pot pagubele, dar să nu te aștepți ca asta să rămână un secret pentru mult timp.

Bree se ridică și o îmbrățișă.

– Orice ai face, nu uita un lucru: ești o influență bună asupra fratelui meu. Nu ne

lăsa pe noi restul să te speriem și să renunți la asta. Dacă e să punem prea multă presiune pe tine, spune-ne să ne scoatem nasul de unde nu ne fierbe oala.

– Scoateți-vă nasul de unde nu vă fierbe oala! rosti Shanna, testând eficiența acestui ordin.

Bree se mulțumi să izbucnească în râs.

Shanna își mai adăugă niște zahăr în cafea urmărind-o cu privirea pe Bree ieșind pe ușă. Își reaminti de toate momentele în care invitasese familiile precum O'Brien... familiile mari, gălăgioase și băgăcioase. Acum începea să vadă că aveau și o latură întunecată.

Și totuși, o, Doamne, încă își dorea să facă parte dintr-una. Poate chiar din aceasta.

Ori de câte ori telefonul mobil suna, Megan tresărea. Se uita la identitatea apelantului, hotărâtă să nu îi răspundă lui Mick. Nu ar fi putut spune absolut nimic din ceea ce ea ar fi vrut să audă despre plecarea sa de ultim moment din Chesapeake Shores. N-ar fi fost altceva decât vechile scuze și pretexte.

Și totuși, când trecură douăzeci și patru de ore, după care patruzeci și opt, iritarea se transformă în furie. Așa că, în seara aceasta, când telefonul sună și îi văzu numărul, apăsă pe tasta verde.

– Ce vrei? îl întrebă autoritar.

– Așa-l saluți tu pe bărbatul care te iubește? întrebă Mick.

– Nu l-aș saluta așa pe un asemenea bărbat, rosti ea, cu subînțeles. Totuși, e exact tonul pe care îl meriți tu.

– Îmi pare rău că nu am fost acolo, îi spuse el, pe un ton solemn. Dar tu știi deja asta, dacă ai ascultat vreunul dintre zecile de mesaje pe care ți le-am lăsat.

– Le-am șters pe toate, îi răspunse ea. N-am deschis nici unul.

– Atunci o să-ți repet eu esența lor, zise el, cu o răbdare exagerată. Călătoria aceea a intervenit noaptea foarte târziu. Nu am avut de ales, a trebuit să iau avionul către Seattle la prima oră. Te-am sunat din avion ca să-ți explic. L-am

trimis și pe Kevin la aeroport ca să-ți explice. Îmi pare foarte, foarte rău. N-o să se mai întâmple niciodată.

Megan chiar credea că îi părea rău, dar nimic din restul.

– Ba bineînțeles că se va mai întâmpla, Mick. Asta faci tu, pleci de cum intervine ceva fără să te gândești vreun pic la cei din jur. Am vrut atât de mult să te cred pe cuvânt când mi-ai spus că te-ai schimbat, dar e evident că nu e cazul.

– Te-am invitat să vii și tu acolo, îi aminti el. Nu merit câteva circumstanțe atenuante pentru asta?

– Eu nu am flexibilitatea care să-mi permită să îmi iau zborul în cealaltă parte a țării în ultimul moment, contraatacă ea.

– Ai avea dacă...

Megan îi tăie avântul.

– Chiar nu vrei să abordezi chestiunea asta acum! Nu-mi dau demisia de la serviciu pentru a mă întoarce la un bărbat pe care să nu mă pot baza.

– Ce zic eu e că ar fi mai ușor...

Din nou, Megan îl întrerupse:

– Nu insista, Mick. N-o să se întâmple.

– Ești o femeie dură, Meggie.

– A trebuit să învăț să fiu, îi spuse ea. Am luat lecții de la tine.

– Ei, frumos din partea ta să spui așa ceva, se plânse el. Și, din moment ce am enumerat în detaliu păcatele mele, hai să trecem la ale tale.

– Ale mele? rosti ea, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Ce-am făcut eu?

– L-ai trimis pe fiul nostru direct la unchiu-său, să lucreze cu el.

Dispoziția lui Megan se însenină imediat, în ciuda evidentei neplăceri a lui Mick.

– Kevin s-a dus la Thomas?

– O să înceapă să lucreze cu el săptămâna viitoare. Deja a început formalitățile pentru transferarea dreptului de proprietate pentru vasul ăla de pescuit către organizația lui Thomas, ca să îl poată echipa pentru munca de cercetare.

– Asta-i grozav! răspunse ea. E provocarea perfectă pentru Kevin. Nici c-aș putea fi mai fericită.

– Ești încântată pentru el sau pentru că știi cât de mult mă deranjează pe mine ca ei să lucreze împreună?

Auzindu-i îmbufnarea din glas, Megan chicoti.

– Asta-i doar un supliment, recunosc eu.

– I-ai făcut sugestia asta doar ca să te răzbuni pe mine? întrebă Mick.

– Nu. I-am sugerat asta pentru că mi-am tot făcut griji pentru băiatul nostru. Avea nevoie de o direcție nouă în viață și, sinceră să fiu, nu credeam că să organizeze excursii la pescuit era răspunsul pentru el. Evident, de cum a putut să cântărească bine lucrurile, Kevin a fost de acord cu mine. Hai, Mick, încercă ea să îl îmbuneze. Știi bine cât de perfectă o să fie profesia asta pentru el. El și Thomas sunt ca două picături de apă când vine vorba despre grija pe care o poartă golfului. Ai ieșit și tu în larg cu ei, ai ascultat toate întrebările cu care îl bombarda Kevin. Și fratele tău avea atâta răbdare cu el... Cred că s-a bazat pe asta de ani buni, dar, din respect pentru tine, nu a pus niciodată presiune pe Kevin. A așteptat până ce Kevin a venit la el din proprie inițiativă. Apreciază măcar sensibilitatea cu care a abordat problema.

– Cred că așa e, recunosc eu, fără nici un entuziasm.

– L-ai văzut?

– Pe cine? Pe Thomas?

– Da.

– A fost aici ieri, ca să se dea mare că-mi ia băiatul.

Megan își dădu ochii peste cap.

– Ei, fii serios, știm amândoi că nu e adevărul. Thomas nu s-ar băga niciodată în mod intenționat în relația ta cu Kevin sau să se dea mare, chiar dacă între voi a intervenit un fel de ruptură.

– De fapt, eu și Thomas chiar am găsit un lucru pe care-l avem în comun, recunosc Mick.

– Zău?

– Credem că noua librăreasă a făcut o pasiune pentru Kevin și reciprocă. Suntem de acord că trebuie să facem orice ca să încurajăm această relație.

Această idee o oripilă pe Megan.

– Mick O’Brien, să nu cumva să-ți bagi nasul în treburile fiului tău!

– N-o să fac altceva decât să-i împing ușurel unul spre altul, spuse el. La fel și Thomas.

– Ți-a trecut prin cap că acest „împins ușurel” al tău va avea cel mai probabil efectul contrar și o să-i facă să stea cât mai departe unul de celălalt? Shanna e prima femeie de care s-a arătat cât de cât interesat, deși nu e nici pe departe prima care a încercat să se facă remarcată de el de când s-a întors acasă. Kevin trebuie să meargă pe drumul ăsta în ritmul lui.

– De ce? Întrebă el, pe un ton sincer nedumerit.

– Pentru că e o situație delicată. Kevin încă mai jelește moartea Georgiei sau crede că ar trebui să o facă. În situația lui, e posibil să vadă în asta un fel de trădare a amintirii ei.

– Și-atunci n-ar trebui să afle că nici unul dintre noi nu vede lucrurile așa? N-o să-l asigure că nu e nimic în neregulă să își vadă de viața lui?

– Poate, recunosc ea. Sau poate nu. Chiar vrei să-ți asumi riscul sufocării acestei relații în fașă?

– Mie mi se pare că ești hotărâtă să-mi iei toate lucrurile distractive din viață,

roști el sumbru.

– Încerc doar să fiu realistă, spuse ea.

– Ei bine, e un singur mod în care să fii sigură că n-o să mă amestec, îi spuse el. Invită-mă la New York, ca să mă implic în relația noastră, în loc de a lor.

Megan ar fi vrut să îi spună să nu vină, că era încă prea supărată să îl aibă în fața ochilor, dar adevărul era că mare parte din pasiunea din furia ei se evaporase în timp ce-l auzise interesându-se în mod serios de viața fiului lor. Chiar și asta demonstra că Mick era un om nou, mai bun.

– Când ai așteptat tu să te invit? îi spuse într-un final.

– Vrei să spui că, dacă apar la ușa ta, n-o să mă dai afară? întrebă el, pe un ton precaut.

Megan zâmbi larg, ușurată că el nu putea să-i vadă expresia.

– Cred că va trebui să încerci și-o să afli.

Între timp, ea putea să-și antreneze voința.

capitolul 15

După ce fusese prins sărutând-o pe Shanna în cămăruța din spate a librăriei ei, Kevin petrecu următoarele zile evitând-o atât pe ea, cât și Main Street în general. Își spunea că asta era pentru că voia să petreacă fiecare moment posibil cu Davy înainte să înceapă să lucreze cu Thomas în săptămâna următoare. Își servise atâtea argumente convingătoare că aproape și el le credea.

În ziua aceea se întâlnise cu Abby, Trace și gemenele pe plajă, pentru un picnic în familie. De asemenea, voia să finalizeze aranjamentele ca guvernanta lui Abby să aibă grijă de Davy în timpul săptămânii. Deși buni se oferise să se ocupe ea de el, un băiețel de doi ani era prea obositor pentru ea, cinci zile pe săptămână. Era mai logic să contribuie la salariul guvernantei, iar Marian fusese de acord să aibă grijă și de Davy.

– Nu-mi dă deloc bătaie de cap, îl asigurase ea pe Kevin.

Acum trebuia doar să se asigure că Trace și Abby erau de acord. Trace era cel pentru care-și făcea probleme mai mari, pentru că el își coordona firma de design grafic de acasă, și asta ar fi însemnat să aibă încă un copil în grijă. Deși pretindea că gemenele nu-l deranjau deloc, Kevin se întreba dacă va putea să spună același lucru și despre Davy.

În timp ce el și Trace puneau crenvurștii și hamburgerii pe grătar, Kevin deschise subiectul:

– Ești sigur că n-o să fie un deranj să ai încă un copil în casă în timpul zilei? îl întrebă pe viitorul său cumnat. I-am auzit pe ăia trei când se pornesc. Pot să facă destul de multă gălăgie.

– Și mare parte din zgomot provine de la Carrie și Caitlyn, îi reaminti Trace. Tocmai de aceea mi-am izolat fonic biroul de design. Nu mă scutește de toată agitația, dar o estompează.

– Așa se rezolvă partea cu sunetul, deci, dar cum rămâne cu întreruperile?

Trace ridică din umeri.

– Sincer să fiu, nu mă deranjează să le văd intrând și ieșind din cameră. Marian are grijă să țină întreruperile la minimum, dar gemenele sunt atât de istețe și de curioase, că îmi place să le am pe lângă mine. Și lui Davy îi place la nebunie să deseneze cu mine. O să fie bine.

– Asta până o să-și facă unul dintre desene pe una dintre schițele tale cu elemente grafice pentru vreun client, sugeră Kevin.

– În zilele noastre, mare parte din ce fac se realizează pe computer, și știu clar că nu au voie să se apropie de el, zise Trace, convins. E totul în regulă, Kevin. Ți-am spune dacă nu ar fi cazul.

Kevin îl studie cu atenție, căutând orice semn că doar îi spunea ce se aștepta de la el. Nu găsi nimic. Trace părea chiar mulțumit de viața sa profesională și situația locativă. Măcar acea parte a ei.

Nu era la fel de resemnat în legătură cu refuzul lui Abby de a stabili o dată pentru nuntă. Abordase subiectul din nou în dimineața aceasta, prezentând totul ca pe o glumă, dar avusese în glas o notă tensionată evidentă care lui Kevin i se păruse îngrijorătoare.

– Cum mai merg lucrurile între tine și soră-mea?

– Bine, rosti Trace neconvincător.

Și totuși, când privirea lui se îndreptă către ea, pe malul apei, unde îi supraveghea pe copii, expresia i se îmblânzi. Era evidentă dragostea pe care i-o purta lui Abby.

– Vreau doar să putem să trecem în următoarea etapă a vieților noastre.

Kevin înainta pe o gheață atât de subțire, că se temea că un singur pas l-ar fi făcut să se înece, dar putea sesiza frustrarea pe care o simțea Trace.

– Și ce s-ar schimba, în fond? întrebă el. Ați avea verighete pe degete, dar deja locuiți împreună. Sunteți deja o familie.

– Vreau tot pachetul, răspunse Trace, privindu-l în ochi pentru prima oară. Vreau

ceremonia, angajamentul, mai mulți copii...

– Abby ți-a dat vreun motiv pentru care nu a fixat data?

– Are peste zece, răspunse Trace, cu o voce resemnată. Motive grozave, logice, pe care e greu să le combați.

– Dar tu nu crezi că explică într-adevăr de ce trage de timp, deduse Kevin.

Trace dădu negativ din cap.

– Îi e frică. Dar pur și simplu nu știu de ce. Știe că o iubesc. Știe că nu sunt deloc ca Wes. Știe că ea și fetele sunt tot ce-mi doresc pe lume. Am cumpărat o casă pentru noi. Am crezut că asta avea să fie ceva simbolic, că avea să îi arate clar că eram implicat pe termen lung. Ridică din umeri. Poate că ea e cea care nu-și poate asuma angajamentul de a-și petrece toată viața cu cineva.

– Știi bine că nu e așa, spuse Kevin.

– N-ar fi prima oară, zise Trace, cu o notă de disperare. Am mai crezut o dată că mă iubește, și ea a plecat.

Alarmat de ideea că Abby ar putea fugi din relația care-i fusese predestinată, Kevin se temea că, dacă mai trăgea de timp, Trace avea să se sature să aștepte și avea să renunțe.

– O să vorbesc eu cu ea, se oferi el. Poate o să reușesc să aflu care e problema, de fapt.

Trace îi aruncă o privire de avertizare.

– Tu ai vrea ca ea să se bage în viața ta amoroasă?

– În nici un caz, răspunse Kevin, gândindu-se la situația cu Shanna și cât de mult își dorea ca toți ceilalți să îi lase în pace.

– Atunci poartă-te în consecință. Nu te băga. Eu și Abby ne vom lămuri, până la urmă. Acum lasă-mă să mă ocup de crenvurști și de hamburgeri. Îmi distragi atenția. Du-te și stai cu băiatul tău. Schiță un zâmbet larg. Ai putea să o înlocuiești pe Abby la supravegherea copiilor și trimite-o înapoi, dacă vrei într-

adevăr să ajuți.

Kevin chicoti amuzat.

– Asta în mod clar pot să fac, îi spuse, pornind către malul apei, unde Davy le ajuta pe Carrie și pe Caitlyn să sape un șanț în jurul castelului de nisip, sub supravegherea lui Abby.

– E tare bine că Mick nu e aici, să vadă ăsta, comentă el, studiind clădirea strâmbă și șanțul ineficient din jurul lui.

– Da, cred că o să aibă o surpriză de proporții dacă speră că următoarea generație se va mobiliza să preia frâiele afacerii lui, răspunse Abby. Până acum, ăștia trei nu dau dovadă de cine știe ce calități promițătoare.

Kevin îi aruncă o privire piezișă, încercând să-i evalueze starea de spirit.

– O să stau eu cu copiii dacă vrei să te duci să-l ajuți pe Trace, se oferi el.

În loc să profite de ofertă, Abby se încruntă.

– A zis el că are nevoie de ajutorul meu?

– Nu cred că e o chestiune de nevoie, dar eu cred că vrea să stai cu el, răspunse Kevin, cercetând-o printre pleoapele îngustate. Ce se întâmplă cu voi doi, surioară? Este vreo problemă? Știu că noi toți ne-am bazat pe tine să ne dai sfaturi, dar relația asta nu e cu sens unic. Dacă e ceva despre care vrei să vorbești, să știi că pot măcar să te ascult.

Abby șovăi o clipă, după care recunosc:

– Trace a tot pus presiune pe mine să stabilesc o dată pentru nuntă. A adus vorba de asta din ce în ce mai des. Cred că începe să-și piardă răbdarea.

Kevin alese să ignore jurământul rostit recent de a se ține departe de problemele lor. În fond, această ocazie îi picase efectiv în poală. Nu avea să o lase să treacă pe lângă el.

– Bine, și-atunci de ce nu ai stabilit o dată? Și lasă încolo toate pretextele solide, logice, pentru că n-o să mă las dus de nas de ele.

Abby îl fixă cu o privire provocatoare, după care scoase un oftat.

– Mereu ai putut să vezi direct ce e în inima mea.

– Și logodnicul tău poate vedea direct în inima ta, să știi. Nici Trace nu-ți crede pretextele.

– Da, știu, spuse ea, mohorâtă.

Kevin îi studie expresia, dar nu reuși să identifice nimic clar.

– Îl iubești, nu?

– Bineînțeles că da, răspunse ea înfocată. Mai mult decât am crezut vreodată că e posibil.

– Și-atunci care e problema?

– Mi-e frică să nu pierd totul. Am dat-o în bară o dată, știi bine.

– Ei, o modalitate sigură de a o da în bară din nou e să-l tot amâni când vine vorba de stabilirea datei pentru nuntă. Kevin avu parte de o revelație fulgerătoare. Ești sigură că nu îl testezi?

Abby clipi, uimită de această sugestie.

– Cum să-l testez?

– Bine, eu am fost martor la căsnicia ta cu Wes de la distanță, dar ce am văzut a fost un bărbat care nu-ți respecta aproape deloc cariera, care voia mereu să fii ceva ce nu ești. Wes se aștepta ca tu să renunți la tot ca să devii o soție și o mamă iubitoare.

– Corect.

– Aștepti ca Trace să înceapă dintr-odată să-ți impună să fii acasă tot timpul, să îți pună la îndoială ambițiile profesionale? Crezi că o să înceapă totul cu câteva reproșuri despre cât timp petreci în Baltimore, după care să treacă la solicitări autoritare să renunți la tot?

Abby nu răspunse imediat, dar expresia ei meditativă arăta că se gândea serios la

explicația pe care i-o oferise.

– S-ar putea să ai dreptate, rosti ea într-un final.

– A făcut Trace măcar o dată ceva care să arate că e măcar pe departe atât de obsedat de control cum era Wes?

– În nici un caz, recunosc ea. Dar n-am văzut această latură a lui Wes decât după ce ne-am căsătorit.

– Drept care, dacă amâni data nunții, vei amâna să descoperi dacă Trace o să se transforme într-un al doilea Wes, își dădu cu presupusul Kevin, ducând teoria la concluzia sa logică.

Abby se holba la el cu o expresie șocată.

– N-ar face una ca asta! spuse ea, sărind în apărarea lui Trace.

Kevin schiță un zâmbet larg.

– Știi asta. Evident, în adâncul sufletului, o știi și tu. Vezi-ți de viață, Abby. Mie mi se pare că o nuntă toamna ar fi frumoasă, ție nu?

Abby zâmbi și se ridică, după care se aplecă și îl sărută pe creștet.

– Te iubesc.

– Și eu pe tine, zise el, zâmbind larg când ea traversă plaja în fugă către cel care, spera el, avea să fie în curând soțul ei.

Ceea ce-i spuse lui Trace declanșă o expresie surprinsă pe chipul lui. Apoi, zâmbind cu gura până la urechi, acesta se uită la Kevin și îi făcu semn cu degetul mare în sus.

Chiar atunci, Davy se cuibări în poala lui, cu degetul mare băgat bine în gură.

– Tati, murmură el, sprijinindu-se de pieptul lui Kevin.

– Ce face băiatul meu? A obosit?

Totuși, în loc să adoarmă, cum aproape că se aștepta Kevin, Davy arătă cu

mănuța în direcția lui Abby.

– Mami?

Neînțelegând, Kevin îi spuse:

– Aia-i mătușa Abby. E mami a lui Caitlyn și a lui Carrie.

– Mami mea! rosti Davy, apăsător.

Kevin încercă să alunge usturimea neașteptată a unor lacrimi.

– Nu, mami a ta nu e aici.

Davy îi adresă o privire tristă.

– Vreau mami.

Nu avea cum să îi explice unui copil care abia împlinise doi ani că mami a lui nu avea să se mai întoarcă niciodată. De luni întregi, Kevin își tot spusese că Davy era înconjurat de atâtea mătuși, că o avea pe străbunica lui și, mai nou, pe bunica, încât abia dacă avea să observe că el nu avea o mami a lui. Dar nu se gândise că Davy avea să-și dorească relația pe care Caitlyn și Carrie o aveau cu Abby.

Tot ce putu să zică fu:

– Știu, fiule. Și mie mi-e dor de ea.

Totuși, în ultima vreme îi venea din ce în ce mai greu să și-o amintească cu claritate pe Georgia sau să-și amintească de ce se îndrăgostise de ea. Acum, că stabilise în sfârșit cu părinții ei să vină în oraș în câteva zile, pentru acea vizită pe care și-o reprogramaseră de două ori, se simțea și mai vinovat. Se învinovăța nu numai pentru amintirile sale încețoșate despre Georgia, dar și pentru că o lăsa pe Shanna să intre în inima lui, un loc despre care unii ar fi putut spune că ar fi trebuit să fie în continuare rezervat femeii pe care o pierduse.

*

Abby intră în librăria Shannei luni după-amiaza destul de târziu. Sosirea ei o

băgă imediat în defensivă pe Shanna, pregătindu-se să pareze o mulțime de întrebări despre Kevin. În loc de asta, Abby întrebă doar dacă Bree era pe acolo.

– Nu e la florărie, și Jenny mi-a zis că poate o fi venit aici, îi explică Abby.

– Sunt aici! strigă Bree.

Shanna zâmbi larg.

– E acolo, în spate, stă pe jos și se uită la cărți despre grădinărit și despre aranjamente florale, îi spuse, arătându-i în ce direcție se afla sora ei. Și-a dat seama în ce zile primesc transporturi de cărți și de obicei se înființează aici la vreo oră după aceea.

Abby dădu din cap și porni spre culoarul unde stătea sora ei.

– Shanna are cumva și-o carte despre aranjamentele florale de nuntă? întrebă ea. Despre astea ar trebui să studiezi.

Bree scoase un chițait bucuros, se auzi un bufnet de cărți căzute pe podea, iar o secundă mai târziu cele două surori se îmbrățișau.

– Ați stabilit o dată! exclamă Bree. Aleluia! Trace în sfârșit te-a făcut să-ți bagi mințile în cap.

– De fapt, cel care a făcut asta a fost Kevin, rosti Abby. Se întoarse, astfel încât să i se adreseze Shannei. Fratele meu are niște cunoștințe de psihologie de-a dreptul uluitoare pentru un bărbat.

Shanna se înroși.

– Așa mi s-a părut și mie.

– Ei, e cazul să sărbătorim, spuse Bree. Abby, tu rămâi aici. Mă duc să iau niște șampanie.

– În toiul după-amiezii? rosti Abby, deși glasul îi era mai degrabă încântat decât șocat.

– Sigur că da! Shanna, nu te deranjează, nu?

– Nu, cât timp nimeni nu pleacă pe trei cărări de aici, răspunse ea. Dar n-ar trebui să vă duceți la han, să împărtășiți acest moment și cu Jess?

– O s-o sun, rosti Abby, scoțând imediat telefonul mobil și transformându-și promisiunea în realitate. După ce închise, îi spuse Shannei: Ar trebui să participi și tu la asta. Din moment ce nu poți să pleci de la librărie, o să sărbătorim chiar aici.

Shanna simți o căldură difuză în inimă văzând-o pe Abby cât de hotărâtă era să o includă și pe ea. Această căldură se disipă abia atunci când rămaseră singure, iar Abby o fixă cu o sclipire speculativă în ochi.

– Acum o să avem și noi ocazia să stăm de vorbă, îi spuse Shannei cu subînțeles.

– Despre?

– Despre fratele meu.

– Nu-i nimic de discutat, insistă Shanna, doar pentru a se trezi cu Kevin intrând pe ușă și spulberând iluzia pe care ea se străduise atât să o creeze. Se încruntă la el. Azi nu e prima ta zi de lucru cu unchiul tău?

Kevin se uită la ea, apoi la Abby, încercând din câte se părea să își dea seama de unde provenea iritarea ei.

– Pentru Thomas, zilele de lucru încep înainte de ivirea zorilor. Am fost în Annapolis, m-am întors și mi-am făcut și programul complet de lucru.

Ochii lui Abby erau plini de lumină.

– Minunat. Cum a fost?

– Am o groază de învățat, spuse Kevin. Dar o să-mi placă la nebunie. Acum ia spune-mi... ce cauți aici?

– Am venit să-i spun lui Bree că eu și Trace am stabilit data nunții, răspunse ea. Mulțumită ție!

Îi dădu un pupic zgomotos pe obraz.

Auzind așa ceva, Kevin zâmbi radios, dar apoi ochii i se îngustară.

– Ai venit după Bree în librăria Shannei? De ce?

– Bree era aici, se uita la cărți, îi explică Shanna. Și acum s-a dus să aducă șampanie. Iar Jess e și ea în drum spre noi.

– Trebuie să mai stai și tu, îi spuse Abby. E un eveniment de familie.

– Mie mi se pare mai degrabă o petrecere între fete, spuse el, retrăgându-se deja către ușă. Cred că vă las să vă distrați.

Ieși înainte ca Abby să-l poată opri. Din câte se părea, această întrerupere nu făcuse decât să pună paie pe focul speculațiilor ei. Îi făcu semn Shannei să ia loc, după care mută un fotoliu în așa fel încât să stea față în față.

– Interesant că fratele meu a ales să vină direct aici după prima sa zi la noul loc de muncă, îi spuse, pe un ton lejer. Încă mai vrei să te ții de povestea asta, că n-ar fi nimic între voi?

Shanna continua să-și țină bărbia ușor ridicată.

– Da, chiar așa.

Abby o privi fix în ochi, păru să-i cântărească răspunsul câteva clipe, după care dădu negativ din cap.

– Nu te cred.

Shanna ridică din umeri.

– N-am ce face în privința asta.

– Și-atunci sărutul de ieri nu a însemnat absolut nimic? insistă Abby, cu buzele tresărindu-i a zâmbet când lansă proiectilul.

– Sărutul? repetă Shanna, afișând ceea ce spera că era o doză credibilă de nevinovăție.

– Doar nu ai crezut că n-o să aflăm de el? zise Shanna. Tata a venit acasă în mare viteză și i-a povestit lui buni. În mod normal, ea ține totul în ea cu sfințenie, dar

a lansat o sugestie față de Bree, care evident deja știa. Am intrat și le-am prins pe amândouă şușotind. Am refuzat să mă las până nu mi-au spus tot.

Dacă nu ar fi fost atât de jenată, Shanna ar fi savurat scenariul pe care i-l descrisese Abby. Adevărul era că și-ar fi dorit să fie și ea implicată în el. Totuși, să fie subiectul acestor discuții nu era o postură chiar atât de ispititoare.

Evident, Abby îi sesiză reacția de tulburare.

– Te fac să te simți tare prost, nu? Îmi pare rău. Eu, Bree și Jess suntem atât de obișnuite ca toți să-și bage nasul în treburile noastre, că nu ne dăm seama cum trebuie să fie pentru cineva din afară.

Shanna simți că se albește la față. Iată cum stăteau lucrurile! Chiar și în această situație, ea era o intrusă. Trebuia să țină minte asta și să nu se lase amețită cu idei că se afla măcar la marginea acestui cerc familial.

– O, Doamne, iar am comis-o, rosti Abby. Nu am vrut să spun că ai fi o intrusă, că nu ești una dintre noi, doar că...

– Nu sunt o O'Brien, spuse Shanna. Crede-mă, știu asta.

– Dar ți-ar plăcea să fii, nu-i așa? rosti Abby lent, cu o privire speculativă.

– Nu în modul la care te referi tu, spuse Shanna imediat. Nu punând gheara pe Kevin sau ceva. Pur și simplu vă invidiez pe toți că aveți familia asta mare și minunată.

Abby nu părea că ar fi crezut această explicație în întregime.

– Nu e mereu minunată. Uneori e incredibil de enervantă.

– Dar într-un mod bun, insistă Shanna.

– Poți să spui asta chiar și după ce am dat buzna aici, bombardându-te cu întrebări la care nu vrei să răspunzi?

Shanna dădu afirmativ din cap.

Abby zâmbi larg.

– Ai o răbdare de sfântă, concluzionea ea. O să fii foarte bună pentru fratele meu.

– Dar...

– Nici măcar nu te obosi s-o zici, o sfătui Abby, după care zâmbi radios când Jess și Bree intrară pe ușă. Bree avea două sticle de șampanie rece și Jess ducea o tavă cu pateuri mici umplute cu brânză de capră și ceapă caramelizată.

– N-am avut altceva, așa în scurt. Mereu avem de-astea în congelator, spuse Jess. Nu se poate o petrecere fără cine știe ce mâncare rafinată.

– Avem nevoie și de tort, declară Bree. Buni e în drum spre noi cu tortul de ciocolată pe care l-a făcut în după-amiaza asta.

În câteva momente, surorile O'Brien luaseră în stăpânire zona de servire a cafelei din librărie și șampania începu să curgă. Așteptară până ce Nell O'Brien sosi cu tortul ca Bree să închine în cinstea surorii ei mai mari.

– Poate că am ajuns la altar înaintea ta, Abby, dar pot să prevăd de pe acum că viitorul tău cu Trace va fi la fel de lung și de fericit precum cel pe care am de gând să-l am eu cu Jake!

– Așa, așa! rosti Jess.

– Ei, am auzit că în sfârșit s-a stabilit o dată, rosti Nell.

– Prima sâmbătă din octombrie, răspunse Abby.

– Asta-i peste nici două luni, spuse Bree, cu un aer tulburat. Ce fel de nuntă putem să organizăm într-un timp atât de scurt?

– Exact nunta pe care eu și Trace ne-o dorim, restrânsă și intimă. Se întoarse către Jess. Ne-ar plăcea să o facem la han. O să se poată?

Shanna începuse deja să protesteze că nunta lui Laurie era în acel weekend, dar Jess dădea deja din cap.

– O să se poată.

– Dar... dădu să spună Shanna, doar ca Jess să dea negativ din cap.

– O să se poată, repetă ea, după care o trase pe Shanna deoparte. Laurie m-a sunat mai devreme și a anulat tot. Înțeleg că nu ai vorbit cu ea.

– Nu. Totul era încă în grafic când a venit aici, acum două săptămâni.

Tulburată de această veste și chiar mai mult de faptul că Laurie nu o sunase imediat să îi împărtășească noutatea, murmură:

– Vă rog să mă scuzați. Trebuie să o sun.

– Te rog, nu-i spune că am zis ceva. N-aș fi făcut-o, doar că erai aici când Abby a ales fix aceeași dată.

– Nu e nici o problemă, o asigură Shanna. N-o să-i zic nimic. O să o sun doar ca să o întreb ce mai face. De obicei vorbesc cu ea la fiecare câteva zile. N-o să i se pară ciudată că o sun azi.

Chiar când rosti aceste cuvinte, telefonul ei mobil începu să sune. Când văzu numărul lui Laurie pe ecran, se scuză din nou și se retrase în cămăruța din spate pentru a vorbi cu ea.

– Ești ocupată? Întrebă Laurie.

– Deloc. Ce faci?

– Bine, răspunse Laurie, deși glasul îi tremura.

– Nu pari a fi bine. Ce se întâmplă?

– Drew a anulat nunta, îi dezvălui ea. Zice că nu vrea să se căsătorească. Vrea să plece pe nu-știu-ce insulă sau ceva de genul ăsta ca să se regăsească. Ai auzit vreodată un pretext mai ridicol? Cine face așa ceva? De ce n-a putut să-mi zică pur și simplu că nu mă iubește?

– Poate pentru că te iubește, răspunse Shanna, cu grijă. Draga mea, Drew n-a fost niciodată la fel de pregătit pentru căsătorie ca tine. E un tip pe cinste, dar e imatur. Te-a cerut de soție pentru că voia să fii fericită, dar nu cred că asta și-a dorit din tot sufletul.

– Pentru că nu mă iubește, insistă Laurie.

– Nu, ci pentru că are nevoie de timp ca să își asume acest gen de angajament. S-ar putea să nu fii pregătită să auzi asta, dar eu cred că îți face un bine.

– A anulat nunta mea cea frumoasă, zise Laurie, suspinând.

– A anulat-o sau ți-a propus să o amânați? Întrebă Shanna.

– E același lucru.

– Ba nu, nu e.

– Nu vrea să se însoare cu mine.

– Nu vrea să se însoare cu tine acum, rosti răspicat Shanna. Aproape că-l putea vedea pe Drew încercând să-i explice lui Laurie, și pe ea neauzind nici un cuvânt din tot ce spunea el. De la început, Shanna sesizase panica din ochii lui Drew când venise vorba de căsătorie. Mai văzuse și altceva, că era îndrăgostit nebunește de Laurie și era dispus să facă acest pas uriaș doar pentru că ea își dorea asta.

– Spune-mi exact ce-a zis, îi impuse lui Laurie. Fix cuvintele pe care le-a folosit.

– Mi-a zis că totul se întâmplă prea repede, că trebuie să-și ia un serviciu mai bun și să înceapă să câștige bine ca să îmi ofere viața pe care o merit. I-am zis că mie nu-mi pasă de asta. Câștig eu bine.

– Dar e clar că vrea să-ți ofere el o viață frumoasă. E ceva important pentru el.

Laurie îi respinse această analiză.

– Las-o baltă. Nu pot să mai vorbesc despre asta. Mă tulbură prea tare. Vreau să-mi spui ce mai faci tu.

– Pe-aici toate sunt la fel. Ce-ar fi să vii în weekendul ăsta, ca să vezi cu ochii tăi? O să-ți prindă bine să schimbi decorul câteva zile. Poți să capeți o nouă perspectivă, să-i oferi niște spațiu lui Drew.

– N-o să fie un deranj pentru tine?

– Bineînțeles că nu. Cum poți să întrebi așa ceva?

- Am văzut cum stăteau lucrurile cu Kevin data trecută când am fost acolo, în ciuda sfaturilor mele foarte înțelepte.
- Poate că ar trebui să citești și tu câteva pagini din manualul ăla de sfaturi pe care încerci să mi-l bagi mie pe gât și să pui frână în relația ta cu Drew.
- Aș zice că anularea nunții a cam oprit brusc trenul, rosti Laurie, sec.
- De câte ori l-ai sunat ca să încerci să-l faci să se răzgândească? întrebă Shanna.
- Nu pot să-l sun, spuse ea, pe un ton sumbru. Ți-am spus, a plecat să se regăsească și nu mi-a spus unde.

Evident, Drew o cunoștea bine pe Laurie. Să plece și să nu îi spună unde anume era singura modalitate ca ea să-l lase în pace. Dacă prietena ei nu ar fi fost atât de supărată, Shanna ar fi zâmbit, amuzată.

- Deci chiar trebuie să vii în vizită, îi spuse ea lui Laurie. Te aștept aici sâmbătă, la prima oră.
- Ești sigură? Cel mai probabil, n-o să fiu o companie prea plăcută. O să fiu plângăcioasă și o să am nevoie de afecțiune și atenție.
- Voi cumpăra multe șervețele și înghețată, îi promise Shanna. Ne vedem, bine?
- Mulțumesc, Shanna.
- Nu-i nevoie să-mi mulțumești. Asta fac prietenele una pentru alta.

Când închise apelul, auzi râsete din față și se întoarse în librărie exact la timp pentru a le auzi pe Jess, Abby și Nell tachineându-se despre planificarea nunților. Bree era la casă, se ocupa de unul dintre clienții Shannei. Văzând-o că îi sărise în ajutor fără să fi fost nevoie să o roage, Shanna își simți inima umplându-se de o mulțumire neașteptată. Poate că Laurie avea să fie întotdeauna prietena ei cea mai bună, dar își găsisese prietene și aici, persoane pe care se putea baza.

- Vino aici! îi strigă Abby când o zări. Ne-am tot contrazis în legătură cu o combinație de culori pentru nuntă. Jess a zis că-s potrivite culorile de toamnă, dar eu cred că ar fi exagerat, la o nuntă în care personajele principale sunt roșcate.

Shanna le studie pe cele trei surori.

– Nu și dacă optați pentru o nuanță ca a cuprului, dar mai discret și strălucitor, pentru domnișoarele de onoare, le sugerează într-un final. Ar arăta grozav.

– Aaa, da, îmi place la nebunie, spuse Jess. Hai, Abby, zi da! Ce-ți pasă ție, în fond? Tu o să porți alb.

– Am mai fost măritată o dată, protestă Abby.

– Ei, pentru numele lui Dumnezeu, atunci crem, interveni Bree, revenind printre ele. Dezastrul ăla al tău oricum abia dacă se pune.

– Gemenele vor să fie cele care să împrăștie petale în drumul spre altar, spuse Abby. Ele ce culoare să poarte, dacă voi toate purtați nuanța cuprului? Privirea i se îndreaptă spre Shanna. Tu ce zici?

– Aș zice verde-închis, dar s-ar putea să fie o nuanță prea aspră pentru ele, sugerează Shanna. Ce-ați zice de un verde-salvie mai deschis? Nu e o nuanță foarte de toamnă, dar pun pariu că le-ar sta foarte bine cu ea, și ar merge de minune cu arămiul ăla.

– Cu trandafiri roz pal brodați pe rochii și petale de trandafiri roz pal în coșulețe, sugerează Nell. Pot să mă ocup eu de broderii.

Abby aruncă o privire în jur, verificând dacă toată lumea era de acord, după care dădu din cap, mulțumită.

– Cred că ăsta e planul de bătaie.

– N-o s-o suni și pe mama ta, să discuți toate lucrurile astea și cu ea? o întreabă Nell. De vreo câteva săptămâni tot zice că și-ar dori să fie implicată și ea.

Abby se înroși, fie de la șampanie, fie de la vinovăția pe care o simțea.

– Bineînțeles, răspunse ea, pe un ton defensiv. Vreau să fie și ea implicată. Data trecută a fost greu, având în vedere că mama și tata de-abia dacă-și vorbeau, dar acum toți se înțeleg mult mai bine. O să fie o adevărată sărbătoare de familie.

– Hei, dar nunta mea ce-a fost? întreabă autoritar Bree. Toată familia a fost de

față.

– Tu și Jake v-ați cununat pe plajă, la asfințit. A fost o petrecere pe plajă, o tacină Jess.

Bree își agită mâna pe care avea verigheta.

– Dar tot sunt măritată, proclamă ea. Totul a fost legal!

Shanna își dădu voie să savureze tărăboiul acelei dezbateri vesele. Voia și ea asta. Doar că trebuia să se asigure că momentele ca acestea, în care se afla în sânul unei familii mari și zgomotoase, nu erau singurul motiv pentru care se îndrăgostea încet, dar sigur, de Kevin.

capitolul 16

Spre regretul lui Kevin, Davy fu cuprins dintr-odată de sfială când sosiră părinții Georgiei. Nu că s-ar fi așteptat ca fiul lui să-și aducă aminte de ei, dar în mod normal Davy era atât de sociabil că nu anticipase modul în care se retrase când se văzu față în față cu două persoane efectiv străine. Simplul fapt de a-i spune că erau bunicii lui nu avea o semnificație concretă pentru el și nu putea crea o legătură imediată. Trebuia să petreacă timp cu ei, să îi cunoască.

Tatăl Georgiei părea să înțeleagă, lăsându-i băiețelului timpul și spațiul necesare pentru a se adapta, dar Martha, evident emoționată, încercă imediat să-și ia nepotul în brațe. Davy începu să țipe și se întinse către Kevin, cu obrajii brăzdați de lacrimi.

– Tati, scâncea, cu brațele întinse. Vreau la tati.

Cu o expresie zdruncinată, Martha i-l dădu.

– Îmi pare rău, se scuză Kevin. A trecut mult timp de când v-a văzut ultima oară. Și era doar un bebeluș atunci.

– Bineînțeles, răspunse John, petrecându-și brațul pe după umerii soției lui, într-o încercare de a o alina. Nu-ți face probleme. Tocmai de-aceea vizita asta e atât de importantă. Vrem să întărim legătura asta, să ne asigurăm că Davy își cunoaște rudele din partea mamei.

Când plecară de la aeroport, Martha stătu în spate, lângă scaunul special al lui Davy. Mai precaută acum, băgă mâna în bagajul ei de mână și scoase un pachetel plat și învelit într-o hârtie viu colorată și cu o fundă elaborată.

– Davy, asta-i pentru tine, de la bunicul și de la mine.

Lacrimile lui Davy se uscaseră, dar pe chip avea în continuare o expresie nesigură.

– Pentru mine?

Martha dădu afirmativ din cap.

– Vrei să mă ajuți să-l desfac?

– Da, rosti Davy, întinzând mânuțele după cadou, dornic. Kevin privea în oglinda retrovizoare cum trăgea de panglică fără succes, devenind evident din ce în ce mai frustrat.

– Hei, amice! i se adresă Kevin, într-o încercare de a evita o criză de nervi de proporții. El învățase pe pielea lui să nu se mai deranjeze să pună panglici pe cadourile pentru Davy. Mânuțele lui nu se puteau descurca decât cu hârtia, și și-așa aceasta îi dădea bătăi de cap. Ce-ar fi s-o lași pe bunica Martha să te ajute? Poate să desfacă ea panglica în locul tău.

– Nu! rosti Davy răspicat, respingând mâinile Marthei, dornice se intervină.

Aceasta se lăsă pe spătarul scaunului, descurajată.

Kevin își ceru din nou scuze.

– Nu a dormit, ca să vină la aeroport, le spuse celor doi. Sunt convins că, după ce o să se odihnească, o să fie mai bine.

– Bineînțeles, spuse John.

Chiar în secunda aceea, pachetulul își luă zborul peste scaunul din față și se lovi de bord. Kevin auzi zgomot de sticlă făcându-se țandări, după care un suspin șocat din partea Marthei, care declanșă instantaneu o criză de plânset zgomotos din partea lui Davy.

„Ce Dumnezeu...?” își zise Kevin, deznădăjduit. Martha chiar avusese de gând să îi dăruiască unui copilăș de doi ani ceva cu sticlă? Fu nevoit să-și țină gura. Nu că fu nevoie să spună ceva, pentru că fostul lui socru o luă în vizor pe soția sa.

– Dar ce-a fost în capul tău, să-i dai unui copil de vârsta lui ceva ce se poate sparge? o întrebă indispus în timp ce lua de jos pachetulul care acum era îndoit și șifonat. Din fericire, sticla spartă rămăsese în interiorul hârtiei de împachetat.

Martha își trase nasul, evident îndurerată.

– E o fotografie cu mama lui, de pe vremea când era mică, spuse ea în șoaptă. Voiam să o aibă el.

Suferința din glasul ei era evidentă. Lângă ea, Davy continua să plângă în liniște, prins în toate emoțiile care se învolburau în jurul lui și pe care el nu putea să le înțeleagă.

Kevin interveni.

– Davy, e-n regulă, îl alină el. Știm că nu ai vrut să spargi cadoul. Martha, să știi că o să-i placă la nebunie. O să pun eu fotografia în altă ramă. O să o pun pe comoda din camera lui, lângă cealaltă fotografie cu Georgia. E sus, așa că nu poate să o spargă, dar ne uităm la ea în fiecare seară înainte să se culce și îi povestesc despre mama lui, despre cât de frumoasă și de curajoasă era.

Ochii Marthei se luminau.

– Chiar așa?

– O să ți-o arăt. E fotografia de la nunta noastră. Davy se tot uită la ea de când era un bebeluș, când Georgia s-a întors în Irak. Știe că e mămica lui. N-o să-l las să uite de ea, promit.

– Ah, Kevin, mulțumesc pentru asta! spuse ea, întinzând mâna peste spătarul scaunului pentru a-l strânge ușor de umăr. Mi-am făcut atâtea griji că n-o să știe nimic despre mama lui. Era atât de mic când a murit... Sigur nu-și aduce aminte nimic de ea.

– Eu ți-am spus că nu ai de ce să-ți faci griji, rosti soțul ei. Kevin e un bărbat onorabil. N-o să îl lase pe băiat să o uite pe Georgia.

– În nici un caz, îi asigură Kevin pe amândoi.

O oră mai târziu, lua ultima curbă către Chesapeake Shores, cu inima plină de ușurare. De asemenea, se bucura că le făcuse rezervare soților Davis la han. Avea o bănuială că tensiunea acestui drum cu mașina nu se compara nici pe departe cu chinul de a-i avea sub același acoperiș cu ei. Urmărirea încercărilor dureroase ale Marthei de a și-l apropia pe Davy, doar pentru a fi respinsă, era

ceva aproape insuportabil. Într-un fel, îi fusese chiar și mai greu să vadă atitudinea lui John, de acceptare stoică a comportamentului lui Davy.

Cumva, în următoarele câteva zile, Kevin trebuia să facă orice îi stătea în puteri să încerce să micșoreze oarecum distanța dintre ei, altfel s-ar fi ales cu încă un lucru care să-l umple de vinovăție.

Shanna știa că foștii socri ai lui Kevin veneau în vizită în acest weekend, dar nu se așteptase să-i aducă la librărie. Fu uluită când își ridică privirea de la ce făcea și îi văzu pe trotuar, în fața librăriei, iar Davy deja îi făcea cu mâna și se zbătea să fie dat jos din brațele bunicului lui.

De cum Kevin deschise ușa, Davy o zbughi direct la ea. Până intrară și ceilalți, deja o trăgea în direcția cărților pentru copii.

– Poveste! îi ordonă.

– Un minut, îi promise Shanna, întorcându-se să îi întâmpine pe soții în vârstă care se holbau la ea cu o tristețe nedisimulată. Bună ziua, numele meu e Shanna Carlyle. Sunt o prietenă de-ale lui Davy. Din moment ce Kevin fusese, din câte se părea, amuțit de această situație stânjenitoare, era nevoită să improvizeze pe loc. Dumneavoastră cred că sunteți bunicii lui.

– Da, rosti femeia. Eu sunt Martha Davis, iar el e soțul meu, John. Am venit din Texas ca să petrecem ceva timp cu Davy.

– Ei bine, lui Davy îi plac foarte mult cărțile. Sunt convinsă că v-ați dat deja seama de asta.

– În mod clar îi plac poveștile la culcare, confirmă bărbatul înalt, cu un aspect distins, oferindu-i un zâmbet cald, deși soția lui continua să o fixeze pe Shanna cu răceală. De-asta ne-am gândit să îi cumpărăm o carte azi.

Fără nici un chef, soția lui adăugă:

– Ai o librărie foarte drăguță. Îmi dau seama de ce îi place lui Davy să vină aici.

– Mulțumesc. Am o clientelă numeroasă în rândul copiilor, care din fericire își aduc cu forța și părinții aici.

– Nu că eu aş fi fost adus cu forţa, spuse Kevin, recăpătându-şi în sfârşit glasul. Shanna se înţelege de minune cu Davy. Puştiul o adoră de-a dreptul.

Davy susţinu aceste cuvinte trăgând-o de mână şi cerând din nou o poveste.

– Vă rog să mă scuzaţi, le spuse Shanna înainte de a se lăsa pe vine pentru a-l ajuta pe Davy să aleagă o carte cu poze. Bunicul lui li se alătură.

– Maşinuţă, bunicu', rosti băieţelul încântat, arătând către cartea pe care o alesese.

– Cred că ai cartea asta şi acasă, îi spuse bunicul lui.

Davy dădu aprobator din cap.

– Place maşinuţele.

Domnul Davis hohoti, amuzat.

– Da, ştiu că-ţi plac maşinuţele. Îi surâse Shannei. Are camera plină cu maşinuţe.

– Ştiu, am văzut-o, spuse ea fără să se gândească, după care se crispă când îi văzu surâsul pălind. Îşi stoarse mintea să-i ofere o explicaţie care nu ar fi implicat o legătură cu Kevin. Sora lui Kevin, Jess, m-a invitat la ei într-o duminică. Davy a insistat imediat să primească o poveste.

– Am înţeles, zise el.

În spatele lor, o putea auzi pe doamna Davis întrebându-l pe Kevin:

– Cât de des îl aduci aici? rosti ea, cu o uşoară notă de dezaprobare în ton. Copiii n-ar trebui răsfăţaţi, nu poţi să faci mereu ce vrea el.

– Nici măcar când e vorba de cărţi? întrebă Kevin. Mie unul mi se pare că e o pasiune care ar trebui încurajată.

– A, da, bineînţeles, zise ea, evident stânjenită.

Shannei îi era clar că obiecţiile ei nu erau legate de cărţi, ci de proprietara librăriei.

Ignorându-i pe ceilalți adulți, se așază pe un fotoliu moale cu Davy cuibărit lângă ea și deschise cartea pe care o alesese el. În timp ce Davy arăta cu degetul către imagini, începu să citească.

Laurie alese fix acest moment pentru a veni din cămăruța din spate. Asimilă rapid această imaginea intimă înainte ca privirea să i se oprească într-un final asupra lui Kevin.

– Chiar mă întrebam când o să veniți pe-aici, rosti ea, traversând încăperea pentru a-l îmbrățișa cu afecțiune. Mă bucur să te revăd.

Shanna văzu clar cum Kevin devine din ce în ce mai stânjenit când o prezintă pe Laurie părinților Georgiei.

– Și tu lucrezi aici? întrebă Martha.

– Nu, sunt doar într-o vizită de-un weekend, răspuse Laurie. Eu locuiesc chiar lângă Philadelphia.

– Dar sigur vii pe-aici des, dacă îl cunoști pe Kevin.

– Nu am venit decât de câteva ori de când Shanna a deschis librăria, răspuse Laurie, care fie nu sesiza tensiunea din încăperea, fie era hotărâtă să o alimenteze, din cine știe ce motiv. Dar Kevin e mai mereu pe-aici.

Cuta dintre sprâncenele Marthei se adânci.

– Înțeleg. Se răsuci spre Kevin. Cred că ar trebui să ne întoarcem la han. Nu mă simt bine. Cred că ceva din ce-am mâncat nu mi-a picat bine.

„Sau din ce-ai văzut“, completă Shanna, aproape compătimind-o. Venise aici ca să restabilească o legătură cu copilul fiicei ei, doar ca să descopere că acesta stabilise o legătură cu o altă femeie. Poate că nu era nimic în neregulă ca Davy și Kevin să formeze relații noi, dar asta sigur îi provoca durere.

– Vă duc înapoi acum, spuse Kevin imediat. Hai, Davy. Hai să mergem!

– Nu! țipă Davy, la un pas de o adevărată criză temperamentală. Nu megem!

– Lasă-l aici și vii mai târziu să-l iei, sugără Laurie, ceea ce o luă prin

surprindere pe Shanna. Am eu grijă de el dacă vor apărea mulți clienți.

Martha păli. Kevin părea într-o dilemă, dar Davy se agăța strâns de Shanna, așa că cedă, probabil pentru a evita o scenă.

– Mă întorc în douăzeci de minute, promise când socrii săi ieșiră din librărie fără să mai rostească vreun alt cuvânt. Ochii lui îi întâlneau pe ai Shannei. Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să îi aduc aici.

– E-n regulă, îi spuse ea, vorbind serios. Fusesse o situație stânjenitoare, nu dezastruoasă.

De cum ieși și el, Laurie se așează într-un fotoliu aflat față în față cu cel pe care stăteau Davy și Shanna.

– Ei, ce senzație de deja vu am avut, declară ea cu subînțelese.

Shanna știa că se referea la felul în care soții Hamilton o trataseră mereu pe Shanna – ca pe o infractoare deloc bine-venită în familia lor.

– Fii îngăduitoare cu ei, îi spuse ea lui Laurie. Fiica lor a murit. Probabil că s-au pripit să creadă că încerc să îi iau locul.

Laurie îi adresează o privire strâmbă, după care dădu din cap către Davy, care își sugera liniștit degețelul, sprijinit de Shanna, în timp ce frunzărea cartea din poala ei.

– Și nu faci asta?

– Bineînțeles că nu, spuse Shanna imediat, deși chiar când rosti aceste cuvinte își dădu seama că nu erau chiar adevărate. Chiar se atașa din ce în ce mai mult de Davy și de tatăl lui. Dar minciuna ei nu își atinse ținta, oricum, pentru că era evident că Laurie nu o credea.

Din fericire, în librărie intră un client înainte ca Laurie să poată să o tragă la socoteală pentru această minciună. Aceasta se ridică imediat și luă locul Shannei lângă Davy.

– Salut, amice, ce-ai zice dacă o înlocuiesc eu pe Shanna, ca să terminăm povestea? Pare chiar bună.

– Bună poveste, confirmă Davy, acceptând calm schimbarea persoanei care îi citea.

După ce clientul își alesese mai multe cărți și le plăti, Shanna rămase la casă, gândindu-se la scena de mai devreme, cu foștii socri ai lui Kevin. Nu prea putea să o învinovățească pe Martha Davis pentru că reacționase așa cum o făcuse. Ceea ce nu înțelegea era de ce îi adusesese Kevin acolo. Sigur știa că aveau să aibă o reacție urâtă.

Câteva minute mai târziu, când Kevin se întoarse, acesta aruncă o privire către Davy, să se asigure că era bine cu Laurie, după care veni direct la Shanna.

– Doamna Davis e bine? îl întrebă Shanna.

– Nu cred că se simțea rău fizic, zise el. Doar că a tulburat-o să te cunoască. Tot drumul până la han, m-a bătut la cap că târăsc prin noroi amintirea fiicei ei văzându-mi de viață atât de repede. Îi întâlni privirea, cu ochii plini de nefericire. Poate că are dreptate.

– În regulă... Ia stai puțin, zise Shanna, furioasă pe femeia aceea pentru că încerca să-l facă pe Kevin să se simtă vinovat. În primul rând, nu e ca și cum noi doi am avea o idilă nebunească. Și, în al doilea, n-ar fi nici o problemă dacă am avea. E o tragedie că ți-ai pierdut soția și că ei și-au pierdut fiica, dar asta a fost acum aproape optsprezece luni, nu-i așa? Ai voie să-ți refaci viața, Kevin, fie cu mine, fie cu oricine altcineva. E o greșeală din partea lor să încerce să te oprească.

Buzele lui se curbară ușor, ca reacție la răspunsul ei înflăcărat.

– Adu-mi aminte să nu te supăr niciodată. Devii cam sălbatică atunci când aperi pe cineva.

– Da, cam așa, zise ea, gândindu-se cât de mult se luptase pentru a-l apăra pe Henry de tatăl lui.

Avusese parte de mai multe certuri destul de volatile, nu doar cu Greg, ci și cu părinții lui, încercând să-i facă să înțeleagă cât de îngrozitoare era situația respectivă pentru un băiețel sensibil. Ba chiar se războise și cu avocatul lui Greg și cu judecătorul. Știuse că nu avea șanse mari să obțină custodia, așa că totul fusese în van, dar asta nu o oprise să încerce.

Îl studie cu o privire plină de curiozitate.

- Sigur știai că n-o să decurgă bine dacă îi aduceai aici. De ce ai făcut-o?
- Davy tot turuia despre cărți, așa că Martha a insistat să vină aici să îi cumpere una. Nu am găsit nici o modalitate de a o face să se răzgândească.
- Parcă nu era de acord să i se facă toate poftele, zise Shanna. Te-ai fi putut folosi de acest argument.

Kevin zâmbi larg.

- Replica asta n-a venit decât după că te văzuse.

Shanna renunță la acest subiect.

- În afară de după-amiaza asta, cum a mers vizita lor?

Kevin ridică din umeri.

- Cred că Martha se aștepta la prea multe. Davy e încă un pic distant cu ea, pentru că se străduiește prea mult să se apropie de el. Dar începe să-i placă să stea cu tatăl Georgiei, totuși.
- Mi-am dat seama de asta, spuse Shanna. O să fie mai bine și cu Martha, să știi.
- Sper, zise el. Asta le tot spun și eu, oricum. Chiar am un plan de a încerca să îmbunătățesc lucrurile. O să încercăm să programăm mai multe vizite apropiate, astfel încât Davy să se obișnuiască să îi aibă prin preajmă.
- E o idee bună, îi spuse ea.

Din păcate, putea vedea și partea negativă a acestui plan. Și Kevin avea să fie legat mai strâns de ei și, evident, doamna Davis știa cum să profite de sentimentul lui de vinovăție ca lucrurile să fie așa cum voia ea. Avea să poată Kevin să țină piept acestor manevre? Spera că da, pentru binele lui. Nu voia să fie legat pe vecie de o amintire.

- Vor să-l ia pe Davy în Texas la un moment dat, pentru o vizită prelungită, continuă Kevin, dar am refuzat să facem așa ceva până ce nu ajunge să-i

cunoască bine. Altfel, o să fie un dezastru. Nu vreau asta pentru nici unul dintre ei. O să-l duc acolo pentru un weekend peste vreo două luni.

– Pleacă luni?

Kevin dădu afirmativ din cap.

– O să-i duc la aeroport în drumul meu spre serviciu. Au un zbor dimineața devreme. Ezită o clipă, după care o întrebă dintr-odată: Vrei să ieși cina cu mine luni seară? Am putea să mergem la Brady's. Îți sunt dator, după toate astea.

Luată prin surprindere de această invitație, Shanna spuse:

– Nu-mi ești dator cu nimic.

– Ba cred că da, insistă el. Te rog.

– Bine, atunci, ar fi chiar drăguț să luăm cina împreună.

Expresia lui se însenină.

– Grozav. Acum aș face bine să-l iau pe Davy și să mă duc acasă. Vin și ei în seara asta, facem un grătar. V-aș invita și pe tine și pe Laurie, dar cred că n-am face altceva decât să punem sare pe rană. Privirea lui parcă o ruga să înțeleagă. Ca să știi, dacă relația noastră... în fine, dacă ne-am lua un angajament unul față de celălalt, n-aș încerca să ascund asta, nici măcar față de părinții Georgiei.

– Înțeleg, spuse ea, sincer.

– Mi-aș dori ca lucrurile să nu fie așa de complicate.

Shanna îi oferă un zâmbet liniștitor.

– Înțeleg și asta.

– Atunci ne vedem luni. Vin să te iau de-aici la șase?

– Luni sunt liberă, așa că o să fiu sus, în apartament.

– A, da. Uitasem.

În momentul acela, Laurie apăru cu Davy adormit în brațe. I-l întinse lui Kevin.

– E un puști grozav.

Kevin zâmbi larg.

– Mulțumesc. Și mulțumesc că ai stat cu el. Distracție plăcută cu Shanna, cât mai stai pe aici.

Laurie așteaptă până după ce Kevin plecase, după care își aținti privirea asupra Shannei.

– Ai întâlnire cu el luni?

Aceasta dădu afirmativ din cap.

– Ai înnebunit?

Shanna scoase un oftat.

– Probabil.

Până acum, reușise să se agațe de iluzia că erau doar prieteni, dar era greu să mai facă asta, din moment ce el chiar o invitasese la o întâlnire. Nu era ca și cum ar fi luat o pauză de la librărie și s-ar fi dus repede la Sally's sau la Panini Bistro. Nu era ca și cum Kevin ar fi luat un sendviș și i l-ar fi adus aici. Era o întâlnire la cină, într-un restaurant, cu un bărbat care o făcea să se înfioare toată cu o simplă atingere. Faptul că o invitasese chiar după ce se înfruntase cu foștii săi socri despre rolul Shannei în viața lui făcea ca această cină să fie chiar mai importantă.

Era în mare bucluc, își dădu seama, abia reprimându-și un suspin. Dar și mai îngrijorător era faptul că, din ce în ce mai mult, descoperea că nici nu-i păsa ce dezastre se întrevedeau la orizont.

– Tu și Shanna petreceți o groază de timp împreună, remarcă Jess sâmbătă seară, cu mare parte din familie – cu excepția lui Mick – adunată în jurul mesei.

Din păcate, părinții Georgiei, care erau mereu în alertă și care nu erau obișnuiți cu dinamica familiei O'Brien și pasiunea lor pentru tachinări, erau și ei de față.

Kevin se uită urât la sora lui mai mică.

– Încerci să pornești vreo ceartă? o întrebă încet, aruncând o privire cu subînțeles la foștii lui socri.

Jess dădu imediat înapoi, însă Bree fu mai puțin discretă. Li se adresă direct Marthei și lui John.

– Ați cunoscut-o pe Shanna azi. Nu-i așa că e grozavă?

– Mi-a părut foarte drăguță, răspunse Martha scorțoasă. Apoi își îndreptă privirea către Kevin. Știu că ți-am mai zis asta și mai devreme, dar nu crezi că e cam devreme să te vezi cu cineva?

Aruncă o privire în jur, aparent căutând susținători, dar ceilalți păstrară tăcerea.

– Eu și Shanna nu avem o relație propriu-zisă, rosti el răspicat, în mare parte pentru a evita o altă scenă în care Martha să simtă nevoia de a-și exprima părerea despre loialitatea lui față de soția lui decedată sau să iasă din încăpere, îmbufnată. Doar ne vedem din când în când.

Bree pufni fără nici o urmă de politețe.

– Din când în când? Ha! Asta doar dacă spui că aproape în fiecare după-amiază din timpul săptămânii și în fiecare sâmbătă înseamnă „din când în când“.

– Lasă-l în pace pe fratele tău, interveni buni. E foarte bine că se vede cu cineva. Îi învălui pe părinții Georgiei într-o privire compătimitoare. Asta nu înseamnă că Georgia nu a însemnat foarte mult pentru el. L-a făcut foarte fericit.

„Și foarte nefericit“, completă Kevin în mintea sa. Asta nu înțelegeau ceilalți, iar el nu prea putea să le spună una ca asta.

Buni continuă:

– E tânăr. Trebuie să-și refacă viața, iar Davy are nevoie de o mamă. Nu de cineva care să o înlocuiască pe Georgia, bineînțeles, dar de cineva care să-i ofere afecțiune maternă.

Kevin scoase un geamăt exasperat când văzu că Martha pâli.

– Vă rog să mă scuzați, rosti ea și ieși din încăpere.

John scoase un oftat.

– Ar trebui să mă duc după ea.

După ce plecară amândoi, Kevin se uită urât la rudele sale:

– Nu vedeți că subiectul ăsta îi deranjează? Nici mie nu-mi pică prea bine. Lăsați-o baltă. E total nepotrivit să discutați despre mine văzându-mă cu altcineva de față cu părinții Georgiei.

– Crezi că e așa iritat pentru că Shanna se ține departe de el? Întrebă meditativ Jess, ignorându-i avertismentul. Lipsa de sex poate avea asemenea efecte.

– Nu e ceva ce se discută la masă, rosti buni serios, adresându-i lui Jess o privire muștrătoare.

– Ca să nu mai spun că asta în nici un caz nu vă privește pe voi! răspunse Kevin.

Problema era că Jess avea dreptate. Era din ce în ce mai evident că o dorea pe Shanna, nu ca pe o prietenă, așa cum debutase relația lor, ci ca femeie. Își dorea săruturile, sexul... tot pachetul. Și credea că și ea și le dorea. În mod clar nu se reținuse în cele două ocazii în care o sărutase.

– Ei, în ciuda spuselor Marthei, eu cred că ar trebui să o inviți pe Shanna în oraș, gata cu codelile, proclamă Jess.

– Și eu, i se alătură Bree, urmată de o remarcă de susținere din partea lui Abby.

– Lăsați-o baltă, toate! le ordonă Kevin, cu o privire necruțătoare. Mai ales în seara asta.

Dacă nu încetau, următorul care să iasă din încăpere avea să fie el.

De cealaltă parte a mesei, Trace și Jake îi zâmbeau compătitori, dar tustrele surorile sale se mulțumiră să izbucnească în râs. Kevin se întrebă ce ar avea de spus dacă ar fi știut de planurile lui pentru luni seara. Într-un fel, știa că invitația lansată Shannei nu se redusese pur și simplu la o cină în oraș. Se întreba, însă, dacă Shanna fusese și ea conștientă de asta.

– Ce se întâmplă între tine și fratele meu? o întrebă Bree pe Shanna luni dimineața, după ce o localizase în apartamentul ei și o ademenise la Sally's, la o cafea. Lucrurile încep, în sfârșit, să devină serioase?

Shanna se încruntă.

– Serioase? După un sărut?

Bine, fuseseră două, dar Bree sigur nu trebuia să afle asta.

Bree hohoti, amuzată.

– Sunteți amândoi atât de jalnici! Kevin încerca să facă balet în jurul întrebărilor pe care i le-am pus sâmbătă la cină și trebuie să-ți spun că nu s-a descurcat prea bine.

Shanna își aduse aminte că la respectiva reuniune de familie trebuiau să participe și părinții Georgiei.

– Ați adus vorba de asta cu soții Davis la masă? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

Bree se înroși.

– Da, păi... asta a fost un pic stânjenitor. Martha a ieșit valvârtej, cu John pe urmele ei.

– Cine-ar putea să-i învinovățească? Ce-a fost în capul lor?

– Ei, Jess a început, iar ea aproape niciodată nu gândește înainte să deschidă gura, rosti Bree, după care ridică din umeri, cu o expresie spășită. Și apoi eu și Abby n-am putut să ne abținem. Trebuie să recunosc, mai ales eu. Kevin părea atât de fâstâcit, că nu am putut să mă abțin.

Shanna nici nu-și putea închipui cât de stânjenitoare fusese întreaga situație.

– Cred că și-a ieșit serios din pepeni.

– N-a fost prea fericit, asta-i clar, recunosc Bree. Și buni s-a cam supărat că am adus vorba de sex, sau mai degrabă lipsa de sex de care suferă Kevin, la masă.

Shanna scoase un geamăt exasperat.

– Poate că visul ăsta al meu despre o familie numeroasă e total greșit. Din ce spui tu, cred că a fost groaznic.

– Presupun că asta depinde de ce parte a tachinării ești, spuse Bree, gânditoare. Oricum, ceea ce vreau să spun e... când aveți de gând să recunoașteți că vă îndrăgostiți unul de celălalt?

– Nu pot să vorbesc în numele lui, dar eu...

Se opri pentru că nu putea rosti o minciună sfruntată. Chiar se îndrăgostea de Kevin. Doar că nu era convinsă că era pregătită pentru o relație adevărată. Există o posibilitate reală ca el să fie cu ea pentru că era tolerantă și îi umplea ceasurile de singurătate.

– Tu ce? o îmboldi Bree, refuzând să abandoneze subiectul. Ții la el, nu?

– Ei, bineînțeles. E un tip de milioane. E inteligent, atent, protector și e un tată minunat.

– Râde mai mult în ultima vreme, comentă Bree, cu o expresie meditativă. Cred că asta ți se datorează ție. Până nu demult, era într-o stare destul de sumbră.

– Și poți să i-o iei în nume de rău? A pierdut femeia care era totul pentru el.

Bree dădu negativ din cap.

– Abia dacă o cunoștea, spuse ea. Probabil că nu ar trebui să spun asta, dar meriți să ai și o altă perspectivă asupra lucrurilor. Cred că în toate aceste luni Kevin a simțit vină, nu durere. Sunt chiar mai convinsă de asta acum, că mama și tatăl Georgiei au fost la noi.

Shanna nu încercă să-și ascundă uluirea.

– Ce vrei să spui cu asta?

Bree o privi șovăitor.

– Nu ți-a spus toată povestea?

- Kevin aproape niciodată nu aduce vorba de Georgia.
- Bine, probabil că n-ar trebui să-ți spun eu asta, dar din moment ce el nu a făcut-o, o să-ți spun. S-au cunoscut în Irak.
- Asta știam, zise Shanna.
- Ei, în condițiile astea, am impresia că totul se intensifică. Emoțiile devin supradimensionate. Oamenii se agață de cei de lângă ei. Georgia era acolo, lângă el. În prima permisie s-au căsătorit valvârtej, nici mai mult nici mai puțin decât într-o sală din aeroportul din Baltimore.
- Probabil că de-abia așteptau să fie soț și soție, spuse Shanna, încercând să-și închipuie cum arăta o nuntă într-un asemenea decor.
- Din punctul meu de vedere, singurul lucru mai rău de-atât ar fi fost una dintre capelele alea de nunți pe bandă rulantă din Las Vegas, rosti Bree. Oricum, până s-au întors din misiune, Georgia era însărcinată cu Davy. Kevin a fost lăsat la vatră la scurt timp după aceea, dar Georgia a rămas în armată. Au petrecut câteva săptămâni aici, înainte să se mute în nordul Virginiei. Kevin s-a angajat ca medic. Georgia a fost repartizată la Fort Belvoir până ce a născut. Cred că lucrurile mergeau bine atunci. Decurgeau normal, dacă știi ce vreau să spun. Chiar păreau fericiți.

Shanna dădu aprobator din cap.

- Când Georgia a primit ordin de relocare în Irak, având un copil nou-născut, ar fi putut să refuze, dar n-a vrut. S-au certat groaznic în privința asta, ceea ce știu pentru că era foarte supărată când m-a sunat, după aceea. Eu i-am spus că sunt de acord cu Kevin. Ridică din umeri. Nu a contat. Era hotărâtă să plece. Dacă e să mă întrebi pe mine, ăla a fost începutul sfârșitului mariajului lor. A, Kevin s-a dat peste cap de față cu noi, pretinzând că el acceptă asta. Spunea că înțelege, că o admiră pentru că voia să își facă datoria.

- Probabil că așa și era, spuse Shanna. Cel puțin la nivel rațional.

Bree dădu negativ din cap.

- Eu nu cred. Eu cred că mariajul lor luase deja sfârșit. Mama ne-a părăsit când ea și tata au divorțat. Jess era încă mică, eu aveam doisprezece ani și ceilalți erau

adolescenți, dar ne-a afectat enorm. Kevin ține foarte mult la ideea că mamele trebuie să stea cu copiii lor. N-o să recunoască asta, nu cu Georgia moartă și practic transformată într-un soi de martiră în mintea lui, dar ăsta e adevărul. Nu cred că ar fi rămas cu ea după ce și-a ales cariera în detrimentul lui Davy.

Informațiile oferite de Bree o făceau pe Shanna să-l vadă pe Kevin într-o altă lumină, o perspectivă nouă care o speria. Ce-avea să creadă când avea să afle că ea părăsise un soț și un copil, chiar dacă fusese vorba de un fiu vitreg asupra căruia nu avea drepturi legale?

Oare Kevin avea să o judece pentru ceea ce făcuse? Dacă da, părerea sa în mod clar nu avea să fie mai necruțătoare decât cea pe care o avea chiar ea despre sine. Când venea vorba de vinovăție, putea să-l egaleze, ba chiar să-l întrecă. Ceea ce ea considera a fi lașitatea ei pentru că nu rămăsese cu Greg de dragul lui Henry era unul dintre motivele pentru care îl ținuse oarecum la distanță pe Kevin. Nu era convinsă că merita o altă șansă de a avea o familie, mai ales o familie care semăna atât de mult cu cea din care fugise.

Era atât de pierdută în propriile gânduri tulburătoare că aproape uitase că Bree era lângă ea.

– Shanna, ești bine? Te-ai albit la față. Am zis ceva ce te-a tulburat?

– A, nu-i nimic, zău, insistă ea. Dar trebuie să plec, totuși. Am un milion de lucruri de făcut azi, având în vedere că e singura mea zi liberă.

Bree îi acoperi palma cu a ei.

– Ești sigură că nu o rupi la fugă din cauza mea și a faptului că vorbesc ca o moară stricăță? Îmi pare rău dacă te-am supărat.

– Nu, nu ai făcut altceva decât să-mi dai niște informații pe care trebuia să le aflu, zise ea.

„Informații care ar putea schimba totul“, își completează vorbele în gând, cu tristețe.

capitolul 17

Ziua Shannei merse din rău în mai rău. Când ajunse înapoi în apartamentul ei, telefonul mobil, pe care îl lăsase pe blatul de bucătărie, suna. Uitându-se pe ecran, văzu că o suna Henry.

– Bună, dragule, ce faci? răspunse ea.

Băiețelul nu îi răspunse, dar sunetele pe care le auzi îi arătau clar că plângea. Stomacul parcă i se umplu de plumb imediat.

– Henry, ce s-a întâmplat? Dragule, vorbește cu mine, te rog!

– Tati pleacă, zise el într-un final. Pentru mult timp.

– Nu înțeleg.

Henry mai spuse ceva, dar plângea atât de tare, că Shanna nu putu distinge cuvintele.

– E și Greta pe acolo? Pot să vorbesc un pic cu ea, te rog?

Guvernanta luă receptorul, evident aproape la fel de tulburată ca Henry.

– A venit ambulanța, îi spuse ea Shannei. Domnul Hamilton... a tot băut. A luat și niște pastile. A fost un accident, sigur a fost, dar era leșinat când l-a găsit menajera.

– Și Henry știe toate astea?

– Doar că îl duc pe tatăl lui la spital. A venit și doamna Hamilton. A insistat ca doctorul domnului Hamilton să fie chemat înainte să le permită paramedicilor să îl urce în ambulanță. Spun că îl vor duce direct la dezalcoolizare după ce o să fie externat. Henry i-a auzit înainte să apuc să îl scot din cameră.

– Nici nu-i de mirare că e atât de supărat. Probabil că nu înțelege de ce tatăl lui

trebuie să plece. Ai idee ce-o să se întâmple cu Henry? S-a gândit cineva la asta?

– Eu o să rămân aici, bineînțeles. Doamna Hamilton a zis că o să se întoarcă mai târziu, după ce o să se ducă la spital ca să se asigure că fiul ei e bine, și o să putem să discutăm ce-o să se întâmple de-acum încolo.

– Vin eu imediat, se oferi Shanna.

– Nu cred că e o idee bună, spuse Greta, coborând tonul. Henry a pomenit de tine și doamna Hamilton a făcut o criză de nervi, a zis că nu mai faci parte din familia asta și că nici măcar să nu-i treacă prin cap să te sune.

Shanna își reprimă un blestem la adresa lipsei de considerație pe care o avea femeia aceea față de un băiețel speriat. Ar fi trebuit să apeleze la oricine voia sau putea să îl ajute.

– O să vorbesc eu cu ea, îi spuse Gretei. Dă-mi-l înapoi pe Henry la telefon.

– E chiar aici, zise Greta, dând telefonul copilului.

– Mami? șopti el șovăitor, cu un glas oarecum mai calm.

– Aici sunt. Știu că lucrurile sunt chiar înspăimântătoare acolo acum, dar totul o să fie bine. O ai pe Greta cu tine, și bunica ta o să se asigure că nimic rău nu o să i se întâmple tatălui tău.

– Pleacă cu ambulanța, rosti el, cu glasul tremurând. N-a mai plecat cu ambulanța până acum. Crezi că e speriat?

– Nu, tatăl tău e foarte curajos. Și se duce la spital ca medicii să îl facă bine din nou.

– Mami, pot să stau cu tine până se face el bine?

Shanna închise ochii, încercând să țină piept valului de dor care i se învoldura prin toată ființa. Nu putea să reziste când auzea acea notă de dor din glasul lui Henry.

– Nu, dragule, dar poți să mă suni ori de câte ori te simți speriat, la orice oră, bine? Greta o să te ajute.

– Bine, zise el, pe un ton resemnat.

– Te iubesc.

– Pa, spuse Henry, închizând peste cuvintele pe care nu le mai credea.

Shanna se uită lung la telefonul mut, după care o sună imediat pe mama lui Greg, pregătindu-se pentru tonul glacial cu care avea să fie tratată, mai mult decât probabil.

– Nu-i un moment potrivit, rosti iritată Loretta Hamilton.

– Fă-l să fie, răspunse Shanna. Știu ce s-a întâmplat cu Greg și îmi pare rău. Chiar îmi pare. Dar acum vreau să știu ce-o să faci cu Henry.

– Asta nu-i treaba ta, rosti ea răspicat. Guvernanta n-ar fi trebuit să te sune și să te târască în mijlocul situației în care ne aflăm, indiferent de natura ei. O să o concediez pentru că a împărtășit chestiuni de familie unei străine.

– Nu sunt nicidecum o străină. În plus, nu ea m-a sunat. Henry a făcut-o. Ai de gând să-l dai și pe el afară, pentru că te-a sfidat?

Aceste cuvinte avură ca rezultat o tăcere prelungită.

– Ce vrei? rosti Loretta, într-un final.

Răceala din glasul ei fusese înlocuită de precauție.

De câte ori o fi trecut printr-o situație asemănătoare cu Greg? se întrebă Shanna, simțind un aflux de compasiune. De mai multe ori decât Shanna, în mod clar. Sigur, era crunt pentru o mamă să-și vadă fiul, bărbat în toată firea, comportându-se într-un mod atât de autodistructiv.

– Vreau să ajut, spuse ea simplu. Asta am vrut dintotdeauna.

– Ei, n-ai cum să faci altceva decât să înrăutățești situația și mai tare, spuse doamna Hamilton.

– Greg o să fie bine, nu?

Bravada doamnei Hamilton se fisură.

– Nu mai știu, rosti ea, într-unul dintre rarele ei momente când își arăta nesiguranța. De data asta... Glasul i se stinse. Pur și simplu nu știu.

– Sigur incidentul ăsta o să-l sperie într-atât încât să-și bage mințile în cap, spuse Shanna. Poate că așa o să rămână la dezalcoolizare până la finalul tratamentului. Poate că, în sfârșit, o să vrea să-și învingă dependența de alcool.

– Sper că da, spuse mama lui, fără prea multă convingere în glas.

– Știu că nu crezi asta, nici eu nu cred, îi spuse Shanna. Sună-mă dacă pot să îl ajut cumva pe Henry sau pe tine. Vorbesc serios.

Simțea că doamna Hamilton ezita, așa că așteptă.

– Știu că am încercat să te pun într-o lumină foarte proastă în tribunal, îi recunosc eu Shannei. Era singura modalitate de a-l păstra pe Henry în locul unde credeam că îi era locul. Îmi pare rău c-am făcut-o. Nu aveai nici cea mai vagă idee în ce te băgai când te-ai căsătorit cu fiul meu. Am văzut scânteierea din ochii tăi și mi-am dat seama că relația voastră nu avea cum să dureze. Ar fi trebuit să te previn. În loc de asta, am păstrat tăcerea, rugându-mă că, până la urmă, lucrurile aveau să evolueze diferit. Mai mult, am dat vina pe tine când lucrurile s-au desfășurat așa cum anticipasem eu.

– Am detestat ce-ai făcut, ce-ai făcut cu toții, dar am înțeles de ce, îi spuse Shanna. Luptai pentru fiul tău. Probabil că și eu aș fi făcut același lucru. Totuși, acum poate că ar trebui să lupți pentru ceea ce e cel mai bine pentru Henry.

– La revedere, Shanna.

Din nou, tonul ei era rigid și dușmănos.

– La revedere, răspunse ea, întrebându-se dacă acest apel avea să-i îmbunătățească situația lui Henry sau dacă nu cumva înrăutățise și mai mult lucrurile.

Când Kevin ajunse la ea, Shanna era în mod clar nefericită și gândurile îi erau cu totul în altă parte. Avea părul răvășit, nu era machiată și era evident că uitase cu desăvârșire de întâlnire. În mod normal, sosirea lui aparent neașteptată ar fi făcut-o să se fâstâcească, dar acum nu părea să îi pese.

– Bine, spune-mi ce s-a întâmplat, rosti el, intrând în apartamentul ei. Evident, ai avut o zi proastă.

Data trecută când o văzuse așa, primise un telefon despre care nu voise nici în ruptul capului să discute. Se întrebă dacă nu cumva acum primise încă unul. Când văzu că ea nu îi dădu nici un răspuns, o conduse către un fotoliu.

– Stai jos și spune-mi ce s-a întâmplat, îi zise.

Shanna se uită în ochii lui cu un aer tulburat.

– Am uitat că trebuia să ieșim în oraș.

– Nici o problemă, deși e o lovitură imensă pentru orgoliul meu, zise el sec. Poate că, dacă aș ști de ce, m-aș simți mai bine.

– Nu pot...

Dădu negativ din cap.

– Au venit surorile mele pe-aici și te-au bătut la cap?

Ar fi fost ceva tipic pentru ele.

– M-am întâlnit cu Bree de dimineață la o cafea, dar nu m-a bătut la cap.

În mintea lui se formă un gând chiar și mai supărător.

– Nu te-a sunat mama Georgiei, nu?

Auzind una ca asta, Shanna clipi.

– Nu, de ce-ar face-o?

– Ca să te avertizeze să stai departe de mine.

Buzele ei se arcuiră ușor.

– N-ar putea să mă sperie. Crede-mă, am avut de-a face cu femei mult mai înspăimântătoare.

– Și-ai avut de-a face cumva cu una azi? întrebă el, mergând pe bâjbâite.

Shanna dădu afirmativ din cap.

– Cam așa.

– Vrei să vorbești despre asta?

– Nu, dar mulțumesc pentru întrebare. Chiar îmi pare rău că am uitat de cina noastră împreună. Am putea să mergem, totuși. N-o să-mi ia mult să fac un duș și să mă schimb, deși nu pot să-ți promit că o să fiu o companie foarte plăcută.

– N-ai cum să nu fiu o companie plăcută, dar ceva îmi spune că n-ai starea necesară ca să ieși în oraș. Ce-ar fi să mă duc eu să iau ceva și să mâncăm aici? Mâncare thailandeză, poate? Italienească? Ce vrei tu.

Shanna ridică din umeri, cu un aer indiferent.

– Chiar nu mi-e foame.

– O cutie imensă cu înghețată, sugeră el, căutând cu disperare ceva care să îi aducă un zâmbet pe chip.

Buzele ei tresăriră ușor.

– Nu prea e o mâncare sănătoasă.

– Cred că situația necesită ceva decadent. Ce zici?

– O banana split, propuse ea. Măcar e ceva fruct acolo.

– Nu poți să alegi ceva mai sănătos decât o banana split, consimți el.

Shanna aproape zâmbi auzind asta, dar surâsul se stinse înainte să poată să se formeze pe deplin.

– Vin cu tine și putem să le mâncăm lângă plajă, spuse ea. O să-mi facă bine să ies dintre pereții ăștia.

– Un plan de vis, zise el imediat, ușurat să o vadă arătându-se interesată de ceva, chiar dacă era vorba doar de înghețată.

Afară, atmosfera era fierbinte și lipicioasă, dar pe măsură ce se apropiau de apă simțiră o adiere ușoară de briză. Kevin comandă cele două porții de banana split cu mai mult sirop fierbinte de ciocolată, exact cum ceruse ea, după care le duse la o bancă de lângă plajă. Briza se întee, ferindu-i de țânțari. Ba chiar răcori ușor aerul umed. Spre ușurarea lui, Shanna începu să mănânce din înghețată cu entuziasm.

– N-am mai mâncat nimic de-azi dimineață, recunosc eu. Sunt lihnită de foame.

– Ei, nimic nu stimulează pofta de mâncare ca sosul fierbinte de ciocolată, răspunse el.

– E terapeutic, spuse ea, lingând lingura cu ochii închiși.

Sângele lui Kevin dădu rapid în clocot văzând expresia extaziată pe care o avea pe chip în timp ce limba ei roz mângâia lingura din plastic. Ce lingură norocoasă! Cine și-ar fi închipuit că să mănânce o banana split avea să se dovedească o experiență erotică? Își schimbă poziția, încercând să-și ascundă excitația instantanee. Având în vedere cât de tulburată era ea, era un moment pe cînte ca el să înceapă să se gândească la sex.

– Am primit un telefon mai devreme, rosti Shanna, făcându-l să tresară. Fostul meu soț a fost dus la spital. S-a îmbătat și a luat prea multe pastile. Somnifere, presupun, deși nu știu sigur. Doctorii au spus că a fost vorba de o supradoză accidentală.

– Îmi pare rău, spuse Kevin, studiindu-i chipul, încercând să-și dea seama dacă era vorba doar de îngrijorare pentru un bărbat pe care îl iubise cândva sau ceva mai mult.

Oare mai era îndrăgostită de el?

– O să-și revină?

– Sper că da.

– Cred că te-a zdruncinat serios să auzi așa ceva.

Shanna se uită la el cu o expresie mohorâtă.

– Nu a fost un lucru neașteptat, zise ea. Era doar o chestiune de timp până ce avea să se întâmple asta.

– Deci problemele cu alcoolul nu sunt ceva nou?

Shanna dădu negativ din cap.

– Și de-asta l-ai părăsit?

Ea îi confirmă cu o mișcare a capului.

– Nu puteam să fac nimic să îl ajut. De fapt, de cele mai multe ori, parcă nu făceam decât să înrăutățesc situația.

Kevin cunoscuse câțiva veterani ai războiului din Irak care se refugiaseră în alcool pentru a putea face față amintirilor care îi chinuiau. Știa că vindecarea nu era mereu ușoară, nici pentru ei, nici pentru cei care îi iubeau.

– Oamenii cu genul ăsta de probleme nu pot fi ajutați până nu sunt pregătiți.

– Mama lui speră că incidentul ăsta o să-l sperie atât de tare încât o să ducă până la capăt tratamentul de dezalcoolizare.

– A mai fost internat acolo?

– De mai multe ori decât știam eu când m-am măritat cu el, recunosc eu ea. Cât de proastă am putut să fiu? N-am văzut nici unul dintre semnele că avea o problemă. Am crezut doar că bea la petreceri și că uneori mai întrecea măsura. Habar nu aveam cât de gravă era situația. Ca să vezi cât de naivă eram!

– Uneori, persoanele care au probleme cu alcoolul sunt foarte pricepute să le ascundă.

– Greg sigur era.

– Îmi pare rău.

Shanna îi întâlnește privirea, cu surprindere în ochi.

– Tu chiar vorbești serios, nu?

– E ceva ce te afectează, deci bineînțeles că îmi pare rău, spuse el.

Shanna ridică mâna și îi atinse obrazul.

– Chiar ești uimitor.

– Nicidecum, rosti Kevin.

Ea îi adresă o privire circumspectă.

– Bree mi-a spus ce s-a întâmplat sâmbătă seara, la cină, spuse ea, schimbând subiectul. Mi se rupe sufletul pentru părinții Georgiei. Surorile tale ar fi trebuit să-și dea seama că nu s-ar fi convenit ca bieții oameni să audă că tu s-ar putea să te vezi cu altcineva.

– N-au avut intenții rele, spuse el. Știi bine cum sunt. Le place să mă tachineze, iar atunci a fost prima ocazie pe care au avut-o să se alieze împotriva mea de când s-a aflat despre sărutul nostru. Eu mă bucur doar că Mick n-a fost de față, ca să agraveze și mai mult situația. El probabil că le-ar fi povestit totul cât mai detaliat, că doar a fost martor ocular.

Această perspectivă tulburătoare o făcu pe Shanna să scoată un suspin scandalizat.

– Doar n-ar fi îndrăznit...!

Kevin chicoti, amuzat de reacția ei.

– Nu-l cunoști îndeajuns până acum ca să-ți dai seama că sigur ar fi făcut-o?

– De ce n-a fost acolo?

– E în New York, încearcă să facă pace cu mama. A dezamăgit-o în urmă cu două săptămâni, iar acum ea îl pune să facă sluj ca să facă penitență. Zâmbi larg. Trebuie să recunosc că mi se pare mai amuzant decât aș fi crezut.

Shanna îi adresă o privire meditativă.

– Bree mi-a zis ceva despre cât de greu v-a venit când mama și tatăl vostru s-au despărțit și ea a plecat.

– Da, a fost greu, spuse el, deși acum fără amărăciunea care altădată i-ar fi încărcat tonul. În sfârșit, începea să-și dea seama că adevărul era undeva la mijloc, chiar și în legătură cu asta. Totuși, de ceva timp am început să înțeleg și perspectiva mamei mele asupra întregii situații.

– Ai fost de partea tatălui tău când ea a plecat?

Kevin dădu din cap în semn că da.

– A fost o situație complicată, dar eu am văzut-o în alb și negru. El a rămas aici. Ceea ce însemna că el avea dreptate. Ea a plecat. Drept urmare, ea era personajul negativ. Se pare că lucrurile nu erau atât de simple.

– Rar se întâmplă ca relațiile să fie simple. Și e chiar mai greu ca cineva din afară să-și dea seama ce se întâmplă cu adevărat.

Kevin detectă o notă ciudată în glasul ei, semn că vorbea din experiență.

– Și pe tine te-au judecat ceilalți pentru că ți-ai părăsit soțul?

– Unii, da, răspunse ea. Parțial pentru că era mai ușor decât să-l învinovățească pe el. Eu eram femeia simplă care se căsătorise cu un bărbat dintr-o familie bogată și cu statut social important. Și parțial pentru că ne străduiserăm atât de tare ca nimeni să nu afle cât de grave erau problemele cu alcoolul ale lui Greg. Drept urmare, dacă mariajul nostru a luat sfârșit în mai puțin de un an, sigur trebuia să fie vina mea. Sigur eram vreo vânătoare de zestre, dornică de un divorț rapid și o pensie alimentară generoasă. Ba chiar și-n ziarul local a apărut un articol în care se sugera că urma să primesc o mică avere pentru că încheiasem un contract prenupțial, ceea ce nu era adevărat. Nu prea puteam să dau un anunț în ziar în care să spun că nu am luat nimic de la el.

– Cred că a fost greu.

Shanna acceptă cu o mișcare scurtă din cap și schimbând subiectul:

– Cum au mers lucrurile la serviciu azi?

Kevin ar fi vrut să continue discuția despre căsnicia ei, dar Shanna îl fixa cu o expresie care parcă îl implora să vorbească de altceva.

– La serviciu e minunat, spuse el.

Toată ziua se gândise să împărtășească asta cu ea. Era bine să vină acasă și să aibă pe cineva pe care să o intereseze cum îi mersese în ziua respectivă.

– Unchiul Thomas e chiar mai uimitor decât îmi dădusem eu seama.

– Povestește-mi, zise ea, dornică să-l asculte.

– Azi am mers cu el să discutăm cu niște politicieni aleși să reprezinte Marylandul, care se ocupă cu un proiect de lege. Măine are o întâlnire cu guvernatorul, și-o să-l însoțesc și la asta. Evident, eu nu prea pot să contribui cu mare lucru, dar el vrea să fiu la curent cu toate discuțiile astea înainte să începem cu adevărat eforturile pentru măsuri mai serioase de curățare a golfului.

– O să se dea o lege nouă?

– Nu, doar că se va aplica mai strict Legea de protecție a golfului Chesapeake, care e deja în vigoare. Nu e o problemă doar în Maryland, ci în toate statele prin care trec ape care se varsă în golf. Nu sunt sigur dacă problema e că sunt prea puțini anchetatori care să investigheze încălcările legii sau o lipsă de inițiativă. Oricum, trebuie să facem autoritățile din statele acestea să trateze problema ca pe o prioritate.

Shanna îl asculta cu un zâmbet larg.

– Nu te-am mai văzut așa fericit de când te cunosc, spuse ea. Ești chiar entuziasmat de munca asta, nu?

– E de-a dreptul fantastică, zise el. E genul de activitate care chiar ar putea schimba viitorul.

– Mă bucur atât de mult pentru tine! Îi strânse ușor mâna. De-abia aștept să-mi aduc și eu contribuția organizând strângerea aia de fonduri la librărie. Primesc atât de multe întrebări despre asta, că mă tem că toată lumea o să fie nevoită să stea în picioare, atât de mulți oameni vor veni.

– Ai putea oricând să muți evenimentul la han, sugeră el. Sau să iei în considerare să îl Țineți în piață. S-ar putea să fie nevoie să obții autorizație pentru asta, dar nu cred că ar fi o problemă. Vrei să mă interesez eu? Știu că unchiul

meu n-ar avea nici o problemă dacă evenimentul ar lua proporții. Nici că-i place altceva mai mult pe lume decât să vorbească în fața unei mulțimi imense despre pasiunea lui pentru golf.

– Îmi place la nebunie ideea, spuse Shanna, entuziasmată. Ne-ar trebui un sistem de sonorizare instalat în pavilionul de pe pajiște, dar ar putea ține cuvântarea de acolo. Oamenii ar putea sta pe scaune pliante sau pe pături. Aș instala și o tarabă, unde să vând cărți. Ar trebui să găsesc pe cineva care să lucreze în librărie, dar m-aș putea ocupa eu de taraba de afară. Ochii i se aprinseră. Cineva din organizația voastră ar putea să vină ca să înscrie membri noi și să primească donații.

– M-aș ocupa eu de asta, se oferi Kevin, cuprins și el de entuziasmul ei molipsitor.

– O să fie ceva uimitor, spuse ea. Se ridică imediat, aproape sărind. Trebuie să mă ocup de treabă imediat.

– E târziu, cei mai mulți oameni și-au terminat programul de muncă pe ziua de azi, îi aminti Kevin. Nu prea poți să faci mare lucru în seara asta.

– Pot să fac listele cu tot ce ne trebuie, așa o să fiu pregătită de acțiune mâine la prima oră.

Kevin o privi în ochi.

– Suntem la o întâlnire, ai uitat?

Shanna îl privi și ea, după care se așează înapoi, într-un final, cu un zâmbet spășit.

– M-a luat valul.

Kevin izbucni în râs.

– Îmi place la nebunie să te văd așa încântată, dar e o lovitură de proporții pentru orgoliul meu să te văd abandonându-mă ca să faci liste, mai ales la atât de puțin timp după ce ai uitat că făcuserăm planuri pentru seara asta.

Ea chicoti.

– Cred că orgoliul tău e bine-mersi. Poate să îndure câteva lovituri.

Kevin redeveni serios și îi atinse cu degetul cearcănele negre de sub ochi, pe care nici măcar entuziasmul și umorul nu le putură șterge.

– Îmi pare tare rău că ai avut așa o zi proastă.

– Mă simt mai bine acum, îi răspunse ea. Datorită ție. Banana split a reușit să-mi distragă atenția de la probleme. Ideea de a extinde evenimentul de strângere de fonduri și mai și.

– Dar de asta ce zici? întrebă el, aplecându-se pentru a-i pune stăpânire pe buze.

Această atingere scurtă stârni un infern în corpul lui. Sub vârfurile degetelor lui, pielea ei se înfierbântă și ea.

– Îți distrage atenția? murmură el, cu respirația unindu-i-se cu a ei.

Shanna înghiți cu greu.

– Cel mai tare.

Kevin o privi în ochi.

– Vreau mai mult de-atât, Shanna. Viața mea e un haos acum și nu pot să-ți fac promisiuni pentru ziua de mâine, dar în seara asta te doresc.

Shanna ezită parcă o veșnicie, cu ochii prinși într-ai lui, încât Kevin crezu că încerca să găsească vorbele potrivite pentru a-l refuza. În loc de asta, se ridică și îi întinse mâna.

– Și eu te doresc, îi răspunse ea simplu.

Abia când porniră înapoi spre apartamentul Shannei, Kevin începu să se întrebe dacă ea chiar îl dorea sau pur și simplu voia ceva care să-i distragă sigur atenția de la veștile despre fostul ei soț. Și mai rău de-atât, avându-i mâna prinsă bine într-a lui, nu era sigur dacă mai conta. În momentul acesta, nu-l interesa decât disperarea cu care-și dorea să o aibă în brațe.

Shanna avea nevoie să o țină cineva strâns, cineva care chiar să țină la ea. Avea

nevoie de asta în special în seara aceea. Gândurile despre Greg și problemele lui, dar și cum acestea o făceau să se simtă insuficient de bună i se tot învârtiseră în minte toată ziua. Rațional, știa că nu ea fusese cea care nu se ridicase la înălțimea sarcinii de a-l salva, că fusese un om cu probleme cu mult înainte ca ei să se cunoască. Și totuși, în adâncul sufletului, tot credea că sigur fusese ceva ce ar fi putut să facă, ce ar fi trebuit să facă, pentru a rezolva problema de dragul lui și de dragul lui Henry.

Senzația concretă a palmei lui Kevin peste a ei îi conferea un sentiment de siguranță de care nu mai avusese parte de ceva timp. Era un bărbat puternic, unul pe care se putea baza, nu să-l sprijine ea pe el. Cu toată durerea lui cauzată de moartea Georgiei, Kevin nu uitase nicicând de responsabilitatea pe care o avea pentru fiul lui. Iar ea admira această tărie de caracter mai mult decât putea să exprime în cuvinte. Îi arăta ce gen de om era, genul de om pe care și-l dorea în viața ei pe termen lung.

Când intrară în apartamentul scufundat în întuneric, luminat doar de razele blânde ale unui felinar de pe stradă și de cele scânteietoare ale lunii, o parte din ea își dori ca el să o cuprindă în brațe și să o facă să uite tot restul. O alta aprecie însă grija lui, atingerea blândă a degetelor lui pe obraz, mângâierea ușoară cu care cuceri pielea goală expusă de decolteul tricoului. Înainta încet, deși privirea îi era plină de pasiune fierbinte. Îi acorda timp să se răzgândească, poate chiar să devină la fel de înfierbântată ca el.

Când îi pecetlui din nou gura cu a lui, cu limba jucându-i-se cu buzele, apoi aventurându-se dincolo de ele ca să o guste, Shanna simți cum curentul trezit de acest sărut îi topi toată carnea. Dacă nu s-ar fi sprijinit de el, genunchii i s-ar fi înmuiat și n-ar mai fi susținut-o.

– În dormitor, îi șopti ea, vrând ca lucrurile să evolueze mai repede, dorindu-și să-i simtă tot corpul întins lângă ea... sau peste ea.

Mâna lui încremeni, aproape de mugurele sânelui ei, lăsând-o fremătând și dorindu-și mai mult. Ochii lui îi căutară pe ai ei. În adâncimile pupilelor lui erau flăcări și o foame care sigur era identică cu cea pe care o simțea ea.

– Ești sigură?

– Foarte, răspunse ea și o luă înainte.

Ajunsă în cameră, totuși, începu să ezite, aducându-și aminte de cât de des lucrurile ajunseseră până aici cu fostul ei soț, uneori chiar și mai departe, doar ca el să-și piardă interesul sau să adoarmă pur și simplu. Asta o umpluse de suferință. Deși, la nivel rațional, știuse că totul fusese din cauza alcoolului, nu reușise să separe aceste neîmpliniri de senzația ei că nu era suficient de bună.

– Shanna? rosti în șoaptă Kevin, cu o întrebare în glas și în privire.

– E-n regulă, insistă ea, întinzând mâinile către nasturii cămășii lui, nu către propriile haine. Trebuia să treacă de punctul din care nu se mai putea întoarce, simțea nevoia să-i atingă și să-i simtă erecția, să știe că putea să-l facă să o dorească în moduri în care începuse să aibă îndoieli că era capabilă.

Simțind, din câte se părea, o anumită febrilitate din partea ei, ghicind tensiunea din ea, Kevin o lăsă să înainteze în ritmul ei. Shanna îi auzi respirația precipitându-se când degetele ei trecură peste mușchii abdominali tari ca piatra, după care se strecurară mai jos. Îi deschise catarama de la curea, nasturele de la pantaloni, după care trase ușor fermoarul, trecând ușor cu încheietura degetului peste erecția de sub materialul moale al boxerilor. În momentul acela, Kevin scoase un geamăt și îi opri mâinile.

– De-ajuns, draga mea. E rândul meu, zise el, dându-i jos tricoul, după care își lăsă capul jos să sugă sfârcurile deja întărite prin dantela sutienului de un piersiciu pal.

O ridică pe pat, după care începu să-i dea jos cu mișcări îndemânate restul hainelor înainte de a și le lepăda și el pe ale lui.

Shanna aștepta cu respirația întretăiată momentul în care ceva avea să meargă prost, dar atingerile lui Kevin deveniră mai intime, iar atenția sa continuă să fie concentrată asupra ei. Sângele ei fremăta, nervii îi erau încărcăți de electricitate, iar Kevin o privea cu genul de admirație masculină după care ea tânjise dintotdeauna.

– Poți să-ți pierzi controlul, îi spuse el, mângâind-o până ce Shanna avu impresia că avea să se dezintegreze, dar nu putu să renunțe la control, nu avea suficientă încredere în el sau în ea, pentru că totul s-ar fi putut destrăma atunci.

– Te doresc, murmură ea. Te rog, Kevin, am nevoie să te simt în mine.

În momentul acela, el se înălță peste ea, îi ridică șoldurile și se potrivește în ea, după care încep să se miște încet, sigur pe el, până ce o umplu complet. Senzația era uluitoare. Prea intensă. Dar, în același timp, insuficientă. Șoldurile ei încep să se miște. El se mișcă în sincron, iar și iar, până ce, într-un final, Shanna se aventurează să renunțe la control, îndrăzni să se încreadă în el și, în sfârșit, în ea însăși, în timp ce val după val o izbea și o străbătea, la unison cu el.

Pe măsură ce valurile se domoliră, după cum era inevitabil, Shanna rămase agățată de el, nedorind să se desprindă, nedorind ca aceste momente magice să ia sfârșit.

Apoi, după un timp, el începu să se miște ca prin minune în ea și caruselul acela nebunesc de senzații se puse din nou în mișcare. Când atinse din nou culmile plăcerii și se lansă cutezătoare în hău, îndoielile Shannei despre ea însăși și despre feminitatea ei dispărură. Indiferent ce avea să se întâmple de acum încolo, nu avea să uite niciodată că bărbatul acesta fusese cel care să realizeze asta, să-i redea încrederea în sine pe care credea că o pierduse pentru totdeauna.

capitolul 18

Era trei dimineața când Kevin se trezi în sfârșit și aruncă o privire la ceasul de pe noptiera Shannei. Fu asaltat imediat de vinovăție. Era una dintre puținele dăți în care nu fusese acasă, să-l culce pe Davy, sau măcar să îi dea un pupic de noapte bună.

Nu că și-ar fi făcut griji că fiul lui nu era îngrijit bine. Sigur avusese buni grijă de asta. Davy deja fusese pe punctul de a adormi când plecase el de acasă și rar se întâmpla să se trezească în timpul nopții. Dar dacă tocmai în noaptea aceasta se trezise, și el nu fusese acolo, să îl liniștească? Nici măcar gândul că buni era chiar în camera alăturată nu reuși să îl facă să se simtă mai bine.

Și totuși, nu putea să regrete ce se întâmplase aici. Să facă dragoste cu Shanna îi depășise chiar și cele mai nebunești așteptări. Inițial, simțise că avea anumite rețineri pe care nu le înțelesese. Aproape ca și cum s-ar fi războit cu cine știe ce traume. Dacă n-ar fi știut că fusese căsătorită, s-ar fi întrebat dacă nu cumva era virgină, din cauza ezitărilor și apoi a avântului cu care se lansase în asta. Părase hotărâtă să meargă mai departe ca și cum ar fi fost vorba de o misiune pe care și-o asumase, nu o bucurie mult așteptată.

Rememorând totul în momentul de față, își dădu seama că avusese senzația că se testase pe sine – sau pe el – cumva. Dacă așa fusese, se părea că amândoi trecuseră cu brio de această încercare, pentru că noaptea fusese plină de senzații, râsete și o pasiune pe care nu se așteptase să o mai trăiască multă vreme. Și legătura dintre ei fusese mai profundă și mai importantă.

Și ce avea să se întâmple mai departe, totuși? Nu-i făcuse nici o promisiune, ba chiar îi spusese asta foarte clar. Era de-a dreptul ironic că el era cel care se trezise dorindu-și mai mult. Nu se gândise niciodată la asta ca fiind o aventură de o noapte, dar în momentul acesta își dădu seama că-și dorea să fie veșnic așa. Acest sentiment îl speria de moarte, mai ales că în urma lui pândeă încă un val de vinovăție. Aproape că putea auzi glasul fostei lui soacre în minte, criticându-l că o înlocuia pe Georgia în viața lui. Îl acuzase de asta de destul de multe ori înainte să plece pentru ca vorbele ei să i se fi întipărit în minte.

Se ridică cu grijă din patul Shannei, își pescui hainele de pe jos și porni spre baie pentru a se îmbrăca. Nedorind să aprindă lumina și să o trezească, lăsă ușa deschisă pentru a permite luminii slabe de pe stradă să intre. Stând acolo, putea să o privească dormind, să admire cât de frumoasă era, abia acoperită de cearceaf și cu părul răvășit. Ideea de a se băga din nou în pat cu ea era mult prea ispititoare. Își luă ochii de la ea și își puse hainele rapid.

Când fu complet îmbrăcat, se opri lângă pat, după care se aplecă și o sărută ușor pe frunte. Shanna se mișcă ușor.

– Kevin, murmură ea.

– Culcă-te la loc, Shanna. E încă noapte, dar trebuie să mă duc acasă, să mă asigur că Davy e bine și apoi să plec spre Annapolis.

– Mmbine, mormăi ea și se cuibări mai bine în așternut, ținând în brațe o pernă în locul lui.

Kevin scoase un oftat, impunându-și să îi întoarcă spatele și să plece. Dacă îi era atât de greu să plece de lângă ea acum, după o singură noapte, ce avea să se întâmple odată cu trecerea timpului? Nu fusese niciodată genul de bărbat care să aibă aventuri pasagere. Mick le insuflase fiilor lui un puternic simț al onoarei, făcându-i să înțeleagă că sexul nu era o chestiune superficială.

Privind în urmă, Kevin se întrebă dacă nu cumva tocmai de aceea se grăbise atât să se căsătorească cu Georgia, pentru că, odată ce deveniseră intimi, presupusese că asta însemna și că se îndrăgostiseră unul de celălalt. Doar mult mai târziu își dăduse seama cât de tare se înșelase.

„Prea târziu“, își spuse în timp ce conducea spre casă. Nu mai avea cum să dea timpul înapoi și să îndrepte această greșeală. Tot ce putea să facă era să se asigure că nu avea să mai facă aceeași eroare și o a doua oară. El și Shanna abia începeau să se cunoască într-un mod cu totul și cu totul nou. De data aceasta nu avea să se arunce cu capul înainte.

Ceea ce însemna că trebuia să facă un pas înapoi din punct de vedere emoțional în ceea ce o privea pe Shanna, fie că voia, fie că nu. Și dacă asta însemna să nu mai intre în patul ei, unde hotărârea lui nu avea cum să nu se clatine serios, atunci așa să fie.

Mick se îmbarcă într-o cursă de dimineață devreme de la New York înapoi spre Baltimore. Avea de lucru cu proiectul pentru teatrul lui Bree, la care urmau să înceapă lucrările de construcție de cum aveau să primească toate autorizațiile. Fiica lui avea să organizeze primul spectacol, unul de probă, la liceul din oraș în toamna aceasta, după care încă unul peste iarnă. Planul era să înceapă o stagiune completă în noul Teatru comunitar Chesapeake Shores vara viitoare.

Pe cât de nerăbdător era să pună în mișcare lucrările pentru acest proiect și dus la bun sfârșit pentru Bree și întregul oraș, tot regreta că era nevoit să plece din nou și să o lase singură pe Megan. Îl frustra din ce în ce mai mult refuzul ei de a face mișcarea logică, respectiv să se mute înapoi acasă, cu sau fără o verighetă pe deget. El s-ar fi însurat cu ea sau i-ar fi acordat mai mult timp, cum prefera ea, dar voia să o aibă aproape, înapoi în viețile tuturor.

La naiba, femeia asta era încăpățânată ca un catâr! Chiar când își spuse asta, recunoscuse ironia frustrării sale cu un zâmbet. Această căpoșenie o făcea să se potrivească atât de bine cu el, deși atunci când se ciocneau, viața devenea un calvar. Nici unul dintre ei nu era în stare să dea înapoi nici măcar un centimetru.

Pentru că se gândea atât de mult la ea, își scoase telefonul mobil de cum ateriză și o sună la serviciu.

– Deja mi-e dor de tine, îi spuse. Hai pe-aici în weekendul ăsta.

– Mick, asta-i peste doar două zile, protestă ea. De-abia ce ai plecat de-aici.

– Și nu mă pot sătura de tine, răspunse el, după care scoase la înaintare toate argumentele care, credea el, aveau o șansă să o îmbuneze. Gândește-te și tu, Meggie. O să poți să vezi planurile pentru noul teatru comunitar și să le discuți cu Bree, plus că o să poți să-ți faci o idee despre ce se întâmplă între Kevin și Shanna. Nu mai spun că o să ai ocazia să petreci ceva timp cu Caitlyn, Carrie și Davy. Nepoțiii ăștia trei ai noștri cresc tare-tare repede. Cât ai clipi, o să ne trezim că pleacă la facultate și-și fac viețile lor.

Megan izbucni în râs.

– Ești un ticălos viclean, Mick O'Brien. Știi că nu pot să rezist perspectivei de a petrece timp cu copiii și nepoții noștri, deși cred că avem mai mult de-o clipită până ce micuții vor pleca la facultate.

– Folosește-te de orice resort ar putea să dea rezultatul dorit, știi că asta-i deviza mea în viață, îi spuse el. O să vii?

– Sâmbătă dimineață trebuie să lucrez, începu ea, după care șovăi îndeajuns pentru a-i da emoții. Dar o să iau avionul care ajunge după-amiază.

Mick răsuflă ușurat.

– Nu îndeajuns de devreme, dar merge și așa, îi spuse imediat. Mai ales dacă asta înseamnă că o să stai până luni.

Megan așteaptă o clipă, probabil doar ca să îl chinuie un pic, după care îi spuse:

– Pot să mă descurc să plec luni.

Mick hohoti, amuzat.

– Poate că ar fi trebuit să insist pentru marți.

– Caz în care ar fi trebuit să te refuz. Mulțumește-te cu victoria asta mărunță, îi spuse ea.

– Te iubesc, Meggie.

– Și eu pe tine. Dar nu cumva să ți se urce la cap și să începi să crezi că ți se cuvine orice.

– Nu asta o să se întâmple, spuse el sec, sperând că reacția sa cât se putea de fizică la cuvintele ei nu era evidentă pentru cei din jur.

– Termină cu vorbele astea, zise ea, deși chicotea. Ne vedem sâmbătă.

– Să-mi spui la ce oră ajunge avionul și vin să te iau de la aeroport, îi spuse el.

– Pot să închiriez o mașină, protestă ea.

– Și eu pot să te iau de la aeroport, îi răspunse el. Așa o să te am mai mult timp cu mine, cu drumul înapoi și înapoi.

– Ție-ți place doar că o să fiu la mila ta, de îndată ce ajung în oraș, îl muștră Megan.

– Ei, acum că ai zis-o, e un avantaj suplimentar de-a dreptul grozav, rosti el.

Încheie apelul fără nici un chef, apoi se duse în parcare acoperită, se urcă în mașină și porni spre casă. La cum stăteau lucrurile în ultima vreme, nu știa la ce să se aștepte când ajungea, și tocmai așa îi plăcea să fie. Abia la vârsta aceasta descoperea că îi plăceau surprizele, mai ales când erau legate de familia lui. Era o schimbare imensă față de vremea când venea acasă dintr-un simț al datoriei, cu gândurile absorbite de proiectul pe care-l lăsase la birou, nu de ce îl aștepta la sosirea în sânul familiei. Acum, lucrurile stăteau exact invers.

Iar faptul că recunoștea asta îi arăta că poate era într-adevăr pregătit pentru genul de viitor pe care îl merita Megan.

Shanna discuta cu Greta aproape în fiecare zi, deși nu vorbea de fiecare dată și cu Henry. Era conștientă că prea mult contact cu băiețelul putea avea exact efectul contrar. Nu mai făcea parte din viața lui, nu cu adevărat, și nu voia să-l supere sau să-l tulbure, purtându-se de parcă ar mai fi făcut. Și totuși, simțea nevoia de a ști ce se întâmpla cu Greg și că Henry era bine.

Astăzi, când sună, Greta îi păru abătută.

– Doamna Hamilton a hotărât că eu și Henry ar trebui să ne mutăm la ea acasă. Zice că, cel mai probabil, tatăl lui Henry n-o să se întoarcă acasă câteva luni, asta dacă urmează până la capăt tratamentul recomandat de doctor.

– Presupun că e destul de logic, rosti Shanna, cu inima îngreunată brusc de această veste. Reședința Hamilton, cu draperiile acelea groase și întunecate care blocau lumina zilei, cu antichitățile valoroase și obiectele scumpe casante nu era nicidecum un loc potrivit pentru un băiețel plin de energie.

Shanna bănuise dintotdeauna că lui Greg i se interzisese atâtea lucruri în copilărie că, ajuns la maturitate, intrase într-o fază de rebeliune și făcuse toate lucrurile posibile care îi fuseseră refuzate în anii precedenți. Casa lui era luminoasă și aerisită, aproape fără nici un obiect pe suprafețele mobilelor. De fapt, mediul de acolo era aproape steril, dar Greg îl încurajase pe Henry să se joace în orice cameră voia. Și rar se întâmpla, dacă nu chiar niciodată, să îi spună că nu avea voie să facă un anumit lucru. Cu un alt copil, rezultatele unei asemenea educații ar fi fost dezastruoase, dar Henry nu era deloc răsfățat. Cumva, acesta înțelesese care erau limitele sau fusese atât de dornic să le facă pe plac celor din jur încât fusese în mare parte un copil cuminte.

Shanna știa că probabil avea să fie bine oriunde ar fi locuit, dar o îngrijora mediul restrictiv care era reședința soților Hamilton, mai ales că ambii adulți aveau să fie foarte îngrijorați și concentrați asupra lui Greg.

– Doamnă Shanna, eu nu vreau să stau acolo, recunosc Greta.

– Dar trebuie! spuse Shanna, alarmată. Henry o să aibă nevoie de tine mai mult ca oricând.

– Știu, rosti guvernanta, cu un oftat din adâncul sufletului. Dar eu și doamna Hamilton... niciodată nu ne-am înțeles. E mult prea strictă cu el și nu sunt sigură că o continuă înfruntare între ea și mine o să fie benefică pentru Henry.

– Te rog, încearcă, o imploră Shanna. De dragul lui. Știu că poate fi absurdă, dar zi și tu ca ea, și apoi fă cum crezi tu că e cel mai bine.

– Ce cred eu că e cel mai bine e ca Henry să vină să stea cu tine, spuse ea sec. Am avut grijă de el practic de când a murit mama lui, de când nu era decât un bebeluș. N-a fost nicicând mai fericit decât când stătea aici.

Shanna simți în ochi usturimea altor lacrimi care amenințau să se reverse.

– Ah, Greta, știi bine că nimic nu mi-ar plăcea mai mult, dar e imposibil.

– Nimic nu e imposibil, rosti Greta, cu o hotărâre sumbră. Am de gând să-i spun doamnei Hamilton cum văd eu lucrurile până când în sfârșit o să-i intre în capul ăla tare al ei. O să i-o spun de zece ori pe zi și de două ori pe-atât duminicile, dacă așa o să reușesc să o conving.

Shanna făcu un efort să-și reprime un rânjel. I-ar fi plăcut la nebunie să vadă una ca asta, dar așa ceva nu se putea solda decât cu concedierea Gretei.

– Știi bine că nu poți să faci așa ceva, o muștră ea. N-o să suporte să-i întorci vorba.

– Ei, pot să visez și eu, insistă Greta. Și... într-una din zilele astea, cine știe ce-mi vine pe limbă? Știu că ține la Henry. Doar că nu vrea să recunoască faptul că ce are nevoie băiatul ca să fie fericit e să fie cu tine, ca să aibă parte de o copilărie normală.

– Poate că, de data asta, Greg o să urmeze tot tratamentul de dezalcoolizare și își va pune viața în ordine, spuse Shanna. Henry are nevoie de tatăl lui.

– Henry are nevoie de bărbatul care era cândva tatăl lui, zise Greta, pe un ton sumbru. Știm amândouă că e puțin probabil ca acesta să-și mai facă apariția.

– N-o să accept așa ceva, spuse Shanna.

Asta pentru că, dacă era să accepte asta, însemna să recunoască faptul că Henry era condamnat să ducă o viață plină de haos și incertitudini.

– Mare păcat că omul ăsta a dat cu piciorul la cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată, spuse Greta. Tu mereu ai avut mare încredere în puterile lui, chiar și acum.

– Vreau să am, spuse Shanna. L-am iubit. Să recunosc că m-am înșelat în privința caracterului lui... mi-a fost greu să fac asta. Chiar și așa, trebuie să fi avut măcar o fărâmbă de integritate. Nu cred că aș fi putut să mă îndrăgostesc de el, chiar și pentru o perioadă atât de scurtă, dacă n-ar fi fost nimic de capul lui în afară de aspectul fizic și farmecul personal.

– Multe femei au fost duse de nas de un bărbat convingător care s-a dat drept cavalier cu purtări ireproșabile, spuse Greta. Unii chiar au o sămânță de bunătate în ei. Alții sunt răi până în măduva oaselor. Domnul Hamilton... nu prea știu dintre care face parte.

– Ei bine, eu da, insistă ea. Uite numai ce copil minunat e Henry, în ciuda tuturor lucrurilor prin care a trecut. Ceva-ceva tot se datorează și influenței lui Greg.

– Da, cred că da, acceptă Greta. O să te sun de cum ne instalăm la reședința Hamilton. Probabil că e cel mai bine așa, decât să mă suni tu pe mine.

– Bineînțeles, spuse Shanna, știind ce riscuri presupunea un apel de la ea venit într-un moment nepotrivit. Să-i transmiți lui Henry că îl iubesc. Nu sunt sigură că mai crede asta, dar să știi că așa e.

– O știe și el. În adâncul inimii, știe asta, o asigură Greta.

Shanna închise telefonul încet, după care își ridică privirea și dădu de Bree, care stătea lângă ea, cu gura deschisă din cauza șocului.

– Ești îndrăgostită de un tip pe nume Henry? o întrebă acuzator.

Shanna se crispă auzindu-i tonul glacial.

– Bree, nu ai înțeles...

– Cuvintele tale au fost cât se poate de clare, insistă ea. Ah, Shanna, cum poți să-i faci una ca asta lui Kevin? Cum ai putut să-l lași să se îndrăgostească de tine dacă tu ești îndrăgostită de altcineva?

Shanna oftă.

– Nu e ce crezi tu.

– Știi bine ce-am auzit, o contrazise Bree, cu ochii scăpărându-i, mânată de instinctul de protecție al familiei O'Brien. Nu știai că sunt aici, așa că ce-ai spus sigur e adevărat. Acum nu faci altceva decât să încerci să te acoperi. Dădu dezamăgită din cap. Cum ai putut să-i faci așa ceva lui Kevin, când știi bine prin ce a trecut? Ne-ai dus de nas pe toți.

Shanna o lăasă să se descarce alte câteva minute până ce, într-un final, se mai calmă. Își dădea seama cum de înțelesese greșit ce auzise, dar dacă ar fi lăsat-o să strecoare și ea un cuvânt prin tirada ei, ar fi putut să îi explice.

Discursul lui Bree se mai domoli, dar furia din ochii ei nu scăzuse.

– Mi-a venit și mie rândul acum? întrebă Shanna.

– N-ai decât. Încearcă să-mi explici cum n-am auzit ce am auzit, rosti Bree, pe un ton necruțător și plin de scepticism.

– Henry are șapte ani. E fiul meu vitreg, copilul fostului meu soț.

Bree nu păru convinsă.

– Juri că ăsta e adevărul? o întrebă după câteva clipe.

Shanna continuă să o privească în ochi.

– ăsta e adevărul. Mă duc să-mi aduc portofelul, să-ți arăt poza lui, dacă vrei.

Bree dădu înapoi la fel de rapid pe cât se înfuriase.

– Shanna, îmi pare rău. Nu am știut. Nu ai zis niciodată că ai avea un fiu vitreg.

– Pentru că toată situația e incredibil de dureroasă. Nu-mi place nici să mă gândesc la ea, cu atât mai puțin să vorbesc despre asta.

– Kevin știe?

– Știe că mariajul meu a fost un dezastru, dar nu știe despre Henry. Nu a venit vorba despre el.

– Deci, când ai divorțat, nu numai că ți-ai părăsit soțul, dar ai pierdut și un copilăș pe care ajunsesesi să-l consideri a fi ca fiul tău, spuse Bree, punând lucrurile cap la cap.

Shanna dădu afirmativ din cap. Mai devreme fusese pe punctul de a plânge, dar acum ochii i se umplură de lacrimi care se revărsară imediat pe obraji.

– Bree, să plec de lângă copilul ăla a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată.

– Și acum nu mai ai nici o relație cu el?

– Vorbim doar la telefon. Guvernanta mă mai pune la curent cu situația de acolo. Cu ea vorbeam la telefon acum. Asta e maximul de apropiere pe care mi-l permite hotărârea judecătorească. Deși ne cunoșteam de ceva timp, eu și Greg am fost căsătoriți nici un an. Toată familia lui s-a coalizat ca eu să nu am dreptul să îl vizitez pe Henry. Au zis că vizitele mele l-ar tulbura prea mult și l-ar dezorienta.

– O, Doamne, nici nu pot să-mi închipui cât de greu trebuie să fie așa ceva, spuse Bree, plină dintr-odată de compasiune. Shanna, îmi pare atât de rău...

– Da, și mie. E și mai greu acum, pentru că a intervenit o criză și eu tot nu pot să fiu alături de el.

– Dacă vrei să te duci acolo, poate că ar trebui să o faci, pur și simplu. Ce-o să facă autoritățile, să te aresteze?

Auzind-o, Shanna schiță un zâmbet.

– Poate că judecătorul n-ar face-o, dar bunica lui Henry sigur ar încerca să mă închidă într-un beci pe undeva.

– Vin eu cu tine, te scot pe cauțiune, se oferi Bree. De fapt, o să venim cu toții. Îți închipui tot clanul O'Brien descinzând peste ei, la închisoare? Sau poate înfruntând-o pe buni?

Această imagine o făcu pe Shanna să izbucnească în râs. Se ridică și o îmbrățișă pe Bree.

– Mulțumesc pentru această ofertă. Habar nu ai cât înseamnă asta pentru mine.

– Trebuie să-i spui și lui Kevin despre asta, zise Bree, recăpătându-și aerul serios. Știi tu, o să-i vină greu să accepte faptul că ai lăsat în urmă un copil, chiar dacă a fost vorba de un fiu vitreg.

Shanna dădu aprobator din cap.

– Mi-am dat seama de asta ieri, când mi-ai spus de mama voastră și teoria ta despre sentimentele lui pentru Georgia. Mi-e frică să îi spun, recunosc eu. I-ar putea schimba părerea despre mine.

– Dar să nu-i spui ar fi și mai rău, o sfătui Bree. Mai devreme sau mai târziu, o să aibă acces la cine știe ce informație sau cineva o să spună ceva. E mult mai bine să afle despre asta de la tine. În fond, nu a fost vina ta, Shanna.

– Știu, dar în zile ca cea de azi, am impresia că e, că l-am dezamăgit teribil pe băiețelul acela. Dacă și Kevin o să vadă lucrurile în același fel?

– Nu o să fie cazul, nu dacă o să-i dai toate detaliile, spuse Bree, sigură pe ea. Spune-i.

– Așa o să fac, răspunse Shanna. O să găsesc eu momentul potrivit.

– Creează tu momentul potrivit, o sfătui Bree. Când eu și Jake am avut ceva lucruri de lămurit, exact asta mi-a spus tata, că trebuia să insist să discutăm, că așteptarea momentului ideal nu se putea solda decât cu un dezastru. Nici un moment nu e vreodată perfect pentru așa ceva.

– O să țin cont de asta, promise Shanna.

Bree se ridică și dădu să plece.

– Ești bine acum? Vrei să-ți aduc ceva bun de la Sally's? Poate un croasant cu ciocolată?

– Sunt bine, îi spuse Shanna. Mulțumesc că m-ai ascultat și m-ai înțeles.

– Ceea ce am făcut abia după ce am sărit la gâtul tău, spuse Bree, spășită. Îmi pare rău pentru ce-am zis.

– Hei, nu făceai altceva decât să-ți protejezi fratele. Înțeleg. Felul în care vă apărați unii pe alții e unul dintre lucrurile care-mi plac cel mai mult la familia voastră. Poate că vă chinuiți unul pe altul în fel și chip, dar când e cazul, faceți front comun împotriva oricui i-a făcut vreun rău unuia dintre voi.

– Corect, zise Bree. Dar ține cont că mă aștept ca într-o bună zi să faci și tu parte din familia asta, așa că o să ai și tu o armată în spate. Tot ce trebuie să faci este să ne ceri ajutorul.

Shanna își reținu un alt șuvoi de lacrimi până după ce Bree plecă, după care se duse în cămăruța din spate și le dădu frâu liber. Când, în sfârșit, acestea conteniră, se simțea curățată ca prin minune. Lucrurile începeau să pară mai bune. Și știa că, până și dacă situația cu Greg și Henry se înrăutățea, avea să găsească o modalitate să dea o mână de ajutor... chiar dacă trebuia să facă o incursiune în teritoriul inamic susținută de o armată de O'Brieni.

Kevin găsea pretexte să rămână în Annapolis până la ore din ce în ce mai târzii, doar pentru a se feri de tentația de a petrece timp cu Shanna. În prima săptămână, nimeni nu îi spuse nimic despre strategia lui, dar Abby îl trase deoparte când venise la ea, seara târziu, pentru a-l lua pe Davy pe la mijlocul celei de-a doua săptămâni.

– Stai jos, îi porunci ea, arătând către masa de bucătărie. Puse o sticlă de bere deschisă în fața lui, probabil pentru a-l ajuta să asimileze predica despre care Kevin știa că avea să urmeze.

– Cine-a murit și te-a lăsat pe tine șefă? Întrebă el, pe un ton glumeț, exact cum ar fi făcut-o în acele prime săptămâni după ce plecase mama lor și Abby crezuse

că trebuia să aibă grijă de toți, în ciuda faptului că era și buni acolo.

În loc să se simtă jignită, ea rânji la el.

– Eu mereu am fost șefa ta.

Kevin se mulțumi doar să ridice dintr-o sprânceană.

Abby ridică din umeri.

– Ei, lucrurile ar merge mult mai bine dacă aş fi, asta-i clar. Cum vă mai înțelegeți tu și Shanna în ultima vreme?

– Bine, răspunse el, circumspect. De ce?

– Mă întrebam doar dacă din cauza ei ai tot stat până atât de târziu în Annapolis seară de seară.

Kevin luă o înghițitură de bere, după care dădu negativ din cap.

– Trebuie să învăț o groază de lucruri în postul ăsta nou.

– Sunt convinsă că așa e, dar nu trebuie să înveți totul în primele câteva săptămâni. Kevin dădu să răspundă, însă ea ridică o palmă și-l opri. Înainte să-mi servești vreo minciunică, o să-ți spun că și unchiul Thomas își face griji pentru tine. El e cel care m-a întrebat dacă e totul în regulă între tine și Shanna.

– Familia asta nu e decât o adunătură de băgăcioși afurisiți, mormăi el.

Abby hohoti, amuzată.

– Și tu abia acum descoperi asta?

– Nu, dar e altceva când devii ținta.

Abby îi aruncă o privire compătimitoare.

– Ei, de parcă eu nu știu.

– Dacă înțelegi, atunci renunță la interogatoriul ăsta, lasă-mă să-mi iau copilul și să mă duc acasă.

Dădu să se ridice.

– Nu așa repede! zise ea. Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

Kevin o privi fix în ochi.

– Și nici nu am de gând, îi spuse. Orice se întâmplă între mine și Shanna ne privește doar pe mine și pe Shanna.

Probabil că tonul lui trădase ceva din ce-l frământa, pentru că Abby făcu ochii mari.

– O, Dumnezeule mare, te-ai culcat cu ea, nu-i așa? De-asta te-ai speriat așa. A fost oribil?

– Nu a fost oribil, răspunse el, înainte de a-și da seama ce greșeală făcea.

Pe chipul ei apăru un zâmbet satisfăcut.

– Aha! Te-am prins!

– Ascultă-mă bine, dacă suflă vreun cuvânt despre asta altcuiva din familie, din oraș – ei, drace, din univers chiar – o să le spun tuturor cu zâmbetul pe buze că pe vremuri fugeai seara de acasă și te culcai cu Trace.

Abby nu păru prea îngrijorată în privința amenințării lui, ceea ce fu de-a dreptul dezamăgitor.

– Toată lumea știe deja asta, rosti ea, trufașă.

– Zău? Știe și tata?

Abby ezită o clipită la auzul acestei lovituri despre care Kevin anticipase că avea să fie fix la țintă.

– Nu, dar ce mai contează asta acum? Eu și Trace suntem acum oameni în toată firea. Locuim împreună. O să ne căsătorim în câteva luni.

– Da, dar tata a crezut mereu că tu erai îngerașul lui prețios, care nu poate să calce strâmb, o provocă fratele ei. O să fie o zi tristă pentru el când va afla că nu era cazul.

– Ești un porc, rosti Abby, fără vreo dușmănie adevărată în ton.

Pentru prima oară în câteva minute destul de stânjenitoare, Kevin rânji. În sfârșit, avantajul era de partea lui.

– Facem un pact de tăcere? îi propuse.

Abby se încruntă.

– Bine, facem, răspunse, înciudată. Dar asta după ce o să-mi răspunzi măcar la o întrebare.

Kevin așteaptă să o audă.

– De ce ești atât de speriat încât o eviți pe Shanna? Cumva din cauză că părinții Georgiei au făcut așa tam-tam despre faptul că-ți refaci viața prea devreme?

– Parțial, da.

– Doar parțial? Care-i celălalt motiv?

– Tu nu l-ai auzit niciodată pe tata cum îl dăscălea pe Connor despre sex și responsabilitate, nu?

– Doamne ferește, rosti ea, cutremurându-se. Ar fi fost prea bizar.

Kevin izbucni în râs.

– Adică pentru că tu și Trace deja făceați lucrurile alea?

– Adică pentru că tata vorbea despre sex.

– Trebuie să recunosc că era destul de impresionant de cum se pornea, îi spuse Kevin. Ne-a învățat atât pe mine, cât și pe Connor că nu e o chestiune superficială, că nu era vorba doar de câteva minute de plăcere sau de o realizare, ci despre dragoste și respect.

Ochii lui Abby se luminau dintr-odată, înțelegând.

– Deci de-aia te-ai căsătorit în grabă cu Georgia, spuse ea. Și te-ai panicat că te-ai culcat cu Shanna.

El dădu afirmativ din cap.

– Ah, Kev, eu sunt ultima persoană de pe lumea asta care să-ți spună că bărbații ar trebui să trateze sexul ca pe ceva ce nu implică neapărat obligații, dar n-o să te lovească acum un fulger trimis din ceruri dacă relația ta cu Shanna nu se va dovedi să fie pentru totdeauna. Ea se așteaptă la un angajament din partea ta?

– Nu.

– Atunci, cât timp amândoi înțelegeți ce se întâmplă între voi, simțiți-vă bine. Vezi și tu cum evoluează lucrurile. Eu, una, cred că sunteți perfecți unul pentru celălalt, dar asta în mod clar nu înseamnă că mă aștept să încercați să ajungeți în fața altarului înaintea mea. În primul rând, Trace chiar s-ar enerva dacă s-ar întâmpla una ca asta.

Kevin începu să râdă.

– Chiar că da!

Abby îi dădu un pupic zgomotos pe frunte.

– Du-te cu binecuvântarea mea, îi zise. Nu o evita pe Shanna doar pentru că tu nu ești pregătit să faci saltul necesar pentru a duce relația voastră la următorul nivel.

Kevin lăsă să-i scape un oftat de ușurare.

– Cuvinte pline de înțelepciune din partea unei femei mai trecute prin viață, zise el.

– Sunt doar cu un an mai mare decât tine, așa că nu începe cu de-astea, i-o retează ea.

– Te iubesc, îi spuse el din nou înainte de a ieși din bucătărie pentru a-și lua băiatul și a porni spre casă.

Când plecă, o văzu pe Abby profilată în cadrul ușii, cu mâna ridicată într-un gest de rămas-bun... sau poate că era gestul care marca binecuvântarea aceea pe care i-o acordase. În orice caz, se simțea mai bine decât se simțise din noaptea aceea pe care o petrecuse în patul Shannei.

capitolul 19

Evenimentul de strângere de fonduri pentru Liga de Conservare a Golfului Chesapeake adunase circa două sute de persoane pe pajiștea orașului, mult mai mulți decât oricare din ei anticipase. Shanna își vându toate cărțile în prima oră și lua comenzi pentru alte exemplare. Liga căpătă membri noi și donațiile strânse depășiră două mii de dolari. După ce aveau să adune câștigurile din toate sursele, probabil că aveau să strângă mai mult de cinci mii – deloc rău pentru un eveniment planificat în pripă, într-un oraș mic. Per total, Shanna considera că era un succes.

– Ai făcut un lucru bun aici, în seara asta, îi spuse Mick Shannei. Radia de mândrie, ca și cum ar fi avut și el o contribuție. E genul de eveniment care sudează o comunitate.

– Chiar așa e, rosti Thomas, venind lângă ei. Ar trebui să te pun să organizezi o întreagă serie de astfel de evenimente, nu doar pentru fondurile pe care le-am putea strânge, ci pentru a educa oamenii despre importanța golfului.

Kevin li se alătură și-și petrecu ușor brațul pe după talia Shannei, un gest posesiv nedisimulat care îi făcură pe Mick și pe Thomas să ridice imediat din sprâncene.

– Se face târziu. Ar trebui s-o pornesc înapoi la Annapolis, zise Thomas, în grabă.

– Te conduc până la mașină, se offeri Mick, dând dovadă de o discreție exagerată, pentru prima oară.

Când cei doi bărbați mai în vârstă se retraseră în mare pripă, Kevin hohoti, amuzat.

– E interesant că au lăsat deoparte animozitatea dintre ei suficient cât să se alieze în această cauză.

– Respectiv salvarea golfului? propuse Shanna.

– A, nu, răspunse Kevin. Nu te amăgi că ar fi vorba de o alianță generoasă care are vreo legătură cu protejarea mediului înconjurător. Plecarea aceea rapidă și consensul lor rapid au legătură doar cu noi. Voiau să ne lase singuri. Fără îndoială, speră că natura își va urma cursul.

– Kevin! protestă ea, nedorind să se gândească măcar că Mick și fratele lui sperau că ea și Mick aveau să se retragă imediat în dormitor, pentru o noapte pasională petrecută împreună.

– Ascultă-mă pe mine, ăia doi tocmai ne-au aplicat o ștampilă de aprobare, cam cum pun cei de la FDA pe o bucată de carne.

– Vai, ce comparație poetică, rosti ea, râzând. Își ridică ochii către ai lui. Ia zi, așa o să facem?

Expresia lui redeveni serioasă instantaneu.

– Nu, zise el ferm.

– Pentru că nu vrei să le acorzi satisfacția de a fi avut dreptate?

– Nu. N-are nici o legătură cu ei, declară el sec.

Sentimentul de bucurie plină de emoții al Shannei se risipi imediat.

– De ce oare nu-mi place cum sună asta? Nu pentru că ai refuzat o partidă de sex, ci pur și simplu tonul tău hotărât. Ai avut ceva îndoieli, din noaptea aceea?

– A treia și a patra chestiune, recunosc el. Abby e de părere...

– Ai discutat despre relația noastră cu sora ta? Întrebă ea, șocată de imaginea care-i apărură în minte, în care viața lor sentimentală era discutată cu lejeritate la o întrunire a familiei O'Brien. Cine altcineva și-a mai dat cu părerea?

Kevin dădu imediat înapoi.

– N-a fost așa... nu chiar așa, oricum.

Shanna îi cercetă expresia fâstăcită.

– Cred că am face bine să facem o plimbare ca să discutăm despre asta.

– Nu în seara asta, rosti el, cu o expresie chinuită. Nu e momentul să avem o discuție serioasă. Ar trebui să mergem undeva ca să sărbătorim succesul reputat de acest eveniment. Mă îndoiesc că ai mâncat ceva toată ziua. Hai să mergem la Brady's. Putem să mâncăm o friptură sau niște crabi și să bem o sticlă din cea mai bună șampanie pe care o au.

– Nu sunt sigură că vreau să iau cina cu un bărbat care tocmai a recunoscut că a discutat despre viața noastră sexuală cu cine-știe-câte persoane, zise ea. Așa cum nu vreau nici să-mi petrec timpul cu cineva care a sugerat că n-o să se mai culce niciodată cu mine. Îl ținui cu o privire intensă. Cel puțin nu până ce-o să aflu ce l-a făcut să ia o asemenea decizie unilateral.

În ciuda felului în care decurseseră lucrurile data trecută – sau a felului în care crezuse ea că decurseseră – nesiguranța o asaltase. Poate că, într-adevăr, nu era deloc bună în pat. Poate că Greg nu o evitase din cauza alcoolului, ci pentru că fusese îngrozitoare în așternut. În fond, și Kevin o respingea. Dovezile începeau să se adune.

Îi întâlni privirea lui Kevin și descoperi că acesta o studia atent.

– Ce gânduri ți-au trecut prin cap chiar acum? o întrebă, cu o expresie nedumerită.

– Nu contează. Tu nu mi-ai explicat ce se petrece în mintea ta, de ce mă respingi.

Kevin o privi cu tristețe.

– Nu te resping, îi spuse răspicat. Depart de mine gândul ăsta. Mă sperii. Făcu semn de la ea la el și înapoi. Chestia asta mă sperie. Nu sunt pregătit pentru intensitatea legăturii dintre noi. Îi adresă o privire rugătoare. Fii serioasă, Shanna! Știi bine cât de complicată e viața mea. Abia dacă mi-am revenit după pierderea soției. Nu, stai puțin, nu mi-am revenit deloc. Sunt vai de capul meu. Am unele zile în care trebuie să mă concentrez la maximum doar pentru a mă descurca cu fiul meu și cu slujba asta nouă.

– Deci eu sunt o complicație cu care nu prea poți să ai de-a face, rosti ea cu grijă, înțelegând, dar suferind oricum.

– Sună urât când exprimi lucrurile așa, dar da. Nu e vorba de tine, ci de intensitatea sentimentelor pe care le am atunci când sunt cu tine. Într-un mod

ciudat, poate poți să-nțelegi că este un lucru bun, sugeră el, plin de speranță.

Auzind asta, Shanna aproape că izbucni în râs, parțial pentru că putea, de fapt, să înțeleagă ce voia să spună... într-un mod cât se putea de ciudat. Nu prea îmbunătățea situația, dar o făcea să fie mai puțin îngrozitoare.

– Ce vrei să fac? îl întrebă.

– Să faci un pas înapoi, răspunse el imediat, arătându-i că se gândise mult la asta. Atâta tot.

– Să încetăm să ne mai vedem, traduse ea.

– Nu, zise el la fel de repede. Doar să nu facem sex.

– N-aș fi crezut vreodată că o să apuc să aud așa ceva din partea unui bărbat, spuse ea.

În orice altă situație, i s-ar fi părut ceva amuzant. Nu-și doreau cei mai mulți bărbați să facă sex fără obligații? Și, chiar așa, nu asta îi oferea ea?

– Crede-mă, nici eu nu am crezut că o să spun așa ceva, spuse Kevin. Dar nu văd altă modalitate de a încetini evoluția relației dintre noi fără a-i pune capăt.

– Și chiar crezi că o să dea rezultate să nu facem sex, că așa o să ai parte de distanța de care ai nevoie?

– Sper.

Shanna nu credea absolut deloc că acesta fusese sfatul pe care i-l dăduse Abby.

– Asta ți-a spus sora ta să faci?

– Nu, recunosc el. Mi-a spus că ar trebui să merg tot înainte și, crede-mă, nici că mi-ar plăcea ceva mai mult decât să-i urmez sfatul. Dar nu cred că pot. Nu e corect față de tine.

– Ai putea să mă lași pe mine să-mi fac probleme despre ce e corect față de mine. Sunt femeie în toată firea, Kevin. Știu cu ce mă pot descurca și cu ce nu. Când ne-am culcat unul cu altul, știam cât de complicată este viața ta. Nu am

avut așteptări despre un viitor, nici atunci și nici acum.

– Gestionez foarte prost discuția asta, zise el, cu un regret evident. Nu e vorba doar de faptul că am nevoie de ceva distanță. Uiți că am văzut exact cât de mult te tulbură când ceva îți aduce aminte de fostul tău soț. Și tu ai lucruri pe care trebuie să le lămurești.

– Nu pot să contest asta, rosti ea, cu ceva reticență.

– Atunci ceva limite, cel puțin în privința sexului, ar fi soluția potrivită pentru amândoi, spuse el. Așa o să fie mai puțin complicat.

– Și dacă mie nu mi se pare că ar fi așa? întrebă ea, curioasă. O să te retragi definitiv?

Kevin o privi în ochi.

– Sper că n-o să se ajungă la asta.

Shanna luă în considerare să accepte planul lui, dar ei chiar nu i se părea că aveau ceva de câștigat din a se preface că noaptea aceea nu se întâmplase prin combaterea dorinței ca aceasta să se repete.

Într-un final, dădu negativ din cap.

– Nu, îmi pare rău. Nu e o soluție bună pentru mine. Parcă tu ești cel care are toate cărțile în jocul ăsta și totul trebuie să fie după regulile tale, așa că o să-ți ușurez misiunea. O să mă retrag acum. Când o să-ți pui viața în ordine, sună-mă.

Văzu șocul și dezamăgirea întipăririi-se pe chipul lui și se întări să nu se lase îmbunătățită de ele. Așa era cel mai bine. Kevin avea dreptate într-o privință. Viața ei nu era într-o situație mai bună decât a lui. Chiar și așa, ea fusese dispusă să își asume un risc. Dacă el nu putea să facă nici atâta lucru, atunci trebuia să-și limiteze pierderile chiar acum. Îi întoarse spatele și plecă.

– Shanna! o strigă el, venind după ea.

Ea îl privi peste umăr.

– Nu, îi spuse încet. Te rog, nu veni după mine. Nu acum.

Pe tot drumul de întoarcere la librărie, unde avea o mie și unul de lucruri mărunte de care trebuia să se ocupe după evenimentul de succes din seara aceasta, nu se putu gândi decât că reușise cumva să găsească încă un alt bărbat care, la urma urmei, nu o iubea îndeajuns. Era de o mie de ori mai rău ca prima oară, pentru că acum nu putea să dea vina decât pe incapacitatea lui Kevin de a-și reconstrui viața. Chiar și Greg, cu toate defectele lui care făcuseră imposibilă orice relație serioasă, fusese dispus să-și asume cel mai mare risc posibil. Așa cum putuse el la momentul respectiv, îi dăruise inima lui.

Kevin era năucit. Toată discuția cu Shanna nu decursese deloc așa cum se așteptase. Crezuse că, mai mult ca sigur, aceasta avea să fie ușurată, sau măcar că avea să înțeleagă. În loc de asta, ea văzuse totul ca pe un fel de respingere. O făcuse de oaie rău, dar nu putea să regrete ideea lui că trebuiau să înainteze mai ușor, cu latura sexuală exclusă atent din ecuație.

Reîncepu imediat să lucreze până târziu, seară după seară. De data acesta, unchiul lui fu cel care îl trase la socoteală pentru asta.

– Tu și Shanna v-ați certat? îl întreabă la sfârșitul săptămânii.

– Las-o baltă, îi răspunse Kevin. Data trecută când ți-ai băgat nasul în relația mea și ai apelat la Abby, totul mi-a explodat în față.

Thomas se lăsă pe scaunul de lângă biroul lui, cu un aer de îngrijorare sinceră.

– Cum așa?

– Ce parte din „las-o baltă“ n-ai înțeles? îl întreabă Kevin.

– Te-ntreb doar...

– Te bagi unde nu-ți fierbe oala, zise Kevin.

– Încerc să te las să profiți de experiența mea, îl corectă unchiul lui. Abby nu știe nici jumătate dintre lucrurile pe care le știu eu.

– Lucru pentru care putem fi cu toții recunoscători, rosti Kevin.

– Ești cu Shanna sau nu? întreabă Thomas, cu o privire neabătută.

– Nu.

– Vai, ce păcat, spuse Thomas. Eram atât de sigur...

– Ceea ce dovedește că nu știi atât de multe pe cât crezi.

– Am nevoie de informații concrete, dacă este să te ajut.

Kevin scoase un suspin.

– Nu vreau să vorbesc despre asta și nu vreau să mă ajuți.

– Ei, mie mi-e clar că ai nevoie de ajutorul meu. Expresia îi deveni gânditoare. O să mă duc să vorbesc cu Shanna, zise el, hotărât. Poate ea o să fie mai sinceră și mai rezonabilă.

Kevin se ridică pentru a-i bloca înaintarea.

– Ascultă-mă bine, dacă te apropii de Shanna, o să-mi dau demisia și... Șovăi, încercând să-și dea seama care era cea mai extremă măsură pe care putea să o ia, în afară de crimă. Mă fac preot! Buni a vrut dintotdeauna să avem un preot în familie. Pentru ea a fost o mare dezamăgire că nici unul dintre fiii ei nu a avut această vocație.

Thomas avu îndrăzneala de a râde la această amenințare.

– Nu-mi fac probleme. Nu ești în nici un caz potrivit pentru așa ceva.

– Nu contează. O s-o fac dacă tu și restul celor din familie nu mă lăsați în pace. Cred că o să-mi placă să locuiesc la o mănăstire, preferabil una pe un vârf de munte, departe, departe de aici.

– Și Davy? Fiul tău? De el ai uitat?

– Găsesc eu o soluție, pretinse el.

Nu avea nici cea mai vagă idee ce fel de soluție, dar era sigur că avea să găsească o modalitate.

– Ah, Kevin, știi bine că viitorul tău nu e preoția, așa că hai să discutăm despre ce contează cu adevărat, despre tine și femeia asta pe care o iubești.

– Nu o iubesc, insistă el. Nu pot.

– De ce nu?

Pentru că nu avea la dispoziție un răspuns care să aibă vreo logică pentru altcineva în afară de el, se ridică și ieși pe ușă.

– Hotărăște-te, Kevin, strigă Thomas în urma lui. Viața e prea scurtă ca s-o irosești.

– Același lucru se aplică și pentru tine, răspunse Kevin peste umăr.

Era o replică pe care ar fi trebuit să se gândească să i-o servească și mai devreme. Asta pentru că, dacă viața lui sentimentală era haotică, a unchiului său era și mai și. Ei, asta chiar era o situație la care toți cei din familie ar fi trebuit să se înghesuie ca să o rezolve.

– Vrei să-i aranjezi o întâlnire pe nevăzute unchiului Thomas? întrebă Jess.

Kevin își adunase toate cele trei surori în bucătăria casei lor părintești, după cină.

– Nu doar una, răspunse el. Mai multe.

Abby izbucni în râs.

– Chestia asta nu e pentru unchiu', spuse ea.

Jess o fixă cu o expresie care arăta clar că nu înțelegea.

– Nu e?

Bree scoase un chicotit.

– Nu, încearcă să ne facă să ne concentrăm asupra lui Thomas ca să îl lăsăm în pace pe el.

– Ba nu, minți el de-a dreptul. Gândiți-vă și voi! Nu mai e chiar în floarea vârstei. E divorțat de ceva timp. Are nevoie de cineva care să înțeleagă ce face, care să fie la fel de pasionată de misiunea asta ca și el.

– Atunci nu tu ar trebui să fii cel care să-i găsească pe cineva cu care să se

întâlnească? întrebă Abby, abordând chestiunea logic. Tu lucrezi cu el. Probabil că întâlnești tot felul de femei care ar fi perfecte pentru el.

– Nu pot să fac asta.

– Pentru că te-ai dat prea tare în spectacol despre cum nu ar trebui să ne băgăm în viața altora, își dădu cu presupusul Abby.

Kevin ridică din umeri.

– Cam așa.

Jess se uită de la Abby la Kevin și înapoi.

– Bine, ce nu știm eu și Bree? Se pare că tu și Abby ați discutat despre chestia asta cu intervenitul cu altă ocazie.

– Nu contează asta, insistă Kevin. Acum vorbim despre Thomas.

– În nici un caz, răspunse Jess. Eu vreau să discutăm despre tine.

– Cred că și eu la fel, rosti Bree, cercetându-l intrigată. Dacă stau să mă gândesc, nu te-am mai văzut pe la librărie în ultima vreme.

Auzind asta, Abby își îndreptă brusc poziția pe scaun.

– Zău? Se uită la Kevin. Credeam că totul e în regulă pe frontul respectiv. N-ai ascultat chiar nimic din ce ți-am spus?

– Ce i-ai spus? se interesă Bree.

Kevin se uită fioros la sora sa mai mare, aproape provocând-o să spună ceva despre conversația pe care o purtaseră. Abby rânji la el, dar păstră tăcerea.

Kevin își mută privirea în jurul mesei, la surorile sale, și își dădu seama cu o senzație de sufocare că mica sa intrigă îi cam explodase în față. Ar fi trebuit să vorbească cu ele pe rând, să potrivească discuția pe ce informații aveau și nu aveau. În loc de asta, crease o echipă redutabilă de pețitoare.

Se ridică.

– Mă duc la culcare. Faceți ce vreți în legătură cu Thomas. Mă gândisem doar că o să vreți să dați o mână de ajutor.

Deși reuși să se retragă din încăpere fără ca nici una dintre ele să încerce să-l tragă înapoi, zumzetul conversației care se aprinse în urma sa îl umplu de neliniște. Avea să fie nevoie să fie mereu în gardă, altfel Thomas nu avea să fie singurul a cărui viață amoroasă avea să fie luată în vizor pentru remediere.

Shannei îi era dor de vizitele din fiecare după-amiază pe care i le făcea Kevin. Și îi era și mai dor să-l aducă pe Davy pe acolo. Nu-și dăduse seama până acum cât de mult văzuse în Davy un substitut al lui Henry în viața ei. Nu că vreun băiețel ar fi putut vreodată să îl înlocuiască pe un altul, dar senzațiile oferite de apropierea de un copilaș inteligent și curios erau aceleași.

Telefoanele Gretei deveniră mai rare, ceea ce o umplea de frustrare. Puținele conversații avute cu ea erau mereu scurte și nesatisfăcătoare. Nu vorbea deloc cu Henry. Era din ce în ce mai tentată să se urce la volan și să se ducă în Pennsylvania, să verifice personal în ce stare se afla. Singurul lucru care o împiedica să-și pună acest plan în aplicare era că, cel mai probabil, scena dintre ea și doamna Hamilton putea să i-o agraveze.

Cu mintea plină de gânduri tulburătoare, stătea la tezgheaua librăriei vineri târziu când auzi clinchetul clopoțelului de deasupra ușii. Își ridică privirea și îl văzu pe Davy gonind către ea. Privindu-l, își simți inima parcă urcându-i în gât și se uită dincolo de el, așteptându-se să îl vadă pe Kevin în urma lui. În loc de el, era Mick O'Brien.

– Sperai să fie altcineva? întrebă el, cu o expresie înțelegătoare.

– Cum să fac una ca asta, când voi doi sunteți exact de ce aveam nevoie azi?

– Poveste? o imploră Davy, trăgând-o de mână.

Mick chicoti, în mod clar amuzat de inițiativa nepotului său.

– Te superi dacă dau o fugă rapid până la primărie cât stă Davy aici, cu tine? o întrebă. Trebuie doar să las niște hârtii. N-ar trebui să dureze mai mult de câteva minute.

– E-n regulă, îi spuse ea, încântată să aibă parte de ceva timp de una singură cu

Davy. Nu-i nevoie să te grăbești. O să fie liniște încă vreo oră, până ce oamenii încep să ajungă în oraș pentru weekend.

Rămasă singură cu Davy, îl ajută să aleagă mai multe cărți cu poze, după care se instalează pe un fotoliu cu el în brațe. Avându-i trupul cald și solid cuibărit lângă al ei îi alina durerea din inimă.

Citiseră două cărți când ușa librăriei se deschise și Bree își făcu intrarea.

– Ei, ce imagine încântătoare, spuse ea imediat, după care aruncă o privire în jur. Unde e Kevin?

Shanna ridică din umeri.

– Habar n-am. Mick l-a adus pe Davy în vizită.

– În vizită și ca să profite că stă cineva cu el pe gratis?

– Dacă n-ar fi căutat decât pe cineva care să stea cu el, tu ești chiar alături, îi reaminti Shanna. Cred că știa că mie și lui Davy începuse să ne fie dor unul de celălalt.

Bree se așează pe fotoliul din fața celui pe care stătea ea.

– De ce?

– Dacă încerci să mă faci să vorbesc despre ce se întâmplă între mine și Kevin, n-o să-ți meargă. Nu am nimic de spus. Vorbește cu fratele tău.

– Am încercat, recunosc Bree. Am încercat toate.

Shanna se uită la ea, întristată.

– L-ați încolțit toate?

– Nu m-aș exprima chiar așa. De fapt, el a fost cel care a organizat ceea ce a fost mai mult sau mai puțin o întrunire de familie.

– Ca să discutați despre mine?

– Nu, despre Thomas, sau cel puțin așa ne-a zis. Discuția a cam deviat, totuși.

– Cred că i-a plăcut la nebunie, spuse Shanna.

Ochii lui Bree sclipiră jucăuș.

– S-a ridicat și a plecat, sinceră să fiu, ceea ce înseamnă că nu mi-a mai rămas decât să te iau la întrebări pe tine, dacă e să sper să aflu ceva.

Shanna ridică din umeri.

– Îmi pare rău, dar n-o să zic nimic despre asta, repetă ea, pe un ton mai ferm.

Bree o fixă cu dezamăgire.

– Deci e adevărat, v-ați despărțit?

– Nu zic nimic, rosti Shanna.

– Chestia asta are vreo legătură cu discuția pe care am avut-o noi despre fiul tău vitreg? I-ai spus lui Kevin despre el? A reacționat urât? Vorbesc eu cu el, să-l fac să înțeleagă.

Shanna îi adresează o privire care arată clar că începea să își piardă răbdarea.

– Tot nu zic nimic. Nu e un subiect potrivit, mai ales cu Davy aici...

– A, habar n-are el despre ce vorbim noi, zise Bree, după care îl gădilă. Nu-i așa, bebeluș?

Davy începu să chicotească și se trase din poala Shannei pentru a se întinde către mătușa lui. Shanna simți durerea absenței lui aproape instantaneu.

– Chiar te atașezi din ce în ce mai tare de el, nu-i așa? spuse Bree, arătând din cap către Davy, care se cocoțase la ea în poală.

– E un puști grozav, rosti Shanna.

– Nu e fiul tău vitreg, totuși... cum spuneai că îl cheamă? Henry?

Shanna suspină.

– Nu, nu e.

Bree se uită lung la ea, cântărind bine situația.

– Bine, o să-ți pun o întrebare și sper să nu te simți jignită, dar atracția pe care o simți pentru fratele meu a apărut cumva datorită lui Davy, pentru că ți-e dor de fiul tău vitreg?

Shanna habar nu avea ce răspuns să îi dea. Adevărul era destul de complex.

– Poate la început, recunosc ea, într-un final.

Bree se uită la ea cu o cută de îngrijorare între sprâncene.

– Dar nu și acum?

Shanna oftă.

– Acum, nu. Începeam să mă îndrăgostesc de Kevin.

– Începei? rosti Bree, agățându-se de acest cuvânt. Deci ceva s-a întâmplat. Ce? Hai, Shanna. Nu pot să vă ajut dacă nu știu ce se întâmplă.

– Nu cred că poți ajuta, îi răspunse Shanna. A fost decizia mea. E cel mai bine așa.

Bree făcu ochii mari.

– Tu te-ai despărțit de el? Uau! Nu mă așteptam la una ca asta. Dacă te îndrăgosteai de el, de ce Dumnezeu să faci asta?

– Îți aduci aminte că ți-am spus că n-o să discut asta cu tine? o întrebă Shanna, exasperată.

Bree zâmbi larg.

– Insistența mea de obicei dă roade. Bucură-te că-n locul meu nu e Abby sau Jess. N-ai fi avut nici o șansă. Te-ar fi făcut să spui tot de-acum zece minute.

– Mă îndoiesc, spuse Shanna.

– Aș putea să le chem. Să le las pe ele să încerce, propuse Bree, plină de voioșie.

– Te rog, nu.

Mick se întoarse tocmai atunci, cântări situația dintr-o singură privire, își sărută fiica pe obraz, după care își trase și el un fotoliu.

– Despre ce discutați?

– Despre motivul pentru care Shanna s-a despărțit de Kevin, spuse Bree imediat. Nu vrea nici în ruptul capului să îmi explice.

Mick se lăsă pe spătar, cu o expresie uluită.

– Și eu, care credeam că el era cel care se purta ca un netot!

– Și eu la fel, spuse Bree.

Mick se uită la fiica lui.

– Nu ți-a spus motivul?

– Până acum, nu, îi zise Bree.

– Sunt încă aici, de față, rosti Shanna, iritată.

– Dar tot nu ne zici nimic, am dreptate? spuse Bree.

Shanna dădu aprobator din cap.

– Atunci, deocamdată eu și tata vom încerca să înțelegem de capul nostru cum stau lucrurile, îi răspunse Bree.

În timp ce le asculta speculațiile care deveneau din ce în ce mai trase de păr, Shanna era conștientă de strategia lor. Voiau să o zgândăre într-atât încât să le spună adevărul. Dar nu avea să se lase dusă de nas.

– I-a dat papucii pentru că suntem irlandezi, rosti Mick. Probabil că are ceva împotriva irlandezilor.

Bree dădu negativ din cap.

– Suntem prea mulți, asta el. O intimidăm. Scoase un oftat teatral. Cred că s-a

săturat să ne tot băgăm în relația lor.

– Ei, dacă nu e-n stare să se descurce cu niște intervenții bine intenționate, poate că așa e cel mai bine, spuse Mick.

– Doar că fratele meu e nebun după ea, rosti Bree.

– Și Davy la fel, spuse Mick întristat, cu ochii ațintiți asupra nepotului lui.

– Ei, terminați odată? îi imploră Shanna. Lăsați-ne pe mine și pe Kevin să ne lămurim lucrurile cum știm.

Mick o țintui cu o privire dură.

– Încercați să lămuriți lucrurile? Mie nu mi se pare că așa stau lucrurile, având în vedere că el stă ascuns în Annapolis până seara târziu.

– Poate că a cunoscut pe altcineva, sugerează Bree, după care chicoti, amuzată de reacția îndurerată a Shannei, pe care aceasta nu reușise să și-o ascundă suficient de repede. Bine, îmi pare rău. A fost o răutate din partea mea. Voiam doar să obțin o reacție sinceră de la tine, și am reușit. Ești în continuare îndrăgostită de Kevin, indiferent ce zici tu.

– N-am zis niciodată efectiv că nu aș fi. Tu ai tras concluzia asta singură. Și chiar nu mă simt în largul meu purtând această discuție cu tatăl și sora lui. Duceți-vă acasă și luați-l pe el la rost. Nu mă încolțiți așa. Oi fi fost eu cea care a pus punct, dar el a fost cel care mi-a dat motivul ca să o fac.

Mick se aplecă spre ea, cu ochii scăpărându-i.

– Ei, acum mai merge! Ce-a făcut?

– Întrebați-l pe el, repetă ea pentru ceea ce-i părea a fi a mia oară.

Mick oftă greoi și se ridică în picioare.

– Nu cred că o să mai scoatem nimic de la ea azi, Bree.

Fiica lui nici măcar nu încercă să-și ascundă vreun pic dezamăgirea.

– Cred că nu.

– Să-ți achit cărticica lui Davy, rosti Mick, pornind către casa de marcat.

Dorindu-și să-i vadă odată ieșiți din librărie, Shanna refuză dând din cap.

– E cadou.

– Cred că de-abia așteaptă să plecăm, remarcă Bree.

Mick chiar îi aruncă o privire compătimitoare.

– Nu prea pot spune că n-o înțeleg. Știi că nu încercăm decât să vă ajutăm, nu?

– Știu, murmură Shanna.

Totuși, cât timp Kevin era hotărât să o țină la distanță, nimeni nu putea face nimic să-i ajute.

capitolul 20

Kevin știa că nu avea să-i meargă să se ascundă în Annapolis la sfârșiturile de săptămână. Rudele lui deja începuseră să pună mult prea multe întrebări despre serile petrecute la serviciu până târziu în timpul săptămânii. Privindu-l înțelegător, Trace reușise să o reducă la tăcere pe Abby, dar nu era nimeni care să o împiedice pe Bree sau pe Jess să îl bată la cap. Chiar și buni și Mick își dăduseră cu părerea despre absențele sale prelungite. Era obositor să le facă față, dar se așteptase la așa ceva.

În dimineața aceasta, imediat ce Davy se trezi și fu îmbrăcat, iar restul plecaseră la biserică, Kevin își luă fiul și porni spre port pentru a verifica modificările care se făceau la vasul lui. Cel puțin acesta fusese pretextul de care se folosisese. Să stea pe punte, chiar fără să plece din port, avea să fie mai odihnitor decât să rămână acasă la prânzul de duminică, ținut de privirile atente ale celorlalți.

Avusese grijă să îi lase un bilet lui buni, ca aceasta să știe că el și Davy nu aveau să se întoarcă înainte de masa de prânz, dar intenționat se exprimă destul de vag, astfel încât nimeni să nu-și dea seama unde se duseseră. Se aștepta să petreacă o după-amiază liniștită și plăcută împreună cu fiul lui.

Asta cel puțin până își ridică privirea și o văzu pe Bree îndreptându-se către el, cu o expresie de hotărâre sumbră întipărită pe chip. Scoase un oftat și se întrebă dacă ar fi putut să sară peste bord cu Davy și să înoate departe, foarte departe, înainte ca ea să ajungă acolo.

– Cum de m-ai găsit? întrebă el când ea păși ușor de pe doc la bordul vasului.

– Bwee! rosti încântat Davy, ridicându-și mânuțele.

– Nu ești chiar așa complex, rosti ea în timp ce-i ridica fiul în brațe. Nu erai pe plajă sau pe pontonul orașului, iar mașina ta era în parcare portului. Te-aș sfătui să nu te apuci niciodată de fărădelegi. Ești mult prea previzibil.

– Pe viitor va trebui să țin minte să las mașina altundeva, ca să te induc în eroare,

zise el acru. Sau poate o să merg pe jos.

– Din vorbele tale înțeleg că încerci clar să ne eviți, deși noi te cunoaștem cel mai bine, spuse ea.

– Ei, crezi? O măsură din priviri, curios. Buni te-a trimis?

– Nu.

– Tata?

– Am venit din proprie inițiativă, îl anunță ea. Îmi fac griji pentru tine.

– Nu-i nevoie. După cum vezi, sunt foarte bine.

– Zău? În loc să fii cu familia la masa de duminică, te ascunzi aici, în Harbor Lights. Și nici să nu încerci să-mi apui că faci una-alta la vas, pentru că te-am prins în flagrant de stat degeaba.

– Nu-i adevărat, o contrazise el. Eu și Davy suntem într-o aventură, nu-i așa, puștiule?

– Ahă, confirmă Davy. Prindem pește.

– Zău? rosti Bree, cu un scepticism evident. Nu văd nici o undiță pe-aici.

– Abia acum începeam să ne pregătim, îi spuse Kevin. Ne relaxam, încercând să le dăm peștilor o senzație falsă de siguranță.

Bree se mulțumi să-și dea ochii peste cap, după care se instalează pe scaunul de lângă al lui și își cocoță picioarele goale pe o balustradă.

– E chiar relaxant, recunosc după un timp.

– Era, rosti el, cu subînțeles.

– Adică înainte să vin eu aici.

Kevin zâmbi larg.

– Bine, spune-mi ce vreau să știu și o să plec.

- Adică?
- De ce tu și Shanna v-ați despărțit.
- Cine spune că asta s-a întâmplat?
- Mi-a recunoscut-o ea. Mi-a spus chiar că a fost ideea ei, dar că tu ai fost cel care a determinat hotărârea asta. Și, înainte să te agiți că a vorbit despre chestiunile voastre intime, vreau să știi că practic am torturat-o ca să obțin și asta de la ea.

Kevin chicoti, amuzat.

- Îmi închipui. E destul de secreteasă, iar tu nu te dai bătută deloc ușor.
- Ei, m-a ajutat și tata.

Kevin scoase un geamăt.

- Cred că Shannei i-a plăcut la nebunie să vă aibă pe amândoi pe cap.
- Ne-a ținut piept destul de bine. Asta m-a făcut s-o plac și mai mult. Îl cercetă cu grijă. Ia zi, chiar s-a terminat între voi?
- Sper că nu, recunosc el.
- Ce s-a întâmplat?

Kevin luă în calcul să evite să răspundă la întrebare, dar nu avea rost. Bree avea să-l bată la cap așa cum o bătuse la cap și pe Shanna. De ce să nu cedeze elegant? În plus, putea să-i prindă bine o perspectivă nouă asupra situației.

- Mi-a venit ideea asta tâmpită că ar trebui să încetinim mersul relației, spuse el. Ridică din umeri când văzu că ea îl privea de parcă nu-i venea să-și creadă urechilor. Ei, la momentul ăla mi se părea că era cel mai bun lucru.
- Și acum... că ai avut timp să te mai gândești?
- Aproape că pot să înțeleg de ce ea a interpretat totul ca pe o respingere.

Bree scoase un geamăt.

– Te rog, spune-mi că nu ai venit cu planul ăsta minunat al tău chiar după ce te-ai culcat cu ea.

– Nu a fost chiar imediat, zise el, pe un ton defensiv. La câteva zile după aceea.

– Ceea ce e mult mai bine, rosti ea, cu un dezgust nedisimulat. Îl înghionti în braț. Ce Dumnezeu e în mintea ta?

– Mi-am cam ieșit din mână cu chestiile astea. În plus, relațiile s-au schimbat de ultima dată când am mai avut eu problema asta, se apără el.

– Zău? N-am observat să fi ieșit pe piață o ediție revizuită a regulamentului. E cumva de vânzare la librăria Shannei? Sunt sigură că ar fi foarte încântată să-ți vândă un exemplar.

Sesizându-i sarcasmul, Kevin se încruntă.

– În caz că nu ai observat, am fost în doliu. Soția mea a murit.

Bree își îndreaptă poziția și îl privi în ochi.

– Cu riscul de a părea nepăsătoare și lipsită de respect... ăsta-i praf în ochi! Nu ești în doliu. Dacă e să ai o problemă, e că te roade vinovăția pentru că nu jelești moartea Georgiei așa cum crezi tu că ar trebui sau așa cum cred părinții ei c-ar trebui s-o faci.

Auzindu-i siguranța din glas, Kevin clipi, surprins.

– Era soția mea! protestă el. Și mama lui Davy.

– Crezi că eu nu știu asta? Și în mod clar nu spun că moartea ei nu a fost o tragedie îngrozitoare, spuse ea. Dar știu și ce efect a avut asupra ta când a luat decizia de a se întoarce în Irak. Ai acceptat totul cu stoicism, dar ai fost distrus de hotărârea ei de a vă părăsi pe tine și pe Davy.

– Își făcea datoria, ca mii de alți soldați patrioți, spuse el, cu dârzenie, așa cum o făcuse de cel puțin o sută de ori înainte.

– Așa vedea ea lucrurile, consimți Bree. Și mulți oameni le-ar vedea la fel și ar admira-o pentru dăruirea ei. Dar situația voastră era diferită. În cazul vostru,

plecarea ei ți-a adus aminte de cum mama ne-a părăsit pe noi toți. Nici măcar nu încerca să negi asta!

– Bine, să zicem că e un sâmbure de adevăr în ce spui tu, dar asta nu schimbă faptul că a murit.

– Nu, din păcate, nu, rosti ea, cu mai multă compătimire.

– Ar fi trebuit să o opresc să se întoarcă acolo.

– Ei, te rog, doar nu crezi la modul serios că ai fi putut să spui ceva care să o facă să se răzgândească. Georgia era hotărâtă. Credea cu toată inima în misiunea ei.

– Aș fi putut să fac ceva, insistă el. Dacă m-aș fi străduit, ar fi și acum în viață.

Bree se uita îngrijorată la el.

– Nu poți să-ți duci zilele gândindu-te la asta. O să te înnebunești singur. A murit. Asta e realitatea. Dar tu nu ai murit, Kevin. Ești viu și te-ai îndrăgostit de o femeie minunată care e dispusă să se lanseze într-o relație cu tine. Nu-nțelegi ce lucru extraordinar e asta? Nu da cu piciorul la tot prefăcându-te că trecutul a fost idilic. Să o iubești pe Shanna nu îți anulează relația pe care ai avut-o cu Georgia. Nu înseamnă decât că inima îți spune că ești gata să mergi mai departe.

– Cum să pot să fac una ca asta, când știu bine cum o să îi afecteze pe părinții Georgiei, mai ales pe mama ei?

– Nu poți să-ți trăiești viața ca să le faci pe plac soților Davis. Cel mai bun lucru pe care poți să îl faci pentru ei e să ai grijă ca Davy să fie sănătos și fericit. Și cel mai bun lucru pe care poți să îl faci pentru nepotul lor e să onorezi amintirea mamei lui, să te asiguri că ei vor face mereu parte din viața lui și să-i oferi o casă normală și plină de fericire.

– Înconjurat de oameni ca tine? glumi el, pentru a mai relaxa atmosfera.

Bree începu să îl gâdile pe Davy.

– Hei, să știi că sunt cea mai bună mătușică din toată lumea, nu-i așa, Davy?

– A mai bună, confirmă băiețelul, dând din cap foarte convins.

– Vezi? Ți-am spus eu! rosti Bree, ridicându-se și dându-i-l pe Davy. Hai acasă, să iei masa cu noi toți.

Kevin refuză dând din cap.

– Azi, nu. Poate săptămâna viitoare. Tot trebuie să-mi mai pun gândurile în ordine.

– Ei, nu le învârti prea mult pe-acolo, că-ți ia capul foc, îl tachină ea.

– O să încerc.

Bree îl sărută pe obraz, după care îi presără pe creștet lui Davy o mulțime de sărutări ușoare și sări înapoi pe doc.

– Vă iubesc!

– Și noi pe tine, îi răspunse Kevin. Chiar dacă ești o pacoste.

– Dar sunt o pacoste deșteaptă, replică ea.

O urmări cu privirea, după care se gândi la ce îi spusese. Să o scoată pe Shanna din viața lui pentru că se simțea vinovat chiar era absurd. Dacă lucrurile dintre ei erau atât de pasionale, nu era acesta tocmai un motiv să accepte relația, nu drept un pretext pentru a se retrage?

Se întreba dacă era prea târziu să-i spună Shannei că fusese un idiot. Dar, pe de altă parte, nu exact pentru asta trăiau cea mai mare parte dintre femei, să audă bărbații recunoscând asta? Probabil că avea să o umple de satisfacție.

Trecură aproape zece zile până ce Kevin își adună curajul necesar pentru a veni la librărie. Habar nu avea la ce primire să se aștepte. Știa doar că despărțirea aceasta nu era o soluție bună pentru el. Avusese și o groază de timp, în drumurile către și de la Annapolis, să se gândească despre cum vedea Bree întreaga situație cu Shanna, asta ca să nu mai pomenim despre părerile ei despre relația lui cu Georgia.

În mod clar, era adevărat că sentimentele lui pentru Shanna deveniseră mai

profunde puțin câte puțin. Mai ales după chinul acestei despărțiri, nu voia să mai trăiască nici o zi fără să petreacă timp cu ea. Era o femeie în carne și oase, nu ca imaginea idealizată a Georgiei de care se agățase până acum.

Bree aproape că-l provocase să se uite atent și lucid la căsnicia lui. Îl obligase să vadă lucrurile care fuseseră în fața lui în tot acest timp. Prinși în intensitatea atmosferei de război, el și Georgia se pripiseră să se căsătorească mânați pur și simplu de dorința fizică și de o nevoie disperată de legătură cu o altă persoană. Poate că, dacă ar fi avut destul timp, ar fi putut să se cunoască reciproc pe un alt palier, dar asta nu se întâmplase. Transformarea căsniciei lor într-un fel de basm romantic era o răstălmăcire a trecutului.

Nu că Georgia nu fusese o persoană deosebită și o femeie frumoasă. Chiar fusese. Dar, când se întorsese în Irak, lăsându-l acasă cu Davy, proclamase că fusese vorba de loialitate pentru datorie față de oricine îi pusese decizia sub semnul îndoielii, dar față de sine recunoscuse că era pur și simplu dependentă de adrenalina războiului. Îi plăcea la nebunie să fie soldat și, cu cât situația era mai stimulantă, cu atât era mai încântată. Mai devreme sau mai târziu, ar fi trebuit să privească adevărul în față – că își doreau lucruri diferite în viitor. Poate că ar fi încercat, dar Georgia n-ar fi acceptat niciodată pe deplin genul de viață liniștită pe care Kevin și-o dorea pentru el și familia sa.

De fapt, găsisese exact genul acesta de trai aici, în Chesapeake Shores. Îi plăcea foarte mult stilul de viață domol și noua slujbă, cu unchiul lui. Și poate că surorile lui îl băteau la cap scandalos de mult, dar le iubea la nebunie. Pe buni o adora efectiv. Chiar și contactele sale cu Mick, și mai ales cu Megan, începeau să ia o nouă turnură. Era un mediu grozav în care să își crească fiul.

Și mai era și Shanna. Era stabilă ca o stâncă și la fel de îndrăgostită de Chesapeake Shores ca și el. Îl adora pe Davy. Și îi intrase pe sub piele cu ochii aceia mari, zâmbetul amabil și atingeri care îi încălzeau sângele, aducându-l la punctul de fierbere într-o clipită. Se putea vedea cu ea. Era timpul să recunoască toate aceste lucruri în fața ei.

În seara aceea își făcu apariția la librărie, ajungând intenționat chiar când ea închidea, pentru a fi șanse minime să fie întrerupți.

– Hai să luăm cina împreună, îi propuse, fără nici un preambul.

– Pardon?

Shanna nu părea impresionată de această invitație de ultim moment.

– Ei, hai, încercă el să o convingă. Putem să ne urcăm în mașină, să găsim un local romantic, pe malul oceanului...

În ochii ei apăru o scânteiere de alarmă, dar și altceva. Un dor, dacă nu se înșela el.

– Ce s-a schimbat? Întrebă ea, arătându-și clar ezitarea.

– O să-ți explic la cină. Dacă încerc să o fac aici, acum, o să stăm aici până la micul dejun.

Shanna îl cercetă un minut încheiat, după care dădu aprobator din cap.

– Bine, sigur, spuse ea. Ai ceva anume în gând?

Kevin dădu din cap, în semn de confirmare.

– Pe tine. Cam tot timpul.

În ochii ei apăru o sclipire de speranță.

– Înțeleg.

Kevin era tentat să îi explice pe loc, să-și dea cărțile pe față și să o implore să îl ierte. Totuși, înainte să apuce să o facă, ușa librăriei se deschise și o femeie necunoscută intră. Cu ea era un băiețel, de vreo șase-șapte ani, care o ținea strâns de mână. Văzu în ochii Shannei că aceasta îi recunoscuse imediat, chiar în același timp când se albi la față.

– Bună seara, Shanna, rosti pe un ton scorțos femeia mai în vârstă.

Băiețelul își ridică privirea la ea, cu o expresie circumspectă. Shanna se lăsă în genunchi la nici un metru în fața lui.

– Bună, Henry, îi spuse în șoaptă, cu glasul tremurând și lacrimi pe obraji.

Apoi își deschise brațele și, după o ezitare care păru cât o eternitate, acesta se avântă în îmbrățișarea ei.

– Mami, scânci el, cu brațele petrecute strâns pe după gâtul ei.

Kevin se holba la ei, invadat de o senzație de șoc. Shanna avea un copil? Un fiu despre care nu rostise nici o vorbă? Un fiu pe care îl lăsase în grija altcuiva? Amintirile despre cum mama lui își părăsise familia i se revărsară în minte. Durerea pe care o simțise de fiecare dată când ea trecuse fulgerător prin viețile lor, când venise într-una dintre vizitele ei, după care plecase din nou. Și o mai vedea și pe Georgia, care alesese să-și servească țara în defavoarea rămânerii alături de copilul ei, o decizie admirabilă poate, dar una cu consecințe tragice. Era oare blestemat să fie înconjurat de femei care aveau prioritățile total distorsionate, sau cel puțin după standardele lui?

Într-o clipită, tot ce știa – sau credea că știe – despre Shanna fu întors cu susul în jos. Fără nici un cuvânt, ieși din librărie și o lăsă să-și vadă de reuniunea ei, blestemându-se din nou pentru că era un idiot.

Shanna era conștientă de șocul întipărit pe chipul lui Kevin chiar înainte de a se întoarce și de a pleca din librărie, dar cu Henry agățându-se de ea și doamna Hamilton așteptând, nu îndrăzni să fugă după el. În plus, momentul acela era prea dulce, prea îndelung așteptat, pentru a nu savura fiecare clipă.

Băiețelul pe care îl iubea era chiar aici, în brațele ei. Crescuse de când îl văzuse ultima oară. Părul îi era plin de șuvițe blonde de la timpul petrecut jucându-se în soarele verii, iar pe nas avea pistrui. Brațele lui slăbuțe o strângeau strâns.

– Mă bucur atât de tare că ești aici, îi tot spunea, ridicându-și privirea, pentru a o include și pe mama lui Greg în această situație.

Poate că doamna Hamilton nu era persoana ei preferată, dar chiar în secunda aceea o adora pentru că îl adusese pe Henry la ea.

Când, într-un final, băiețelul îi dădu drumul din brațe, se uită în jur, cu ochii luminați de curiozitate.

– Librăria ta e chiar tare. Pot să mă uit pe-aici?

– Bineînțeles, răspunse ea imediat. Alege-ți câteva cărți pe care le-ai vrea, iar eu și bunica ta putem să stăm puțin de vorbă. Se întoarse către mama lui Greg, remarcă osteneala din ochii ei și resemnarea întipărită pe trăsături.

- Pot să te servesc cu un ceai? Sau o cafea?
- Aș vrea un ceai, dacă nu e prea mare deranjul.
- Nici un deranj, o asigură Shanna. Earl Grey?

Doamna Hamilton păru surprinsă că Shanna își amintea ceaiul ei preferat.

- Da, te rog.

Shanna se duse în cămăruța din spate și rămase câteva minute acolo, fierbând apa și pregătind ceaiul, încercând în tot acest timp să-și dea seama de ce veniseră doamna Hamilton și Henry aici. Nu că avea vreo importanță, cât timp ea putea să stea chiar și puțin timp cu Henry.

Se întoarse în librărie și o găsi pe fosta ei soacră așezată în secțiunea pentru copii, privindu-l pe Henry cu un amestec de adorație și tristețe. Deloc conștient de starea ei, băiețelul trăgea cărți de pe rafturi și turuia despre cele care erau preferatele lui și cele pe care voia să le citească. În momentul acela, Shanna își aminti cât se putea de acut cât de mult Henry era o versiune mai mare a lui Davy.

Îi înmână doamnei Hamilton ceașca cu ceai și se așeză pe marginea fotoliului aflat față în față cu cel pe care stătea ea.

- Chiar mă bucur că ați venit, spuse simplu. Privirea îi alunecă spre Henry. Mi-a fost atât de dor de el...

- Și lui i-a fost dor de tine, răspunse doamna Hamilton. Șovăi un moment, cu un aer care trăda că încă nu se hotărâse pe deplin într-o anume privință. Într-un final, spuse: Am putea să vorbim între patru ochi? În cămăruța din spate, poate?

- Bineînțeles. Shanna se opri doar cât să ciufulească părul deja răvășit al lui Henry. Ne întoarcem imediat, dragule.

- Bine, răspunse el, abia aruncându-i o privire, absorbit de acumularea teancului de cărți pe care voia să le citească.

În spate, Shanna îi făcu semn doamnei Hamilton să ia loc pe scaunul mai confortabil de la biroul ei, după care își trase un taburet.

– E totul în regulă?

Ochii femeii mai în vârstă se umplură de lacrimi.

– Nu. Greg nu se reface așa cum sperasem. Ficatul i-a fost afectat.

– Îmi pare sincer rău, îi spuse Shanna, întinzând mâna către a ei. Vorbesc foarte serios.

Doamna Hamilton păru surprinsă, fie de atingerea ei, fie de sinceritatea din spatele acelor cuvinte.

– Chiar te cred.

– Am încercat din răputeri să îl conving să apeleze la cineva pentru a fi ajutat, îi spuse Shanna. Era convins că nu avea o problemă. Deși reuși să-și curețe tonul de orice note acuzatoare, adăugă: Și nici voi.

– Eu și tatăl lui pur și simplu nu voiam să acceptăm una ca asta. Cred că eram chiar un pic jenați că fusese nevoie să apară cineva ca tine ca să ne spună că propriul nostru fiu avea probleme. Oamenii din cercurile în care ne învârtim mai beau câteva cocteiluri în plus... Am presupus că la asta se rezuma și Greg.

Shanna încercă să nu se simtă jignit de exprimarea „cineva ca tine“. Totuși, din câte se părea, doamna Hamilton își dădu seama cum sunase această formulare.

– Nu am vrut să mă exprim așa înjositor, spuse, cu o notă de scuze sincere în voce. Mă refeream la faptul că tu abia dacă-l cunoșteai pe Greg, dar ai sesizat problema.

– Sunteți părinții lui. Nu ați vrut să vedeți că există o problemă, răspunse Shanna, capabilă să fie mai generoasă în opinii acum, că se mai detașase de acea situație volatilă. Nici eu nu am vrut să accept asta, la început.

– Ei bine, îmi pare rău pentru cum am reacționat când ai apelat la noi, rosti ea. Mai ales acum, că am venit să te rog ceva.

Shanna o privi cu surprindere.

– Cu ce pot să te ajut?

– Să ai grijă de Henry, răspunse ea. Nu e fericit cu noi. Eu și bunicul lui suntem prea în vârstă ca să putem ține pasul cu un băiețel plin de energie. În zona noastră nu sunt copii de vârsta lui. Mă tem că situația nu are decât să devină și mai dificilă. Greg va veni să stea la noi. Sperăm că starea lui se va îmbunătăți, dar e posibil să nu. În momentul de față, se pare că nu se recomandă transplantul, așa că nu avem cum să știm ce-o să se întâmple. Henry n-ar trebui să trăiască într-o asemenea incertitudine.

Shanna abia dacă îndrăznește să spere că înțelese corect.

– Vreți ca eu să îi fiu tutore? O mamă temporară? Ați fi dispuși să mă lăsați să îl adopt?

Aceste întrebări părură să o facă pe doamna Hamilton să se fâstâcească.

– Nu am discutat între noi aspectele legale, deși știu că trebuie. Eram atât de nerăbdătoare să discut cu tine, că pur și simplu m-am urcat în mașină cu Henry și am venit țintă aici.

Shanna își dorea cu disperare ca totul să fie cât mai clar, dar în situația de față, poate că nu se putea aștepta la așa ceva, cu atât mai puțin să bată din picior ca să fie așa.

– Ce-ar fi să considerăm șederea lui aici drept o vizită prelungită, cel puțin până începe școala? sugerează Shanna. Așa, Henry n-o să-și facă speranțe că o să locuiască aici cu titlu permanent, iar voi veți avea timp să hotărâți ce fel de aranjament pe termen lung ar fi cel mai potrivit.

Doamna Hamilton o privi cu uluire.

– Te porți foarte generos, având în vedere situația. După ce s-a întâmplat la procesul pentru custodie, am crezut că s-ar putea să ne refuzi.

– Mie acum nu-mi pasă, ca întotdeauna, decât de ce e cel mai bine pentru Henry. Îl iubesc. Dacă pot să fac ceva să-l ajut în vreun fel, fie temporar, fie permanent, o s-o fac.

Rosti aceste cuvinte fără nici o ezitare și fără să se gândească deloc ce efecte devastatoare ar avea asupra ei dacă ar fi trebuit să renunțe la el din nou.

– Aș vrea să stabilim din capul locului că o să vină des acasă, ca să-și vadă tatăl, dacă situația permite așa ceva.

– Absolut, rosti Shanna fără ezitare.

Doamna Hamilton șovăi o clipă.

– Ai loc pentru el? N-o să fie un deranj să îl ai aici?

– Am un apartament cu două dormitoare chiar la etaj. Poți să-l vezi chiar acum, dacă vrei. Pot să aranjez al doilea dormitor pentru el.

– Dar ai librăria, totuși... O să poți să te descurci cu un băiețel cu tine?

– Încerci să mă descurajezi?

– Nu, mă gândesc doar la aspectele practice, insistă doamna Hamilton.

– Ei, după cum am spus, apartamentul e chiar la etaj. Henry poate veni aici în timpul zilei, sau o să fac aranjamentele necesare ca să-și petreacă timpul cu alți copii de vârsta lui.

– Un fel de grădiniță de vară? Întrebă doamna Hamilton, cu o expresie oripilată.

Văzându-i reacția, Shanna aproape că izbucni în râs.

– Am o prietenă care are două gemene de aceeași vârstă cu Henry. Ea are o guvernanta care are grijă de ele și de nepotul ei. Sunt convinsă că vor fi încântați să-l primească și pe Henry la ei din când în când.

Asta presupunând că Kevin nu avea să refuze categoric, își spuse ea, știind cât de supărat fusese când plecase, mai devreme.

– Nu m-aș fi așteptat ca familiile dintr-un orășel ca ăsta să aibă guvernante, spuse mama lui Greg, pe un ton tocmai potrivit pentru o snoabă din înalta societate.

– De fapt, Abby e un agent de bursă de mare succes pe Wall Street, care acum conduce sucursala din Baltimore a firmei ei de brokeraj. Logodnicul ei se ocupă de design grafic și are o listă de clienți impresionantă, printre care o mulțime de

companii importante. Tatăl ei e arhitectul care a proiectat orașul acesta și multe altele din toată țara.

Doamna Hamilton părea uimită.

– Trebuie să recunosc că sunt surprinsă și impresionată.

– Ar trebui să te plimbi un pic cu mașina prin zonă înainte să te întorci acasă. Cred că o să descoperi că e un orașel minunat. Henry o să se simtă foarte bine cât o să stea aici.

– O să fie cu cineva care îl iubește. Țasta e singurul lucru de care îmi pasă, răspunse doamna Hamilton.

– Aveai de gând să îl lași la mine azi? întrebă Shanna, abia îndrăznind să spere așa ceva.

– Nu, recunosc doamna Hamilton, cu o expresie stânjenită. Decizia de a veni aici a fost una impulsivă. Cred că am vrut să arunc o privire pe aici înainte de a lua o decizie fermă. O să discut cu soțul meu și cu Greg în seara asta.

Văzând expresia dezamăgită care apărură instantaneu pe fața Shannei, o liniști:

– Nu-ți face griji. Vor fi și ei de acord că asta e cea mai bună soluție, o să mă ocup eu. Ce-ar fi să-l aduc pe Henry înapoi vineri? E bine așa?

Shanna avu nevoie de toată puterea ei de stăpânire pentru a nu scoate un chiot de bucurie în stare pură.

– Vineri ar fi minunat. O să am timp să-i aranjez camera.

Doamna Hamilton își puse ceașca deoparte. Abia dacă gustase din ceai. Shanna bănuia că nu fusese decât un fel de recuzită, să își liniștească emoțiile.

Shanna se ridică odată cu musafira ei și fu șocată când doamna Hamilton o îmbrățișă stângaci.

– Mulțumesc că ai acceptat asta, îi spuse ea. Știu că nu aveam nici un drept să-ți cer așa ceva.

– Când vine vorba de Henry, vei avea mereu dreptul de a-mi cere orice, o asigură Shanna. Să-i spunem acum?

– Dacă nu te superi, lasă-mă să fiu eu cea care să-i spună, răspunse doamna Hamilton. Aș vrea să aștept până după ce voi fi discutat cu tatăl și bunicul lui. Buzele i se curbară ușor. Și o să fie frumos ca eu să fiu cea care-i dă și cea mai bună veste cu putință, nu ca de obicei. O să fie foarte entuziasmat. A tot întrebat de tine de când s-a mutat la noi acasă. Iar Greta – dădu ușor din cap – jur că femeia aia îți cântă osanale cât e ziua de lungă. Dacă ți-ar fi de ajutor, o s-o trimit aici. O să mă ocup eu de cheltuielile necesare ca să aibă locuința ei separată.

Shanna o privi uluită.

– În mod clar, pentru Henry ar fi mai ușor să treacă peste toate aceste schimbări dacă ar continua să o aibă alături. Ești sigură?

– Ei, nu prea pot să o las fără slujbă după tot ce-a făcut pentru băiețelul nostru, nu? rosti doamna Hamilton. O să mă ocup de toate aranjamentele necesare.

– Mulțumesc.

În librărie, Henry își redusese teancul de cărți la trei volume pe care pur și simplu trebuia să le aibă în biblioteca lui.

– Sunt prea multe? întrebă el, îngrijorat.

– În nici un caz, răspunse Shanna.

Băiețelul îi adresă o privire plină de dor.

– Mi-ar plăcea să le citești și tu cu mine.

– Și mie, îi spuse ea, abia reușind să se abțină să-i spună că exact asta avea să facă peste doar câteva zile. Dar îi datora doamnei Hamilton prilejul de a fi cea care să îi dea vestea. Știa exact cât de greu îi venea să facă asta, pentru binele lui Henry.

Puse cărțile într-o pungă, după care ieși din librărie cu Henry și cu bunica lui. Se lăsă în genunchi și îl îmbrățișă cu căldură pe micuț.

– Te iubesc.

De data aceasta, cu fața ascunsă în curbura gâtului ei, îl auzi murmurând cuvintele:

– Și eu te iubesc.

Uimitor, când se ridică în picioare, își dădu seama că durerea aceea permanentă din inima ei, care se instalase acolo de la divorț, dispăruse în sfârșit. Fusese înlocuită în mod miraculos de speranță.

capitolul 21

Recunoscătoare că unele dintre hypermarketuri se aflau la nici o oră cu mașina de Chesapeake Shores, Shanna plecă imediat după ce închise librăria să ia toate cele ce i se păreau necesare pentru aranjarea camerei unui băiețel. Deja pusese deoparte mai multe dintre cărțile la care se uitase Henry. Pe acelea avea să le pună lângă patul lui. Deși se întreba dacă n-ar fi trebuit să aștepte ca doamna Hamilton să îi spună că decizia fusese acceptată de toți din familie, nu se putea abține să se pregătească pentru vizita lui Henry ca și cum totul ar fi fost deja sigur.

Până se întoarce acasă, la zece, comandase un pat de o singură persoană și o comodă asortată, care trebuia asamblată, apoi alesese o vopsea de un galben ca soarele, cearceafuri și prosoape, o veioză cu elemente decorative din sport și afișe cu echipele lui preferate de baseball și fotbal american, de pus pe pereți. Acestea erau obiectele pe care și le amintea că le avea și în camera lui de acasă. Ar fi cumpărat chiar mai multe, dar când era pe punctul de a întrece orice măsură, se hotărâse că Henry ar fi trebuit să aibă un cuvânt de spus în alegerea celorlalte obiecte din camera lui cea nouă.

Întoarsă acasă, prea entuziasmată ca să doarmă, rămase trează până după miezul nopții pentru a da cu un prim strat de vopsea pe pereții dormitorului. Având doar câteva zile până ce Henry probabil că avea să vină într-o vizită prelungită de cel puțin o lună, voia ca totul să fie perfect.

De dimineață, cutiile cu patul și comoda îi fură livrate chiar când Mick O'Brien se dădea jos din mașină, îndreptându-se către Sally's. Își schimbă imediat direcția de mers, venind către ea, și arată către cutiile care erau transportate înăuntru.

– O să poți să te descurci cu alea? o întrebă. Presupun că le duc sus, în apartamentul tău?

Shanna confirmă dând din cap.

– Habar n-aveam că vor fi așa mari cutiile.

– Ce-ai zice să rămân eu în librărie, ca tu să poți să-i îndrumi pe muncitori să le ducă sus și să le pună unde vrei să le așezi? Așa n-o să te mai chinui cu ele mai târziu.

Shanna ezită o clipă, întrebându-se dacă era chiar un lucru înțelept ca Mick să fie implicat chiar și în toate acestea. Lui Kevin poate că avea să i se pară un act de trădare. Evident, era extrem de supărat pe ea. Încercase să îl sune de mai multe ori în timpul excursiei ei la cumpărături din seara precedentă, dar toate apelurile ei fuseseră direcționate direct către mesageria vocală. În afară de faptul că-l ruga să o sune, ca să îi poată explica exact ce se întâmplase la librărie, nu mai spuse nimic de Henry. Nu era ceva ce putea lămuri într-un mesaj scurt. Situația era mult prea complicată.

Într-un final, trecând peste scrupulele ei privind reacția lui Kevin, alege soluția cea mai eficientă. Mick era acolo și ea avea nevoie de ajutor.

– Ești sigur că nu ar fi un deranj?

– Nu m-aș fi oferit dacă ar fi fost, o liniști el.

– Mulțumesc, rosti Shanna și îi conduse imediat pe muncitori pe ușa din spate și la etaj, pe scara interioară.

După ce aceștia așezaseră toate cutiile în al doilea dormitor, Shanna coborî treptele scării interioare în grabă și îl găsi pe Mick citind absorbit un roman de acțiune broșat pe care îl alesese de pe raftul cu cărți de mare succes comercial.

– Cred că trebuie să cumpăr cartea asta, acum că m-a prins, îi spuse, băgând mâna în buzunar pentru a scoate o bancnotă de douăzeci de dolari. Când Shanna dădu să spună ceva, o opri.

– Nu o accept în dar. Dacă tot dai mărfuri în stânga și în dreapta ca să mulțumești oamenilor, o să ajungi la sapă de lemn.

– Probabil că e o politică foarte proastă, recunosc eu. Doar că... mă bucur atât de mult să văd cărțile în mâinile oamenilor, datorită acestei librării, că uit că obiectivul e să câștig bani.

– Dacă așa vezi tu lucrurile, poate că ți-ar fi mai bine lucrând într-o bibliotecă, unde cărțile sunt gratuite, spuse el.

Shanna izbucni în râs.

– Ai dreptate. Mulțumesc, totuși, că ai avut grijă de librărie.

– N-a fost vorba decât de câteva minute. Nimic ieșit din comun. Dar ce e cu mobila aia, totuși? Te pricepi să o asamblezi?

– Sunt convinsă că o să mă descurc.

– Am ceva timp liber. Aș putea să mă ocup eu. Îi adresă o privire atentă. Asta dacă nu cumva aveai de gând să îl rogi pe Kevin.

– Nu cred că asta e o opțiune viabilă, rosti ea, cu regret în glas.

Mick o studie cu grijă.

– Știu că nu e chiar maestru în mânuirea șurubelniței, dar rafturile tale nu s-au dărâmat. Nu poate să fie chiar de antitalent.

– Nu pun sub semnul întrebării priceperea lui, doar dorința, recunosc eu cu sinceritate. A fost aici ieri când cineva din trecutul meu a venit în vizită. Cred că a înțeles greșit. Până acum, nu a părut dispus să-mi dea ocazia să-i explic.

– Vrei să-mi spui mie? întrebă Mick, plin de speranță. Aș putea să îi transmit eu despre ce a fost vorba.

Shanna zâmbi larg la adresa planului lui cusut cu ață albă.

– Ți-ar plăcea la nebunie să fii implicat în chestia asta, nu-i așa?

– Nu m-ar deranja, recunosc eu, cu un ton nobil și o scăpărare în ochi.

– Nu cred. Așa, ai ști ceva înaintea lui, și nu cred că lui i-ar plăcea. Dădu din cap, tristă. Am încurcat atât de tare borcanele... Ar fi trebuit să-i spun totul acum câteva săptămâni bune. Bree m-a avertizat, dar am avut impresia că aveam timp la dispoziție.

Mick dădu aprobator din cap.

– Viața are talentul de a-ți scăpa de sub control. Mie, unuia, mi se pare că e mai bine să spui ce ai pe suflet și apoi să acționezi în consecință. Zâmbi larg. Am învățat una-două despre asta pe pielea mea, așa că ai face bine să mă asculți.

– Să sperăm că n-o să mai am de-a face cu o situație ca asta vreodată, îi spuse ea.

– Ei, acum m-ai făcut și mai curios, zise Mick, după care o opri cu o fluturare din mână când Shanna începu să-i repete că nu avea de gând să zică nimic. În regulă. N-o să-ți mai pun nici o întrebare. Între timp, măcar lasă-mă să te ajut cu mobila. N-o să-mi ia decât puțin să asamblez tot.

Shanna ezită câteva clipe, după care decise că era chiar logic să accepte ajutorul unui om calificat în așa ceva când i se oferea.

– Mulțumesc. Ți-aș rămâne recunoscătoare. Îi dădu cheia de la apartament. O să găsești cutiile în dormitorul de oaspeți.

– Mă descurc, o asigură el.

Se întoarse la parter în mai puțin de o jumătate de oră.

– Totul e gata, o anunță, dându-i înapoi cheia. Albastrul ăla aprins al patului și al comodei dă chiar bine cu pereții galbeni. O să iasă o cameră pe cinste pentru un băiețel.

Shanna știa că, de fapt, Mick încerca să obțină o explicație, însă nu avea nici o intenție să cedeze în fața curiozității lui.

– Mulțumesc pentru ajutor, Mick. Chiar m-ai salvat.

– Îți vine un musafir? insistă el.

– Ceva de genul.

Bărbatul îi aruncă o privire exasperată.

– N-o să-mi spui absolut nimic, nu?

Shanna izbucni în râs.

– Nu.

– Măcar spune-mi atât, reluă el, cu o expresie sobră. Fiul meu are de ce să fie supărat pe persoana care vine la tine?

– Nu cred, răspunse ea sincer. Dar el s-ar putea să vadă lucrurile altfel.

– Ei, m-ai lămurit.

– Pur și simplu nu pot să spun nimic mai mult, îi zise ea. Nu încă. Situația s-ar putea schimba.

Mick o cercetă.

– Dar, orice se întâmplă cu tine, este ceva ce te face fericită?

– Mai fericită decât ai putea să-ți închipui.

– Ei bine, în cazul ăsta, Kevin va trebui să se adapteze, atâta tot.

Shanna îi adresează o privire plină de îndoieli.

– S-aud așa ceva din gura ta e chiar un eveniment. Din câte am auzit, cei din familia O'Brien nu sunt chiar cei mai flexibili oameni din univers. Ba chiar toată lumea zice că sunteți încăpățânați ca niște catări.

Mick izbucni în hohote.

– Dacă ți-ai dat seama de asta, o să te descurci de minune ca una dintre noi.

Alarmată de anticiparea pe care o sesiză în glasul lui, Shanna răspunse:

– Mick, lucrurile chiar nu merg bine între mine și Kevin în momentul de față. Nu sunt deloc sigură că pot fi aduse pe calea cea bună.

– Vor fi, zise el, cu siguranță în glas. Ai încredere în ce-ți spun. Om fi noi încăpățânați, dar recunoaștem o femeie pe cîste când o avem în fața ochilor. O groază de femei din orașul ăsta au încercat să-i atragă atenția lui Kevin când s-a mutat înapoi. Pe el nu l-a interesat nimeni până nu ai apărut tu. Evident, ești specială pentru el. Nu renunța la el deocamdată.

Când Mick plecă să se întâlnească cu prietenii lui la Sally's, Shanna lăsă să îi scape un oftat. Spera că avea dreptate, dar ea sigur nu avea să se bazeze pe asta.

Nu mult după ce Mick ieșise, telefonul mobil al Shannei începu să sune. De cum văzu numărul lui Laurie, răspunse.

– Ia ghici? rosti ea încântată, înainte ca prietena ei să apuce măcar să o salute.

– Henry o să stea cu tine, spuse Laurie, deși nu părea nici pe departe la fel de entuziasmată ca și Shanna despre acest lucru.

– Să nu încerci să-mi strici bucuria, îi zise Shanna. Dar cum ai aflat despre asta, până la urmă? Nici măcar nu e vorba de ceva oficial încă.

– Am văzut zilele trecute un articol pe pagina mondenă în care se spunea că Greg a fost internat în spital, așa că m-am interesat în stânga, în dreapta ca să aflu ce se întâmplă. Aseară, o prietenă a soților Hamilton mi-a dat vestea cea mare că doamna Hamilton s-a decis ieri să-l aducă pe Henry la tine. E încă acolo?

Deloc surprinsă că Laurie era atât de la curent cu zvonurile care circulau în lumea bună, Shanna spuse:

– Dacă Greg e de acord cu această idee, vine vineri.

– Pentru cât timp?

– Până la începerea școlii. Poate chiar mai mult.

– Ah, draga mea, te pui într-o situație din care n-o să te alegi decât cu o mare suferință, zise Laurie, îngrijorată. Oamenii ăia n-o să se dea în lături să se folosească de tine acum, după care să-l înșface pe Henry înapoi când o să le convină lor.

– Știu că e și asta o posibilitate, recunosc Shanna. Nu mă deranjează. Accept bucuroasă orice timp pe care-l pot obține împreună cu Henry.

– Ești prea sufletistă pentru binele tău.

– Important e că Henry are nevoie de mine acum. O să fie din nou parte din viața mea. De-abia aștept. Te rog, bucură-te pentru mine.

– Ești naivă dacă ai impresia că n-o să doară ca dracu' atunci când o să se

întoarce la ei. Și exact asta o să se întâmple. E practic o certitudine. Soții Hamilton nu vor renunța la el pentru totdeauna nici într-un milion de ani.

– Ar putea să rămână definitiv la mine, rosti Shanna, incapabilă să-și curețe glasul de nota plină de dorință ce se strecurase în el.

Evident, Laurie se legă tocmai de ea.

– Ei, poftim! Deja ai pornit pe un drum care nu poate duce decât la dezamăgire.

Shanna își pierde răbdarea.

– Ei bine, spune-mi tu ce trebuia să fac atunci când doamna Hamilton m-a rugat să am grijă de Henry pentru câteva săptămâni.

– După chinurile prin care ai trecut din cauza oamenilor ălor, ar fi trebuit să refuzi.

– Și pe cine ar fi rănit cel mai mult refuzul meu? Pe Henry! răspunse Shanna, furioasă. Băiețelul ăla nu are nici o vină în situația asta. Are nevoie să stea cu cineva care îl iubește, mai ales acum, că Greg e atât de bolnav.

Laurie scoase un oftat resemnat.

– Bine, văd clar că n-o să te fac să te răzgândești, așa că dă-mi voie să-ți pun o ultimă întrebare și după aia o să las baltă chestiunea asta.

– Ce întrebare?

– Ce părere are Kevin?

– Nu știe, recunosc Shanna.

– Nu l-ai pus la curent cu ce se întâmplă?

– De fapt, era aici când a venit Henry ieri într-o vizită scurtă, cu bunica lui, îi mărturisi ea.

– Deci știe că Henry e fiul tău vitreg.

– Nu chiar. L-a auzit pe Henry spunându-mi mami și apoi a plecat. Evident, a

crezut că i-am ascuns ceva extrem de important.

Laurie suspină, exasperată.

– Uite ce e, știu că nu am susținut mai deloc relația asta a ta cu el, dar ai de gând să îi dai cu piciorul pentru asta? Greg și familia Hamilton reprezintă trecutul. Kevin ar putea să fie viitorul tău.

– El e cel care nu vrea să vorbească cu mine. Am încercat să îi explic, dar nu-mi răspunde la telefon. Iar în momentul de față nu am timpul necesar să-mi fac griji în privința asta.

– Faci o greșeală.

– Ba chiar mai multe, dacă e să te ascult pe tine, îi răspunse Shanna. Nu pot să fac decât ce mi se pare mie bine și corect.

– Bine, atunci, zise Laurie. Te iubesc, draga mea. Sper ca lucrurile să iasă așa cum vrei tu. O să încerc să ajung pe acolo în vreo săptămână, două, să văd cum îți merge.

– Doar dacă o să mă susții, o avertiză Shanna. Nu vreau să vii aici ca să-mi critici hotărârile, mai ales când acestea sunt legate de Henry.

– Hei, și mie mi-e drag Henry, îi declară Laurie. E un puști minunat care n-a avut deloc noroc. N-o să fac nimic să-l tulbur. Dar asta nu înseamnă că nu pot să am grijă de maică-sa vitregă.

– O să fiu chiar bine, spuse Shanna.

Totuși, faptul că prietena ei cea mai bună îi plantase sămânța îndoielii în minte în mod clar nu o ajută să rostească aceste cuvinte cu siguranță în glas.

Punctuală, vineri la amiază, doamna Hamilton sosi la librărie cu Henry și destule valize pentru o ședere de câteva luni, nu doar câteva săptămâni, la prima vedere. Imediat ce mașina se opri, Henry coborî în grabă și veni în fugă la Shanna.

– O să stau cu tine, o anunță fericit. Mult, mult timp!

– Știu, răspunse ea, la fel de entuziasmată ca și el. O să ne distrăm de minune!

– O să am camera mea? întrebă el. Nu e nici o problemă dacă nu.

– O să ai camera ta, îi confirmă Shanna. Dacă mă lași un minut să dau un telefon, te duc sus și v-o arăt, ție și bunicii tale.

Sună la florăria lui Bree pentru a o anunța pe Jenny că avea nevoie de ea acum. Aranjase ca adolescenta să aibă grijă de librărie timp de câteva ore, cât ea îi prezenta apartamentul lui Henry și-l scotea în oraș pentru masa de prânz. Bree fusese imediat de acord cu tot când i se spusese că fiul vitreg al Shannei venea în vizită.

– Jenny poate să aibă grijă de librărie ori de câte ori ai nevoie, se oferise Bree. Am o angajată nouă cu normă întreagă, așa că o să poată să se ocupe ea de tot când nu sunt la florărie. În ultima vreme, se pare că petrec din ce în ce mai mult timp ocupându-mă de teatru.

– Dacă nu te deranjează să vină, o s-o plătesc eu pe Jenny ori de câte ori îmi ține locul aici, o asigurase Shanna. Promit să nu abuzez de oferta ta.

– Stabilești cu ea cât îi plătești, îi spusese Bree. Își poate împărți programul între noi după cum e nevoie.

Înțelegerea pe care o făcuseră era promițătoare. Jenny fusese încântată să aibă posibilitatea de a munci câteva ore în plus.

Acum, de îndată ce Jenny sosi să preia librăria, Shanna îi conduse pe Henry și pe bunica lui la etaj. De cum își văzu camera, Henry îi zâmbi radios.

– E chiar grozavă! exclamă, entuziasmat. Uite, bunica, pe pereți am afișe cu Phillies, și cu Eagles... Sunt echipele mele preferate.

– Știu, îi răspunse bunica lui și îi zâmbi Shannei. Nici c-ai fi putut să-l faci să se simtă mai acasă. Acum ar trebui s-o pornesc înapoi spre Philadelphia, să vă las să vă instalați în voie.

– Deja? întrebă Henry, cu o fețișoară dezamăgită. Mă gândisem să luăm prânzul mai întâi.

– Și eu la fel, rosti Shanna. Poate ceva rapid, la cafeneaua de alături?

Femeia mai în vârstă păru încântată de insistența lor.

– Ceva rapid, bine.

Jos, Shanna se opri pentru a se asigura că Jenny știa să se ocupe de toate lucrurile pe care le discutaseră.

– Dacă ai nevoie de mine, mă găsești la Sally's și am și telefonul mobil la mine.

– E totul sub control, o asigură Jenny. Bree are același tip de casă de marcat și mi-ai arătat cum să scanez codurile de pe etichete și să completez în registru.

Shanna îi zâmbi larg.

– Scuze, așa sunt eu, mereu îmi fac o mie de griji.

– Ei bine, nu e cazul. Dacă e să am chiar și cea mai mică îndoială despre ceva, o să te sun. Am numărul tău de mobil chiar aici.

Mulțumită, Shanna își conduse oaspeții la restaurant, știind că vestea ieșirii ei în public cu Henry avea să se răspândească în tot orașul până la lăsarea serii.

De cum se așezară într-un separeu, Sally își făcu apariția, cu carnețelul de comenzi în mână și o expresie plină de curiozitate pe chip.

– Ei, pe cine avem noi aici? Întrebă ea, zâmbindu-i larg lui Henry.

– E fiul meu vitreg, Henry Hamilton, îi spuse Shanna. Iar aceasta e bunica lui, Loretta Hamilton. Henry o să stea cu mine o vreme, e în vizită.

Sally o privi cu bucurie în ochi.

– Minunat! Îi făcu cu ochiul lui Henry. Mă aștept să te văd des pe-aici. Ia spuneți, cu ce vă pot servi?

Shanna îi aruncă o privire fostei ei soacre, care se uita la meniul simplu cu o expresie uimită. Era departe de preparatele cu care era obișnuită ea, de la country club-ul pe care îl frecventa.

– Știu că îți place salata cu pui, i se adresă Shanna. Cea făcută de Sally e grozavă, mai ales servită într-unul dintre croasanții ei proaspăt scoși din cuptor.

- Chiar sună bine, acceptă doamna Hamilton imediat. Și o ceașcă de ceai.
- Earl Grey, dacă ai, Sally, adăugă Shanna.
- Am. Sally se uită la Henry. Și tu, tinere?
- Aș vrea un hamburger, vă rog.
- Vai, ce manierat! rosti Sally, aprobator. Și tu, Shanna?
- Tot salată cu pui, într-un croasant.
- Mă întorc imediat cu mâncarea, îi asigură Sally.

Totuși, în ciuda acestei promisiuni de întoarcere grabnică, Shanna observă că Sally se opri ca să transmită cele mai recente bârfe mai multora dintre clienții frecvenți și abia apoi intră în bucătărie. Până seara, jumătate din oraș avea să știe că fiul vitreg al Shannei – nu fiul ei biologic – venise în vizită. Poate că această veste avea să ajungă și la Kevin, deși Shanna nu se baza pe faptul că această distincție avea să-l facă să se mai îmbuneze. Era totuși clar că ea îi ascunsese ceva important.

Când își îndreptă privirea înapoi asupra fostei ei soacră, observă că aceasta se uita prin cafenea cu interes.

- Când eram la școală, acum mulți, mulți ani, frecventam un local exact ca ăsta. Mergeam cu prietenii în fiecare după-amiază.
- Ca să te uiți după băieți? cuteză Shanna să o tachineze.

Doamna Hamilton scoase un chicotit amuzant.

- În mod clar n-am recunoscut așa ceva față de părinții mei, dar da. Îmi închipui că asta n-o să se schimbe niciodată în firea umană.
- Așa l-ai cunoscut pe domnul Hamilton?
- A, nu, răspunse ea, cu o expresie nostalgică. Familiile noastre erau prietene de ani buni. Practic, am crescut împreună. A fost mereu de la sine înțeles că o să ne căsătorim.

– Și dragostea? întrebă Shanna, încercând să-și închipuie cum era o relație bazată mai degrabă pe așteptările rudelor decât pe iubire pasională.

Cândva, întrebarea ei ar fi fost considerată drept impertinentă, dar acum doamna Hamilton doar dădu negativ din cap.

– Tinerii din ziua de azi au impresia că dragostea poate începe doar cu atracție și o pasiune mistuitoare. Pe vremea mea, aveam și noi sentimentele astea, bineînțeles, dar știam și că dragostea și o căsnicie solidă se pot naște din prietenie, obiective comune și respect.

– Eu nu-mi aduc aminte de mama mea adevărată, dar tati și mami erau îndrăgostiți, spuse Henry, cu o expresia tristă. Doar că nu pentru mult timp.

Shanna îl îmbrățișă rapid.

– A fost o situație complicată, dragule. Eu țin și acum la tatăl tău și pe tine te iubesc mai mult decât orice.

Pe fața lui se întinse un zâmbet larg.

– Mai mult decât zăpada?

– În mod clar mai mult, zise ea, intrând în jocul atât de familiar cândva.

– Mai mult decât curcubeiele?

– Absolut.

– Mai mult decât florile?

– Sigur!

Henry se opri o clipă, cu o expresie concentrată, înainte de a rosti provocarea supremă:

– Mai mult decât înghețatele cu sirop fierbinte de ciocolată?

Shanna oftă din rărunchi.

– Înghețatele cu sirop fierbinte de ciocolată sunt chiar grozave, rosti ea, ca și

cum ar fi fost nehotărâtă. Apoi începu să îl gâdile până ce băiețelul începu să chicotească. Da, mai mult decât înghețatele cu sirop fierbinte de ciocolată.

Când își ridică privirea, descoperi că doamna Hamilton se uita la ei cu lacrimi în ochi.

– Vă rog să mă scuzați, zise grăbită. Trebuie să mă duc până la baie.

Privind-o cum se retrăgea, Shanna o înțelese într-un mod cu totul nou pe femeia care o disprețuise atât odinioară. Deși părea scorțoasă și neîndurătoare, chiar își iubea nepotul. Suficient cât să-l lase să trăiască departe de ea.

Nu era zi dată de la Dumnezeu în care Kevin să nu audă de la cineva despre băiețelul care locuia acum cu Shanna. Era fiul ei vitreg, se părea, nu biologic, dar lui nu i se părea că asta schimba prea mult lucrurile. Era clar că băiatul era o parte importantă din viața ei, iar ea îl ținuse secret. Cum să ierte așa ceva?

Evident, alți oameni din oraș nu aveau aceeași dilemă. Practic, nu-și mai încăpeau în piele de bucurie auzind această veste. Mick se lăuda mai tot timpul că el îi asamblase mobila băiatului. Bineînțeles, Bree și Jess erau cele mai nesuferite.

– E așa drăgălaș! spuse Bree, entuziasmată.

– Știu, confirmă Jess. L-am văzut cu Shanna la Sally's, chiar în ziua în care a sosit. E un drăguț. Ție nu ți se pare așa, Kev? L-ai cunoscut în seara în care a venit prima oară în vizită, nu?

Așa cum făcuse în seara aceea, Kevin ieși din încăpere fără să scoată nici o vorbă. Nu era un subiect pe care voia să-l discute, cu atât mai puțin să-l disece, cu nimeni. Și în nici un caz cu rudele lui băgăcioase.

Totuși, Bree nu avea nici o intenție să-l lase să scape așa ușor. Veni imediat după el.

– Știam eu! rosti ea, înghiontindu-l cu un deget în abdomen. Ești îmbufnat nevoie-mare că ți-a ascuns ceva.

– E ceva destul de important, mârâi el. Din câte se pare, a părăsit un copil.

– Exact ca mama și ca Georgia, rosti Bree, înțelegător.

– Da, sigur, exact ca mama și ca Georgia. Ce, vrei să spui că tu ești de acord cu așa ceva?

– În primul rând, eu n-aș judeca-o până nu aș ști toate detaliile. Și, în al doilea, din moment ce eu le știu, am venit aici ca să-ți spun clar că nu a fost deloc ca în cazul mamei și al Georgiei. Dacă ai coborî din sferele tale morale înalte și ai vorbi pur și simplu cu ea, ai afla exact cât de diferită a fost situația ei.

– Nu-i nimic ce-ar putea să spună...

– Ei, astupă-ți gura cu o șosetă sau ceva și termină cu purtarea asta de nemernic care-i judecă el pe toți, dar fără să știe toate elementele, îl dăscăli Bree, întrerupându-l. N-o să știi că nu-i până nu o ascuți efectiv. Îi adresa o privire atotștiutoare. Asta dacă nu cumva te agăți de chestia asta pentru a pune ceva distanță între voi doi pentru că ți-e teamă că te îndrăgostești de ea.

Kevin încercă să-ți mențină expresia neutră, astfel încât Bree să nu-și dea seama că era foarte posibil să aibă dreptate. În loc să-i dea un răspuns, trecu la contraatac:

– Dacă știi tu așa sigur că mă înșel, de ce nu-mi spui cum stau, de fapt, lucrurile?

– Pentru că trebuie să discuți cu Shanna, nu cu mine. Se numește comunicare, Kevin. Trebuie să înveți cum să comunici.

Kevin se uită urât la ea.

– Hei, chestia asta cu comunicarea are două capete. Nu e ca și cum Shanna mi-ar fi bătut la ușă ca să-mi povestească tot.

– Pot să pun pariu că-ți lasă mesaje pe telefon de zile bune, răspunse Bree.

Kevin își simți obrazii îmbujorându-se la auzul acestei acuzații.

– Mi-a lăsat câteva, recunosc. Dar, dacă i-ar păsa cu adevărat ce cred eu, ar fi venit aici și m-ar fi obligat să o ascult.

Bree scoase un geamăt exasperat.

– Tu chiar te auzi? E-o nebunie ce spui, chiar și după standardele tale.

– Mulțumesc frumos, mârâi el.

Avea și el o bănuială că era absurd, dar, la naiba, credea că avea tot dreptul să fie supărat.

Bree dădu negativ din cap.

– Doamne, păzește-mă de ăștia doi idioți care au mai multă mândrie decât minte! Chiar trebuie să mă aliez cu Jess și cu Abby ca să stați față în față, în aceeași încăpere? Crede-mă, nici măcar n-o să bănuieți nimic dacă va trebui să recurg la asemenea măsuri. Noi trei suntem mult mai viclene decât buni, iar ea deja își pune la punct planul de a vă face să vă împăcați. Poți să fii sigur de asta.

– Nici nu mă gândesc să pun sub semnul întrebării priceperea voastră de a vă băga nasurile unde nu vă fierbe oala, mormăi el.

În mod clar, nu voia să le facă un compliment.

Dar măcar îl avertizase. Trebuia să stea mereu în gardă de acum încolo, pentru că ultimul lucru pe care și-l dorea era o discuție între patru ochi cu o altă femeie care-și putea părăsi fiul, sau chiar fiul vitreg, cu care evident avusese o relație foarte apropiată.

Și, indiferent de pretextele pe care i le servise lui Bree, asta era esența situației. Văzuse felul în care băiețelul acela se uitase la Shanna. Kevin îi înțelesese suferința, pentru că trecuse și el prin așa ceva în adolescență, simțise ceva asemănător când Megan îi părăsise pe toți.

Din punctul lui de vedere, ce făcuse Shanna era de neiertat. Nu avea să înțeleagă în veci cum a crede așa ceva îl transforma pe el în personajul negativ.

capitolul 22

Mick era atât de supărat pe Kevin, că efectiv lua în calcul să se ducă până la Annapolis pentru a se sfătui cu Thomas. Poate că, dacă el și fratele lui își puneau amândoi capetele la contribuție, puteau să găsească o modalitate de a-l face pe Kevin să priceapă că dădea cu piciorul la cea mai mare șansă la fericire.

Mick știa foarte multe despre mândrie și încăpățănare. Nu o pierduse el pe Megan purtându-se exact cum făcea Kevin acum? Bineînțeles, știa din acea perioadă tristă din viața lui și că nu era nimeni în toată lumea care ar fi putut să-l facă să înțeleagă. Acesta era singurul lucru care-l împiedica să se ducă la Thomas, să-i ceară ajutorul. Bineînțeles, asta și faptul că nu voia să îi dea fratelui său satisfacția de a fi apelat la el pentru a-l ajuta cu unul dintre copiii săi.

– Nu știu ce să fac ca să repar relația dintre Kevin și Shanna, îi spuse lui Megan în timp ce mergeau cu mașina de la aeroport către casă.

– Poate că nu poți să faci – sau ar trebui să faci – nimic, răspunse ea. Kevin trebuie să se lămurească de unul singur. Tu așa ai făcut.

– Și mi-a luat prea mult timp, fir-ar să fie, zise Mick. Nu vreau să-l văd și pe el irosind atâta vreme.

– Nici eu, recunosc eu ea.

Mick îi aruncă o privire.

– Am putea să-l învățăm prin exemplul personal, îi sugeră.

Megan se uită suspicioasă la el.

– Adică?

Mick abordă ideea la care voia să ajungă.

– Dacă am avea o nuntă elegantă, i-am arăta că oamenii pot trece peste orice,

dacă vor îndeajuns de mult, poate că o să ia legătura cu Shanna.

Megan chiar avu îndrăzneala de a râde când auzi această propunere.

– Mick O’Brien, ești incorigibil. Nu mă mărit cu tine ca să îi dăm o lecție fiului nostru.

– M-ai auzit pe mine spunând că n-ar fi pentru că te iubesc? Am crezut că e de la sine înțeles, se îmbufnă el.

– Atunci poate că ar fi trebuit măcar să aduci aminte de asta, răspunse ea.

– De ce-o să fie nevoie ca să te conving, până la urmă, Meggie? o întrebă el, exasperat. Nu mai știu ce să fac ca să-ți dovedesc că o să avem o relație reușită de data asta. Sunt un om diferit. O să fim parteneri egali, o să împărțăm totul. O să fiu pe-acasă atât de mult că o să începi să dai telefoane prin țară, ca să-mi aranjezi contracte ca să mai scapi de mine de-aici.

– Ei, ăsta e un scenariu pe care mi-e greu să mi-l închipui, zise ea.

Deși erau la câțiva kilometri buni de ieșirea către Chesapeake Shores și de-abia așteptase să ajungă acasă, Mick luă o decizie sub imperiul momentului. Intră pe banda din stânga și semnaliză că avea să vireze. Probabil că ar fi trebuit să o ia pe Megan în această excursie în urmă cu câteva săptămâni bune.

– Unde mergem? întrebă ea. ăsta nu e drumul spre casă!

– O să vezi, răspunse el, hotărât într-un mod sumbru să îi arate o dată pentru totdeauna că avea dreptate. Dacă nici așa nu reușea, chiar nu mai avea alte idei.

Conduse până la locul unde se construia complexul de locuințe ieftine în cadrul programului Habitat pentru Umanitate. El cumpăraseră terenul din banii personali și îl donase, iar acum superviza construcția. Apăsă pe frână și opri motorul.

– Uită-te în jur, îi ordonă. Ce vezi?

Megan cercetă imaginea din fața lor preț de câteva clipe și remarcă activitatea febrilă.

– Un șantier pentru un nou complex rezidențial, răspunse ea, pe un ton uluit. E

unul dintre șantierele tale? Nu arată precum cele pe care le construiești tu de obicei.

Mick îi explică sarcina pe care și-o asumase.

– Am făcut asta pentru tine, ca să pot să fiu aproape de casă și să mă ocup în continuare de ce iubesc să fac. A fost ideea mamei. Mi-a zis că aş putea să fiu de ajutor și să te impresionez în același timp. Pentru complexul ăsta am contribuit eu cu terenul, și am apelat la o groază de prieteni care-mi erau datori cu diverse servicii. Contribuie cu toții la construcție, iar familiile care vor locui aici ne ajută și ele.

Megan se uită lung la el, apoi la casele în construcție.

– M-ai lăsat cu gura căscată, zise ea.

Mick se încruntă auzind una ca asta.

– Ce înseamnă asta? Că ești șocată și nu-ți vine să crezi?

Megan dădu aprobator din cap.

– Nu-mi vine să cred că ai face așa ceva, Mick. Mereu ai fost un om generos, dar... Ochii i se umplură de lacrimi. Mick, e minunat! Ce mod grozav de a-ți folosi talentul și experiența!

Era plăcut să o audă laudându-l, dar nu asta voia.

– Deci acum înțelegi? Întrebă el, autoritar. Am intenții serioase în privința relației dintre noi, Meggie. Nu m-am retras din activitate, dar îmi petrec nouăzeci la sută din timp chiar aici, aproape de casă, pe șantierul ăsta și pe câteva altele. Incapabil să-și reprime nota de frustrare din glas, o întrebă: O să fie suficient pentru tine, sau mai e alt cerc de foc prin care trebuie să sar?

Megan păru șocată de aceste vorbe, sau poate că tonul lui fu cel care îi întipărise expresia aceea chinuită de pe chip.

– Ah, Mick, n-am vrut nicicând ca tu să treci prin foc ca să-mi dovedești mie ceva. În mod clar, tu nu mi-ai cerut mie așa ceva, deși și eu trebuie să-ți recâștig încrederea. Voiam doar să fiu sigură, voiam ca amândoi să fim siguri că am

putea avea o relație reușită de data asta. La vârsta mea, nu vreau să trec printr-un alt divorț pentru că tot nu suntem în stare să facem căsnicia să meargă.

– Și crezi că eu vreau? întrebă el, indignat. Suntem amândoi suficient de maturi și de trecuți prin viață ca să știm că o căsnicie înseamnă efort, mai mult decât am fost dispus să depun data trecută. Acum, totuși, o să fac orice o să fie nevoie.

Ochii ei se uitară adânc în ai lui, neabătuți și ficși.

– Cere-mă iar, zise ea, cu un tremur de emoție în voce.

Mick se uită nedumerit la ea.

– Ce să-ți cer?

Megan pur și simplu ridică dintr-o sprânceană.

– Oh, îngăimă el, cu inima începând să-i bubuie dintr-odată. Trebui să-și adune gândurile, să formuleze cererea exact cum trebuia. Megan O'Brien, începu el într-un final, vrei să-mi faci marea onoare de a deveni soția, partenera mea, sufletul meu pereche? O să mă tragi de mânecă ori de câte ori greșesc și o să împărtășești totul cu mine?

Buzele ei se curbară încet și lacrimile i se scurseră pe obraji.

– Da, Mick O'Brien, cred că da.

Mick încercă să o cuprindă în brațe, dar în SUV-ul lui mare, acest gest era mai degrabă stângaci decât romantic. Păcat că nu o luase de la aeroport în decapotabila lui clasică, dar momentul fu destul de emoționant. Nu avea să irosească prea mult timp cu regretele.

– Te iubesc, Meggie, zise el, mângâindu-i obrazul. Mereu te-am iubit, chiar și când eram un idiot și jumătate.

Megan izbucni în râs.

– Și eu, recunosc eu ea. Dar poate că, de data asta, doi idioți bătrâni se pot abține să facă aceleași greșeli.

– Pe asta mă bazez, îi spuse el, chiar înainte de a găsi o modalitate de a o cuprinde în brațe și să o sărute fără ca afurisitul acela de schimbător de viteze să nu-l împungă pe nici unul dintre ei. De-abia aștept să ajung acasă și să le spun tuturor.

– Nu, zise ea imediat. Trebuie să ținem vestea doar pentru noi deocamdată.

Furia lui scăpără.

– Lămurește-mă tu de ce Dumnezeu să nu le spunem tuturor.

– Gândește-te bine, Mick. Fiica noastră se mărită în câteva săptămâni. N-ar trebui să o eclipsăm în vreun fel pe Abby. Și, cu idila fiului nostru într-o stare atât de precară, s-ar putea să fie ca sarea pe rană.

Mick oftă.

– O să vii mereu cu câte un pretext?

– Nu, îi promise ea, ridicându-i mâna la buze și pecetluindu-i încheieturile degetelor cu un sărut. De cum Abby și Trace se vor căsători și Kevin va lămuri lucrurile cu Shanna, o să facem marele nostru anunț. Zâmbi larg. Deși... cunoscând-o pe mama ta, o să priceapă cum stau lucrurile cu mult înainte de acel moment.

– Mama chiar are un al șaselea simț când vine vorba de tot ce se întâmplă în familia noastră, nu? zise el. Se consolă adăugând: Ei, poate așa o să aibă timp să se obișnuiască cu ideea.

Megan dădu aprobator din cap.

– Vreau să mă asigur că o să înțeleagă că întoarcerea mea nu înseamnă că locul ei nu mai e aici.

– Asta se va rezolva de la sine, Meggie, zise el, încrezător. Mama te iubește.

– Și eu pe ea, răspunse ea. Dar, cu noi doi sub același acoperiș, o să fie nevoie să facem niște compromisuri. Nu vreau să fie nefericită, Mick.

– N-o să fie, cât timp o să vadă cât de fericiți suntem noi.

– Cred că ești excesiv de optimist, pentru că asta vrei tu. Știi bine că și-a făcut griji în privința noastră de când am început din nou să ne vedem.

– Așa e, recunosc el. Dar mai știu și că voi două o să puneți lucrurile la punct în așa fel încât să fiți amândouă mulțumite. Iar eu o să-mi aduc contribuția, asigurându-mă că înțelege că vrem să o avem aici, alături de noi. O să se ofere să se mute înapoi în vechea ei casuță, dar cred că nu s-ar simți deloc bine fără toată agitația din reședința de familie.

– Bine, atunci, așa rămâne, zise Megan. Așteptăm și ne asigurăm că totul e în regulă cu Nell.

Mick nu era deloc încântat să aștepte, dar putea înțelege că era o mișcare înțeleaptă.

– De acord.

Megan îi strânse mâna.

– O să fie bine așa, Mick. Putem să o luăm încet și să punem la punct toate detaliile.

– Ce detalii?

– Am o slujbă la New York, îi spuse ea, ca și cum Mick avea nevoie să i se reamintească asta.

– O să-ți dai demisia.

Megan se încruntă auzind asta.

– Nu fără să am altceva pregătit, zise ea, răspicat. N-o să stau cu mâinile în sân, să depind de tine pentru fericirea mea, așa cum a fost pe vremuri.

– Atunci o să deschizi o galerie de artă în Chesapeake Shores. Poate că șeful ăla al tău o să vrea să-și extindă afacerea aici și să deschidă o sucursală sau cum i-o zice în domeniul vostru. Ai putea să o conduci tu. Sau să pui bazele unei galerii proprii. Indiferent ce vrei să faci, eu te susțin sută la sută.

– Chiar așa? N-o să ai nimic împotrivă ca eu să lucrez în continuare?

– Nu câtă vreme o să ai destul timp pentru relația noastră. O să ai nevoie și de o asistentă de încredere, să știi, pentru că vreau să călătorești cu mine, Meggie. Gata cu perioadele de separare.

Megan dădu aprobator din cap.

– De acord.

Mick zâmbi larg.

– Vezi ce ușor o să meargă totul? Deja am trecut cu brio prin niște nisipuri mișcătoare.

Megan începu să râdă.

– Cam da, nu?

– Totul o să meargă exact cum vrem noi, Meggie.

Gândul i se duse la incapacitatea sa de a face compromisuri în trecut. Asta, plus incapacitatea ei de a cere exact ce voia până nu era prea târziu, avusese ca rezultat un dezastru. De data aceasta, lucrurile aveau să fie altfel.

– Totul o să meargă lin.

Megan îi aruncă o privire circumspectă.

– Nu, n-o să fie așa, dar fiecare dificultate depășită o să merite. Chiar sunt convinsă de asta.

Mick dădu aprobator din cap, mulțumit. Poate că acesta era secretul unei căsnicii de succes, să știi că vor fi multe dificultăți, dar să crezi că, într-un final, dragostea merita tot efortul.

Kevin își dădu seama că era în încurcătură când Trace și Jake își făcură apariția la el acasă sâmbătă dimineața, aparent angrenați într-o misiune comună de Abby și Bree.

– Presupun că voi doi n-ați venit aici ca să jucați ceva baschet unu-la-unu pe teren, le zise el, sorbind tacticos din cafea.

Jake și Trace se instalară pe balansoarele aflate de-o parte și de alta a lui și începură să se legene. Probabil că arătau ca trei moșnegi care erau pe punctul de a discuta subiectele profunde ale lumii, dar Kevin știa că nu era cazul.

– Nu-i timp de baschet, răspunse Jake. Am o lucrare de peisagistică într-o oră.

– Iar eu le duc pe fete la ferma soților Myers, ca să călărească ponei, adăugă Trace.

– Înseamnă că sunteți aici pentru că Bree și Abby v-au trimis, zise Kevin, sumbru.

– Exact, recunosc Trace.

– Putem să cădem de acord de pe acum că știu tot ce ar trebui să-mi spuneți și să terminăm totul? întrebă Kevin.

Jake dădu negativ din cap.

– Nu. Surorile tale sunt îngrijorate, zise el.

– Știu asta.

– Trebuie să le liniștim, adăugă Jake.

– Cred că ai judecat-o greșit pe Shanna și că îi ești dator să îi dai o șansă să îți explice clar ce se întâmplă, adăugă Trace.

– Știu și asta, rosti Kevin, dându-și seama că aveau să îi servească toată predica, indiferent ce le spunea el. Mai e și altceva?

– Cred că mai era destul, spuse Jake. Dar n-am mai ascultat atent. Se uită urât la ceilalți doi bărbați. Lucru pe care îl voi nega vehement dacă vreunul dintre voi îndrăznește să spună așa ceva.

– De la mine n-o să afle, îl asigură Trace. Nici eu nu prea am urmărit atent restul.

– Slavă Domnului pentru lucrurile mici, zise Kevin printre dinți. Acum puteți să plecați. V-ați făcut datoria.

– O să te duci să vorbești cu Shanna? întrebă Jake, cu o expresie plină de

speranță.

– Nu, răspunse Kevin.

Trace oftă din adâncul sufletului.

– Deci nu ne-am făcut datoria. Am primit sarcina de a ne asigura că te duci la ea, ca să lămuriți lucrurile.

– Și trebuie să mă târâți până în oraș? întrebă Kevin, curios, întrebându-se dacă prietenii lui ar îndrăzni să încerce așa ceva. Trecuseră ani buni de când Kevin se mai lansase voit într-o încăierare, dar în ultima vreme chiar simțea nevoia să dea cu pumnii în ceva. Poate că cei doi bărbați din fața lui erau numai buni pentru asta.

– Cred că Bree ar recomanda uzul de forță, dacă ar fi nevoie, spuse Jake. Eu nu susțin violența.

– Nici eu, spuse Trace.

– Bine, atunci. Și-acum ce? întrebă Kevin.

Jake ridică din umeri.

– Habar n-am.

– Mai e cafea din-aia? întrebă Trace. Mi-ar prinde bine înainte să mă duc înapoi să le iau pe fete.

– Nici mie nu mi-ar pica rău, rosti Jake.

Kevin se uită la cei doi și dădu exasperat din cap.

– Abby și Jake știu măcar cât de jalnici sunteți?

– Din fericire, nu, răspunse Trace.

Kevin începu să râdă.

– Mă duc să vă aduc cafea. Apoi, în interesul solidarității între cumnați și toate cele, poate că o să vă dau niște ponturi despre cum să vă descurcați cu surorile

mele.

– Ar fi chiar bine-venite, acceptă Trace. Pentru că, cu cât data nunții se apropie mai mult, cu atât mai puțin reușesc să o înțeleg pe Abby.

Jake dădu aprobator din cap, cu un aer compătimator.

– Chiar și după atâția ani, Bree e în continuare un mister pentru mine.

– Nu doar ele sunt așa, rosti Kevin înainte să plece spre bucătărie. Așa-s femeile, prieteni. Toate sunt niște enigme.

– Amin, spuse Jake.

Kevin îi bătu pe amândoi pe umăr.

– Așa, acum puteți să vă duceți acasă și să le spuneți surorilor mele că am încheiat această discuție într-un acord unanim.

Se gândea că asta le-ar face pe surorile lui să îl mai lase în pace, măcar până discutau între ele și începeau să pună întrebări mai detaliate despre motivul pentru care această discuție intimă nu avusese ca rezultat o împăcare.

La o lună după sosirea lui Henry, Shanna stătea în cadrul ușii camerei ei de oaspeți, care acum era decorată în așa fel încât să fie pe placul unui băiețel. Tot nu-i venea să creadă că Henry chiar era aici, că era chiar posibil să poată fi la ea definitiv, dacă instanța aproba înțelegerea la care ajunseseră ea și Greg săptămâna trecută, grație intervenției hotărâte din partea părinților lui.

Henry era deja înscris la școală aici. Avea să devină tutorele ei legal și, în cele din urmă, dacă Greg termina tratamentul de la dezalcoolizare și respecta toate condițiile de bună purtare stabilite de instanță, va putea primi dreptul de a avea din nou întrevederi nesupravegheate cu fiul lui. Timpul avea să hotărască dacă avea să se întâmple asta. Între timp, Shanna sau părinții lui aveau să fie de față la întâlnirile lui cu Henry. Audierea finală pentru ratificarea înțelegerii era programată pentru săptămâna viitoare, dar cu toți cei implicați de acord cu acești termeni, era puțin probabil ca judecătorul să o respingă.

Henry tresări ușor, se întoarse și o văzu. Un zâmbet știrb îi înveseli chipul. Acel zâmbet apărea mai des pe măsură ce treceau zilele petrecute împreună și el se

simțea din ce în ce mai în siguranță.

– Dacă te îmbraci repede, avem timp să mergem pe pontonul orașului să pescuim înainte să fie nevoie să mă duc la muncă, îi spuse Shanna. Ce zici?

Răspunsul lui fu să o zbughească din pat și să-și tragă pe el pantalonii scurți și un tricou, după care să își petreacă brațele pe după gâtul ei.

– Te iubesc. Și iubesc și pescuitul.

– Mă bucur că eu sunt totuși pe primul loc, îl tachină ea. Hai, ți-am pus un castron cu cereale în bucătărie.

Douăzeci de minute mai târziu, erau pe ponton. Soarele își strecura razele printre rămășițele ceții de dimineață devreme. În aer se simțea un ușor miros de toamnă, deși era abia începutul lunii septembrie. Henry se cocoță pe o bancă, așteptă ca Shanna să îi lanseze cârligul cu momeală în apă, după care luă undița din mâna ei și o ținu strâns. Shanna se așeză lângă el, zâmbind la vederea micii cute de concentrare apărută între sprâncenele lui. Întinse mâna și îi dădu pe spate părul moale ca mătasea, după care își ridică privirea și dădu de ochii circumspecți ai lui Kevin.

– Nu mă așteptam să te văd aici, îi spuse acesta.

– Venim în aproape toate diminețile de sâmbătă, răspunse ea. Lui Henry îi place foarte mult să pescuiască.

Kevin avea aerul unui om care nu știa ce să spună mai departe, iar ea nu îi sări în ajutor. Pe măsură ce trecuse timpul și își dăduse seama că el sigur știa adevărul, ajunsese să accepte că pur și simplu nu-i păsa suficient de ea pentru a dori să rezolve lucrurile între ei. Își dăduse seama că explicațiile ei nu aveau să fie ascultate sau acceptate, pur și simplu nu îl interesau. Nu avea deloc de gând să o ierte pentru că îi ascunsese existența lui Henry.

Acum, privirea lui trecu la băiețelul de lângă ea și duritatea expresiei lui se îndulci ușor. Totuși, reveni în forță când se concentră din nou asupra ei.

– Fiul tău vitreg, din câte am auzit? Întrebă el, dovedind că aflase măcar o parte din adevăr până acum.

Shanna dădu afirmativ din cap.

– Sper să devin tutorele lui legal în curând.

Ochii lui se întunecară, umbriți de confuzie.

– Cum adică? Și tatăl lui?

Henry își ridică privirea către el tocmai atunci.

– Tati e bolnav. Dacă judecătorul e de acord, pot să stau aici pentru totdeauna.

Kevin se uită de la ea la Henry și apoi înapoi.

– Nu înțeleg...

– E o poveste complicată.

– Ceva îmi spune că trebuie să o ascult, zise el, cu o reținere evidentă.

– Iar mie ceva îmi spune că Bree și Abby ți-au tot spus asta de săptămâni bune, zise ea.

Kevin dădu afirmativ din cap.

– Nu-mi place deloc când au dreptate.

Shanna chicoti, amuzată.

– Sunt convinsă.

– Mă pui la curent?

– Altă dată, zise ea, uitându-se cu subînțeles către Henry.

– Bineînțeles. Kevin șovăi o clipă, după care o privi în ochi. Îmi pare rău că, din câte se pare, am interpretat greșit lucrurile la librărie în seara aia, după care am agravat situația încăpățânându-mă și refuzând să ascult atunci când ai încercat să-mi explici.

– Te-ai purtat ca un O'Brien tipic, rosti ea sec. Deși trebuie să recunosc că e una

dintre cele mai puțin atrăgătoare trăsături ale celor din familia ta.

– Și surorile mele mi-au zis asta o dată... sau de mai multe ori. Îi adresă o privire plină de speranță. Te ascult acum, dacă nu cumva e deja prea târziu.

– Henry o să petreacă ziua de mâine cu bunicii și cu tatăl lui, zise ea într-un final. Jenny o să se ocupe de librărie. Ai vrea să luăm prânzul împreună?

– Ar fi bine. Vin și te iau la amiază.

Shanna dădu aprobator din cap.

– Ne vedem atunci. Privirea i se întoarse către copil. Hai să mergem, dragule. Trebuie să mă duc la muncă.

Dezamăgirea se întipări pe chipul lui Henry, dar își strânse cuminte firul undiței și se dădu jos de pe bancă.

– Am o idee! zise Kevin. Aveam de gând să-l duc pe Davy la pescuit de pe docul din dreptul casei noastre peste puțin timp. Poate i-ar plăcea lui Henry să vină.

Shanna se uită la Henry, dar acesta se trăgea discret către ea, cu o teamă evidentă în privire. Una era să vorbească cu Kevin cu ea în apropiere, și cu totul alta să aibă încredere să rămână singur cu un bărbat. Faptul că avusese de-a face cu stările imprevizibile ale tatălui său își pusese amprenta asupra încrederii sale în oameni. Probabil că aceasta era una dintre cele mai grave traume pe care Greg i le cauzase fiului său.

– Altă dată, zise ea. Putem discuta despre asta mâine, când o să ne vedem.

– Sigur, răspunse Kevin. Îi surâse lui Henry. Poate că Shanna o să vină cu tine pe vasul meu într-o zi.

La una ca asta, ochii lui Henry se luminară.

– Ai un vas?

– Da. A fost un vas de pescuit, dar acum e de cercetare. E folosit pentru studierea golfului.

– Cum adică studiere?

– Testăm apa, să vedem dacă e poluată. Verificăm dacă stridiile, crabii și peștii o duc bine. Vrem să ne asigurăm că toate vor fi în stare bună și când o să fii tu mare și o să vrei să-ți aduci copiii aici, să pescuiască.

– Grozav! rosti Henry și se întoarse entuziasmat către Shanna. Putem?

– Bineînțeles, răspunse ea, răvășindu-i părul. Aruncă o privire la ceasul de la mână. Trebuie să plecăm chiar acum.

Kevin dădu aprobator din cap.

– Ne vedem mâine, deci.

Shanna avea senzația că ochii lui erau în continuare ațintiți asupra lor, o privire speculativă, chiar și după ce coborâra de pe ponton și porniră către Main Street.

– E prietenul tău? o întrebă Henry pe Shanna pe drumul de întoarcere la librărie.

Shanna dădu afirmativ din cap.

– E un prieten bun de-ai mei, da.

Henry o privi atent.

– Cum erați tu și tati?

Shanna se trezi pusă în încurcătură.

– Într-un fel.

– Aaa, zise el, cu un tremur ușor în glas.

Shanna se opri din mers și se ghemui în fața lui.

– Te deranjează asta? Nu ți-a plăcut de el?

Din câte se părea, lui Henry îi venea greu să-și pună gândurile în cuvinte, dar nu avea cum să nu îi observe expresia tulburată și nefericită. Shanna îi acordă timp să-și formuleze răspunsul.

- E-n regulă, cred, zise el într-un final. Și e tare că are un vas.
- Și atunci, ce te deranjează?
- Tu și tati v-ați căsătorit, zise el, cu ochii în pământ. Și apoi tu ai plecat. Dacă o să plece și el? O să fie din cauza mea?

Saltul imens în viitor pe care îl făcuse fu un șoc pentru ea.

- Henry, în primul rând, eu și Kevin n-o să ne căsătorim. Nici măcar nu am discutat despre asta. În al doilea, tu nu ai avut nici o legătură cu motivul pentru care eu și tatăl tău am divorțat și în nici un caz nu o să fii o problemă între mine și Kevin. Ești un băiețel minunat. Eu și tatăl tău suntem foarte norocoși să te avem în viețile noastre. Știi asta, nu?

Henry ridică din umeri.

- Cred că da.

Shanna ezită o clipă, după care spuse:

- Știi ceva? Și Kevin are un băiețel. L-ai auzit zicând de Davy. Ei bine, are aproape trei ani. Și, cum ai pățit și tu, mama lui a murit. Știi cum e. Ai putea să fii prietenul lui și să-l ajuți. Aveți o groază de lucruri în comun. Amândurora vă place la nebunie să citiți. Știu sigur că i-ar plăcea foarte mult dacă i-ai citi din când în când.
- Ar fi aproape ca și cum aș fi fratele lui mai mare, zise băiețelul, cu entuziasmul răzbătându-i încet prin voce. Adică... dacă vă răzgândiți și vă căsătoriți.
- Hei, ia-o mai încetișor, spuse ea, cu un hohot. Deja ai luat-o mult în viitor. Hai să ne concentrăm doar pe a încerca să fim prieteni cu toții, bine?

Deocamdată, să-l aibă pe Kevin înapoi în viața ei, ca prieten era tot ce conta. După cum acesta o exclusese din viața lui, nu era sigură că ea putea să îl ierte pe el acum. Prânzul de mâine avea să îi arate dacă așa ceva era cu putință. După aceea... ei bine, aveau să vadă ei ce avea să se mai întâmple.

capitolul 23

Când Kevin se întoarce acasă sâmbătă dimineața, îl găsi pe Davy deja pe chei, pescuind cu Mick. Ieși din casă și veni și el la ei.

– Văd că voi doi ați furat startul, rosti el, ciufulind părul cu șuvițe decolorate de soare al fiului său.

– Peștii nu așteaptă după tine, îi răspunse tatăl lui.

– Ați prins ceva până acum?

– Uită-te în găleată, îl îndemnă Mick, cu o sclipire în ochi.

Kevin aruncă o privire și descoperi un peștișor care înota în cerc în apa de mare din vas.

– Frumușel, zise el sec.

– Primul pește prins de Davy pe ziua asta, îl informă tatăl lui.

Kevin îi zâmbi larg fiului său.

– Bravo, puștiule, dar mă gândesc că poate ar trebui să-l aruncăm înapoi în ocean, să înoate cu familia și prietenii lui.

– Pentru prânz, insistă Davy, cu maxilarul încordat a încăpățănare.

– Crede-mă, am încercat să îl conving și eu, zise Mick. Vrea să i-l arate mamei. Din câte se pare, i-a promis că o să-i aducă o groază de pești pentru la prânz.

Kevin abia dacă își reținu un zâmbet amuzat.

– O să fie impresionată, asta-i clar.

– Ia zi, unde ai zbughit-o așa devreme? întrebă Mick, în timp ce Kevin pune

momeală în cârlig și își aruncă propria undiță în apă, după care se instalează de cealaltă parte a fiului lui. Căldura soarelui îi pătrundea în umeri, relaxându-i după alergarea de dimineață devreme care îl adusese până la ponton.

– Am fost să alerg, răspunse el.

– Te-ai întâlnit cu cineva interesant? Întrebă Mick, cu o inocență exagerată.

Studiind expresia tatălui lui, Kevin îngustă din pleoape.

– Știi deja că m-am întâlnit întâmplător cu Shanna, nu? Cum Dumnezeu a ajuns informația la tine atât de rapid?

Mick chicoti.

– Telefonul mobil, amice. Nu numai că am fost sunat, dar am primit și o fotografie cu voi doi pe pontonul orașului. Bree de-abia aștepta să spună cuiva că voi doi vă vorbiți din nou.

Kevin dădu din cap, perplex.

– Chiar mă gândesc din ce în ce mai serios să mă retrag la o mănăstire.

Mick se puse pe hohotit.

– Da, Thomas spunea ceva de asta. Am o admirație profundă pentru preoți, dar cred că ți-ar fi mai bine dacă ai repara relația cu Shanna. Locul tău e cu ea.

Kevin se uită nedumerit la el.

– Pari atât de sigur... De ce?

– Dragostea e un lucru prețios, spuse Mick. Se vede în ochii tăi când ești cu ea. Te-a readus la viață după o perioadă foarte tristă. Nu e ceva peste care să treci așa ușor. Și, în mod clar, nu e ceva la care să renunți doar pentru că ai avut o neînțelegere.

– Dar n-am avut nici o neînțelegere, spuse Kevin.

Mick își dădu ochii peste cap.

– Asta pentru că nu i-ai dat șansa de a-ți spune măcar ce se întâmpla în viața ei, zise el. E greu să te înțelegi cu cineva când te închizi într-o încăpere întunecată.

– Lasă-mă cu predicile. Le-am mai auzit.

– Dar se pare că nu ți-au intrat în cap, spuse Mick, neabătut.

– Luăm prânzul împreună mâine, îl anunță Kevin. Mă mir că Bree nu ți-a spus și asta.

– Din păcate, nu a fost îndeajuns de aproape să audă ce vorbeați.

Kevin râse de frustrarea clară din glasul tatălui său.

– Cred că a fost o adevărată tortură pentru ea. Și pentru tine, de altfel.

Mick recunoscuse printr-o mișcare din cap.

– Așa e. Dar e o veste bună să aud că luați masa mâine. O să-i spun și soră-tii, n-ai grijă.

Kevin dădu să spună ceva grosolan, dar chiar atunci undița lui Davy fu trasă. Kevin își ajută fiul să rămână pe poziții, după care trase peștele afară din apă. Acesta era chiar o pradă pe cinste, neputând fi mâncat doar dintr-o singură îmbucătură.

– Bravo! îl laudă el.

– În găleată, porunci Davy.

Kevin îl puse în vasul cu apă, după care se uită cum Davy se ghemui să se uite la cei doi pești, cu o figură încântată.

– Uite, Davy, sunt prieteni, spuse el, arătându-i cu degetul.

– Mhmm, murmură Mick. Acum sigur aducem acasă peștii ăia.

Kevin oftă.

– Mă tem că da, dar măcar n-o să ajungă pe masă. Ceva-mi spune că trebuie să intervenim rapid cu ceva povești, altfel prichindeii ăia vor deveni animale de

casă.

Mick dădu negativ din cap.

– Stai liniștit. Sunt destul de neîndemânatic. Aș putea să mă împiedic pur și simplu de găleata aia, și totul să se verse direct înapoi în apă.

Kevin se uită lung la el.

– Așa ajungeau și peștii mei înapoi în golf?

– Glumești? Tu îi aruncai înapoi de cum îi scoteam din cârlig. Dacă voiam să mănânc pește la masă, trebuia să-i prind singur când nu erai tu prin preajmă și să o pun pe maică-ta să îi pregătească atunci când nu erai tu atent.

– Dacă stau să mă gândesc, exact asta mi-a spus și mama când mi-a sugerat să lucrez cu Thomas.

Mick se uită la el cu o expresie nemulțumită.

– Presupun c-a avut dreptate cu chestia asta, recunosc el, înciudat. Ți place postul ăsta nou, nu?

– Da, spuse el. Mult mai mult decât mi-ar fi plăcut să închiriez un vas pentru excursii la pescuit.

– Tu și Thomas vă înțelegeți bine?

– Sigur. E un om rezonabil.

– Și eu nu? Întrebă Mick, simțindu-se jignit într-o clipită.

Kevin se uită lung la el.

– Nu am spus asta. Uite ce e, știu că tu sperai că fie Connor, fie eu o să fim interesați de domeniul în care ai tu compania, dar știi bine că nici unul dintre noi nu se pricepe la asta.

– Asta se învață. Nu e ceva înnăscut, mormăi Mick. Crezi că eu m-am născut cu un ciocan în mână?

– Nu, dar munca asta ți s-a potrivit, exact cum munca asta de cercetare mi se potrivește mie.

– Cred că da. Mick îl cercetă atent. Ești mai fericit făcând asta decât să fii medic?

Kevin dădu afirmativ din cap.

– Până acum, absolut. Poate că, în viitor, o să fiu pregătit să mă ocup din nou cu așa ceva. Echipa orășenească mereu are nevoie de voluntari calificați, zise el. Știu că am abilitățile de care e nevoie, dar având în vedere tot ce s-a întâmplat, această nouă carieră mi se potrivește. Nu e o activitate pe care să o fi făcut cândva cu Georgia. E un început nou.

– În privința asta nu pot să te contrazic, zise Mick. Și mie-mi plac foarte tare noile începuturi în ultima vreme.

– Tu și mama?

Mick dădu aprobator din cap.

– Facem progrese simțitoare. Sper că n-o să te deranjeze asta.

– M-am obișnuit cu ideea, recunosc Kevin. Să o am din nou pe-aici a fost mai bine decât mă așteptasem. Dacă voi puteți să vă înțelegeți, asta e tot ce contează. N-ar fi trebuit să vă judec.

– Sau pe ea, îi reaminti Mick.

– Bine, așa e.

Mick se ridică în picioare.

– Mie mi se pare că am prins deja singurii doi pești de-aici care mușcă în dimineața asta. Ce-ai zice să mergem înăuntru și să ne luăm ceva rece de băut? Davy, ești pregătit pentru niște suc?

Băiețelul dădu afirmativ din cap, se ridică, se duse la găleată și încercă să o ia de toartă, dar era prea grea pentru el.

– O iau eu, spuse Mick, după care o balansă stângaci și o scăpă. Găleata căzu într-o parte și se rostogoli pe doc.

Davy se duse în fugă până la margine, dar Kevin îl prinse înainte să cadă și el după ea. Fiul lui se uită la el cu o expresie tristă.

– Peștii căzut, anunță el, îndurerat.

Kevin dădu aprobator din cap.

– Peștii căzut, dar știi ceva? E un lucru bun. S-au dus acolo unde e locul lor. O să prindem alții în altă zi.

Davy se însenină imediat.

– Bine.

Mick dădu din cap privindu-și nepotul, nevenindu-i să creadă.

– E minunat să vezi capacitatea asta de a renunța și de a trece la altceva.

Kevin dădu aprobator din cap. Spera să facă și el asta după ce o vedea pe Shanna mâine.

Duminică dimineață, după ce îl trimise pe Henry cu doamna Hamilton, Shanna verifică dacă Jenny avea totul sub control la librărie, după care se duse la etaj pentru a se îmbrăca pentru întâlnirea ei de la prânz cu Kevin. O jumătate de oră mai târziu, Laurie apăru la ușa ei, cu Drew lângă ea. Amândoi aveau o expresie care trăda că abia dacă-și mai încăpeau în piele de bucurie. Parcă nu puteau să-și ia privirile – și mâinile – unul de pe celălalt.

– Ei bine, voi sunteți chiar ultimii oameni pe care mă așteptam să-i văd în dimineața asta, spuse Shanna, dându-se un pas în spate pentru a-i lăsa să intre.

Laurie îi zâmbi radios.

– Ne căsătorim! anunță ea de cum intrară. Azi, dacă-ți faci timp să-mi fii domnișoară de onoare.

Shanna clipi, surprinsă de această veste.

– Parcă nunta fusese amânată, fără să aveți vreun termen clar. Ce s-a întâmplat?

Drew îi adresează o privire mahnită.

– M-am trezit dintr-odată că eram un mare prost. M-am întors acasă seară și i-am spus lui Laurie că aş vrea să ne căsătorim, dacă mă mai vrea.

– Şi eu am zis da, adăugă Laurie, dar numai dacă nu mai aşteptăm. Şi uite aşa am ajuns aici. Avem permisul de căsătorie şi am găsit un notar care e dispus să officieze ceremonia. E perfect! Mie mi se pare că este un semn bun.

Shanna se întrebă dacă să îi spună că avea planuri cu Kevin şi că spera să aibă şi ea parte de o împăcare, dar de ce să îi strice marea zi a lui Laurie?

– Va trebui să dau un telefon rapid, îi spuse ea. După aceea, sunt total la dispoziţia voastră.

Oricât de egocentrică putea fi Laurie uneori, de data aceasta îşi dădu imediat seama despre ce e vorba.

– Te pregăteai să ieşi în oraş, nu-i aşa?

– Sinceră să fiu, da, dar nu e nimic important. Eu şi Kevin putem reprograma.

– Adu-l şi pe el cu tine, spuse Laurie, aruncându-i o privire lui Drew, să vadă dacă era şi el de acord.

– Sigur că da, zise Drew. Mi-ar prinde bine un cavaler de onoare. Poate că nu l-ar deranja să joace acest rol.

– Nu ştiu...

– Hai, Shanna. Poate aşa-i vine şi lui o idee, zise Laurie. Având în vedere obiectiile ei faţă de relaţia Shannei cu Kevin, această remarcă arăta clar că era atât de îndrăgostită că vedea totul în roz. După cununie, mergem la han, să luăm prânzul, continuă ea, entuziasmată, aşa că o să fie aproape ca nunta pe care am plănuît-o iniţial, doar mai restrânsă şi mai puţin costisitoare. Vreau să fiţi amândoi cu noi, să sărbătorim împreună.

Înainte ca Shanna să poată accepta, se auzi o altă bătaie la uşă. Deschise şi se

trezi față în față cu Kevin.

– Am venit prea devreme? întrebă el.

– Depinde. Se pare că Laurie și logodnicul ei s-au hotărât să se căsătorească azi și vor să le fim martori. Poți să fugi acum, să te salvezi, sau să poștești înăuntru.

– Bineînțeles că vine înăuntru, zise Laurie, venind lângă ei. Hai, Kevin, nu poți să ne lași baltă.

Laurie le făcu cunoștință lui Kevin și Drew, după care îl luă de braț pe Drew.

– Bine, oameni buni, haideți să mergem și să pecetluim afacerea asta până nu o zbughește iar Drew.

Kevin aruncă o privire neajutorată în direcția Shannei, dar aceasta se mulțumi să ridice din umeri. Odată ce Laurie își puna ceva în minte, semăna din ce în ce mai mult cu un tăvălug.

– Uite adresa notarului, îi spuse Laurie lui Kevin. Știi unde e?

– Da, răspunse el. Ce-ar fi să conduc eu?

– Perfect, spuse Laurie. Eu și Drew putem să stăm în spate, să ne prefacem că suntem într-o limuzină. Dar să nu te uiți în oglinda retrovizoare, totuși, pentru că probabil o să ne tot sărutăm.

Kevin lăsa să-i scape un hohot amuzat.

– Promit că nu mă uit.

– Dar eu, da, îi avertiză Shanna, așa că fiți cuminți!

Drumul cu mașina abia dacă dură cinci minute, iar ceremonia fu doar cu puțin mai lungă. În ciuda lipsei de formalism, Laurie practic radia de fericire când notarul îi declară soț și soție. Drew părea ușor năucit, dar aproape la fel de fericit. Shanna se întreba dacă nu cumva așa trebuia procedat – să iei pur și simplu decizia de a te cununa și să o pui imediat în practică, în loc să o lungești și să aștepti până ce un milion de îndoieli ți se strecurau în suflet.

– Acum mergem la han, zise Laurie, pe un ton imperios. Am vorbit cu Jess și deja ne-a pus șampania la gheață.

Când ajunseră la hanul Eagle Point, fură conduși într-un salonaș particular, pe care Jess reușise ca prin minune să îl decoreze cu flori și pe masă fuseseră puse cele mai bune porțelanuri și cristaluri pentru a sărbători evenimentul. Ba chiar aranjase să aibă și muzică pe fundal.

Shanna se uită la Kevin.

– Sora ta e uimitoare! Știu sigur că n-a avut aproape deloc timp să pună totul la punct, dar uite ce frumos e aici!

– Jess e o fire romantică, iar Bree are o florărie. Am o bănuială că și-a adus și ea contribuția.

– E absolut superb! spuse Laurie. Nici c-aș fi putut să-mi doresc o recepție de nuntă mai încântătoare!

Shanna o trase deoparte pe Laurie și îi cercetă figura, căutând orice semn că ar fi fost dezamăgită că nu avea parte de nunta grandioasă pe care și-o dorise inițial. Nu văzu însă decât o femeie care practic radia de fericire. O îmbrățișă strâns.

– Sunt atât de fericită că lucrurile au ieșit așa cum ți-ai dorit tu... îi spuse prietenei ei.

Laurie îi oferi un zâmbet strălucitor.

– Mie tot nu-mi vine să cred că s-a răzgândit, că într-adevăr i-a fost dor de mine.

– Uneori, distanța chiar îi apropie pe oameni, zise Shanna, întrebându-se dacă despărțirea lor îl făcuse și pe Kevin să îi ducă dorul. Evident, Drew a avut nevoie doar de ceva timp, să se obișnuiască cu ideea de a fi un bărbat căsătorit.

Laurie izbucni în râs.

– A, cred că partea aia îl sperie de moarte, dar măcar a rezistat la cununie.

Shanna schiță un zâmbet.

– Poate că toți cei care se căsătoresc ar trebui să simtă o anumită doză de teamă. E un pas uriaș, și e pentru totdeauna.

Laurie își duse palma la inimă, într-un gest teatral.

– Ei, acum mă sperii pe mine!

– Pe tine nu te sperie nimic. Aruncă o privire către Drew, care nu-și luase ochii de la Laurie, ca și cum abia dacă-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el. Ce-ar fi să te duci să dansezi cu noul tău soț? îi sugeră Shanna.

– Doar dacă dansezi și tu cu cavalerul de onoare, zise Laurie, conducând-o de cealaltă parte a camerei, unde stăteau bărbații.

Kevin ezită un moment, după care o întreabă:

– Dansezi?

Shanna dădu afirmativ din cap și se lăsă cuprinsă în brațele lui. De cum îi simți apropierea, își aminti cât de protejată și de în siguranță o făcea el să se simtă și cât de mult îi fusese dor de această senzație. Își ridică privirea și se uită în ochii lui.

– Mulțumesc că faci asta. Știu că nu așa ai vrut să-ți petreci ziua. Tot mai avem o groază de lucruri de discutat.

– Și-o să ajungem și la ele, îi spuse el. Dar, momentan, e chiar plăcut să ne petrecem timpul cu doi oameni care sunt atât de fericiți. Expresia îi deveni nostalgică. Îmi aduc aminte că mă simțeam și eu așa odată.

– Când te-ai căsătorit cu Georgia?

Kevin dădu negativ din cap.

– În noaptea pe care am petrecut-o în patul tău.

Imediat, ochii ei se umplură de lacrimi.

– Kevin, n-ar trebui să spui asemenea lucruri.

– De ce nu? E adevărul.

– S-au întâmplat atâtea lucruri de-atunci, îi reaminti ea. Știu că te-am făcut să te simți îngrozitor.

– Nu tu, răspunse el. Eu m-am făcut să mă simt îngrozitor din cauză că nu am avut încredere în tine. Am luat cele mai rele amintiri din trecutul meu și le-am proiectat pe tine fără să mă deranjez să aflu adevărul. Ai încercat să-mi explici, dar am fost prea încăpățânat să te ascult măcar. Pentru asta sunt doar eu vinovat.

Shanna se prefăcu a-i cântări aceste vorbe.

– Știi ceva? Ai dreptate, zise ea, teatral. Ai fost un nemernic!

Kevin izbucni în râs.

– Am fost. Expresia îi redeveni serioasă. Dar chiar vreau să aflu totul. Poate când o să plecăm de-aici?

– Dacă avem timp, consimți ea. Henry o să se întoarcă pe la șase.

Kevin făcu un semn către Laurie și Drew, care se țineau strâns în brațe și abia dacă se legănau în ritmul muzicii.

– Am o bănuială că ăștia doi abia dacă vor observa dacă plecăm.

– Nu cred că se cuvine să îi lăsăm baltă pe mire și pe mireasă, zise ea. Ei trebuie să plece primii. Asta-i tradiția.

– Nu e vorba chiar de un cuplu tradițional, zise Kevin sec. Mă îndoiesc că o să aibă nevoie de mult ca să se convingă că petrecerea a ajuns la final și că pot să treacă la noaptea nunții... sau la după-amiaza nunții, practic.

– Aș putea să le sugerez să ceară să li se servească masa în cameră, zise Shanna.

– Dă-i bătaie.

Shanna așteptă până ce se termină melodia, după care o bătu ușor pe umăr pe Laurie.

– Cred că poate ar trebui să muți petrecerea sus și să ceri să vi se aducă mâncarea în cameră. Puteți să o savurați în intimitate.

Expresia lui Laurie se umplu de tristețe.

– V-am invitat aici la recepția de nuntă, iar acum vă ignorăm...

– Abia v-ați căsătorit, zise Shanna. Nu ne simțim deloc insultați. Sincer.

Laurie aruncă o privire la Drew, roșind.

– Ar fi plăcut să mergem în cameră.

Privirea lui Drew nu se desprinsese de chipul ei.

– Mie-mi convine.

– Atunci duceți-vă, aveți binecuvântarea noastră, le spuse Shanna. O îmbrățișă pe Laurie. Mă bucur atât de mult pentru voi! Se întoarse către Drew. Ai grijă de ea, da?

– Întotdeauna, îi promise el.

Kevin o sărută pe obraz pe Laurie, după care îi strânse mâna lui Drew.

– Mulțumesc că ai luat parte la nunta noastră, îi spuse Laurie. Data viitoare, sper să dansăm noi la nunta voastră.

Shanna simți fierbințeala care-i aprinse obraji la auzul acestor vorbe.

– Nu o lua în seamă. Femeile îndrăgostite spun tot felul de nebunii.

– Vorbesc serios, zise Laurie.

– Hai, duceți-vă! le porunci Shanna, dând vina pe șampanie și pe atmosfera romantică a nunții ei pentru schimbarea de atitudine a lui Laurie în ceea ce privea relația dintre ea și Kevin.

Imediat ce Laurie și Drew plecară, Shanna se uită la Kevin:

– Și-acum ce facem?

Kevin o luă de mână.

– Hai să plecăm de aici.

– Am putea să luăm prânzul aici, pur și simplu.

– Nu cu soră-mea plimbându-se încolo și înapoi, zise el. Una e să luăm prânzul, dar sigur n-am avea cum să purtăm o discuție doar între patru ochi.

– Probabil că ai dreptate. Și-atunci unde mergem?

Kevin șovăi câteva clipe.

– Știi ceva? Nu știu sigur. Știu din surse sigure că surorile mele au spioni infiltrați peste tot. Știai că Bree ne-a făcut fotografii ieri, pe ponton, și le-a trimis tuturor de pe telefonul mobil?

Dacă n-ar fi fost atât de scandalizată, Shanna ar fi putut să izbucnească în râs. Părea ceva tipic pentru cineva din familia O'Brien.

– Atunci hai la mine acasă, sugeră ea. Am putea lua niște sendvișuri sau o pizza și să le ducem în apartamentul meu. Dacă vreuna din ele nu se cocoată într-un copac cu un aparat de fotografiat profesional sau cu un binoclu, nu vor putea să ne vadă.

Kevin dădu aprobator din cap.

– E bine așa. Te duc acasă, după care mă duc să iau de mâncare. Ai vreo preferință?

– Mi-ar plăcea un quiche și o salată Caesar. Ție îți place ceva din meniul bistroului francezesc?

– Găsesc eu ceva.

O lăsă pe aleea din spatele librăriei, de unde începea scara care ducea la apartamentul ei.

– Mă întorc imediat.

Shanna ajunsese la jumătatea scării când ușa din spate a florăriei lui Bree se deschise și aceasta scoase capul pe ușă.

– Încerci să te strecuri neobservată? întrebă ea.

Shanna izbucni în râs.

– Mă duceam acasă. Nici nu m-am gândit la tine.

– Unde se duce fratele meu? Parcă aveți de gând să vă petreceți toată după-amiaza împreună. Nu v-ați certat iar, nu?

– De fapt, am participat la o nuntă, îi spuse Shanna, resemnându-se că trebuia să îi dea suficiente detalii pentru a-i satisface curiozitatea.

– A, da. Am dus mai devreme florile la han. Prietena ta Laurie s-a măritat. Cum a fost?

– Pe repede-înainte, dar... știi ceva? Cred că o nuntă sub imperiul impulsului de moment i s-a potrivit ca o mănușă.

– Kevin se întoarce?

Shanna îi adresă o privire piezișă.

– Nu și dacă știe că ții aleea sub supraveghere.

Bree chicoti.

– Bine, am înțeles. O să mă întorc în florărie și-o să-mi văd de-ale mele.

– Zău? întrebă Shanna, cu scepticism în ton. E posibil să faci așa ceva?

– Când e vorba de o cauză bună, da, o asigură Bree. E o cauză bună, nu-i așa? Voi doi o să vă lămuriți neînțelegerile?

– Sper că da, răspunse Shanna. Vreau să fim din nou prieteni.

– Prieteni? exclamă Bree, indignată. Ați face bine să nu vă rezumați la doar atât! Trebuie să vă băgați mințile în cap.

– Ce-ai zice să ne lași de capul nostru, să putem să o luăm din aproape în aproape? zise Shanna, exprimându-se destul de tăios, dar pe un ton blând.

Bree scoase un oftat.

– Cred că ai dreptate, în fond. De obicei, intervențiile fac mai mult rău decât bine.

– Da, cam așa.

– Bine, mă retrag, zise Bree, făcând un pas înapoi și închizând ușa.

Înainte ca Shanna să apuce să mai urce alte două trepte, ușa lui Bree se deschise din nou.

– Încă un lucru, zise ea. Și dup-aia mă retrag de tot.

– Da?

– Kevin te iubește. Știu sigur. Așa că, și dacă încurcă vorbele, ascultă ce-ți transmite inima lui, bine?

– Eu cred că fratele tău e cât se poate de capabil să-și exprime sentimentele de unul singur, îi spuse Shanna. Dar, spre deosebire de cum a procedat el în ultima vreme, eu chiar îl voi asculta, promit.

– E tot ce-ți cer, spuse Bree, închizând din nou ușa. De data aceasta, rămase așa.

Shanna scoase un oftat, continuând să urce treptele și intră în apartament, să îl aștepte pe Kevin. Începea să înțeleagă genul de presiune pe care Kevin o simțea zi de zi. Avea această familie minunată, bine intenționată, dar toate așteptările acestea, toate certitudinile rudelor sale că știa ce era mai bine pentru el sigur erau extrem de obositoare. Ea simțea presiunea aceasta și putea să le spună să-și vadă de treburile lor, dacă voia. Dar el trebuia să suporte și să îi asculte pe toți.

Nu că trebuia să le și urmeze sfaturile. Ea văzuse clar că el avea aceeași fire independentă ca și restul celor din clanul O'Brien. Acum își dădea seama că era chiar o necesitate, în familia aceea.

Și totuși, în ciuda potențialelor dezavantaje pe care le întrevedea, până la urmă tot își dorea să devină una de-a lor. Își dorea să fie soția lui Kevin.

Această conștientizare, formulată astfel pentru prima oară, fără nici o ezitare, o

ului. Își permisesese să accepte față de sine că îi era dor de el, ba chiar că îl iubea, dar era prima oară când privea spre viitor și își dădea seama atât de clar ce-și dorea.

Chiar când avu această revelație, în urechi îi răsună glasul lui Laurie reamintindu-i că-și dorise același lucru când se pripise să se căsătorească cu Greg. Totuși, cei doi nici c-ar fi putut fi mai diferiți. Și familiile lor... ei bine, cei din clanul O'Brien erau oameni calzi și o primiseră cu brațele deschise. Soții Hamilton fuseseră scorțoși, glaciali și inflexibili, cel puțin până nu demult.

Convinsă nu numai de ce – de cel pe care și-l – dorea, dar și că era decizia potrivită pentru ea, nu putea să nu se întrebe dacă ce avea să-i spună Kevin în după-amiaza aceasta avea să deschidă ușa pentru un astfel de viitor pentru ei doi. Sau dacă, odată ce avea să afle mai multe despre prima ei căsătorie și despre situația complicată cu Henry, nu cumva avea să pună capăt pentru totdeauna legăturii dintre ei.

capitolul 24

Kevin observă că ușa din spate de la Flowers on Main era întredeschisă când urca treptele către apartamentul Shannei câte două odată. Știa instinctiv că sora lui stătea chiar în spatele acelei uși. Sus, ajuns în fața ușii, se aplecă peste balustradă și strigă:

– Închide ușa și treci înapoi la treabă!

O auzi pe Bree chicotind, dar ușa se închise fără zgomot. Abia atunci, bătut la ușa Shannei.

Când aceasta o deschise doar un pic, pentru a arunca o privire atentă, fu rândul lui să izbucnească în râs.

– Te asiguri că ești în siguranță înainte de a mă primi?

– Ceva de genul, zise ea, făcând un pas în lateral, pentru a-l lăsa să intre.

– Și pe tine te-a spionat Bree?

– Ba m-a atacat cu un tir de întrebări, mai degrabă, răspunse ea. Pe tine?

– Nu. S-a mulțumit doar să tragă cu ochiul de după ușa din spate a florăriei.

– Îmi sunt tare dragi rudele tale, dar sunt un pic cam obsedate când vine vorba de relația dintre noi.

– Mie-mi spui? Eu m-am trezit luat în vizor de Mick, Trace și Jake în ultima vreme. Probabil că ar trebui să te bucuri că sunt toți de partea ta.

– Nu mi-am dat seama că situația noastră necesita ca cei din jur să fie de-o parte sau alta, zise ea, căutând în sacoșele pe care le adusese el și punând mâncarea pe farfuriile pe care le așezase deja pe masa de lângă fereastră, de unde se vedea pajiștea orașului.

Kevin ridică din umeri.

– Discutăm de rudele mele aici. Pentru cei din familia mea, orice lucru necesită să iei o poziție, ceea ce și reprezintă unul dintre motivele pentru care tata și unchii mei de-abia dacă-și vorbesc. Sunt destul de sigur că fata unchiului Jeff, Susie, e singura care încalcă regula asta. Ea vorbește cu noi toți. Frații ei de-abia dacă salută dând scurt din cap dacă ne întâlnesc pe stradă. Singura perioadă în care atmosfera se relaxează e de sărbători, când ne supraveghează buni.

– Dar conflictul nu e între tatăl tău, Thomas și Jeff? întrebă ea, privindu-l uimită.

– Așa a început, confirmă el. După cum îți spuneam, fiecare s-a situat apoi de câte o parte. Argumentele și logica nu prea au așa mare importanță. Nu s-a ținut cont decât de loialitatea de familie, care ne-a fost insuflată tuturor de mici.

– Dar toți faceți parte din familia O'Brien, protestă Shanna.

Kevin hohoti, amuzat.

– Uite, vezi? Încerci să te folosești de logică!

Shanna se așază la masă, își luă furculița, împunse cu ea o frunză de salată și începu să mestece gânditoare.

– Dar nu vă pierdeți mințile trăind așa? întrebă ea, după un timp. Cine poate să investească atâta energie ținând dușmănie după atâția ani?

Kevin se aplecă ușor peste masă.

– N-ai zice, dacă îi vezi acum, dar tata nu a vorbit cu mama vreo cincisprezece ani după divorț. Nici noi, aproape toți, n-am vorbit cu ea, decât atunci când ne obliga buni, când mama venea în vizită.

– Deci asta ar fi putut să mă aștepte și pe mine, dacă nu te-ai fi hotărât să ascuți cum stau lucrurile cu Henry, din perspectiva mea? M-ai fi scos din viața ta pentru totdeauna?

– Ce pot să spun? E o tradiție de familie.

– E-o nebunie, asta e.

– Știu, îi confirmă el. Dar sunt aici acum și vreau să aflu tot. Înainte să începi, însă, vreau să-mi cer scuze că te-am judecat greșit, că m-am pripit să trag concluzii de capul meu, că am refuzat să-ți ascult explicațiile și... pentru restul de lucruri prostești pe care le-am făcut.

– Bine, vrei să-ți spun versiunea detaliată sau pe cea prescurtată? îl întrebă ea.

– Pe care vrei tu să mi-o spui, răspunse Kevin.

Shanna începu șovăitor, dar până la urmă cuvintele începură să îi curgă de pe buze. Kevin scoase mai multe înjurături printre dinți când îi povesti despre căsnicia ei dezastruoasă cu tatăl lui Henry.

– Dă-mi voie să-ți spun clar un lucru, zise ea. Greg nu ne-a abuzat niciodată fizic, nici pe mine, nici pe Henry, dar imprevizibilitatea stărilor lui și abuzurile verbale au fost aproape la fel de vătămătoare. În cele din urmă, mi-am dat seama că nu mai puteam rămâne cu el. Doar gândul la ce i s-ar fi putut întâmpla lui Henry m-a făcut să rămân cu el atât.

– Ar fi trebuit să-l părăsești de cum ți-ai dat seama cât de gravă era dependența lui de alcool, spuse Kevin.

– Rostisem un jurământ, răspunse ea simplu. Și, mai important de atât, trebuia să țin cont de Henry. Se uită în ochii lui. Îl iubeam ca și cum ar fi fost sânge din sângele meu.

– Ar fi trebuit să îl iei cu tine.

– Mi-a trecut prin cap, crede-mă, dar neavând absolut nici un drept legal asupra lui, aș fi fost acuzată de răpire. Din moment ce nimeni – nici măcar propriii lui părinți – nu mă credea când le spuneam de bețiile și scandalurile lui Greg, știam că n-aveau să mă creadă în veci că îl luasem pentru binele lui Henry. Ne-am fi ascuns de ei pentru tot restul vieții. Cum să îi fac una ca asta? Într-un fel, asta mi se părea o cruzime la fel de gravă ca a-l lăsa în grija tatălui său. Orice aș fi făcut, tot nu ar fi fost bine.

– Dar sigur legea ar fi fost de partea ta, o contrazise Kevin. Trebuie să fi existat probe, ceva! Pentru numele lui Dumnezeu, ai fi făcut-o ca să-l protejezi pe micuț!

– Nimic, îi răspunse ea. Să-l las pe Henry acolo a fost cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată. Dacă n-ar fi avut-o pe guvernanta acolo cu el, nu cred că aş fi putut să o fac. În fiecare zi după aceea, m-am rugat ca părinții lui să deschidă ochii și să înțeleagă ce se întâmplă și să aibă grijă de Henry. Tatăl lui nu l-a lovit niciodată, dar strigătele sale îl băgau în sperieți pe bietul copil. Și asta era atunci când era pe-acasă. În mare parte din timp, guvernanta era singura persoană cu care-și petrecea timpul Henry.

– Și-atunci cum de a ajuns aici, în grija ta?

Shanna îi povesti despre supradoza accidentală, despre internarea în spital, despre boala de ficat a lui Greg și despre decizia părinților acestuia că Henry avea nevoie de un mediu mai stabil.

– S-a atașat de mine. Chiar și înainte ca eu și Greg să fim logodiți oficial, Henry îmi spunea mami. Inițial, amândoi am încercat să-i spunem să nu-mi zică așa, dar îl făcea atât de fericit... Cred că asta a și fost unul dintre motivele pentru care ne-am hotărât să ne căsătorim, pentru că știam cât de încântat avea să fie Henry.

Oftă, amintindu-și perioada în care chiar fuseseră o familie adevărată. Durase atât de puțin! După aceea, Greg reîncepuse să bea foarte mult.

– Deci, după ce l-au ținut departe de tine timp de mai mult de un an, și-au dat seama dintr-odată că tu erai părintele de care copilul avea nevoie? o întrebă el, nevenindu-i să creadă.

– Cred că părinții lui Greg au știut asta tot timpul, dar nu voiau să recunoască așa ceva, se temeau de gura lumii. Apoi... situația s-a schimbat și au fost nevoiți să ia măsuri drastice pentru binele lui Henry. Zâmbi larg. Guvernanta m-a ajutat și ea. Greta le-a tot spus că lui Henry i-ar fi mult mai bine cu mine. Trebuie să-i recunosc și meritele doamnei Hamilton, totuși. În cele din urmă, ea a fost cea care l-a adus aici. Trebuie să se fi simțit destul de umilită să recunoască prin asta că eu avusesem dreptate, dar a făcut-o.

– Ea era femeia care a venit cu el la librărie atunci?

Shanna îi confirmă dând din cap.

– Și-a dat seama în sfârșit că Greg nu putea să-i ofere lui Henry viața pe care acesta o merită și că să aibă grijă ca Greg să se însănătoșească era o misiune care

avea să îi solicite la maximum pe ea și pe soțul ei. L-a convins pe Greg să fie de acord să mă lase să devin tutorele legal al lui Henry. Vom vedea cum evoluează lucrurile mai departe. Ba chiar s-a oferit să o trimită pe Greta aici, să mă ajute să am grijă de Henry, dar până la urmă aceasta s-a hotărât să accepte un post la o altă familie.

Kevin era uluit.

– Ia stai puțin! Vrei să spui că e încă posibil ca Henry să se întoarcă în grija tatălui lui?

Shanna îi confirmă cu o mișcare din cap.

– Dar numai dacă starea de sănătate a lui Greg se îmbunătățește.

– Îți asumi un risc imens. Ești sigură că merită? Îl iubești pe copilul ăsta?

– Bineînțeles, răspunse ea. Din punctul meu de vedere, e fiul meu, indiferent ce spune legea. Știu că îmi asum un risc, dar trebuie să o fac. Să-l las acolo mi-a lăsat un gol imens în inimă.

Kevin nu putu să nu se întrebe ce însemna asta pentru relația dintre ei doi.

– Viața ta e foarte complicată în momentul de față. Sunt conștient că eu ți-am complicat-o și mai rău.

– Nu mai rău. Doar că îmi doream atât de mult să înțelegi! Când am văzut că nu-mi răspunzi la telefoane, am crezut că n-o să se mai poată niciodată să fim prieteni, ca înainte. Se uită în ochii lui. Nu mi-a plăcut deloc asta.

– Nici pentru mine n-a fost o perioadă roz, recunosc el. Nu-mi dădusem seama cât de dor avea să-mi fie de tine. Îmi tot spuneam că așa era cel mai bine. Bree mi-a zis că mă foloseam de situația asta ca să nu recunosc cât de mult te iubesc.

Se ridică, ocoli masa și îi întinse mâna. Shanna își puse palma într-a lui și se ridică și ea. Aerul dintre ei scăpăra de intensitatea energiei degajate.

Chiar în secunda aceea, ușa se deschise și Henry năvăli înăuntru, urmat de bunica lui. Se opri brusc, aproape derapând, când dădu cu ochii de Kevin. Shanna își smulse mâna dintr-a lui Kevin și se lăsă în genunchi, să-l îmbrățișeze

pe băiat.

– Cum a fost azi? îl întrebă. Te-ai distrat cu tatăl tău?

Kevin sesiză mișcarea subtilă de negare pe care o schiță capul doamnei Hamilton, chiar în clipa în care ochii lui Henry se umplură de lacrimi.

– Greg nu se simțea bine, rosti ea, pe un ton rigid.

Shanna îl strânse pe Henry la piept.

– Îmi pare atât de rău, dragule.

– A fost o zi frumoasă, rosti copilul, arborând o expresie stoică. Bunica și bunicul m-au dus la un meci de baseball. Scoase un oftat. Dar Phillies a pierdut.

– Of, vai de mine, chiar că n-ai o zi reușită, nu? rosti Shanna, ștergându-i delicat lacrimile de pe obraji.

– Pun pariu că știu eu cum s-o fac mai bună, rosti Kevin, deloc sigur dacă se cuvenea să intervină, dar incapabil să stea cu mâinile în sân și să-l vadă pe copilul acela atât de nefericit. Ce-ar fi să-l luăm pe Davy și să ieșim în larg cu vasul meu, cum ți-am promis? Se uită la Shanna. Ce zici? N-o să stăm până târziu.

– Eu cred că e o idee minunată, spuse doamna Hamilton, privindu-l dintr-odată cu o lumină aprobatoare în ochi. Lui Henry îi plac la nebunie ambarcațiunile, nu-i așa?

Băiețelul dădu aprobator din cap, entuziasmat.

– Bine, atunci, rosti Kevin. Shanna, știi unde e portul. Ce-ai zice să vii cu Henry acolo într-o oră? Eu mă duc să-l iau pe Davy.

Ea îi zâmbi.

– Ne vedem acolo.

Când Kevin ajunsese în dreptul doamnei Hamilton, aceasta îl opri atingându-l pe braț.

– Mulțumesc, îi spuse discret. Chiar avea nevoie de ceva să-i înveselească ziua asta.

Kevin dădu din cap.

– Mă bucur doar că pot să-i fiu de ajutor.

Și, deși tot ce aflase în ziua aceea îi umplea inima de durere atât pentru Henry, cât și pentru Shanna, era cum nu se putea mai hotărât să se asigure că viețile lor aveau să fie mai bune de acum încolo. Fusesse educat să-i protejeze pe cei pe care îi iubea. Acum, se părea, printre aceștia se numărau și Shanna și fiul ei vitreg.

Henry nu se mai oprea din vorbit despre excursia pe vasul lui Kevin. Aceasta părusese să fi șters cu buretele toată tristețea din restul zilei.

– A fost grozav de distractiv, nu-i așa, mami? zise din nou în timp ce se băga în pat.

– A fost minunat, îi confirmă ea.

– Și Davy e chiar deștept pentru un copil mic, nu?

– Chiar e.

– Kevin știe multe, multe lucruri despre golf. Tu știai toate chestiile alea pe care ni le spunea?

– Nu.

– Vreau să învăț și eu toate astea, ca să fac și eu ce face el, când o să mă fac mare, o anunță.

Shanna își dădu seama că făcuse o adevărată pasiune pentru Kevin, pe care-l vedea ca fiind un fel de erou. Pe de o parte, se bucura să-l vadă așa. Henry nu prea avusese în viața lui oameni pe care să-i considere modele de urmat. Pe de altă parte, nu avea nici o certitudine privind rolul pe care ar fi putut să-l joace Kevin în viața lui pe viitor.

– Kevin mi-a zis că o să ne vedem mâine, după ce vin de la școală, îi comunică Henry. Zice că o să-l aducă pe Davy la librărie după ce se întoarce de la serviciu

și că putem să mergem cu toții la o înghețată.

Shanna abia acum afla de acest plan.

– Ți-a spus el asta?

– Mi-a promis, îi răspunse Henry, cu o fețișoară serioasă. Se ține de promisiuni?

– Și-a ținut toate promisiunile pe care mi le-a făcut mie, îl asigură ea.

– Ce tare!

Shanna se aplecă și îl sărută pe frunte.

– Culcă-te, puștiule. A trecut de mult ora ta de culcare și dimineață te duci la școală.

– Dar voiam să mă uit pe una dintre cărțile tale despre golf! protestă el.

– Măine, insistă ea.

– Bine, zise el imediat și închise ochii.

Shanna rămase lângă el câteva clipe, absorbită de bucuria de a-l avea acolo cu ea, în siguranță. În câteva zile avea să afle dacă acest aranjament va fi permanent.

– Nu pot să adorm dacă te uiți fix la mine, murmură băiețelul.

Shanna izbucni în râs.

– Scuze. Sting chiar acum lumina. Te iubesc.

Răspunsul lui veni, șoptit, după doar o clipită de ezitare.

– Și eu te iubesc.

După ce ieși din camera lui, Shanna se sprijini de perete și clipi de câteva ori, să-și alunge lacrimile din ochi. De câte ori primea acele cuvinte, un premiu câștigat cu greu, se simțea binecuvântată. Spera că, în curând, Henry avea să învețe să le rostească senin, plin de încredere în dragostea care îl înconjura.

În toată casa domnea haosul. Nunta lui Abby începea în două ore. Megan era agitată la maximum, ocupându-se de detaliile de ultim moment. Jeff plecase la han, să se asigure că totul era sub control acolo. Bree și sora lui Trace, Laila, încercau să o facă pe Abby să-și păstreze calmul, o misiune deloc ușoară, cu Carrie și Caitlyn acolo și practic dansând de bucurie.

Kevin abia dacă rezistă un minut în mijlocul acestei nebunii, după care se duse afară, unde dădu de Jake, Connor și Mick, care încercau să-l mențină pe Trace calm. Kevin se uită la cel care avea să-i devină cumnat în doar câteva ore și dădu dezamăgit din cap.

– Ce-i cu tine, amice? îl întrebă pe mire. Tu erai cel care de-abia aștepta ziua asta.

– Nu mă pot relaxa până Abby nu vine la altar și o aud spunând da, îi răspunse Trace. Încă mai are timp să dea înapoi.

– N-o să facă așa ceva, îl asigură Mick. Nu-i dau voie.

Kevin hohoti, amuzat.

– Să nu cumva să te audă spunând așa ceva. O să se urce în primul avion, indiferent de destinație, dacă își dă seama că vorbești cu așa siguranță despre ce-o să facă ea sau nu.

– Ai dreptate, rosti Mick, renunțând imediat la poziția lui de forță.

Chiar atunci, Carrie și Caitlyn ieșiră din casă în fugă, cu panglicile din păr deja desfăcându-se, eliberându-le cârlionții.

– Mami e foarte, foarte frumoasă, îi spuse Carrie lui Trace.

– Sunt convins, răspunse el.

Caitlyn dădu să îl ia de mână.

– Vrei s-o vezi?

– Nu, aduce ghinion, refuză Trace, trăgându-se înapoi.

Ambele fete se holbau la el, neînțelegând.

– Cum adică?

– E doar o superstiție prostească, le spuse Mick. Dar femeile cred în asta, așa că bărbații trebuie să o respecte și ei.

– Tot nu înțeleg, zise Carrie.

– Nici eu, spuse Mick. Ce-ați zice să vă iau pe amândouă și să mergem la han? Putem să verificăm cum stau lucrurile pe-acolo, dacă e totul gata pentru ceremonie. Trace, vrei să vii și tu? Pe-aici doar le încurcăm pe fete.

– Îl iau și eu pe Davy și ne întâlnim acolo, spuse Kevin. Vreau să îi mai spun o dată ce trebuie să facă, dacă tot a primit misiunea de a duce pernuța cu verighetele. Altfel, ne trezim că trebuie să pescuim verighetele de pe fundul piscinei.

Trace se încruntă la el.

– Nici în glumă să nu zici una ca asta!

Kevin îl bătu ușurel pe umăr.

– Liniștește-te. Toate o să meargă ca unse. Davy nu o să se apropie de piscină, cu sau fără verighetele voastre asupra lui.

– Bine, bine, rosti Trace, ștergându-și transpirația de pe frunte.

Mick dădu dezaprobat din cap, cu o expresie compătimitoare.

– Pentru un bărbat care a ținut atât de mult ca nunta asta să aibă loc, ești într-o stare jalnică.

– O să-mi revin după cununie, zise din nou Trace. Știe cineva ceva de părinții mei?

– Vor veni direct la han, îi reaminti Kevin.

Trace dădu aprobator din cap.

– Exact.

– În caz că erai curios, sora ta e în casă, cu Abby, adăugă Mick. Acum, că știi unde-s toți, putem să plecăm?

– Sigur, acceptă Trace, urmându-i pe Mick și pe fete la mașină.

Cincisprezece minute mai târziu, Kevin îi întâlnește pe peluza de la han, pe care fuseseră puse scaune pentru ceremonia de cununie. De asemenea, fuseseră instalate și mai multe corturi, pentru petrecerea de după slujbă. Golful, vârstat cu culorile asfințitului, avea să reprezinte fundalul tuturor acestor evenimente.

Nu invitaseră decât vreo cincizeci de oameni, și cei mai mulți sosiseră deja. Kevin o remarcă pe Shanna, care-l ținea de mână pe Henry, stând deoparte. Se duse la ea. Ea îl văzu pe Davy și se lăsă în jos, să-l privească de la nivelul lui.

– Ce chipeș ești, îi spuse, aranjându-i gulerul fracului în miniatură. În secunda următoare, privirea ei o întâlnește pe cea a lui Kevin. Ce faci? Pari aproape la fel agitat ca și mirele.

– Am o responsabilitate foarte mare, să mă asigur că puștiul ăsta ajunge la altar cu verighetele, îi spuse el. Pe Trace deja îl trec toate transpirațiile făcându-și tot felul de scenarii dezastruoase.

Shanna chicoti ușor, amuzată.

– Din câte am văzut, pe Trace îl trec toate transpirațiile pentru toate detaliile.

– Dacă e să mă întrebi pe mine, prietena ta Laurie și Drew au făcut cea mai bună alegere – să facă totul sub impulsul de moment și cu asta, basta.

– Ei, ce perspectivă romantică! comentă ea.

– Eu și Georgia ne-am organizat nunta în două zile și ne-am cununat la aeroport, zise el, după care își dori să-și fi ținut gura când văzu expresia care apărură pe fața Shannei. Părea întristată. Presupun că tu ai avut o nuntă grandioasă, cu multe persoane.

– Au fost foarte, foarte mulți oameni, confirmă Henry. Am fost și eu.

Shanna oftă.

– Ceea ce ne arată că nu prea contează ce fel de nuntă faci. Pur și simplu, nimic nu-ți garantează că o să iasă bine.

– Corect, spuse Kevin, simțindu-se dintr-odată dezumflat.

În ultima vreme, avusese o atitudine mai optimistă legată de viața lui, de relația dintre ei. Acum, în mai puțin de un minut, reușise să proiecteze o stare de descurajare asupra amândurora.

– Știi ce? Cred c-ar trebui să-l duc pe Davy acolo, unde-s și ceilalți participanți la ceremonie. Ne vedem după ce se termină, bine?

Shanna dădu aprobator din cap.

Kevin dădu să plece, dar se întoarse după doar câțiva pași.

– Apropo, arăți foarte bine. Nu cred că ți-am mai spus-o.

Shanna schiță un zâmbet plin de timiditate.

– Ești chiar mai frumoasă decât mireasa, adăugă el.

Shanna râse ușor.

– Să nu cumva să-i spui așa ceva lui Abby. O să te bată, și zău că are tot dreptul.

– O să încerc să țin minte asta.

În timp ce se îndepărta, mângâie cutia de bijuterii pe care o avea în buzunar și se întrebă dacă avea cumva să-și adune curajul de a o cere în căsătorie până la finalul acestei zile.

Pe peluza hanului, Shanna rămase încremenită, cu gura căscată de uimire, când buchetul de mireasă al lui Abby nimeri chiar în brațele ei. Nici măcar nu-și dăduse seama când le întinsese ca să îl prindă.

– Ei, cred că asta rezolvă situația, zise încetișor Bree. Acum trebuie să te măriți cu frate-meu.

Shanna începu să râdă.

– Nu văd nici un bilețel cu numele lui printre florile astea.

– Ei, în nici un caz nu poți să îți iei lumea în cap și să te măriți cu altul! răspunse Bree, indignată. N-ar fi corect.

Kevin își făcu apariția chiar atunci și se uită urât la sora lui.

– Pleacă de-aici, Bree.

– Ziceam doar...

Kevin îi stăvili cuvintele.

– Pleacă. Mă ocup eu mai departe.

– Știi bine că-ți vrea binele, îi spuse Shanna.

– Practic, sugerează că eu nu pot să-mi dau seama ce vreau și să mă mobilizez să obțin asta, zise el. Hai cu mine! Am chef să ies cu vasul în larg.

– Dar băieții...

– Buni și Mick îi vor duce înapoi acasă.

– Atât de sigur erai că o să accept să vin cu tine?

– Speram și eu... Cum rămâne? Vii cu mine?

Cu inima bubuindu-i în piept, Shanna dădu aprobator din cap și îl urmă până la mașină. Câteva minute mai târziu, erau pe puntea vasului și porneau spre larg.

Când ajunseră în mijlocul golfului, înconjurați de apa sclipitoare, stele și lumina lunii, Kevin lăsă ancora și vasul se opri, legănându-se ușor în voia valurilor. Apoi veni lângă ea, la balustrada care mărginea puntea.

Shanna se întoarse către el și îl privi în ochi.

– Ce vrei, Kevin?

– Te vreau pe tine, zise el fără nici o ezitare.

Shanna clipi, surprinsă de siguranța din vocea lui.

– Chiar așa?

– Sigur știai asta, zise el, cercetându-i ochii. Dar tu? Tu ce vrei?

Shanna își pusese deja inima în pericol luându-l pe Henry la ea. Și riscul acesta dăduse rezultate. Instanța aprobase cererea ei de a i se acorda custodia lui cu titlu permanent. Iar acum cuteză să riște din nou.

– Pe tine.

– Nu eram deloc sigur, după cum m-am purtat cu tine.

– Te vreau de mult timp, recunosc eu, sinceră. Dar nu eram sigură că aveam dreptul de a iubi pe cineva sau de a fi iubită după ce s-a întâmplat cu Greg și cu Henry.

– Nu-mi vine în minte o persoană care să merite mai mult decât tine să fie iubită, îi spuse el. Putem să o luăm de la început, Shanna? Putem să pornim la drum din secunda asta, fără secrete, și să vedem unde ne duce viața?

– Eu știu deja unde vreau să ne ducă, zise ea, nefiind dispusă să aștepte. Viața putea fi prea scurtă, ceva ce el ar fi trebuit să știe mai bine decât ea. Îl privi nesigură preț de o clipă. Știi că eu și Henry venim la pachet, da?

– Mi-am dat seama se asta de prima dată când te-am văzut cu el, zise el. Cred că lui Davy o să-i placă să aibă un frate mai mare. Iar eu știu sigur că o să-mi placă la nebunie să am un fiu vitreg, când va veni vremea.

Când va veni vremea? Cuvintele lui o străbătură ca un fior rece. Își lăsa loc de manevră. Îi era clar. Nu era cu totul implicat în relația lor, spre deosebire de ea.

– Am crezut că știi ce vrei, zise ea. Făcu un gest cuprinzător, arătând decorul în care se aflau. Am crezut că de-aia m-ai adus aici.

– Chiar știu, insistă el. Dar m-am mai aruncat cu capul înainte într-o căsnicie o dată, din motive total greșite. Vreau să o iau încet cu tine, să savurez fiecare

etapă. Când o să ne căsătorim – și nu am absolut nici o îndoială că o să o facem, ca să știi – va fi pentru că vom fi amândoi pregătiți sută la sută pentru acest angajament. Avem doi copii la care trebuie să ne gândim. Au nevoie de o familie de care să fie siguri că va rezista în timp.

Shanna interpreta ezitarea lui ca o lipsă de dorință de a se dedica acestei relații, ca o incapacitate de a se încrede în legătura dintre ei. Căuta garanții imposibil de obținut.

– Kevin, ți-am spus deja că te iubesc și am vorbit foarte serios, dar...

Pe fața lui apărură o expresie de panică în stare pură. O întrerupse imediat.

– Căsătorește-te cu mine, îi zise, nemaiputând să se abțină.

Shanna se clătină ușor, dezorientată de această schimbare bruscă.

– Poftim?

– Nu vreau să te pierd. Chiar acum... am văzut nesiguranța din ochii tăi și mi-am dat seama că ai putea să mă părăsești. Nu pot să permit să se întâmple așa ceva.

Shanna îi cerceta fața cu maximă atenție.

– Ești sigur?

Kevin dădu aprobator din cap.

– Am început să mă gândesc la asta acum câteva săptămâni bune, după care a apărut în peisaj Henry și am început să inventez o mie și unul de pretexte pentru a mai aștepta. Ideea e că, în fond, ca și tine, știu ce vreau. De ce să mai aștept?

Ea îl privi cu îndoială.

– Acum nici un minut, voiai să așteptăm, să fii tu sigur că nu faci o greșală, ca aceea pe care ai impresia că ai făcut-o cu Georgia.

– Nu pot să te contrazic în privința asta. Momentul, situația... Ridică din umeri. Am crezut că între mine și Georgia era ceva special. Am vrut să cred asta. Și n-o să regret niciodată că îl am pe Davy grație acestei decizii.

– Bineînțele că nu, spuse ea.

– Știu ce vreau, insistă el. Cu adevărat, de data asta. Nu am nici o urmă de îndoială, nici în mintea, nici în inima mea. Te vreau pe tine și îi vreau pe băieți împreună pentru totdeauna. Poate și vreo două fete, ale noastre.

– Nu poți să alegi, îi reaminti ea.

– Fete, alți băieți, nu contează. Ideea e că tu ești soția pe care mi-o doresc, că asta e familia pe care o vreau. Așteptarea n-o să schimbe asta.

Shanna voia nespuse de mult să îl creadă.

– Ești sigur? Sută la sută?

– O mie la sută, răspunse el, Băgă mâna în buzunar și scoase o cutiuță. Vezi? L-am tot purtat cu mine. Am trecut pe Main Street de cel puțin treizeci de ori, hotărât să intru la tine și să te cer în căsătorie.

– Dar nu ai făcut-o.

– Ceva m-a reținut, recunosc el.

– O spaimă care-ți paraliza toți mușchii, poate?

Kevin dădu negativ din cap.

– Nu, așteptam asta. Tu și eu, stelele pe cer, o panglică de argint proiectată de lună pe apă. Voiam să-ți dăruiesc romantismul acestui moment. Să fim aici, pe vasul meu, cu luminile și stelele sclipind pe apă, chemându-ne înapoi pe mal, acasă... totul îmi dă sentimentul că e o decizie bună. Îi dădu o șuviță de păr de pe obraz. Suntem mereu atât de practici... și tu, și eu. Voiam ca, măcar acum, să creez o atmosferă specială. Voiam să fac ceva ce-o să-ți aduci aminte pentru totdeauna.

Buzele ei tresăriră ușor.

– Cererea ta în căsătorie e destul de memorabilă. Decorul în care a avut loc e doar cireașa de pe tort.

– Și ăsta? Îi puse inelul cu diamant pe deget.

Shanna studie bijuteria în lumina lunii, aparent fascinată de sclipirile diamantului.

– Cum să pot refuza un bărbat care tocmai mi-a dăruit stelele? zise ea în șoaptă. Cine-ar fi știut că ai atâta magie în suflet?

– Nu-i vorba de sufletul meu. E dragostea. Ea scoate la iveală magia din orice suflet.

Și, privindu-l în ochi, Shanna își dădu seama că așa era. Ce era între ei era magie pură. Poate chiar îndeajuns de puternică încât să le garanteze veșnicia. Dar nici măcar magia nu era îndeajuns de una singură, iar ea știa cu toată ființa că aveau în ei toate ingredientele succesului. Trebuiau doar să-și păstreze sufletele deschise și să asculte.